

KIỀU DIÊU

Anh
tĩnh
lại
đi

Mục lục

[Phần 1](#)

[Phần 2](#)

[Phần 3](#)

[Phần 4](#)

[Phần 5](#)

[Phần 6](#)

[Phần 7](#)

[Phần 8](#)

[Phần 9](#)

[Phần 10](#)

[Phần 11](#)

[Phần 12](#)

[Phần 13](#)

[Phần 14](#)

[Phần 15](#)

[Phần 16](#)

[Phần 17](#)

[Phần 18](#)

[Phần 19](#)

[Phần 20](#)

[Phần 21](#)

[Phần 22](#)

[Phần 23](#)

[Phần 24](#)

[Phần 25](#)

[Phần 26](#)

[Phần 27](#)

[Phần 28](#)

[Phần 29](#)

[Phần 30](#)
[Phần 31](#)
[Phần 32](#)
[Phần 33](#)
[Phần 34](#)
[Phần 35](#)
[Phần 36](#)
[Phần 37](#)
[Phần 38](#)
[Phần 39](#)
[Phần 40](#)
[Phần 41](#)
[Phần 42](#)
[Phần 43](#)
[Phần 44](#)
[Phần 45](#)
[Phần 46](#)
[Phần 47](#)
[Phần 48](#)
[Phần 49](#)
[Phần 50](#)
[Phần 51](#)
[Phần 52](#)
[Phần 53](#)
[Phần 54](#)
[Phần 55](#)
[Phần 56](#)
[Phần 57](#)
[Phần 58](#)
[Phần 59](#)
[Phần 60](#)
[Phần 61](#)

Phần 62

Phần 63

Phần 64

Phần 65

Phần 66

Phần 67

Phần 68

Phần 69

Phần 70

Phần 71

Phần 72

Phần 73

Phần 74

Phần 75

Phần 76

Phần 77

Phần 78

ANH TỈNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 1

Tên sách: Người nhưng tỉnh tỉnh đi

Tác giả: Kiêu diêu

Văn án:

Bạn cùng phòng bị người đùa bỡn cảm tình, thương tâm muốn chết, không buồn ăn uống, trạng thái xuống dốc không phanh.

Cố Kỳ nhìn không được, quyết định cấp bạn cùng phòng thảo cái công đạo.

“Ta đảo muốn nhìn cái gì nữ nhân như vậy có ma lực, đem người mê thành như vậy.”

Sau lại, Cố Kỳ đem Lục Phán Phán đổ ở góc tường, mặt dày mà dạn mà nói: “Tỷ tỷ, người cũng hôn ta một chút?”

Bóng chuyền league, nhiệt huyết cạnh kỹ.

Tỷ đệ luyện.

Đội bóng giám đốc VS chủ công tay.

Nữ chủ không có thật sự đùa bỡn cảm tình

Nhưng nam chủ thật sự thực tao

Tag: Thiên chi kiêu tử nghiệp giới tinh anh

Từ khóa tìm kiếm: Vai chính: Lục Phán Phán | vai phụ: Cổ Kỳ | cái khác:

=====

Chương 1

“Phán Phán, từ dưới chu bắt đầu, người liền đi trường học đảng chính tuyên truyền làm đi làm đi.”

Trương chủ nhiệm ngồi ở bàn làm việc sau, dày nặng kính đen che khuất hẳn hai mắt, làm Lục Phán Phán nhìn không thấy hẳn ánh mắt.

“Vì cái gì?” Lục Phán Phán đôi tay đột nhiên nắm tay, “Ta làm sai cái gì sao?”

Trương chủ nhiệm đỡ đỡ mắt kính, muốn nói lại thôi.

“Ta đã biết.” Lục Phán Phán nói, “Bởi vì giáo luyện kia sự kiện đi?”

Trương chủ nhiệm không nói lời nào, Lục Phán Phán càng thêm tâm lạnh, lại lấy nói giỡn miệng lưỡi nói: “Lớn lên xinh đẹp là ta sai sao?”

Trương chủ nhiệm tựa hồ không nghe ra Lục Phán Phán ý tứ trong lời nói, tiếp theo nàng nói đi xuống: “Tiểu cô nương tưởng cái gì đâu, tuyên truyền làm thật tốt a, mỗi ngày an vị ngồi văn phòng, sáng đi chiều về, còn có nghỉ đông và nghỉ hè, người khác muốn đi tuyên truyền làm còn muốn dựa quan hệ đâu.”

Lục Phán Phán ánh mắt chột lạnh lòng, không tiếp hẳn nói.

“Ta đối giáo luyện có hay không ý tứ ngài so với ai khác đều thấy được rõ ràng, nào thứ liên hoan không phải hẳn mượn rượu trang diện đối ta động tay động chân? Mang học sinh đi ra ngoài thi đấu, hẳn ở khách sạn như thế nào lau ta du ngài không phải không biết đi? Hôm trước buổi tối

hắn bản thân uống nhiều quá chạy nhà ta dưới lầu ăn vạ không đi, là ta làm hắn đi sao? Ta nếu không phải nhìn league lập tức muốn đi vào trận chung kết giai đoạn khẳng định liền một chậu nước sôi bát đi xuống, kết quả hắn lão bà chạy tới trường học nháo, nói ta hồ ly tinh câu dẫn nàng lão công, chuyện này nói được qua đi sao? Chủ nhiệm, ngài tuy rằng độ cao cận thị, nhưng không phải hạt đi?”

Đối mặt khí thế bức người nữ cấp dưới, trương chủ nhiệm nhất am hiểu chính là nói gần nói xa.

“Ta cũng là vì người hảo a, người xem người một người tuổi trẻ nữ hài tử, xinh xinh đẹp đẹp, cả ngày ở đội bóng bận việc, đi theo đại gia trời nam đất bắc mà thi đấu, liền tìm bạn trai thời gian đều không có, người nếu là đi tuyên truyền làm, kia chúng ta trường học giáo thụ nhóm còn không tranh nhau cướp làm người làm con dâu a.”

Lục Phán Phán trầm mặc chăm chú nhìn trương chủ nhiệm.

Tuổi còn trẻ tiểu cô nương, ánh mắt lại có một cỗ vượt qua nàng tuổi khí thế, bức trương chủ nhiệm hoảng hốt.

“Ai..... Phán Phán, người cũng chớ có trách ta.” Trương chủ nhiệm hái được mắt kính, xoa ấn đường, “Lập tức yếu quyết tái, ta phải vì đại cục suy nghĩ, chúng ta đội bóng không thể không có giáo luyện a.”

Lục Phán Phán chậm rãi mở miệng: “Ta đây đâu? Ta mấy năm nay đổi đội bóng trả giá liền ít đi sao?”

Trương chủ nhiệm: “Không thể phủ nhận, mấy năm nay người đem chúng ta đồng đội chiếu cố rất khá, ta.....”

“Phanh” một tiếng, trương chủ nhiệm thanh âm bị một tiếng vang lớn đánh gãy.

Hắn vội vàng mang lên mắt kính, lúc này mới thấy rõ, nguyên lai là Lục Phán Phán tạp nát chén trà.

“Người phát cái gì tính tình đâu đây là.....”

“Trương chủ nhiệm.” Lục Phán Phán đầu ngón tay bị nước trà năng hồng, rũ ở chân biên run nhè nhẹ, “Ở ta trở thành Khánh Dương đại học bóng chuyền đội giám đốc phía trước, các người thành tích thế nào, không cần ta thuật lại đi? Ta không dám nói Khánh Dương hiện giờ thành tích đều là ta một người công lao, nhưng người muốn làm rõ ràng, là ta, thành lập một bộ hoàn chỉnh quản lý hệ thống, là ta, chẳng phân biệt ngày đêm mà làm số liệu phân tích, là ta, tranh thủ đến tài chính tài trợ làm cầu thủ hưởng thụ càng tốt chữa bệnh phục kiện. Nguyên lai ta mấy năm nay nỗ lực, ở người trong mắt chính là cái bảo mẫu?”

Trương chủ nhiệm xoay người lại thu thập chén trà, không trả lời Lục Phán Phán vấn đề.

“Phán Phán a, nữ hài tử không cần như vậy quật, người đi viết một phần điều cương báo cáo đi.”

Lục Phán Phán nghe vậy, tức giận đến không biết giận.

Hắn hiện tại chính là quyết tâm bảo giáo luyện bỏ giám đốc, còn cùng hắn tranh chấp cái gì đâu.

Lục Phán Phán cười lạnh nói: “Thế nào? Này xin còn muốn ta tới viết? Ngài còn không thể trực tiếp đem ta điều đi rồi?”

Trương chủ nhiệm ngẩng đầu trừng nàng, “Ta liền nói người ngốc đâu! Ta nếu là điều đi người, nhân sự bộ hỏi, ta nói như thế nào? Loại chuyện này truyền ra đi người liền tuyên truyền làm đều đi không được! Thật là cái đứa nhỏ ngốc, người liền viết, suy xét tới rồi thích hôn tuổi, cho

nên chủ động xin điều đi tuyên truyền làm, ta lại đi nhân sự bộ chào hỏi một cái.”

Lục Phán Phán cầm lấy bàn làm việc thượng giấy cùng bút, cúi đầu viết lên.

Trương chủ nhiệm xem nàng rất cuộc thỏa hiệp, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, cầm cây lau nhà mặt sạch sẽ trên mặt đất nước trà.

Lục Phán Phán viết mấy chữ, đột nhiên ngừng đầu, ngòì bút chọn cầm, cười ngâm ngâm mà nhìn trương chủ nhiệm.

“Chủ nhiệm, ngài nói ta trường như vậy xinh đẹp, vạn nhất tuyên truyền làm cái nào nam nhân lại coi trọng ta nhưng làm sao bây giờ nha? Chẳng lẽ tiếp theo muốn đem ta hưởng nhà ăn điều?”

Trương chủ nhiệm phóng hảo cây lau nhà, nhíu mày trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái.

Không thể phủ nhận, Lục Phán Phán lớn lên xác thật xinh đẹp. Mới vừa tiến đội bóng lúc ấy, các đội viên các thấy nàng liền cùng ném hồn đường như, khi đó hẳn còn sợ như vậy cái mỹ nữ ảnh hưởng đội bóng thành tích đâu.

Ai biết đội bóng đám kia hùng hài tử thấy mỹ nữ liền cùng tiêm máu gà đường như, tiếp cầu đều có thể tiếp ra khẩu giết khí thể tới.

Trương chủ nhiệm: “Tuyên truyền làm chỗ nào có nam, tất cả đều là nữ, người hạt thao cái gì tâm đâu.”

Lục Phán Phán cười cười, không nói chuyện nữa.

Một lát, nàng buông bút, đem viết tốt báo cáo lấy ở trên tay.

“Nhanh như vậy? Cho ta xem.”

Trương chủ nhiệm duỗi tay liền phải đi lấy, lại bị Lục Phán Phán né tránh.

Nàng đứng lên, đem báo cáo lật qua tới, mặt trái triều thượng đặt ở trương chủ nhiệm trước mặt.

“Trương chủ nhiệm, cảm ơn mấy năm nay bồi dưỡng.”

Trương chủ nhiệm: “Người cùng ta khách khí cái gì đâu, về sau chúng ta cũng là có thể thường thường gặp mặt.”

ANH TỈNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 2

Lục Phán Phán đi đến tiêu khu cửa, nhìn đến di động quảng cáo, lập tức nghĩ tới Kim Hâm.

Cái kia công nghệ cao tập đoàn Thái Tử gia, cả ngày cầm tiền không chỗ hoa liền đầu ở thể dục thượng chủ nhân. Lúc trước đội bóng tài trợ vẫn là hẳn nhìn Lục Phán Phán mặt mũi mới cho đầu.

Cũng không biết có phải hay không nhiều năm lão hữu ăn ý, Lục Phán Phán mới vừa lấy ra di động, Kim Hâm liền gọi điện thoại lại đây.

“Có rảnh không? Hiện tại tới một chuyến câu lạc bộ.”

Kim Hâm khai một nhà bóng chuyền câu lạc bộ, hội viên chế, chuyên cung nghiệp dư người yêu thích, Lục Phán Phán không có việc gì thời điểm sẽ đi nơi đó ngồi trên trong chốc lát, ngẫu nhiên sẽ phát hiện này đó nghiệp dư cầu thủ có một ít dã chiêu số đấu pháp, thông hiểu đạo lý một chút, là có thể dùng đến league.

“Không rảnh.” Lục Phán Phán chém đinh chặt sắt cự tuyệt, nàng hiện tại chỉ nghĩ làm Kim Hâm giúp nàng tìm cái công tác. Mấy năm nay tiền lương không cao, không có gì tích tụ, nếu là khai thượng một đoạn thời gian không song, nàng khả năng liền không kịp ăn cơm, “Người chỗ đó có hay không cái gì công tác cơ hội?”

“Người thật sự mau tới, ta vừa mới nhìn đến một cái tân hội viên, tuổi còn trẻ, cầu đánh đến thật mẹ nó hảo a, một chút không thể so chuyên nghiệp kém!” Kim Hâm căn bản không chú ý Lục Phán Phán đang nói cái

gì, còn đắm chìm ở tự mình hưng phấn trung, “Tuy rằng nhìn dáng vẻ thân cao không đến một mét chín, nhưng là sức bật phi thường người! Tuyệt đối là cái thiên tài tuyển thủ! Quan trọng nhất chính là, gia hỏa này lớn lên còn rất tuần tú! Tuyệt đối là làm người nhìn chảy nước miếng cái loại này!”

“Không nhìn không thấy!” Lục Phán Phán phiền lòng mà cắt đứt điện thoại trước, quát, “Ta từ chức! Đừng cùng ta nói bóng chuyền, quản hãn cái gì thiên tài mà mới, ta liếc mắt một cái đều không xem!”

Tác giả có lời muốn nói: Cũ không đi, tân không tới.

Đại niên mừng một, từ cựu nghênh tân.

Chúc đại gia tân niên vui sướng, mọi chuyện thuận ý, thân thể khỏe mạnh.

Bốn văn ngày càng, mỗi ngày giữa trưa 12 giờ, trước mười chương đều cho đại gia phát bao lì xì nga ~

Chương 2

Lúc trước Lục Phán Phán vì phương tiện, ở Khánh Dương đại học phổ đối diện chung cư thuê phòng ở, hiện giờ từ chức, nháo đến còn không thoải mái, nàng không nghĩ lại cùng những người này mỗi ngày ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy.

Vừa lúc phòng ở hợp đồng cũng mau đến kỳ, vì thế nàng về đến nhà, chuyện thứ nhất chính là mở ra thuê nhà trang web.

Cái thứ nhất hạ kéo khung, lựa chọn thuê nhà khu vực khi, Lục Phán Phán liền khó khăn.

Tân công tác còn không có xác định, làm cho nàng vô pháp quyết định chính mình kế tiếp muốn dọn đến nơi nào.

Lục Phán Phán sầm trong chốc lát, ngã vào trên giường, lấy ra di động cùng Hứa Mạn Nghiên video.

Màn hình kia đầu, Hứa Mạn Nghiên ngồi ở hoá trang trước đài nghe răng trợn mắt mà kẹp lông mi.

Thấy Lục Phán Phán không nói chuyện, Hứa Mạn Nghiên tay một đống, nói: “Lục Phán Phán người có phải hay không lại ở chụp lại màn hình!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Lục Phán Phán đã bay nhanh đem này trương chụp lại màn hình đổi thành hình cái đầu.

Hứa Mạn Nghiên vừa thấy, lông mi cũng không đồ, lập tức đem áp đáy hòm nhiều năm Lục Phán Phán xấu chiếu đổi thành hình cái đầu.

Hứa Mạn Nghiên: “Nói chính sự, hôm nay như thế nào như vậy có rảnh cho ta video?”

Lục Phán Phán: “Người có hay không cái gì bằng hữu công ty nhận người a?”

Hứa Mạn Nghiên: “Ta lại bất quá hỏi cái này chút, làm sao vậy?”

Lục Phán Phán: “Ta từ chức.”

Hứa Mạn Nghiên mi bút run lên, lập tức họa đi ra ngoài một mảng lớn.

Nàng một bên lấy miên thêm sát, một bên nói: “Làm hảo hảo như thế nào từ chức?”

Lục Phán Phán trở mình, đem mấy ngày nay phát sinh sự tình một cỗ não đổ ra tới.

“Thật quá đáng! Đều không phải đồ vật!” Hứa Mạn Nghiên một phách cái bàn, mặt bàn đọc thuộc lòng hồng đồ một mảnh, “Ta đã sớm nói người kia giáo luyện là tên cặn bã, còn có người những cái đó học sinh, tất cả đều là một đám bạch nhãn lang! Chờ lão nương trở về không làm chết bọn họ tên của ta đảo lại viết!”

“Thu.” Lục Phán Phán nói, “Chờ người dám trở về lại nói.”

Hứa Mạn Nghiên cùng Lục Phán Phán cao trung một tương phùng liền nguừ tầm nguừ, mã tầm mã, ba năm tới cơ hồ như hình với bóng, thi đại học sau Lục Phán Phán thượng Khánh Dương đại học, Hứa Mạn Nghiên chỉ khảo cái tam bốn, nhưng mà nàng vì có thể cùng Lục Phán Phán thượng cùng sở đại học, chính là vận dụng trong nhà các loại quan hệ đem chính mình đưa vào này sở trọng điểm đại học.

Chỉ là tốt nghiệp bốn năm sau, đã từng ý vào trong nhà tiêu xài đồ vật đều đến còn.

—— Hứa Mạn Nghiên không thiếu được bị trong nhà bức hôn, thấy không phải cái kia trùm địa ốc tiểu nhi tử chính là cái này sắt thép người có quyền con thứ hai, vì thế nàng dứt khoát thu thập hành lý trốn đi Maldives.

“Ngô.....” Hứa Mạn Nghiên nói, “Chờ ta trong nhà nhả ra ta liền trở về.”

Nói xong, Hứa Mạn Nghiên tiếp tục hoá trang, Lục Phán Phán sửa sang lại tủ quần áo, hai người liền như vậy mở ra video cũng không nói lời nào.

Ước chừng hai mươi phút, Hứa Mạn Nghiên đối với màn ảnh điều chỉnh tóc, thuận miệng nói: “Người không biết, ta mấy ngày hôm trước thiếu chút nữa lật xe.”

Lục Phán Phán cầm cái đóng gói túi ra tới, đem mùa đông quần áo đều nhét vào đi.

“Làm sao vậy?”

Hứa Mạn Nghiên: “Thượng chu ta ở khách sạn gặp được một người Trung Quốc tới soái ca, lớn lên đảo không phải nói nhiều soái, nhưng cùng ta mỗi tình đầu một cái khoản người biết đi, hơn nữa thực ngây thơ, xem hăn hai mắt hăn liền mặt đỏ.”

Lục Phán Phán đầu đầu không nâng một chút liền nói: “Ngủ tới rồi sao?”

Hứa Mạn Nghiên: “Nếu là ngủ tới rồi còn phiền cái gì xe nha!”

Lục Phán Phán cười khê: “Người cũng có thất thủ một ngày.”

“Không phải ta thất thủ!” Hứa Mạn Nghiên bực bội mà kéo khai tóc mái, “Vốn dĩ hăn đều tới ta phòng, bó tay bó chân, ta xem hăn phóng không khai, liền dẫn đường dẫn đường bái, hỏi hăn nhiệt không nhiệt, hăn nói nhiệt, ta khiến cho hăn đem áo khoác cởi, kết quả, hảo gia hỏa.....”

Lục Phán Phán: “Nói trọng điếm!”

Hứa Mạn Nghiên: “Kết quả nha thân phận chúng rớt ra tới, cư nhiên mới mười bảy tuổi?! Cái vị thành niên lã cái gì lã đầu!”

“Buồn cười.” Lục Phán Phán nói, “Rõ ràng là người liêu nhân gia, kết quả quái nhân gia lã.”

Lục Phán Phán hiểu biết Hứa Mạn Nghiên, nàng từ nhỏ tâm tư liền không ở học tập thượng, ý vào xinh đẹp có tiền, không thiếu đối bạn trai. Nhưng đều là sương sớm tình duyên, nàng trong lòng chưa bao giờ thật sự. Mặc dù như vậy, nàng cũng là có nguyên tắc.

Một không liêu có chủ, nhị không liêu si tình, tam không liêu vị thành niên.

“Không nói cái này.” Hứa Mạn Nghiên để sát vào màn ảnh, “Người thu thập quần áo làm gì?”

Lục Phán Phán đóng gói một chĩnh túi trang phục mùa đông, hướng trong một góc đôi, “Ta tưởng chuyển nhà, ở tìm địa phương đâu.”

Hứa Mạn Nghiên: “Người dọn chỗ nào đi a? Ly nhà ta có xa hay không a?”

Lục Phán Phán: “Không biết, tân công tác đều còn không có xác định đâu, chính là thật sự không nghĩ ở nơi này.”

Hứa Mạn Nghiên: “Vậy người trụ nhà ta đi a, dù sao ta có phòng trống, lúc trước kêu người tới người không tới, hiện tại người không công tác đi cho ta xem phòng ở nha, chìa khóa người cũng có.”

Hứa Mạn Nghiên tốt nghiệp sau, trong nhà cho nàng mua một bộ giang cảnh phòng, không chỉ có sinh hoạt phương tiện, bên cạnh vẫn là đứng đầu kinh tế tài chính loại đại học duẩn cùng đại học.

Lục Phán Phán tưởng tượng, thành.

Ngày hôm sau Lục Phán Phán đã kêu cái chuyển nhà công ty đem đồ vật toàn dọn đi Hứa Mạn Nghiên gia.

Này bộ căn phòng lớn phòng ngủ phụ vẫn luôn để lại cho Lục Phán Phán, nàng ngẫu nhiên cũng tới trụ, chần nệm đều là có sẵn, cho nên nàng hơi chút sửa sang lại một chút chính mình đồ vật liền thu thập thỏa đáng.

Bận việc một cái buổi sáng, Lục Phán Phán điếm cái cơm hộp, ngủ trưa lên, ánh nắng chính xuyên thấu qua bức màn chiếu vào trên giường.

Tháng năm sơ thời tiết, không nóng không lạnh, chính thích hợp du
xuân.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 3

Hoắc Tu Viễn tinh thần phiêu xa, thật mạnh thở dài, “Không có bị lừa tiền, bị lừa tâm.”

Cố Kỳ: “Nói tiếng người.”

Hoắc Tu Viễn: “Cố Kỳ, người tin tưởng nhất kiến chung tình sao?”

Cố Kỳ ăn một ngụm khoai lang, đôi mắt híp lại.

Hoắc Tu Viễn cho rằng hẳn muốn kể ra một đoạn chuyện cũ, liền chờ mong mà nhìn hẳn.

Cố Kỳ: “Ta làm người nói tiếng người, nghe không hiểu sao?”

Hoắc Tu Viễn: “.....”

Như thế nào có thể chờ mong Cố Kỳ loại người này nói ra cái gì về nhất kiến chung tình giải thích đâu.

Hoắc Tu Viễn hít sâu một hơi, nhớ lại chuyện cũ, trong mắt dần dần có tức giận: “Ta lần này đi Maldives chơi, gặp được một nữ nhân.”

Cố Kỳ: “Xinh đẹp sao?”

Tuy rằng không nghĩ thừa nhận, nhưng Hoắc Tu Viễn không thể thay đổi khách quan sự thật, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Xinh đẹp, đại đại đôi mắt, đen nhánh đầu tóc, làn da bạch đến giống tuyết, nói chuyện thanh âm tinh tế mềm mại.....”

Cố Kỳ đột nhiên ngân người.

Đại đại đôi mắt, đen nhánh đầu tóc, làn da bạch đến giống tuyết, nói chuyện thanh âm tinh tế mềm mại.

Mỹ nữ trung có một nửa đều là như thế này, nhưng Cố Kỳ nghe Hoắc Tu Viễn này miêu tả, mạc danh nhớ tới hôm nay ở tiệm bán báo gặp được nữ nhân kia.

Vũ dần dần ngừng.

Hoắc Tu Viễn tiếp tục nói: “Ta vừa đến Maldives ngày đó, ở khách sạn tầng cao nhất quán bar gặp nàng. Nàng uống lên một chút rượu, trên mặt có đỏ ửng, sau đó tới tìm ta nói chuyện. Nàng hỏi ta học gì đó, ta nói tài chính, sau đó nàng nói nàng cũng là học tài chính, chúng ta ngày đó cho tới quán bar đóng cửa.....”

Giang Kỳ: “Sau đó đâu?”

Hoắc Tu Viễn: “Sau lại mấy ngày, chúng ta cùng nhau ăn cơm, cùng nhau dạo cảnh điểm, sau đó.....”

Cố Kỳ lược không kiên nhẫn mà nói: “Nói trọng điểm!”

“Sau đó có một ngày buổi tối, nàng đem ta đổ ở góc tường, hôn ta một chút.”

Cố Kỳ nhìn từ trên xuống dưới Hoắc Tu Viễn: “Người một cái 1 mét 8 năm cụ ông nhóm bị một nữ nhân đổ ở góc tường, mắt mặt không?”

“Đây là trọng điểm sao? Nàng hôn ta một chút!” Hoắc Tu Viễn khó được có kích động như vậy thời điểm, “Ngày đó nàng có thể là uống nhiều quá, thân xong rồi liền dựa vào ta trên người, nói mỗi ngày đều nghĩ ta, sau đó làm ta đưa nàng đi trong phòng nghỉ ngơi.....”

Cố Kỳ nghe đến đó, rớt cuộc tối điểm hứng thú, “Sau đó các người được đến linh hồn thăng hoa?”

Hoắc Tu Viễn: “Không có! Rõ ràng liêu đến hảo hảo, kết quả nàng đột nhiên nói có việc muốn ta trở về.”

“Cho nên đâu?” Cố Kỳ hỏi, “Người mấy ngày nay liền suy nghĩ chuyện này?”

Hoắc Tu Viễn phần nộ mà xoay người hướng phòng ngủ đi, “Kết quả ngày hôm sau buổi tối ta xuống lầu, phát hiện nàng lại đi đến gần nam nhân khác!”

Cố Kỳ: “Sương sớm tình duyên, nhân gia khả năng chính là muốn ngủ người, kết quả kế hoạch thất bại.”

Hoắc Tu Viễn tức giận đến đỏ lên mặt: “Kia nàng vì cái gì chạy?!”

Cố Kỳ: “Người hỏi nàng a người hỏi ta làm gì? Lại mẹ nó không phải ta muốn ngủ người!”

Hoắc Tu Viễn: “.....”

Hai người ngồi xuống sau, Hoắc Tu Viễn vẫn là càng nghĩ càng sinh khí.

Cố Kỳ thấy hăn đầy ngập lửa giận, nói: “Người không tìm nàng hỏi rõ ràng?”

Hoắc Tu Viễn: “Hỏi cái rắm, sau lại nàng trực tiếp đem ta kéo đen, lui phòng chạy lấy người, nhân gian biến mất giống nhau.”

“Được rồi, đã như vậy cũng đừng suy nghĩ.” Cố Kỳ nói, “Coi như là làm cái xuân | mộng.”

Hoắc Tu Viễn vẫn như cũ khó tiết tức giận: “Nàng liền trụ chúng ta trường học phụ cận, đừng làm cho ta gặp được nàng!”

Cố Kỳ cười nói: “Như vậy sinh khí, hành, nếu là ta gặp ta giúp người tấu nàng.”

Hoắc Tu Viễn cắn răng không nói lời nào.

Cố Kỳ cười khê, “Nàng tên gọi là gì?”

Hoắc Tu Viễn chậm rãi mở miệng nói: “Lục Phán Phán.”

Cố Kỳ: “Người này lấy cái tên như thế nào cùng phòng trộm môn đường như.”

*

Lục Phán Phán từ chức tin tức truyền ra đi sau, không ít đánh quá giao tế đội bóng người phụ trách đều truyền đạt cảnh ôliu.

Nhưng nàng không muốn đãi ở cái này ngành sản xuất, liền toàn bộ uyển cự.

Mấy ngày nay Lục Phán Phán cũng không nhàn rỗi, phỏng vấn vài gia công ty, kết quả không được như mong muốn.

Lục Phán Phán cùng ba mẹ thương lượng một chút, dứt khoát quyết định thi lên thạc sĩ, mục tiêu chính là dẫn cùng đại học.

Chỉ là nàng rốt cuộc là cái người trưởng thành, phụ lục trong khoảng thời gian này, cũng không nghĩ toàn dựa ba mẹ dưỡng, cũng may Kim Hâm nghe nói nàng tưởng một bên phụ lục một bên đi làm, liền an bài nàng đi nhà mình câu lạc bộ làm VIP tiếp đãi.

Tiền nhiều chuyện thiếu, ngày thường còn có thể tại phòng khách đọc sách, cái này bằng hữu thực đủ ý tứ.

Lục Phán Phán ở phòng khách nhìn một buổi trưa thư, sắp đến tan tầm thời gian, nàng cũng không tiếp đãi đến một cái VIP hộ khách, không thể không cảm thán Kim Hâm này câu lạc bộ sinh ý cũng quá kém, không biết cái gì lại muốn đóng cửa sau đó bị hăn lão tử đuổi theo đánh ba điều phố.

Rốt cuộc này câu lạc bộ hao tổn của cái xa xỉ, sở hữu thiết bị phương tiện đều là quốc tế thượng tiên tiến nhất, có thể sử dụng đá cẩm thạch làm trang trí địa phương tuyệt không dùng thạch cao tuyến, có thể làm tới rồi thủy tinh đèn địa phương tuyệt không dùng đèn dây tóc, nếu không phải đại gia ngăn đón, Kim Hâm liền tắm vòi sen trong phòng tắm gọi nhũ đều tưởng đổi thành tắm đàn kim.

Không biết còn tưởng rằng hăn khai cái câu lạc bộ đêm đâu.

Lục Phán Phán ngáp một cái, cúi đầu nhìn đến chính mình đặt ở bên chân dù, lúc này mới nhớ tới chính mình đã quên còn dù.

Nàng không khỏi nhớ tới Cố Kỳ, rốt cuộc là cái dạng gì nướng khoai lang, có thể làm hăn tình nguyện gặp mưa cũng muốn mua được cuối cùng kia một cái?

Đúng lúc này, phòng khách môn đột nhiên bị đẩy ra, Lục Phán Phán vừa nhắc đầu liền thấy khoai lang ca đi đến.

Hắc, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến.

Lục Phán Phán còn không có tới kịp nghĩ nhiều hăn như thế nào sẽ xuất hiện ở chỗ này, đầu óc vừa kéo, liền đem chính mình chân thật ý tưởng nói ra: “Ta đang nghĩ ngợi tới người đâu.”

Cố Kỳ bước chân một đống, lược hiện kinh ngạc nhìn lục Phán Phán.

Trong ánh mắt tràn ngập khiếp sợ bất an cùng mê mang.

Lục Phán Phán ý thức được chính mình thái độ quá mức tự quen thuộc, lời nói có nghĩa khác, vì thế khom lưng cầm lấy dù, cười mỉa nói: “Ta vừa mới đang chuẩn bị đi còn dù tới.”

Cố Kỳ dời đi ánh mắt, nhìn về phía nơi khác, triệu Lục Phán Phán đi đến, tiếp nhận dù, bỏ vào chính mình trong bao.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 4

Lục Phán Phán lão đảo một chút, đỡ nam nhân cánh tay đứng vững, đồng thời cảm giác được bên người một cỗ sóng nhiệt.

Nàng quay đầu nhìn lại, phát hiện chính mình vừa mới thối nhưng đứng ở một chiếc đang ở chuyển xe xe tải lớn bên cạnh.

“Người trạm vị trí này là xe tải tài xế tầm mắt manh khu.” Nam nhân buông ra tay nàng, nói, “Về sau cẩn thận một chút.”

Lục Phán Phán cũng có một ít nghĩ mà sợ, gật đầu nói: “Cảm ơn ngài.”

“Việc nhỏ nhi.”

Trung niên nam nhân ném xuống một câu, hướng bên cạnh đường đi bộ bước nhanh đi đến, phảng phất một cái di động con quay.

Lục Phán Phán về đến nhà, mở ra cốp hộp phần mềm nhìn vài phút, không có gì muốn ăn, lại đi phòng bếp chuyển động một vòng, phát hiện liền du đều thấy đầy, vì thế gọi điện thoại ước bằng hữu ra cửa ăn cơm.

Lúc này mau 7 giờ, rất nhiều người không phải đã ăn chính là có mặt khác kế hoạch, Lục Phán Phán cuối cùng cũng không ước đến người, vì thế bản thân đi xuống lầu tìm ăn.

Tiểu khu bên cạnh chính là một cái phần hoa đường đi bộ, các kiểu nhà ăn đáp ứng không xuể. Lục Phán Phán trực tiếp đi vào đấy biển vớt,

người phục vụ nhiệt tình mà lãnh nàng tìm chỗ ngồi, xa xa liền cho nàng chỉ cái bốn người bàn: “Ngài xem cái kia vị trí được không?”

Lục Phán Phán gật đầu: “Không thành vấn đề.”

Lục Phán Phán đi theo người phục vụ đi qua đi, tìm được chính mình chỗ ngồi ngồi xuống, cúi đầu xem IPAD thực đơn.

Nàng chỉ đơn giản điểm vài món thức ăn, hoa vài phút, lại thường thường cảm giác có ánh mắt đang xem nàng. Ngẩng đầu hướng bên cạnh thoáng nhìn, này liếc mắt một cái, nháy mắt không có ăn cơm ăn uống.

Khánh Dương cái kia quấy rầy nàng đội bóng giáo luyện Phùng Tín Hoài an vị ở nàng cách vách bàn, thấy Lục Phán Phán nhìn qua, lập tức quay mặt đi, trong mắt mang theo điểm bị người phát hiện nhìn lên kinh hoảng, nhưng thực mau lại biến thành khinh thường.

Lục Phán Phán lười đến lại nhiều cho hấn một ánh mắt, đem IPAD còn cấp người phục vụ, nói: “Tạm thời liền này đó đi.”

Người phục vụ cầm thực đơn đi rồi, Lục Phán Phán uống một ngụm thủy, lấy ra di động xoát bằng hữu vòng, bên tai lại thường thường truyền đến cách vách bàn đối thoại thanh.

“Ta hôm nay nghe nói các người đội bóng giám đốc từ chức?”

Lục Phán Phán lại một lần nghe được chính mình bị đề cập, hơn nữa thanh âm còn có quen tai, nàng nghiêng đầu vừa thấy, đối mặt Phùng Tín Hoài, đưa lưng về phía nàng ngồi nam nhân chính là nàng vừa mới ở xe buýt thượng gặp được cái kia mô hình địa cầu.

Phùng Tín Hoài ngó Lục Phán Phán liếc mắt một cái, cười nhạt một tiếng, nói: “Đúng vậy, hiện tại người trẻ tuổi quá không yên ổn.”

Ngô Lộc nói: “Làm sao vậy? Ta nghe nói nàng công tác năng lực khá tốt, mọi người đều nói cô nương này là một nhân tài.”

Phùng Tín Hoài uống một ngụm rượu, nói: “Cho nên ta nói hiện tại người trẻ tuổi không yên ổn, cả ngày không làm thật sự liền biết thôi phồng thành tích. Nàng đại học lúc ấy liền ở đội bóng đánh tạ, chúng ta dùng thói quen, ở nàng tốt nghiệp sau cho nàng xin chức vị. Một cái dẫn đầu giám đốc mà thôi, thật cho rằng chính mình nhiều không được? Muốn thật là một nhân tài, chủ nhiệm có thể phóng nàng đi?”

Phùng Tín Hoài nói xong lời này, cố ý khiêu khích mà nhìn Lục Phán Phán liếc mắt một cái.

Hắn nói lời này không phải cố ý làm thấp đi Lục Phán Phán, mà là hắn thật như vậy cảm thấy. Từ năm trước lão giáo luyện về hưu, hắn tiếp nhận mũi nhọn chính lộ Khánh Dương đội bóng, mang đội lần đầu tiên league liền cầm cả nước bốn cường, ngay sau đó lằng lằng, cảm thấy chính mình kể công đến vĩ, mà Lục Phán Phán làm hết thầy, ở trong mắt hắn bất quá chính là “Đánh tạ”.

Ngô Lộc nghĩ nghĩ, gật đầu: “Cũng là.”

Lục Phán Phán nghe xong, khẽ cười một tiếng, chỉ đương chính mình là cái kẻ điếc.

Rồi sau đó một bữa cơm thời gian, Lục Phán Phán từ hai người đối thoại trung biết được, Ngô Lộc cùng Phùng Tín Hoài năm đó là một cái đội bóng, khi đó Ngô Lộc là nhị truyền tay kiêm đội trưởng, làm đội ngũ chỉ huy tháp, đã đến giáo luyện yêu thích, lại đến đồng đội sùng bái.

Phùng Tín Hoài khi đó là tự do người, không thể công kích không thể đạt được, tổng cảm thấy chính mình là bị bó trụ rằng nanh mãnh thú, thường xuyên đỏ mắt Ngô Lộc được đến chú ý.

Không nghĩ tới nhiều năm sau, rốt cuộc phong thủy thay phiên chuyển.

Thiếu niên thất bại nam nhân tới rồi trung niên, rốt cuộc có khoe ra tư bản, đối diện vừa lúc là chính mình đã từng đở mắt người, đề tài này liên không không ngừng nghỉ giống nhau, vẫn luôn nói chính mình đội bóng nhiều lợi hại, lại không ngừng làm thấp đi duẩn cùng đội bóng.

Liên một bên Lục Phán Phán đều nghe phiên, cũng không biết hẳn đối diện Ngô Lộc là như thế nào nhện xuống tới.

Rượu đủ cơm no, Phùng Tín Hoài thoả mãn địa điểm điều thuốc, mới vừa trầu thượng một ngụm đã bị người phục vụ ngăn cản.

Hắn diệt yên, lại nói: “Sư huynh, ta xem người cũng đừng ở duẩn cùng lãng phí thời gian, không bằng tới Khánh Dương làm trợ giáo, tốt xấu còn có thể kiến thức một chút cả nước league trận chung kết quy mô.”

Lục Phán Phán nhện không được ngẩng đầu xem Phùng Tín Hoài.

Này phiên lời nói cũng quá nhục nhã người, duẩn cùng hiện tại thành tích lại kém, giáo chủ luyện cũng không đến mức lưu lạc đến đi cho người khác đương trợ giáo, huống chi người này vẫn là hẳn đã từng đội trưởng.

Bất quá Phùng Tín Hoài người này cứ như vậy mặt dày vô sỉ, Lục Phán Phán không kinh ngạc hẳn có thể nói ra nói như vậy.

Dự kiến bên trong, Ngô Lộc không có đáp ứng, chỉ là cười mỉa uống rượu.

Phùng Tín Hoài cùng Ngô Lộc ăn trước xong, cũng trước tính tiền rời đi.

Trước khi đi, Phùng Tín Hoài còn quay đầu lại nhìn Lục Phán Phán liếc mắt một cái, thấy Lục Phán Phán cúi đầu xuyên thịt dê căn bản không thấy hấn, lúc này mới hừ lạnh một tiếng đi ra ngoài.

Mười phút sau, Lục Phán Phán mua đơn, người phục vụ còn tặng một lọ nước trái cây.

Mới ra thang máy, liền thấy Ngô Lộc đưa lưng về phía đại môn ngồi xồm ven đường bồn hoa thượng hút thuốc, bên chân đôi không ít tàn thuốc.

Hấn lớn lên béo, lại cao lớn, ngồi xồm xuống cũng là cái quái vật khổng lồ, nhưng ở đèn nê ông chiếu xuống, hấn bóng dáng có vẻ bất lực lại tự trách.

Trung niên thất ý nam nhân tiêu xứng chính là ven đường đèn cùng trong tầm tay thuốc lá và rượu, hấn lão đảo lắc lư mà đứng lên, đại khái là chân đã tê rần, dưới chân không xong, mắt thấy liền phải té ngã, Lục Phán Phán chạy nhanh tiến lên đỡ cánh tay hấn.

“Người có khỏe không?”

Ngô Lộc đứng vững sau đột nhiên quay đầu lại, hốc mắt phiếm hồng còn không có tới kịp xoa một chút, tóc nhưng thật ra bị kéo đến lung tung rối loạn.

“A, cảm ơn người a, ta không có việc gì, ta chống đỡ người đứng không.”

Ngô Lộc đề ra đề quần, bước nhanh rời đi.

Lục Phán Phán nhìn hấn bóng dáng, kia bình nước trái cây cũng chưa kịp đưa ra tay.

Ngày hôm sau sáng sớm, Lục Phán Phán vừa đến văn phòng liền nhận được một cái xa lạ điện báo.

Tưởng hộ khách đánh tới, Lục Phán Phán thanh thanh giọng nói, hết sức ôn nhu mà mở đầu: “Ngài hảo, nơi này là kim lập phương bóng chuyên câu lạc bộ VIP phòng khách, xin hỏi..... Ngô giáo luyện?”

Đối phương đang nói chuyện, Lục Phán Phán an tĩnh mà nghe.

Hai phút sau, nàng ánh mắt dần dần phai nhạt xuống dưới: “Ngô giáo luyện, ta khả năng muốn cô phụ ngài hảo ý. Thực xin lỗi, ta không tính toán tiếp tục nhậm chức bóng chuyên đội giám đốc.”

Quả điện thoại trong nháy mắt, Kim Hâm đẩy cửa ra phùng, cười xem nàng: “Như vậy quyết đoán? Lúc trước người còn ở vào đại học thời điểm ta liền khuyên người không cần đem tâm tư đều đặt ở này mặt trên, người như thế nào liền không nghe khuyên bảo đâu?”

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 5

Kim Hâm tự nhiên hiểu nàng ý tứ: “Muốn hay không hiện tại trở về?”

“Không vội tại đây trong chốc lát.” Lục Phán Phán nói, “Ăn xong lại trở về đi, đáp ứng rồi mời khách.”

Hai người đều ăn đến có chút ra mồ hôi, cũng không thể nào nói chuyện, bên ngoài kia một bàn người đối thoại liền truyền vào bọn họ lỗ tai.

Lục Phán Phán nghe xong vài phút, đại khái biết là Khánh Dương đội bóng tới cùng huấn cùng đội bóng đánh thi đấu hữu nghị, sau đó huấn cùng 0: 3 thua không nói, còn buổi diễn đều là đại bại phân thua trận.

Tuy rằng là thi đấu hữu nghị, này điểm số cũng thực sự khó coi điểm.

Hai bên đánh xong liền ước cùng nhau ăn cơm trưa, nhưng nói nói, không khí liền không đúng rồi.

Khánh Dương đội bóng năm nay đánh vào trận chung kết, tuy rằng không có bắt được quán quân, nhưng là ở thành phố A coi như tuyệt đối vương giả, đối mặt huấn cùng cái này khó coi đội ngũ, tuy nói là luận bàn, nhưng hiện nay ngữ khí không khỏi liền có chút “Dạy dỗ” ý vị.

Nói thêm gì nữa, ngữ khí càng thêm khó nghe, cao cao tại thượng mà quở trách huấn cùng đấu pháp rác rưởi.

Liền Lục Phán Phán đều cảm giác được duẩn cùng người sắc mặt không hảo, thậm chí có hai cái nam sinh nhin không được cầm trên mặt đất chai bia.

Thiên Khánh Dương người không biết thu liễm, cuối cùng bùng nổ điểm là đội trưởng câu kia: “Người này chỉ số thông minh cũng đừng đánh nhị truyền.”

Duẩn cùng có hai người lật đổ cái bàn, nhắm ngay Khánh Dương đội trưởng mặt chính là một quyền.

Một hồi đánh hội đồng liền như vậy không nói đạo lý mà bắt đầu rồi.

Mười mấy đại cao vóc kéo bè kéo lũ đánh nhau, không mấy cái người qua đường dám đến kéo, chỉ có tằm hùm quán lão bản run run rẩy rẩy mà ý đồ đi lên khuyên can phát hiện chính mình hoàn toàn là bọ ngựa chẵn cánh tay sau dứt khoát súc đến bên trong báo nguy.

Kim Hâm nhìn này trận thế, còn rất nhạc a: “Người mặc kệ quản người học sinh?”

“Hiện tại đã không phải ta học sinh.” Lục Phán Phán mặt vô biểu tình mà nói, “Hơn nữa người cảm thấy loại này thời điểm bọn họ sẽ nghe ta sao?”

Lục Phán Phán một nữ hài tử không đi quản đánh hội đồng, Kim Hâm không cảm thấy kỳ quái, hẳn nhưng thật ra chú ý tới một bên Cổ Kỳ.

Người nọ từ đầu chí cuối bình tĩnh mà ăn cơm, giống như căn bản không biết mặt sau đã xảy ra cái gì giống nhau, mới vừa hai cái chén từ trước mặt hẳn bay qua sau đó tạt toái ở hẳn bên chân hẳn cũng vững như cầu.

Thẳng đến ——

Cố Kỳ mới vừa vươn chiếc đũa muốn đi kẹp mâm thịt bò, liền trở mắt nhìn chính mình trước mặt đồ ăn bị đảo lại Khánh Dương đội trưởng đâm phiên.

Sau đó, Kim Hâm mắt thường còn không có thấy rõ Cố Kỳ động tác liền thấy hăn xách theo Khánh Dương đội trưởng cổ áo đem hăn ném tới một bên cột điện thượng, lý tính lại bình tĩnh mà nói: “Lại quấy rầy ta ăn cơm ta liền đem người đầu ninh xuống dưới một cái cao nhảy lấy đà bạo lực phát bóng đánh ra đi người tin hay không? Ân?”

Động tác thực thô lỗ, thanh âm thực bình tĩnh, lời nói thực văn nhã, cuối cùng còn bỏ thêm một cái bá đạo tổng tài thức “Ân?”.

Kim Hâm cùng Lục Phán Phán nhất trí cho rằng, nếu hăn là ở trang bức, kia này nhất định là trang bức cảnh giới cao nhất.

Trường hợp lập tức giống ấn nút tạm dừng.

Hai giây sau, Khánh Dương người vây quanh đi lên.

Còn như vậy đi xuống, trường hợp thật sự vô pháp khống chế.

Lục Phán Phán tuy rằng đối này đàn học sinh rét lạnh tâm, nhưng cũng không muốn thật sự thấy bọn họ đánh nhau nháo sự tiến cục cảnh sát, vì thế xoa xoa tay, đi phía trước vừa đứng.

“Các người đều cho ta dừng tay!”

Lục Phán Phán thanh âm không lớn, lại rất có lực lượng.

Hàng năm quản giáo Khánh Dương học sinh, khiến cho bọn họ giống có cơ bắp ký ức giống nhau, vừa nghe đến thanh âm này liền theo bản năng ngừng lại, sau đó mới thấy rõ ra tiếng người là ai.

Mặc dù không cam lòng khó chịu, nhưng rốt cuộc Lục Phán Phán còn có thừa uy ở, bọn họ không dám ở Lục Phán Phán trước mặt lại lần nữa vung tay đánh nhau.

Đuẩn cùng đại học người cũng tùy theo ngừng lại, thần sắc khác nhau mà nhìn Lục Phán Phán.

Đại để đều suy nghĩ, cái này nữ sinh như thế nào lập tức liền đem Khánh Dương người cấp kinh sợ ở.

Cố Kỳ từ giữa thoát thân, quay đầu lại nhìn Lục Phán Phán liếc mắt một cái, cái gì cũng chưa nói, từ bên người nàng đi qua, đi trước dài dài thọt, sau đó cầm chính mình đồ vật đi rồi.

Vài giây làm lạnh, Khánh Dương người là không dám ở Lục Phán Phán trước mặt tiếp tục chọn sự, nhưng một đám vẫn như cũ ngạnh cổ.

Lục Phán Phán hô một hơi, nhìn quét ở đây mọi người: “Các người nếu là không nghĩ tiến cục cảnh sát nhớ thưởng một bút sau đó sau mùa giải toàn bộ cấm tái, liền chạy nhanh ai về nhà nấy ai tìm mẹ người ấy.”

Những lời này có thể so ân cần dạy bảo hữu dụng nhiều, hai phương người các không phục mà ném cho đối phương mấy cái đôi mắt hình viên đạn, sau đó sôi nổi tan đi.

Tôm hùm quán lão bản mang theo người phục vụ ra tới thu thập tàn cục, mà Khánh Dương còn có mấy người không đi, đứng ở một bên, nghĩ tới tới cùng Lục Phán Phán nói chuyện.

Lục Phán Phán ngồi trở lại chính mình bàn, nghiêng về một phía thủy, một bên nói: “Các người muốn nói cái gì cứ việc nói thẳng, một đám như thế nào như vậy ma ki?”

Tam vài người người đẩy ta ta đẩy người mà đi rồi đi lên.

“Phán Phán tử..... Cái kia, người còn trở về sao?”

“Phán Phán tử, đội bóng tới cái tân giám đốc, hảo hung, người nếu không vẫn là trở về đi.”

“Phán Phán tử.....”

“Được rồi.” Lục Phán Phán đánh gãy bọn họ, “Ta sẽ không hỏi Khánh Dương, các người đừng nói nữa.”

Lục Phán Phán cầm lấy chính mình bao, cùng Kim Hâm chào hỏi, đang muốn hướng trạm xe buýt đi đến, lại bị người giữ chặt.

“Phán Phán tử, vậy người sẽ đi mặt khác đội bóng sao?”

Lục Phán Phán nhìn hẩn đôi mắt, từ hẩn trong mắt thấy được kiên kị.

“Như thế nào, thực sợ hãi ta đi mặt khác đội bóng?”

Nam sinh không nói gì, Lục Phán Phán khẽ cười nói: “Ta lại không phải giáo luyện, nhiều nhất tính cái bảo mẫu, các người sợ cái gì đâu.”

Nàng chụp bay nam sinh tay, hướng trạm xe buýt đi đến.

Mắt thấy xe buýt muốn khai đi rồi, Lục Phán Phán lúc này mới chạy chậm qua đi, đuổi kịp này xe tuyến.

Xe buýt ngồi đầy người, chỉ còn cuối cùng một loạt có một vị trí.

Lục Phán Phán ngồi xuống sau, nghiêng đầu vừa thấy, ngồi ở nàng bên cạnh dựa cửa sổ vị trí người cư nhiên là Cố Kỳ.

Hai người đối diện một lát, gật gật đầu, xem như chào hỏi.

Cố Kỳ quay mặt đi, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Lục Phán Phán trộm xem xét hần vài lần.

Đối với người này, nói như thế nào đâu, Lục Phán Phán cảm thấy cùng hần vẫn là rất có duyên phận, huống hồ người này vẫn là nàng VIP hộ khách, cho nên như vậy làm ngời, tựa hồ không quá lễ phép.

Lục Phán Phán ấp ủ nên như thế nào mở miệng nói chuyện.

Một bên Cố Kỳ nhìn cửa sổ xe, hơi hơi nhíu mày.

Nàng khả năng cho rằng chính mình không phát hiện nàng ở nhìn lên đi.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 6

“Trước kia là.” Lục Phán Phán nói, “Hiện tại không phải.”

Thi Hữu Linh bút đầu chống cằm, suy nghĩ hồi lâu mới nói nói: “Người là cái nào trường học giám đốc a?”

Lục Phán Phán: “Khánh Dương đại học.”

“Nga! Người chính là Khánh Dương đại học cái kia chức nghiệp giám đốc a!” Thi Hữu Linh thanh âm nháy mắt cất cao hai độ, phát hiện bốn phía có người nhìn nàng vài lần, lập tức lại hạ giọng nói, “Ta trước kia nghe nói qua người.”

Lục Phán Phán cười nói: “Hắn là không phải nghe nói ta nói bậy đi?”

“Đương nhiên không phải.” Khoảnh khắc chi gian, Thi Hữu Linh trong mắt đã tràn ngập sùng bái, “Ta nghe Ngô giáo luyện nhắc tới quá người, nói người là cái thứ nhất đem số liệu phân tích vận dụng đến sinh viên league trung giám đốc, rất lợi hại.”

Hai người thừa dịp còn không có đi học lại nói chuyện phiếm trong chốc lát, Thi Hữu Linh nhắc tới duẩn cùng đội bóng đã từng huy hoàng, Lục Phán Phán lăm miêng hỏi một câu, Thi Hữu Linh liền thao thao bất tuyệt mà nói lên.

“Ta nghe nghiên cứu sinh học trưởng nói, chúng ta trường học đội bóng trước kia rất mạnh.”

Lục Phán Phán gật đầu, phụ họa nói: “Kia như thế nào xuống dốc đâu? Đồi giáo luyện?”

Thi Hữu Linh: “Không có, vẫn luôn là Ngô giáo luyện.”

Lục Phán Phán: “Nếu giáo luyện không đồi, vì cái gì thành tích sai biệt lớn như vậy?”

“Thành tích có đôi khi cũng không phải giáo luyện một người quan hệ.” Thi Hữu Linh nói, “Nghe học trưởng nói, kia mấy năm đội bóng quản lý hỗn loạn, học sinh tốt xấu lẫn lộn, sau đó cứ như vậy..... Hơn nữa mấy năm nay Ngô giáo luyện thân thể cũng không tốt lắm.”

Lục Phán Phán trong lòng đại khái hiểu rõ, liền không hề hỏi nhiều.

Rất nhiều thời điểm một cái đội bóng thành tích xác thật sẽ không hoàn toàn cùng giáo luyện móc nối, khả năng quản lý mặt nhúng tay làm cho giáo luyện vô pháp phát huy tài năng, có khả năng vương bài đội viên tốt nghiệp, đội bóng tệ đoan hiện ra, lại có khả năng chính là cái này trường học vận khí quá kém, liên tục mấy năm đều chiêu không đến tốt học sinh.

Lục Phán Phán không hỏi, Thi Hữu Linh đảo còn tưởng tiếp tục nói tiếp: “Học trưởng nói trước kia chúng ta đội bóng người đi ra ngoài thi đấu vô cùng có mặt mũi, một mở màn đối phương liền khẩn trương đến liên tục ba lần phát bóng sai lầm, còn có Khánh Dương đội bóng, bọn họ có một năm cùng dẫn cùng chơi bóng, khẩn trương đến liền vị trí thay phiên đều lầm.”

Thi Hữu Linh nói xong, đột nhiên nghĩ tới cái gì, nói: “Thực xin lỗi a, ta không phải nói Khánh Dương không tốt, bọn họ hiện tại cũng rất mạnh.”

Lục Phán Phán cười cười: “Không có gì, ta đã không có đi làm, hiện tại chuẩn bị thi lên thạc sĩ đâu.”

Thi Hữu Linh thở phào nhẹ nhõm, lại tiểu tâm cẩn thận hỏi Lục Phán Phán: “Ta nghe nói Khánh Dương giáo luyện vẫn luôn kiêng kị chúng ta Ngô giáo luyện, thực sợ hãi dẫn cùng quật khởi, đây là không phải thật sự nha?”

Lục Phán Phán bình tĩnh mà nói: “Ta không rõ lắm chuyện này.”

Tuy rằng không có cùng Thi Hữu Linh tiếp tục nói chuyện với nhau đi xuống, Lục Phán Phán trong lòng lại nghĩ chuyện này.

Phùng Tín Hoài ở Khánh Dương làm hai năm giáo luyện, xác thật chưa từng có nhắc tới quá chính mình sư huynh ở dẫn cùng làm giáo luyện. Hơn nữa lấy ngày đó tiệm lâu tình hình tới xem, Phùng Tín Hoài còn thật có khả năng kiêng kị Ngô Lộc, rốt cuộc học sinh thời đại người nọ so với hẳn ưu tú quá nhiều, sau lại làm giáo luyện cũng từng có quá ngạo nhân thật tích, chỉ là Phùng Tín Hoài vừa vắn ở Ngô Lộc thất ý mấy năm nay thượng vị mà thôi.

Thật đúng là tiểu nhân đặc chí đâu.

Tan học sau, mắt thấy mây đen lại đè ép lại đây, Lục Phán Phán không mang dù, Thi Hữu Linh cố ý cùng nàng nói từ bên cạnh bạch quả tiểu đạo xuyên qua đi, trải qua bóng chuyền quán có thể cũng có thể thẳng tới trạm xe buýt, so đại lộ càng gần.

Lục Phán Phán chiếu Thi Hữu Linh chỉ đường đi, trải qua bóng chuyền quán khi, xa xa liền thấy Phùng Tín Hoài mang theo mấy cái cầu thủ cùng Ngô Lộc đứng ở cửa.

Mấy cái cầu thủ biểu tình kích động mà nói cái gì, Phùng Tín Hoài hắc mặt đứng ở một bên, mà Lục Phán Phán chỉ xem tới được Ngô Lộc bóng dáng, không biết hẳn cái gì biểu tình.

Lục Phán Phán cố tình cúi đầu dán ven đường đi, không nghĩ tới vẫn là bị thấy được.

Khánh Dương đội trưởng xa xa hướng tới Lục Phán Phán phát tay: “Phán Phán tử! Phán Phán tử!”

Ngô Lộc cũng triều Lục Phán Phán xem ra —— nàng chính là Lục Phán Phán?

Lục Phán Phán làm bộ không nghe được, tiếp tục đi phía trước đi, Khánh Dương đội trưởng trực tiếp chạy tới giữ chặt Lục Phán Phán: “Phán Phán tử, người trước đừng đi, tới giúp ta làm cái chứng.”

Lục Phán Phán vừa nhắc đầu liền thấy hăn khoe miệng phá một lỗ hồng, vừa nói lời nói liền tư kéo tư kéo mà đau, “Làm cái gì chứng cứ?”

Hăn ba lượng hạ liền đem Lục Phán Phán kéo đến Phùng Tín Hoài bên cạnh, cùng Ngô Lộc mặt đối mặt đứng.

“Phán Phán tử ngày hôm qua chính là tận mắt nhìn thấy đến các người duẫn cùng người đem ta đánh, người đừng không thừa nhận.”

Phùng Tín Hoài nhìn Lục Phán Phán liếc mắt một cái, Lục Phán Phán trợn trắng mắt quay mặt đi.

“Người đang nói cái gì?”

Khánh Dương đội trưởng mở to hai mắt nhìn: “Ngày hôm qua giữa trưa ở tôm hùm quán a? Người không phải thấy được sao? Bọn họ duẫn cùng người động thủ trước chọn sự đánh nhau, người nhìn xem ta khoe miệng, chính là bị bọn họ duẫn cùng người đánh.”

Lục Phán Phán cũng trừng lớn đôi mắt: “Ta không thấy được nha?”

Khánh Dương đội trưởng: “?”

Phùng Tín Hoài không kiên nhẫn mà nói: “Bọn họ nói lúc ấy người ở đây, người có thể không thấy được?”

Lục Phán Phán buông tay: “Ta cố ăn tôm hùm đâu, liền biết có người đánh nhau, đến nỗi ai đánh ai cũng không biết.”

Ngô Lộc tiếp theo Lục Phán Phán nói nói: “Đúng vậy, lão phùng người cũng không phải không biết, chúng ta duẩn cùng lần này cầu thủ phổ biến thân cao đều lùn, hơn nữa liền thay thế bổ sung đều vắng hạp, kia bảy người như thế nào liền đem các người chín người cấp đánh đâu?”

Phùng Tín Hoài: “.....”

Khánh Dương đội trưởng: “.....”

Lục Phán Phán xem như minh bạch, nguyên lai là Khánh Dương người trở về cáo trạng, sau đó Phùng Tín Hoài tới tìm Ngô Lộc thảo cách nói.

Rời đi trên đường, Phùng Tín Hoài chạy chậm đuổi theo, cùng Lục Phán Phán sóng vai đi tới.

“Lục Phán Phán, người không cần thiết cùng ta đối nghịch.” Phùng Tín Hoài nói, “Vừa mới vừa rời chức liền khuỷu tay quẹo ra ngoài sao?”

Lục Phán Phán vẫn như cũ không nói lời nào, vùi đầu đi đường, cố tình Phùng Tín Hoài giống cái bệnh vảy nến giống nhau ném không xong.

“Ta biết người trong lòng không phục, nhưng sự thật chính là như vậy, người phải biết rằng người không phải không thể thay thế, trứng chọi đá, lúc trước nếu là chịu thua cũng không đến mức nháo thành như vậy, người nhìn xem ta có cái gì ảnh hưởng, mà người lưu lạc đến trở về thi lên thạc sĩ, cho nên các người người trẻ tuổi chính là trực, không biết cái gì mới là chính mình nên lựa chọn.”

Lục Phán Phán đột nhiên ngừng lại, vén lên tóc, tháo xuống lỗ tai hai chỉ vô tuyến tai nghe.

“Người vừa rồi lái nhải lắm bầm mà bức bức cái gì đâu? Có phải hay không các người trung lão niên nam nhân một bụng ruột già không dong dài một chút liền không chỗ giải quyết trong cơ thể dầu mỡ?”

Phùng Tín Hoài: “.....”

“Lục Phán Phán, người loại người này chính là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, giống người loại người này, cũng chính là Khánh Dương đáng thương người cho người cái chức nghiệp giám đốc chức vị, người hiểu bóng chuyền sao? Người hiểu chiến thuật sao? Cái gì cũng đều không hiểu ở đội bóng chính là cái bảo mẫu, người còn tưởng rằng chính mình nhiều ghê gớm, đừng cảm thấy là chúng ta Khánh Dương xa lánh người, người đến nơi nào giống nhau không bị người đả thấy, đi chỗ nào đều hỗn không tốt, từ đầu tới đuôi chính là cái đánh tạp còn tưởng cấp chính mình tránh cái diện mạo, cũng không nhìn xem người có cái gì bản lĩnh. Cấp mặt không biết xấu hổ.”

Phùng Tín Hoài nói xong, thấy Lục Phán Phán sắc mặt so sắc trời còn trầm, trong lòng không khỏi đắc ý lên, “Phi” một tiếng, phui tay rời đi.

ANH TỈNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 7

Cố Kỳ ở Lục Phán Phán bên cạnh ngời xuống, Lục Phán Phán nhìn hẳn, nói: “Vừa mới tìm lầm chỗ ngời?”

Cố Kỳ cúi đầu nhìn thoáng qua chính mình trong tay vé vào cửa, “Ân” một tiếng, “Ánh sáng quá mờ, không thấy rõ.”

Lục Phán Phán khẽ cười nói: “Chúng ta đây còn rất có duyên.”

Cố Kỳ nhấp môi, không nói chuyện.

Âm rương điều chỉnh thứ đã kết thúc, diễn thuyết muốn chính thức bắt đầu rồi.

Lục Phán Phán nhìn thẳng phía trước, nhìn thấy hàng phía trước hai nữ sinh châu đầu ghé tai, không biết ở nói thầm cái gì, lại xô xô đẩy đẩy, thường thường dùng dư quang nhìn lên mặt sau Cố Kỳ.

Lục Phán Phán nhìn ra được tới, này hai nữ sinh tưởng cùng Cố Kỳ đáp lời, nhưng lại không dám, còn quái đáng yêu.

Đang nghĩ ngợi tới, Lục Phán Phán hàng phía trước nữ sinh liền e thẹn mà quay đầu, nói: “Người là tài chính hệ năm nhất học sinh đi?”

Cố Kỳ gật gật đầu.

Nữ sinh lại nói: “Không thể tưởng được người cũng tới cái này toạ đàm, người thích nhất cố chi nào quyển sách a?”

Cố Kỳ: “Ta không thấy quá nàng thư, giúp bằng hữu tới muốn ký tên.”

Nữ sinh không lời nào để nói, lại thẹn ngượng ngừng mà quay lại đầu đi, bên cạnh nữ sinh nhìn không được khắp nàng hai hạ.

Lục Phán Phán bắt được bọn họ đối thoại trung tin tức điểm, đầu óc lập tức chuyển động lên.

“Mới đại một a.....”

Tuổi tiểu, cầu kỹ hảo, đúng là đánh league hạt giống tốt.

Không nghĩ tới Cố Kỳ nhạy bén mà nghe được nàng nói thầm, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ân?” Lục Phán Phán phản ứng lại đây, vội vàng nói, “Không nghĩ tới người cư nhiên mới năm nhất.”

Cố Kỳ nhú mày.

Như thế nào cảm giác nàng thực hưng phấn bộ dáng?

“Đúng vậy.” Cố Kỳ nói, “Mới vừa mười chín tuổi.”

Kia thật là quá thích hợp.

Lục Phán Phán trong mắt mang lên ý cười: “Mười chín tuổi thật tốt a, lại nói tiếp, người phải gọi ta một tiếng tỷ tỷ đâu.”

Cố Kỳ rũ mắt nhìn Lục Phán Phán: “Tỷ tỷ?”

Hai chữ ở Cố Kỳ giữa môi trần trọc một phen, rõ ràng là nghi hoặc ngữ khí, lại có một cổ kiêu diễm cảm giác.

Sân khấu ánh đèn đột nhiên sáng lên, tác gia ở đại gia vỗ tay trung lên sân khấu, Lục Phán Phán ý thức được chính mình vừa mới bởi vì nhân gia

một câu liền miên man suy nghĩ, vì thế chạy nhanh theo mọi người cùng nhau vỗ tay.

Diễn thuyết tiến hành đến một nửa, Lục Phán Phán cùng Cố Kỳ đều không có nói chuyện.

Lục Phán Phán bên trái nữ sinh ở tác gia trả lời người xem vấn đề giai đoạn nhận được một chiếc điện thoại, sau đó khom lưng đi ra ngoài.

Lục Phán Phán lực chú ý bị cái này nữ sinh phân tán, bỗng nhiên lại nghe được thính phòng một trận âm thanh ủng hộ, hình như là trên đài tác gia nói gì đó, nhưng là nàng không chú ý nghe, vì thế hỏi một bên Cố Kỳ: “Vừa mới nói gì đó?”

Cố Kỳ nghiêng đầu nhìn Lục Phán Phán: “Ân?”

Hắn ánh mắt đầu tối, Lục Phán Phán có một lát hoảng thần.

Tối tăm ánh đèn hạ, người này đôi mắt hắc đến tỏa sáng, đương hắn nhìn chăm chú một người khi, thực dễ dàng nhiếp trụ đối phương lực chú ý.

“Ân..... Ta là hỏi vừa mới trên đài nói gì đó?”

Cố Kỳ quay mặt đi, nhìn sân khấu.

“Ta cũng không nghe rõ.”

Lục Phán Phán thất vọng mà “Nga” một tiếng, lực chú ý lại lần nữa trở lại trên đài.

Đang lúc nàng nghe được nghiêm túc khi, trước mắt đột nhiên tối sầm, âm hưởng thanh âm sậu đoạn, tất cả mọi người ngốc, bốn phía tức khắc trào tạt một mảnh.

Lục Phán Phán phía sau lưng mồ hôi lạnh cơ hồ là trong nháy mắt toát ra tới, liên thủ tâm cũng lạnh.

Nàng hơi hơi há mồm, hô hấp dồn dập lên, tay trái huy một chút, trống rỗng chỗ ngồi không có người, nàng chỉ có thể hung hăng cầm tay vịn.

Mà nàng tay phải lại theo bản năng bắt lấy Cố Kỳ cánh tay.

—— này liền quá phận a.

Cố Kỳ thân thể bỗng nhiên cứng đờ, cả người căng chặt lên.

Nữ nhân tay non mịn hơi lạnh, còn mang theo một cỗ như có như không quả quýt vị hương khí, thường thường thổi qua hắt chớp mũi.

Cố Kỳ có trong nháy mắt ngây người, sau đó bất động thần sắc mà đẩy ra tay nàng, nàng rồi lại một lần bắt đi lên, hơn nữa không nói một lời.

Có người đứng ở phía trước hô to: “Đại gia không nên gấp gáp! Chỉ là đứt cầu dao, đại gia chờ một lát một lát!”

Người xem sau khi nghe được, sôi nổi lấy ra di động chiếu sáng.

Cố Kỳ nhíu chặt mày, lại một lần đẩy ra Lục Phán Phán tay.

Đồng thời, báo cáo thính ánh đèn sáng lên.

Lục Phán Phán thở phào một hơi, tim đập dần dần khôi phục bình thường.

Nhưng thẳng đến Cố Kỳ lại một lần đẩy ra tay nàng, nàng mới chú ý tới chính mình cư nhiên vẫn luôn bắt lấy một bên nam nhân.

“Thực xin lỗi a.” Lục Phán Phán vội vàng thu hồi tay mình.

Cố Kỳ không nói gì.

Lục Phán Phán nhìn thoáng qua chính mình bàn tay, tâm tư đã không ở toạ đàm thượng.

Nếu không có nhớ lầm nói, Cố Kỳ vừa rồi hình như liên tục hai lần đẩy ra nàng.

Hắn tựa hồ thực không thích cùng người có tứ chi tiếp xúc? Vậy không dễ làm.

Lục Phán Phán nhin không được hỏi: “Người không thích cùng người tứ chi tiếp xúc?”

Cố Kỳ không nghĩ tới Lục Phán Phán hỏi đến như vậy trực tiếp, lập tức đáp: “Đúng vậy.”

Lục Phán Phán cúi đầu, trong mắt toát ra thất vọng.

Cố Kỳ thấy nàng biểu tình, lại lần nữa bổ sung: “Đặc biệt là nữ nhân.”

Nhưng mà Lục Phán Phán căn bản không nghe được hăn mặt sau câu nói kia, mãi đầu óc đều nghĩ người này không thích cùng người có tứ chi tiếp xúc, kia đội bóng chẳng phải là thiếu một cái hạt giống tốt? Rốt cuộc mặc kệ là huấn luyện vẫn là thi đấu, cầu thủ nhóm đều không thể thiếu tứ chi va chạm, nếu người này bài xích nói, liền rất khó ở sân bóng thượng phát huy ra bản thân trình độ.

Nghĩ đến đây, Lục Phán Phán lẩm bẫm tự nói: “Quá đáng tiếc.”

Cố Kỳ nghe được nàng những lời này, hơi hơi quay đầu đi, tâm tư lại rốt cuộc không ở toạ đàm thượng.

Nửa giờ sau, toạ đàm kết thúc, tất cả mọi người đều dựa theo trật tự cầm thư xếp hàng chờ đợi phía trước.

Lục Phán Phán đứng ở Cố Kỳ phía sau.

Nàng hơi hơi ngẩng đầu, phỏng chừng không ra Cố Kỳ thân cao, vì thế hơi hơi triều hấn tới gần, kéo vào hai người chỉ gian khoảng cách, sau đó nhấc tay khoa tay múa chân một chút, xác định chính mình vừa mới đến hấn bả vai.

Lấy chính mình một mét 64 thân cao tới tính, Cố Kỳ đại khái có 1 mét 88.

Lùn điếm, nhưng là còn chấp vá.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 8

“Ta đi rửa mặt một chút liền tắt đèn.”

“Không có việc gì.” Cố Kỳ nói, “Ta còn có chút việc.”

Hoắc Tu Viễn an tĩnh mà tắm rồi, đóng lại đèn nằm trên giường, lại thấy đối diện giường người vẫn như cũ không ngủ, thế nhưng cầm lấy di động.

“Mau 11 giờ.” Hoắc Tu Viễn nói, “Khó được gặp người như vậy vẫn còn chưa ngủ, ngày mai không thần chạy?”

Cố Kỳ “Ân” một tiếng, buông di động: “Ngủ.”

*

Lục Phán Phán một hồi về đến nhà liền nhận được Ngô Lộc điện thoại.

Vốn là thông tri nàng ngày mai thứ hai liền chính thức đi làm, nhưng Ngô Lộc một hưng phấn lên chính là cái làm nhảm, từ hấn đã đã nhiều năm không bắt được tiền thưởng lạp nói đến quốc đủ ra biên hại hấn đem duy nhất tiền riêng cũng thua, Lục Phán Phán ngẩng đầu nhìn thoáng qua thời gian, không thể không đánh gãy hấn.

“Ngô giáo luyện, ta cùng ngài thương lượng chuyện này nhi.”

Ngô Lộc: “Người nói.”

Lục Phán Phán: “Ngày hôm qua người không phải cùng ta nói trong đội không có cầu thủ có thể đảm nhiệm chủ công tay sao? Ta gần nhất nhưng thật ra nhìn đến một cái, là duấn cùng đại học năm nhất học sinh, năng lực phi thường cường.”

Ngô Lộc: “Ai a? Năng lực cường ta không có khả năng không biết a.”

Lục Phán Phán: “Hắn không phải thể dục sinh, là tài chính chuyên nghiệp học sinh.”

Ngô Lộc quả nhiên trầm mặc.

Lục Phán Phán tiếp tục nói: “Ngô giáo luyện, giáo đội mời chào phi thể dục sở trường sinh cũng không phải trước nay chưa từng có, mà chúng ta hiện tại chủ yếu nhiệm vụ là nghênh đón mùa giải mới, chính như ngài theo như lời, chín tháng lại huấn luyện tân sinh chỉ sợ đã không còn kịp rồi.”

Ngô Lộc ở điện thoại kia đầu do dự một trận, nói: “Thân cao.”

Lựa chọn chủ công tay, Ngô Lộc nhất coi trọng chính là thân cao.

Lục Phán Phán: “Ta phỏng chừng 1 mét 88, hắn là không đến một mét chín.”

Tiếng nói vừa dứt, Lục Phán Phán quả nhiên nghe được dự kiến bên trong thở dài.

Ngô Lộc: “Lùn điếm.”

“Ta biết thân cao kém một chút, nhưng là ngài xem hiện tại quốc gia đội tuyển người xu thế, nam bài cùng nữ bài là không giống nhau.” Lục Phán Phán bình tĩnh mà nói, “Nữ bài ngày càng cao lớn hóa, nhưng mà nam bài lại không hề đem thân cao đặt ở đệ nhất vị, mà là theo đuổi tiêu

mau linh. Ta ngày hôm qua nhìn dẫn cùng đội bóng cơ bản tư liệu, chinh thể thân cao hẳn là không hy vọng ở trong khoảng thời gian ngắn thống trị võng khâu, càng vô pháp ở lưới bóng chuyền hướng tùy tay tạo áp lực, như vậy điều kiện hạ, chúng ta không bằng nhằm vào công phòng thay đổi tốc độ hạ công phu.”

Ngô Lộc trầm mặc không nói, Lục Phán Phán biết hẳn ở tự hỏi chính mình theo như lời tính khả thi, liền chỉ bổ cuối cùng một câu.

“Người kia lực công kích —— phi thường cường hãn.”

Một lát sau, Ngô Lộc nói: “Ta muốn gặp hẳn.”

Lục Phán Phán trước đã thông Ngô Lộc này quan, nghĩ muốn nói động Cổ Kỳ hẳn là không khó.

Có như vậy cầu kỹ, liền tính là thiên tài, ngày thường khẳng định cũng là hạ tàn nhẫn công phu, hơn nữa hẳn như vậy nhiệt huyết xao động tuổi tác, Lục Phán Phán thật sự không nghĩ từ bỏ nhân tài như vậy.

Đương nàng mở ra WeChat nhìn đến “Đừng yêu ta, không kết quả” khi, lại sinh ra không biết bao nhiêu lần thôi bỏ đi tìm cái bình thường cầu thủ ý tưởng, nhưng vẫn là bị lý trí ức chế ở.

[Lục Phán Phán]: Người hảo.

Đợi gần nửa tiếng đồng hồ, đối phương cũng không có hồi phục.

Hành đi, tự trách mình chậm trễ lâu lắm, ngày mai lại nói.

Lục Phán Phán nằm lên giường, bật đèn ngủ.

Ngày hôm sau buổi sáng, Lục Phán Phán 7 giờ liền ra cửa.

Tuy rằng duẩn cùng đại học ly nhà nàng chỉ có không đến hai mươi phút đi bộ khoảng cách, nhưng là nàng từ trước đến nay có trước tiên đến cương hành vi.

Đầu hạ thái dương đã cao cao treo lên, ven đường mặt cỏ có ba lượng thành đàn học sinh ở thần đọc, thần chạy học sinh không giới hạn trong sân thể dục, một người tiếp một người mà lướt qua Lục Phán Phán bên người.

Lục Phán Phán bước chân nhẹ nhàng, xuyên qua đường cái, dựa vào sân thể dục đi.

Một trận tiếng chuông từ phía sau truyền đến, Lục Phán Phán quay đầu lại nhìn lại, Ngô Lộc bay nhanh cưỡi xe đạp triều nàng chạy tới, ở nàng trước mặt nửa thước chỗ nhanh nhẹn mà sát trụ xe, xuống dưới đẩy xe cùng nàng cùng nhau đi.

“Người tới sớm như vậy a?”

“Ân.” Lục Phán Phán nói, “Hôm nay ngày đầu tiên đi làm, cho đại gia lưu cái ấn tượng tốt.”

Ngô Lộc: “Người là chính mình lái xe lại đây vẫn là ngồi xe điện ngầm tới?”

Lục Phán Phán: “Nhà ta liền ở duẩn cùng đối diện tiểu khu, đi đường tới.”

Ngô Lộc: “Kia hoá ra hảo, về sau đi làm tan tầm đều phương tiện.”

Hai người thả chậm bước chân, đón nắng sớm vừa đi vừa liêu.

Bên cạnh sân thể dục thượng, thần chạy học sinh càng ngày càng ít, đại đa số chuẩn bị trở về thượng buổi sáng đệ nhất tiết khóa.

Cố Kỳ mang tai nghe, đã bắt đầu thả chậm tốc độ.

Phía sau một cái cùng lớp nam sinh từ phía sau đuổi theo, vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Hôm nay buổi sáng không có tiết học?”

Cố Kỳ lắc đầu.

Hai người cùng nhau chậm tốc chạy, nam sinh nhìn đông nhìn tây, chỉ vào phía trước nói: “Có mỹ nữ!”

Cố Kỳ giương mắt nhìn lên, Lục Phán Phán ăn mặc một cái màu trắng váy liền áo, tóc dài rối tung, thường thường bị buổi sáng gió nhẹ vén lên vài sợi. Nàng giơ tay phát khai giữa trán tóc dài, ánh mặt trời vừa lúc chiếu vào trên mặt nàng, đem ngày đan xen, nhẹ nhàng nhảy lên.

“Thao.” Nam sinh nhin không được nói, “Cùng điện ảnh đi ra đường như.”

Cố Kỳ chậm rãi dừng lại, ánh mắt đuổi theo Lục Phán Phán, thẳng đến nàng biến mất ở chỗ ngoặt.

“Cái kia nam chính là chúng ta trường học bóng chuyền đội giáo luyện đi, bọn họ có phải hay không đi bóng chuyền quán?” Nam sinh còn niệm niệm không tha mà nhìn Lục Phán Phán rời đi phương hướng, “Kia mỹ nữ là hắn nữ nhi? Khiến cho ta đều có điểm muốn tham gia bóng chuyền đội.”

Cố Kỳ quay đầu lại liếc hắn một cái: “Người đi vào nhật cầu sao?”

“A.” Nam sinh cũng không tức giận, “Muốn thật là giáo luyện nữ nhi, ta đi đương cầu đều vui.”

Cố Kỳ mại đi nhanh tử hướng phía trước đi, đem nam sinh ném ở sau người.

Trong bao di động theo hắn nện bước trên dưới nhảy lên, một chút lại một chút mà va chạm hắn đùi.

Cố Kỳ đột nhiên dừng lại, lấy ra di động, nhìn hôm nay buổi sáng rời giường mới nhìn đến cái kia tin tức.

*

“Nếu hã không muốn tới, vậy quên đi.”

Ngô Lộc nghe xong Lục Phán Phán lời nói, thấy nàng thần sắc không cam lòng, còn nói thêm: “Thật đánh đến như vậy hảo sao?”

“Thật sự, tuy rằng ta sẽ không làm lạnh, nhưng là vẫn là sẽ đánh giá tử lạnh.” Lục Phán Phán nói, “Như vậy đi, ta biết hã ở một nhà bóng chuyền hội viên câu lạc bộ chơi bóng, có thời gian ngài cùng ta cùng đi nhìn xem.”

“Hành đi.” Ngô Lộc đem xe ngừng ở bóng chuyền quán cửa, khom lưng khóa xe, “Nói không chừng nhân gia chỉ ở thi lên thạc sĩ đâu, hã nếu là thật sự không vui, chúng ta cũng không miễn cưỡng, đừng chậm trễ nhân gia định tốt tiền đồ.”

Lục Phán Phán cảm thấy Ngô Lộc nói có điểm đạo lý, vừa muốn nói tốt, trong bao di động “Leng keng” một tiếng.

Nàng lấy ra tới vừa thấy, Cố Kỳ hồi tin tức.

[đừng yêu ta, không kết quả]: Người hảo.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 9

Hắn lại từ trong bao sờ soạng một trương chính thức địa danh phiến cấp Ngô giáo luyện.

Ngô giáo luyện tiếp nhận, nhưng vẫn là đầy mặt nghi hoặc mà quay đầu cho Lục Phán Phán một cái “Đầu năm nay người mù cũng có thể khai siêu chạy sao” ánh mắt.

Lục Phán Phán: “.....”

Nàng hôm nay là mang Ngô Lộc lừa gạt tài trợ, không phải bởi Kim Hâm tiêu diễn.

Cũng may Kim Hâm diễn kịch rất nhiều không quên cái này chủ yếu nhiệm vụ, nửa giờ sau, hẩn sáng khoái mà gỡ định rồi tài trợ.

Ngô Lộc vui vẻ mà đứng lên run rẩy cầm Kim Hâm mà đôi tay: “Cảm ơn, thật sự cảm ơn, có ngài duy trì cùng Phán Phán gia nhập, chúng ta đội bóng ly quật khởi ngày ấy chỉ kém đông phong!”

Kim Hâm cũng cười: “Còn kém cái gì đông phong? Ta tất cả giúp người thu phục!”

Ngô Lộc: “Chúng ta còn kém cầu thủ!”

Kim Hâm: “.....?”

Cái này thật không giúp được.

*

Lục Phán Phán đi theo Ngô Lộc phía sau đi ra văn phòng, sắp đóng cửa mà trong nháy mắt, nàng chống đỡ then cửa tay, đối bên trong người ta nói: “Cảm ơn a.”

Mặc dù là nàng làm như vậy xúc động lựa chọn, Kim Hâm cũng duy trì nàng, thậm chí đem tiền đương ngoạn nhi đương như tạt cho nàng tân đội.

“Ta sẽ hảo hảo làm, không cho người mất mặt.”

“Làm không hảo cũng không gì mất mặt, dù sao ta không kém tiền ha ha ha.” Kim Hâm tháo xuống kính râm, triều nàng phất tay, “Đi thôi.”

Lục Phán Phán buông ra then cửa, vẫn là không nhịn xuống nói: “Kỳ thật người đem ta đương thân muội muội chiếu cố, ta đã thực cảm tạ người, người không cần cấp chính mình trong lòng gánh nặng.”

Kim Hâm xoa xoa chính mình sưng đỏ mắt kính, không đành hoàng mà nói: “Người đừng nghĩ nhiều như vậy, ta chính là có tiền không chỗ ngồi hoa.”

Lục Phán Phán cười cười, đóng cửa rời đi.

Ngô Lộc ở trên hành lang chờ nàng, nhưng giờ phút này lực chú ý hoàn toàn ở dưới lầu.

Tràng quán một trận reo hò, Lục Phán Phán tùy ý liếc qua đi, hai mắt liền sáng.

“Giáo luyện, người xem! Chính là hần! Ta cùng người nói cái kia chủ công tay!”

“Chính là hần?!”

Ngô Lộc đã nhìn chăm chăm người này nhìn vài phút, biết được hẳn chính là Lục Phán Phán theo như lời người, đôi tay không tự chủ được mà cầm thật chặt lan can.

Hắn gắt gao nhìn chăm chăm phía dưới người, nhìn đến đến phiến phát bóng vị trí Cổ Kỳ một tay câu lấy cầu đi đến mặt sau, quan sát một lát đối diện trạm vị, ngay sau đó đơn chân nhảy lên.

—— nhảy lên chính diện thượng thủ lơ mơ cầu.

Đánh cầu điểm càng cao, cầu tốc càng mau, thả khó có thể nắm giữ phát bóng thời cơ, nhưng lực sát thương tăng nhiều.

Cổ Kỳ xinh đẹp mà làm được.

Ngô Lộc xem đến đôi mắt đăm đăm, cắn chặt sau răng cằm.

Chỉ một cái phát bóng hẳn là có thể nhìn ra người này trình độ như thế nào.

Đối diện quả nhiên không có nhận được cái này cầu, Cổ Kỳ tiếp tục phát bóng.

Hắn vận vẹo cổ, vút nổi lên cầu.

Lại là một cái xinh đẹp nhảy phát bóng, đối phương không hề chống đỡ năng lực.

“Đáng tiếc.” Ngô Lộc lẩm bẩm, “Cái này trình độ cùng này đàn nghiệp dư người yêu thích đánh, hẳn khả năng toàn bộ hành trình đều ở phát bóng đi?”

Hắn quay đầu lại xem Lục Phán Phán: “Người này thật là chúng ta trường học?”

“Không sai.” Lục Phán Phán nói, “Tài chính hệ sinh viên năm nhất.”

Ngô Lộc gật gật đầu, không nói nữa.

Nhưng không nghĩ tới đây là Cổ Kỳ đánh cuối cùng một ván, Ngô Lộc còn không có xem đủ, nhưng hai bên nhân viên tan đi, Lục Phán Phán liền cùng hân hướng trạm xe buýt đi đến.

Đọc theo đường đi, Ngô Lộc còn nghĩ Cổ Kỳ, tới rồi sân ga chờ xe thời điểm, hân còn không quên phóng cầu vòng thí: “Thật muốn không đến thể nhưng không phải thể dục sinh, ta mấy năm nay mang quá học sinh đều tìm không thấy một cái so với hân tốt. Có cái này sức bật cùng sức bật, 1 mét 88 thân cao đã không thể trở ngại hân, hơn nữa hân mới năm nhất, khẳng định còn hội trường cao.”

Hôm trước còn ghét bỏ Cổ Kỳ thân cao không đủ Ngô Lộc, giờ phút này đã trầm mê về tư tự phóng cầu vòng thí không thể tự kèm chế, nghe được Lục Phán Phán đều cảm thấy này Cổ Kỳ quả thực là cái bầu trời trên mặt đất khó gặp thiên tài.

“Nhất định phải làm hân tới chúng ta đội bóng.”

Ngô Lộc nói.

“Ân.” Lục Phán Phán giờ phút này ý chí chiến đấu tràn đầy, nắm chặt song quyền, “Cái này Cổ Kỳ, ta muốn định hân.”

“.....”

Mới vừa thu thập thứ tốt vội vàng đi vào trạm xe buýt chuẩn bị hồi trường học thượng văn khóa Cổ Kỳ liền như vậy không hề phòng bị mà nghe được câu này lời nói hùng hồn.

Hân trong tay bao thiếu chút nữa không cầm chắc.

Không phải nói không phải kẻ lừa đảo sao?

Cố Kỳ trơ mắt nhìn xe tới, Lục Phán Phán cùng Ngô Lộc lên xe, cửa xe mau đóng, hẵn vẫn như cũ không có lên xe.

Này một cái sân ga chỉ có này một cái lộ tuyến xe buýt, tài xế xuyên thấu qua cửa xe nhìn về phía hẵn.

— sao? Ta này chiếc xe lớn lên xấu vẫn là như thế nào mà?

Cố Kỳ nhú mày, ở tài xế xem kỹ trong ánh mắt đi tới.

Hảo xảo bất xảo, chỉ có một không vị, chính là cuối cùng một loạt bốn tòa trung Lục Phán Phán bên cạnh cái kia vị trí.

Lục Phán Phán cùng Ngô Lộc đang nói lời nói, nhưng Cố Kỳ vẫn là liếc mắt một cái liền thấy được nàng.

6 giờ rưỡi xe buýt thượng, có tan tầm về nhà mỗi một người, có mới vừa tan học sơ cao trung sinh, có mang theo tôn tử bà cố nội lão gia gia. Tại đây đàn tràn ngập pháo hoa khí người trung, Lục Phán Phán có vẻ có như vậy một chút không dính khói lửa phàm tục.

Nàng ăn mặc màu trắng ngắn tay cùng quần cao bồi, vô cùng đơn giản, lại làm bên người người tự động thành hồ ảnh.

Đặc biệt là nàng cười thời điểm, ngọ tào, người chung quanh liền cùng đánh mosaic đường như.

Cố Kỳ xuất thần một lát, Lục Phán Phán cùng Ngô Lộc thấy được hẵn.

Ngô Lộc cảm thấy chính mình là Bá Nhạc phía trước người là thiên lý mã, nhưng mà hẵn hiển nhiên đã quên trước mắt Bá Nhạc cùng thiên lý mã còn không có nhận thức, cho nên ở hẵn triều Cố Kỳ vẫy tay thất ý hẵn lại

đây ngồi khi, Cố Kỳ bình tĩnh mà đi đến xe buýt lối đi nhỏ thượng, đứng yên, xoay người, giữ chặt tay vịn.

Tại đây một loạt động tác, Cố Kỳ hô hấp tựa hồ còn cùng vừa mới đánh xong cầu đường như, không quá ổn.

Hắn nói cho chính mình, đừng qua đi, đều là nàng kịch bản.

Giây tiếp theo, Lục Phán Phán triều hắn vẫy tay, cười nói: “Nơi này có phòng trống, lại đây ngồi đi.”

Cố Kỳ: “Tốt, cảm ơn.”

Cố Kỳ đi qua đi ngồi xuống.

Lục Phán Phán nghiêng đầu cùng Ngô Lộc liếc nhau, ý bảo làm hắn trước mở miệng.

Ngô Lộc bốn không tốt lời nói, nhưng ái tài sốt ruột, xoa xoa tay nói: “Đồng học, ta vừa mới xem người chơi bóng, có hứng thú tham gia dẫn cùng đại học nam tử bóng chuyền đội sao?”

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 10

Đối diện Cố Kỳ lại không nói lời nào.

Lục Phán Phán cầm di động đùa nghịch, không chút để ý mà nói: “Người ngày mai buổi sáng có khóa sao?”

Cố Kỳ: “Không.”

“Kia thành.” Lục Phán Phán nói, “Ngô giáo luyện thuyết minh sớm 7 giờ bóng chuyền quán tập hợp, người có vấn đề sao?”

Cố Kỳ: “Không.”

Nhìn Lục Phán Phán đùa nghịch di động, Cố Kỳ nhớ tới vừa mới cái kia nữ sinh.

Câu nói kia nói như thế nào, nhát gan đối chết, gan lớn no chết.

“Đúng rồi, người là khi nào bắt đầu đánh bóng chuyền?” Lục Phán Phán hỏi xong rồi tin tức, đưa điện thoại di động phản khẩu ở trên bàn, “Trước kia có từng vào trung học giáo đội sao?”

Lục Phán Phán nói chuyện thời điểm, lão bản nương đem Cố Kỳ đồ ăn thượng tề, thuận tiện mở ra plastic lều nhi thượng treo tiểu đèn.

Cổ xưa đèn dây tóc quang ảnh từ trên xuống dưới chiếu vào Lục Phán Phán trên mặt, không quá rõ ràng, lại cho nàng xây dựng tinh tế vàng sáng.

“Không nhớ rõ.” Cố Kỳ nói, “Từ ta ký sự khởi giống như liền ở học.”

Hắn tự động xem nhẹ mặt sau cái kia vấn đề, Lục Phán Phán cũng không truy vấn.

“Vậy người là ở trong trường học học tập bóng chuyền, vẫn là ở địa phương khác?”

Cố Kỳ: “Một cái thể giáo giáo luyện khóa ngoại ban.”

“Trách không được người cơ sở công như vậy vững chắc.” Lục Phán Phán nhớ tới khác cái gì, lại hỏi, “Người là tài chính hệ học sinh, thi đại học nhiều ít phân a?”

Cố Kỳ: “Sáu trăm nhiều một chút.”

Lục Phán Phán: “Một chút là nhiều ít?”

Cố Kỳ: “47.”

Lục Phán Phán cười nói: “Rất tuyệt, ta liền thích loại này nam hài nhi, thể lực trí lực hai không lằm.”

Rất nhiều người đối vận động viên ấn tượng chính là “Tứ chi phát đạt, đầu óc đơn giản”, kỳ thật bằng không, ưu tú vận động viên đối chỉ số thông minh yêu cầu cũng không thấp, nếu không vô pháp ở trên sân thi đấu nắm chắc chiến thuật, quan sát đối phương ý đồ, cùng với linh hoạt ứng đối. Mặc dù là đơn người vận động, nếu chỉ số thông minh không quá quan, rất nhiều động tác lĩnh ngộ không đến yếu lĩnh, kia cũng vô pháp trở thành trong đó người xuất sắc.

Cố Kỳ đột nhiên ngược mắt nhìn Lục Phán Phán, mà Lục Phán Phán nói chuyện thời điểm thói quen nhìn đối phương đôi mắt, lưỡng đạo ánh mắt liền như vậy đột nhiên không kịp phòng ngừa chạm vào nhau.

Giờ khắc này, Lục Phán Phán cảm thấy hãn đôi mắt thật sự đẹp, nhìn không được nhìn nhiều hai mắt, kết quả liền từ hãn trong ánh mắt đọc ra “Chỉ hận nhân tâm không cố, thói đời ngày sau” cảm xúc.

Đang lúc Lục Phán Phán nghi hoặc khi, Cố Kỳ quay mặt đi, nhìn về phía ven đường, nhỏ giọng nói thầm nói: “Thi đại học thời điểm phát sốt ừ tai, bằng không có thể khảo càng tốt.”

Lục Phán Phán cúi đầu nở nụ cười.

Khen hãn hai câu còn khoe khoang thượng.

Đột nhiên, Cố Kỳ di động vang lên hai tiếng, là Hoắc Tu Viễn phát tới tin tức.

[Hoắc Tu Viễn]: Ta bụng cũng không tập, người ở nơi nào hợp tập? Ta tới tìm người cũng tập.

Cố Kỳ ánh mắt khinh phiêu phiêu mà đảo qua Lục Phán Phán, ngón tay ở trên màn hình di động nhẹ gõ.

[Cố Kỳ]: Chuyên tâm ôn tập, muốn ăn cái gì ta cho người mang.

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay Lễ Tình Nhân, đại gia có tình nhân rồi sao? Nếu như không có.....

Vậy đem kia cái gì dịch đầu cấp kiêu diêu cái này hèn mọn tác giả đi (#^.^#)

Người không đầu ta không đầu, phú quý khi nào có thể xuất đầu?

Chương 11

Lục Phán Phán ngày hôm qua ở phố mỹ thực đối Cố Kỳ nói cuối cùng một câu là: “Ngày mai sớm một chút đến nga”, vì thế Cố Kỳ 7 giờ hai mươi

liền đến bóng chuyền quán.

Đại môn đóng lại, lại không có khóa, bên trong có người nói chuyền thanh âm.

Cố Kỳ từ kẹt cửa nhìn thoáng qua, Ngô Lộc đưa lưng về phía hăn, đứng ở một đám ăn mặc cầu phục người trước mặt, trong miệng bô bô nói cái gì.

Cố Kỳ đang do dự muốn hay không đẩy cửa đi vào, liền thấy phía trước một hình bóng quen thuộc đã đi tới.

Hăn lập tức quay đầu, hướng một cái khác phương hướng đi đến.

Hôm nay là Lục Phán Phán lần đầu tiên ở duẩn cùng nam tử bóng chuyền đội trước mặt chính thức lộ diện.

Nàng cố ý xuyên sơ mi trắng cùng bút chì váy, làm chính mình thoát nhìn giống như vậy hồi sự nhi, nhưng buổi sáng hạ quá vũ, cái này mùa vẫn là có điểm lãnh, cho nên nàng lại bộ kiện tiểu áo khoác.

7 giờ một khắc, Lục Phán Phán đã xuất hiện ở duẩn cùng đại học.

Sân thể dục còn ướt đầm dề, Lục Phán Phán dọc theo đường đi không thấy được mấy cái học sinh, cho nên từ nhỏ rừng cây đi tới ăn mặc màu đỏ vận động áo khoác Cố Kỳ liền đặc biệt thấy được.

Nàng xa xa triệu hăn phất tay, sau đó đứng ở tại chỗ chờ hăn đi tới.

“Sớm như vậy?”

Cố Kỳ gật đầu.

Lục Phán Phán lại triệu hăn phía sau xem: “Người như thế nào từ bên kia lại đây? Có đường nhỏ sao?”

“Ân đối.” Cố Kỳ bình tĩnh gật đầu, “Đi thôi.”

Hai người triều bóng chuyên quán đại môn đi đến.

Đuẩn cùng đại học thể dục sinh cùng bình thường văn hóa sinh thực tập giống nhau đi học thời gian, chỉ là đội bóng muốn thêm vào huấn luyện, cho nên 7 giờ rưỡi là tập hợp thời gian.

Lục Phán Phán tân quan tiền nhiệm, sớm một chút xuất phát là hẳn là, nhưng nàng không nghĩ tới Cố Kỳ cũng tới sớm như vậy.

Càng không nghĩ tới tới rồi đại môn, liền nghe thấy Ngô Lộc dạy bảo thanh âm.

Lúc này, một cái đuôi ngựa nữ hài nhi cười xe đạp, một cái phanh gấp ngừng ở Lục Phán Phán trước mặt.

“Đồng học, người như thế nào ở chỗ này?”

Là Thi Hữu Linh, Lục Phán Phán có ấn tượng, ở thi lên thạc sĩ lớp học bổ túc thượng gặp qua nàng.

Thi Hữu Linh xuống xe, đỡ tay lái, tả hữu đánh giá Lục Phán Phán: “Hôm nay không phải không khóa sao? Sao người lại tới đây?”

Khi nói chuyện, Thi Hữu Linh bánh xe trượt, mắt thấy liền phải tài đi xuống, Cố Kỳ một phen giúp nàng đỡ ổn, sau đó đem xe xách đến bậc thang phóng hảo.

Thi Hữu Linh liên tục nói lời cảm tạ, Cố Kỳ ở chỗ này không biết làm cái gì, liền tiên tiến bóng chuyên quán.

Tràng quán, Ngô Lộc đang ở dạy bảo.

“Hôm nay có tân đội viên gia nhập, các người đều phải có cái sự huynh bộ đáng!”

Lấy La Duy cùng Tiểu Trạch Khải cầm đầu đồng đội mặt vô biểu tình mà nhìn Ngô Lộc.

Ngô Lộc chấp tay sau lưng, ở cầu thủ trước mặt dạo bước: “Còn có! Lần trước các người cùng Khánh Dương đánh nhau sự tình ta còn không có nguôi giận! Ta nói cho các người, đừng đem này đó hư thói quen mang cho tân đội viên, một đám đều cho ta thu liễm hảo! Làm tấm gương, đoàn kết hữu ái, hòa hòa khí khí! Có nghe hay không?!”

Vừa dứt lời, đại môn bị người đẩy ra.

Ngô Lộc quay đầu nhìn lại, cười nói: “Tân đội viên tới! Đại gia hoan nghênh!”

Cố Kỳ đón nắng sớm đi vào tới, đãi mọi người xem thanh hãn mặt sau, một trận hô nhỏ.

Ngô Lộc đáy lòng vừa lòng, không nghĩ tới Cố Kỳ chỉ dựa vào mặt liền kinh sợ trụ này đàn thẳng nhãi con.

Ngay sau đó, đứng ở trước nhất đầu La Duy nói: “Này không phải ngày đó một lời không hợp liền phải hành hung Khánh Dương đội trưởng người sao?”

Ngô Lộc: “.....”

*

ANH TỈNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 11

Cố Kỳ bước chân hơi đốn, quay đầu lại nhìn đội bóng người.

“Xin lỗi.”

La Duy: “Cái gì?”

Cố Kỳ hơi hơi nghiêng đầu, nhìn Lục Phán Phán liếc mắt một cái.

“Thua liền cho nàng xin lỗi.”

Tác giả có lời muốn nói: Ở cái này gió nổi mây phun chiến trường, gió bão thiếu niên lên sân khấu.

Chương 12

Đuẩn cùng nam tử bóng chuyền đội năm kia vẫn là mãn biên, năm trước rời khỏi ba cái, năm nay lại rời khỏi ba cái, hiện giờ chỉ còn mười cái.

Trong đó chủ công tay hai cái, nhị truyền hai cái, phó công ba cái, tự do người một cái, tiếp ứng hai cái.

Hiện tại hơn nữa một cái chủ công vị trí Cố Kỳ tổng cộng mười một người, cũng không có biện pháp thẩu ra hai cái đội đánh đấu đối kháng.

Vì thế La Duy gọi điện thoại từ nam tâm kê ba cái còn đang ngủ bóng chuyền chuyên nghiệp học sinh lại đây trên đỉnh.

Này ba cái học sinh làm cao cấp vận động viên đặc chiêu tiến vào dẫn cùng đại học, vừa vận phân phối ở tài chính hệ, nhìn thấy Cố Kỳ, đều có điểm kinh ngạc.

Bọn họ ngày thường rất ít chính thức đi tài chính hệ đi học, cho nên cũng không biết Cố Kỳ sẽ bóng chuyền.

“Làm gì a? Cùng chúng ta tài chính hệ học đệ đánh đấu đối kháng, có điểm khi dễ người đi?”

“Đúng vậy, chúng ta bóng chuyền chuyên nghiệp là tìm không thấy người sao?”

“Như vậy muốn đánh thi đấu đi phòng ngủ bắt người a, một đồng còn không có lên chạy bộ đâu, tráo cái tài chính hệ tính cái gì.”

Dẫn cùng đại học làm tổng hợp tính đại học, mỗi năm sẽ đặc chiêu đại lượng thể dục sinh.

Cái này trường học bóng chuyền chuyên nghiệp tuy rằng thành tích thường thường, nhưng là có chỉ tiêu ở đằng kia, không lo chiêu không đến học sinh.

Chỉ là tìm không thấy đặc biệt cường hãn học sinh, cùng với học sinh không hề có gia nhập giáo đội nhiệt tình thôi.

Nhưng lâm thời bắt người tới đánh đấu đối kháng vẫn là dư dả.

Lại không nghĩ rằng bị chộp tới cùng tài chính hệ học đệ đánh đấu đối kháng.

Này ba người phi thường khinh thường.

“Ý lớn hiếp nhỏ!”

“Không biết xấu hổ!”

“Phi!”

La Duy một cái cầu tạp hướng này ba.

“Đừng vô nghĩa! Rốt cuộc tới hay không!”

“Tới tới tới.”

Ba cái yêu quý học đệ học trưởng đi hướng Cổ Kỳ, “Chúng ta cùng học đệ một tổ, liền không thể gặp người khi dễ người.”

“Đừng, các người tới ta bên này.” La Duy ngăn lại này ba, “Đem các người an bài đến bọn họ bên kia mới là ta khi dễ người.”

Này ba là bóng chuyên chuyên nghiệp thể dục sinh không giả, nhưng là ngày thường không cùng trong đội người huấn luyện quá, phối hợp tính không cao.

“Không cần.” Cổ Kỳ một bên nhiệt thân, một bên nói, “Làm cho bọn họ tới ta bên này.”

La Duy: “Không được, đừng đến lúc đó nói ta khi dễ người.”

Cổ Kỳ: “Không cần, làm cho bọn họ lại đây.”

Ba cái bị chộp tới thi đấu người tựa như bóng cao su giống nhau bị La Duy cùng Cổ Kỳ đoạt tới cướp đi.

Ba cái bóng cao su: Như thế nào cảm giác không đúng chỗ nào đâu?

Cuối cùng, Cổ Kỳ cướp được hai cái bóng cao su, La Duy cướp được một cái.

La Duy liền đem trong đội tốt nhất nhị truyền tay Đan Húc Dương cùng phó công Tiểu Trạch Khải cùng với tự do người Hoắc Đậu cho Cổ Kỳ, còn có một cái là năm nhất tiếp ứng nhị truyền đình đỡ thành.

Hai bên phân phối nhân viên xong, từng người đứng ở đi phía trước.

Lục Phán Phán cùng tính toán, phân biệt hướng hai bên trọng tài ghế đi đến.

Trọng tài ghế đặt ở cầu vồng hai bên, cây thang bò lên trên đi, cơ hồ cùng vồng cao ngang hàng.

Lục Phán Phán đứng ở ghế dựa trước do dự một lát.

Nàng ăn mặc bút chì váy, thật sự không có phương tiện bò loại này cây thang.

Một bên La Duy nghiêng đầu nhìn nàng một cái, trong miệng không kiên nhẫn mà nói thầm hai câu, sau đó đi đến một bên nằm lên trên mặt đất một kiện không biết là ai vận động áo khoác, ném cho Lục Phán Phán.

Chỉ thấy màu đỏ áo khoác bay tới, Lục Phán Phán theo bản năng tiếp được, theo sau mới phản ứng lại đây La Duy là có ý tứ gì.

Lục Phán Phán nói thanh cảm ơn, La Duy không lý, sớm đã ở trên vị trí của mình trạm hảo.

Này áo khoác lại khoan lại trường, Lục Phán Phán hệ ở bên hông, quần áo vạt áo rũ tới rồi căng chân.

Nàng ngồi trên trọng tài ghế, triều Ngô Lộc gật đầu, Ngô Lộc thối cùi, thi đấu bắt đầu.

Cổ Kỳ phương phát bóng, đứng ở nhất hào vị chính là bóng cao su chi nhất.

Hắn đại khái là buổi sáng còn chưa ngủ tỉnh, cơm sáng cũng không ăn, cái thứ nhất phát bóng liền sai lầm, không quá võng.

Tất cả mọi người vô ngữ mà nhìn hắn, hắn vuốt cái ót cười hắc hắc, chạy tới nhặt cầu.

“Không có tính không a! Không ăn cơm sáng đâu.”

Ba cái bóng cao su bị lâm thời chộp tới, ai cũng chưa đem trận thi đấu này đương hồi sự.

Ngô Lộc lại một lần thối phát bóng trạm canh gác.

Bóng cao su lần này phát bóng không sai lầm, nhưng cũng thường thường, bị đối phương nhẹ nhàng tiếp khởi.

Chỉ là đương cầu truyền quay lại, lại từ nhị truyền tay truyền tới Cổ Kỳ trong tay khi, đối diện La Duy vi lãng hạ.

Bên này nhị truyền tay Đan Húc Dương cùng phó công Tiểu Trạch Khải cũng xuất thần một lát, nhìn chăm chăm Cổ Kỳ xem.

Hắn thẳng tắp cầu khẩu đến mau chuẩn tàn nhẫn, trực tiếp cái quá đối phương ba người lưới bóng chuyền.

Cầu rơi xuống đất kia một khắc, La Duy lại sửng sốt.

Vài phút sau, Cổ Kỳ đến phiên phát bóng vị.

Hắn khom lưng chụp cầu thời điểm, La Duy cùng này phương Tiểu Trạch Khải liếc nhau, hai người cảm xúc đều giống nhau.

Hôm nay loại này tình hình, cũng không cần đánh xong chinh tràng thi đấu, hắn đã biết cái này rốt cuộc xứng không xứng làm bọn họ chủ công tay.

Chính là cạnh kỹ thể dục loại sự tình này, chỗ nào có nửa đường chịu thua đâu.

Bọn họ nhất định sẽ đánh xong chinh tràng thi đấu.

Hơn một giờ qua đi, hai phương nhị so nhị bình, tiến vào tốt nhất một phen quyết thắng cục.

La Duy đứng ở phát bóng khu, lại chậm chạp không có phát bóng.

Tuy rằng đem trong đội tốt nhất người đều phân tới rồi Cố Kỳ phương, nhưng Cố Kỳ không có theo chân bọn họ phối hợp quá, rất nhiều thủ thế lý giải không được, đặc biệt là nhị truyền tay Tiểu Trạch Khải, cùng La Duy phối hợp quán, hoàn toàn đoán không ra Cố Kỳ loại này cường đấu pháp, đại đa số thời điểm cũng không có biện pháp truyền tới vị. Trong đó hai cái bóng cao su vẫn là tới dục nước béo cò, liên tiếp ném cầu.

Chính mình này phương còn lại là phối hợp hai năm lão đồng đội.

Cứ như vậy, Cố Kỳ cũng đánh tới nhị so nhị bình.

La Duy tưởng tượng một chút, nếu là chính mình gặp được tình huống như vậy, chỉ sợ đã sớm quy.

Thứ năm cục.

Điểm số đánh tới 14 so 13, La Duy phương bắt được tái điểm.

Nói cách khác, hẳn chỉ cần lại lấy một phân liền thắng thi đấu.

Nhưng La Duy phi thường rõ ràng, vừa mới là đối phương tiếp ứng nhị truyền phương du nhạc một truyền sai lầm ném phân, hiện tại Cố Kỳ vị trí thay phiên đến xếp sau, hẳn chuẩn bị chính mình một truyền.

ANH TỈNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 12

Xuyên đến một nửa, Cổ Kỳ lại dừng lại, xách theo quần áo nghe nghe.

Trên quần áo có một cổ nhàn nhạt quả quýt nước hoa vị.

Bất tri bất giác trung, hần đã quen thuộc này cổ mùi hương, thậm chí có thể nghe hương thức người.

Hôm nay hần vào bóng chuyền quán sau tùy tay đem áo khoác ném ở một bên ghế trên, sau đó La Duy cũng không hỏi, trực tiếp đưa cho Lục Phán Phán.

Cổ Kỳ liền nhìn nàng đem chính mình áo khoác hệ ở bên hông hơn một giờ.

Bốn bỏ năm lên chính là xuyên hần áo khoác hơn một giờ đi.

Cổ Kỳ lại đem quần áo cởi xuống dưới.

Không khác, chính là cảm thấy chính mình một thân xú hần, không xứng với này mặt trên dư lưu nước hoa.

Cổ Kỳ xách theo quần áo đi rồi vài bước, lại kinh giác không đúng.

Ta quần áo của mình, ta tưởng xuyên liền xuyên, làm sao vậy?

Vì thế, hần run lên quần áo, đang muốn mặc vào khi, bị người từ phía sau chụp hạ bả vai.

Cố Kỳ quay đầu lại, thấy Lục Phán Phán triều hấn quán xuống tay.

“Hôm nay xuyên người quần áo, ta lấy về đi giặt sạch còn cho người đi.”

Lục Phán Phán vừa mới ở phía sau thấy Cố Kỳ muốn xuyên không mặc, liền nghĩ đến hấn nói qua hấn không thích cùng người khác tứ chi tiếp xúc.

Kia khẳng định càng không thích người khác xuyên hấn quần áo!

Nói như vậy lên còn quái ngược ngược.

Cố Kỳ nhìn Lục Phán Phán, lại chậm chạp không có đem quần áo cho nàng.

Không phải, giặt quần áo?

Như thế nào liền phải cho hấn giặt quần áo?

Cũng không nghe Hoắc Tu Viễn nói qua Lục Phán Phán muốn chủ động cho hấn giặt quần áo a

Chẳng lẽ vị này tỷ còn sẽ tùy người mà khác nhau, thay đổi sách lược, đi dụ dỗ chính sách?

Không đúng.

Cố Kỳ cảm thấy sự tình không có hấn tưởng đơn giản như vậy.

Trầm mặc một lát, Cố Kỳ nói: “Người sẽ trả lại cho ta đi?”

Tác giả có lời muốn nói: Phòng trộm môn: A? Người này quần áo Hermes?

Chương 13

Cố Kỳ trở lại ký túc xá, đang muốn mở cửa, đột nhiên dừng lại.

“Giơ tay.”

Tay phải nâng lên.

“Buông.”

Tay phải buông.

“Giơ tay.”

Tay phải nâng lên.

Vài lần lặp lại sau, Cố Kỳ nhìn nhìn tay mình.

Này mẹ nó tứ chi cùng đại não phối hợp tính không phải hảo hảo sao?

Như thế nào vừa đến Lục Phán Phán trước mặt liền không chịu khống chế.

Một màn này bị ăn xong cơm trưa trở về Hoắc Tu Viễn thấy được.

Hắn trong miệng ngậm một cây ống hút, nhìn phía trước bạn cùng phòng miệng lăm bằm, bàn tay mở ra, một trên một dưới, rất có tiết tấu cảm.

Hoắc Tu Viễn nghĩ nghĩ, hỏi: “Cố Kỳ, người chừng nào thì bắt đầu ngoạn nhi nói hát?”

Cố Kỳ: “.....”

Cố Kỳ tắm rồi ra tới, nhìn mắt thời khoá biểu, chạy nhanh đem thượng chu bố trí tác nghiệp lấy ra tới bồ, thuận tiện điểm cái cơm hộp.

Hoắc Tu Viễn an vị ở sau lưng đọc sách.

Hai người an tĩnh không nói chuyện, trong phòng ngủ im ắng.

Một lát sau, Hoắc Tu Viễn nghe được bút cái khép lại lại mở ra, lập lại vài biến thanh âm.

“Như thế nào? Đề sẽ không làm vẫn là làm sao vậy?”

“Ta sẽ không làm?” Cố Kỳ không biết như thế nào mạc danh một cổ hỏa khí, “Người cho ta rót hai cân rượu trắng ta còn có thể hiện trường cho người biểu diễn một cái tư bản tài sản định giá mô hình phân tích.”

Hoắc Tu Viễn nghe được buồn cười, đi qua đi vừa thấy, lão sư bố trí khóa sau bài tập hần đã sớm viết xong.

Dựng cả tới đi đây là.

Hoắc Tu Viễn trở lại chính mình trước bàn, tưởng xuống lầu mua ly đồ uống lạnh, duỗi tay một sờ, vườn trường một phim hoạt hoạ không thấy.

Hần ngay sau đó sờ biến chính mình toàn thân cũng không thấy một phim hoạt hoạ.

Này cũng không phải là giống nhau tạp, ở duẩn cùng, này trương tạp liền tương đương với thân phận chúng, tiến thư viện yêu cầu, ngồi vườn trường xe yêu cầu, ăn cơm mua đồ ăn vặt tất cả đều muốn.

Hần hồi tưởng một chút, rất có thể là giữa trưa đánh xong cơm ngồi vào trên bàn cơm tùy tay phóng liền đã quên cầm.

Vì thế hần cũng không cùng Cố Kỳ lên tiếng kêu gọi, cất bước liền hướng nhà ăn đi.

Trong thẻ không bao nhiêu tiền, nhưng chính là bố xử lý lên quá phiền toái, cho nên Hoắc Tu Viễn tình nguyện tại đây giữa hè sau giờ Ngọ chạy như điên cũng không muốn đi làm tạp chỗ ủy khuất mà xếp hàng.

Đương hãn tới rồi nhà ăn, phóng nhãn nhìn lại, vẫn như cũ là đen nghìn nghịt mà đầu người, phía trước ngòi địa phương cũng không biết đổi mấy sóng người, đừng nói vườn trường tạp, liền viên mẽ đều không có.

Hoắc Tu Viễn nhận.

Không có bố làm qua vườn trường tạp đại học là không hoàn chỉnh đại học.

Hãn quay đầu liền đi, ra nhà ăn đại môn mới nhớ tới còn có vật bị mất mời nhận chỗ như vậy cái địa phương.

Vật bị mất mời nhận chỗ không có gì người, Hoắc Tu Viễn vừa đi qua đi liền nhìn đến một người nữ sinh đứng ở chỗ đó, đệ một trường tạp qua đi, trong miệng nói cái gì.

Hoắc Tu Viễn qua đi vừa thấy, kia chẳng phải là hãn vớt tạp sao!

Vừa lúc phía trước nữ sinh quay đầu lại, Hoắc Tu Viễn vừa thấy, xảo.

“Hứa đồng học!”

Lục Phán Phán buông tạp tính toán đi, Hoắc Tu Viễn lại kêu một tiếng.

“Hứa đồng học!”

Lục Phán Phán mê mang mà quay đầu lại.

“Người ở kêu ta?”

Hoắc Tu Viễn cười gật đầu: “Đúng vậy, chúng ta gặp qua, người không nhớ rõ sao?”

Hãn như vậy vừa nói, Lục Phán Phán liền nhớ tới, chính mình tại đây vị đồng học trước mặt nghệ danh “Hứa Mạn Nghiên”.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 13

Tất cả mọi người đều không nhúc nhích, Cổ Kỳ cái thứ nhất tiến lên cầm một ly nước chanh.

Tiểu Trạch Khải cùng Thẩm chu sơ cũng chưa ăn cơm sáng, chậm rì rì trên mặt đất đi cầm bánh mì cùng nước trái cây.

Có bọn họ đi đầu, những người khác cũng đều tiến lên, ăn cơm sáng cũng cầm một ly nước trái cây.

Đúng lúc này, Lục Phán Phán đột nhiên lại xuống lầu, nói: “Đại gia vừa ăn biên nghe ta nói một sự kiện.”

Nàng trong tay cầm chấm công biểu, cho đại gia triển lãm một chút.

“Về sau huấn luyện công tác bên ngoài muốn đánh tạt, xin nghĩ cần thiết tới ta nơi này khai giấy xin phép nghỉ.”

Tiếng nói vừa dứt, nghị luận thanh nổi lên bốn phía.

“Còn muốn chấm công a, muốn hay không như vậy nghiêm a, hiện tại đi học đều không điểm danh.”

“Làm cái gì a, xin nghĩ khai giấy xin phép nghỉ, cùng phụ đạo viên có cái gì khác nhau.”

“Đừng làm đi, làm cho cùng cái gì dường như.”

La Duy trầm mặc một trận.

Làm đội trưởng, hẳn biết rõ Lục Phán Phán là giám đốc, đổi cái cách nói chính là dẫn đầu. Trường học ra tiền phát tiền lương, kia nàng lời nói liền cùng giáo luyện giống nhau hữu hiệu, không giống Thi Hữu Linh như vậy đại gia có thể vào tai này ra tai kia.

“Như thế nào chấm công?” La Duy hỏi, “Khai giấy xin phép nghỉ ý tứ có phải hay không phải trải qua người đồng ý mới có thể xin nghỉ?”

Lục Phán Phán nhìn về phía La Duy, triều hấn gật đầu.

“Trên nguyên tắc, chỉ có bác sĩ khai bệnh lịch đơn tờ về không thể vận động cùng với việc học xung đột mới có thể xin nghỉ. Hơn nữa đội bóng là có tổng hợp học phân thêm đi? Từ giờ trở đi, tổng hợp học phân bình định ta tới phụ trách, công tác bên ngoài suất chiếm lớn nhất quyền trọng.”

Nàng như vậy vừa nói, rất nhiều người trực tiếp tặc.

Đều là sinh viên, biết nàng này phiên lời nói trực tiếp ý nghĩa là cái gì —— tưởng trộm cái lưỡi, khó càng thêm khó.

Lục Phán Phán tự nhiên không để bụng bọn họ thái độ.

Người ăn qua một lần mệt liền sẽ nghĩ thông suốt rất nhiều sự. Nàng là tới công tác, không phải tới giao bằng hữu, nàng chức trách là làm này chi đội bóng trở nên càng cường càng tốt, đến nỗi cầu thủ có phải hay không đều thích nàng, kia nhưng thật ra thứ yếu.

“Cạnh kỹ thể dục vốn dĩ chính là buồn tẻ lại nhàm chán.” Lục Phán Phán trực diện biểu tình nhất khó chịu mấy người kia, “Các người lại tưởng lấy quán quân, lại tưởng nhẹ nhàng, đi hỏi một chút học sinh tiểu học, này khả năng sao?”

Có người ở nhỏ giọng nói thầm: “Chúng ta lấy cái gì quán quân……”

Lục Phán Phán còn chưa nói lời nói, La Duy liền quay đầu trừng mắt nhìn người kia liếc mắt một cái, người nọ lập tức câm miệng không nói.

Lục Phán Phán lướt qua La Duy cùng Tiểu Trạch Khải, đi đến nói lời này Mạnh trình trước mặt.

Hắn là năm nay đại tam chủ công tay.

“Ta không nghĩ tới ta cứ nhiên từ một cái vận động viên trong miệng nghe được loại này lời nói.” Lục Phán Phán trầm giọng nói, “Không lấy quán quân người tới nơi này làm gì? Rèn luyện thân thể vẫn là hỗn tổng hợp học phân? Nếu người muốn rèn luyện thân thể, phòng tập thể thao hoan nghênh người. Nếu người chỉ là tưởng lấy tổng hợp học sinh, hiện tại ra cửa hữu quả, người tình nguyện hiệp hội có người vị trí.”

Trước mặt người còn không đủ Mạnh trình bả vai cao, nhưng hắn ghen đến mức mặt đỏ lên, nói không nên lời lời nói.

Lục Phán Phán lại xoay người đi đến ven tường, đem một phần chấm công biểu dán đến trên tường.

Nàng một bên dán băng dính một bên đưa lưng về phía mọi người nói: “Ta mặc kệ các người trước kia là cái dạng gì, cũng mặc kệ các người vì cái gì lưu lại nơi này, nhưng mục tiêu của ta chỉ có một, quán quân. League quán quân, đại vận sẽ quán quân, ta đều phải.”

La Duy đầu ngón tay rất nhỏ run rẩy, lại cúi đầu không nói lời nào.

Bọn họ vì cái gì đi vào nơi này, bọn họ vì cái gì lưu lại nơi này, không phải vì quán quân còn có thể là vì cái gì.

Ở hắn chín tuổi bắt đầu học bóng chuyền thời điểm, trong cơ thể liền rót vào khát vọng quán quân máu.

Hắn dựa vào đối giáo cấp quán quân, huyện cấp quán quân, khu cấp quán quân khát vọng đi bước một đi đến hôm nay, nhưng vẫn dừng bước với tình cấp quán quân, càng đừng nói cả nước quán quân.

Nhưng hắn cùng Lục Phán Phán giống nhau, league quán quân, đại hội viên quán quân, thậm chí thế giới quán quân, hắn đều muốn.

Toàn bộ hành trình không nói gì chỉ có Cố Kỳ.

Hắn đứng ở đội ngũ nhất bên cạnh địa phương, ánh mắt nhưng vẫn ở Lục Phán Phán trên người.

Này vốn nên là nhiều hoàn mỹ một nữ nhân a.

—— nếu nàng không phải một cái tình yêu kẻ lừa đảo nói.

Lục Phán Phán dán hảo chấm công biểu sau liền lên lầu.

Trong đội ngũ người lại không có trong dự đoán phát biểu bất mãn, bọn họ đứng chung một chỗ, lại trầm mặc không có giao lưu.

Bọn họ không cần canh gà, không cần cổ vũ, một câu “Ta muốn quán quân” đủ để kích khởi trong xương cốt nhất nguyên thủy khát vọng.

Nhưng khát vọng cùng hiện thực, cách đến quá xa.

Ngô Lộc thanh âm ở lầu hai hành lang vang lên.

“Chuẩn bị một chút! Mười phút sau bắt đầu huấn luyện!”

Hắn thanh âm đem đại gia kéo về thân, bọn họ trong tay đều còn cầm Lục Phán Phán mua bữa sáng cùng nước trái cây, nhất thời không biết nên làm sao bây giờ.

Cố Kỳ lười biếng mà cảm thượng ống hút uống một ngụm.

“Ân..... Khá tốt uống.”

Nói xong, sợ đại gia không tin dường như, hắn dứt khoát nhổ ống hút, vạch trần cái nắp, mảnh rớt một ngụm.

Mọi người xem đến hắn uống lên, cũng biết lúc này ăn cơm sáng là không còn kịp rồi, liền cũng vạch trần cái nắp mảnh rớt một ngụm.

Hai giây sau.

La Duy bạo tấu: “Ngọa tào Cố Kỳ người có phải hay không mang thù!!!”

Tác giả có lời muốn nói: Phú quý nhi: Ta không phải mang thù, ta zqsg cảm thấy hảo uống

Chương 14

Buổi sáng huấn luyện sau khi kết thúc, một bộ phận người đi đi học, dư lại người nghỉ ngơi một lát muốn tiếp tục huấn luyện.

Cố Kỳ chính là muốn đi đi học kia bộ phận người, trước khi đi, Lục Phán Phán gọi lại hắn, sau đó lên lầu đem rửa sạch sẽ quần áo đưa cho hắn.

“Ta tẩy qua.” Lục Phán Phán nghĩ đến hắn ngày hôm qua kia phiên lời nói, vẫn là cảm thấy buồn cười, liền nói, “Không tư tàng người quần áo đi.”

Cố Kỳ nghe “Tư tàng” kia hai chữ, tổng cảm thấy không đúng chỗ nào.

Kỳ thật cũng không phải không thể.

Cố Kỳ tiếp nhận, ngón tay không cẩn thận chạm vào Lục Phán Phán đầu ngón tay, hắn bỗng chốc thu hồi.

“Cảm ơn.”

Lục Phán Phán cười nói: “Người cảm tạ ta làm gì, nên là ta tạ người.”

Cố Kỳ đang muốn mở miệng, Lục Phán Phán lại nói: “Người mau đi đi học đi, không còn sớm.”

Cố Kỳ thực mau hồi ký tức xá tắm rửa một cái, thay đổi một kiện màu trắng ngắn tay, quay đầu nhìn đến treo ở mép giường áo khoác, nghĩ nghĩ, đem nó mặc vào.

Hắn cơ hồ là dẫm lên tiếng chuông tiến phòng học.

To như vậy cầu thang phòng học khóa cửa sau, Cố Kỳ chỉ có thể từ trước môn tiến.

Hắn ăn mặc màu đỏ áo khoác, màu đen vận động quần, một đôi chân dài chú mục, đệ nhất bài nữ sinh lập tức ngẩng đầu lên.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 14

Nàng không lưu ý Cổ Kỳ biểu tình, cúi đầu nhìn ký lục biểu đi phía trước đi.

Cổ Kỳ nhìn nàng bóng dáng, trong đầu “Ta mới luyện tiếc làm người mang bệnh huấn luyện đâu” vẫn luôn chuyển a chuyển.

*

Buổi tối Ngô Lộc lại bắt vài người tới thẩu thành hai cái đội ngũ đánh đấu đối kháng, có lẽ là muốn thứ sáu, tất cả mọi người đều tương đối hưng phấn, công phòng giăng co thật sự trường, đánh tới buổi tối 9 giờ rưỡi mới kết thúc.

Ngô Lộc nhận được lão bà điện thoại nói tiểu nữ nhi phát sốt làm hẳn chạy nhanh trở về, Lục Phán Phán thấy hẳn đi được cấp, vội vàng đem chính mình dù cho hẳn.

“Bên ngoài trời mưa, người kỵ xe đạp cẩn thận một chút, đừng hoạt tới rồi.”

Những người khác cũng theo ở phía sau chen vào nói.

“Đừng đi đông môn, gần nhất tu lộ!”

“Lộc lộc cẩn thận một chút a!”

Ngô Lộc bất chấp mặt khác, tiếp nhận dù nói cái tạ liền chạy đi ra ngoài.

Mặt khác cầu thủ cũng lục tục đi rồi, Lục Phán Phán bất quá là đi vào phòng lấy cái bao công phu, cầu quán liền không vài người.

Nàng đi tới cửa, đang định dầm mưa chạy về gia, hơi chút dừng một chút, liền nhìn đến Cố Kỳ cầm một phen dù đứng ở bậc thang.

“Người còn chưa đi sao?” Lục Phán Phán hỏi.

Cố Kỳ trong tay cầm một phen dù, nói: “Người đem dù cấp Ngô giáo luyện, người làm sao bây giờ?”

Tiếng mưa rơi quá lớn, Lục Phán Phán không nghe rõ hẳn nói cái gì.

“Người nói cái gì?”

Cố Kỳ triều nàng đi tới, đỉnh đầu ánh đèn chiếu xuống dưới, vừa lúc đem Cố Kỳ bóng dáng đánh vào Lục Phán Phán trên người.

Hắn hơi hơi cúi đầu, đem trong tay dù nhét vào Lục Phán Phán trong lòng ngực, ngay sau đó xoay người đi vào trong mưa.

Lục Phán Phán sững sốt hai giây mới phản ứng lại đây, lập tức căng ra dù đuổi theo qua đi.

“Chờ một chút!” Lục Phán Phán đi đến Cố Kỳ bên người, nhón mũi chân duỗi thẳng cánh tay mới có thể làm dù che khuất Cố Kỳ.

“Nhà ta không xa, chạy nhanh lên cũng liền đi trở về, người vẫn là cầm dù đi, đừng bị cảm.”

Nàng nói xong, liền nhìn Cố Kỳ.

Đêm mưa, nàng hình dáng cơ hồ thấy không rõ, duy độc hai mắt sáng lấp lánh.

Cố Kỳ: “Người tắm vòi sen trở về sẽ cảm mạo.”

Lục Phán Phán: “Ta thân thể cũng không tệ lắm, như vậy một chặng đường sẽ không cảm mạo.”

Cố Kỳ: “Không, người sẽ.”

Lục Phán Phán: “.....”

Cố Kỳ nói xong cũng cương một chút, sau đó nhìn về phía nơi khác.

“Ta đây đưa người trở về đi.”

Lục Phán Phán: “Cũng hảo.”

Hai người cộng xướng một phen dù đi vào trong mưa.

Đêm hè vũ từ trước đến nay chịu người hoan nghênh, không chỉ có có thể mang đến mát mẻ, thường thường còn cùng với rất nhiều lãng mạn chuyện xưa phát sinh.

Lục Phán Phán nghĩ đến lần đầu tiên cùng Cố Kỳ tương ngộ, cũng là ở như vậy một hồi mưa to trung.

Nàng cùng Cố Kỳ đơn giản quan hệ tự nhiên là chưa nói tới lãng mạn, nhưng người này mỗi lần xuất hiện đều giải quyết nàng trước mặt khốn cảnh, lại nói tiếp cũng là có duyên.

Đi ra duẫn cùng đại học, lại xuyên qua một cái hẻm nhỏ chính là Lục Phán Phán trụ tiểu khu.

Đọc theo đường đi Cố Kỳ đều không có nói chuyện, Lục Phán Phán thói quen, rốt cuộc ở trong mắt nàng, Cố Kỳ chính là lời nói ít người.

Chỉ là hấn luôn là cố tình cùng chính mình bảo trì khoảng cách, bảo đảm không có bất luận cái gì tứ chi tiếp xúc, nhưng lại cực kỳ thân sĩ mà đem dù khuynh hướng nàng, liền chính mình vai phải đều xối.

Lục Phán Phán ở trong lòng thở dài: Người này không thích tứ chi tiếp xúc nhân thiết thật là không bằng.

Hai người cứ như vậy vẫn duy trì khoảng cách nhất định cũng trầm mặc mà đi vào hẻm nhỏ.

Ngõ nhỏ là từ một mảnh đang ở khai phá thương nghiệp trong phòng sáng lập ra tới, giờ phút này thi công đội cùng thường lui tới giống nhau, sớm đã nghỉ ngơi.

Nhưng bất đồng chính là, hôm nay thi công đào chặt đứt dây điện, cho nên con đường này không mở đường đèn.

Bốn phía yên tĩnh không tiếng động, hắc đến đặc sệt, cơ hồ tới rồi duỗi tay không thấy năm ngón tay trình độ.

Lục Phán Phán bước chân càng ngày càng chậm, càng ngày càng phù phiếm, cùng với không hề tiết tấu lung tung rối loạn tiếng mưa rơi, Lục Phán Phán tim đập cũng bắt đầu rối loạn.

Lục Phán Phán không biết Cố Kỳ có hay không chú ý tới nàng khác thường, chỉ cảm thấy hấn cũng thả chậm bước chân.

Cố Kỳ tự nhiên là phát hiện Lục Phán Phán ở cố tình thả chậm bước chân.

Đêm mưa, cộng dù, cô hẻm.

Nàng có phải hay không muốn bắt đầu kịch bản.

Lục Phán Phán ngẩng đầu nhìn Cổ Kỳ liếc mắt một cái, vừa lúc gặp hẳn cũng nghiêng đầu, hai người ánh mắt ở trong đêm tối tương ngộ.

Lục Phán Phán tưởng giải thích một chút, nhưng hiện tại trong lòng sợ muốn mệnh, cảm thấy chính mình một mở miệng nói không chừng thanh âm đều là run, còn chưa tính, chỉ lo vùi đầu hướng phía trước đi.

Cổ Kỳ cầm ô, nhấn chặt mào.

Nàng vừa mới cái kia ánh mắt, rõ ràng là muốn nói lại thôi.

Đi rồi không vài bước, Lục Phán Phán giống như dẫm tới rồi một cái mềm mại đồ vật.

Nàng cả người lông tơ lập tức liền dựng thẳng lên tới, dưới chân cứng đờ, theo bản năng liền ôm lấy Cổ Kỳ cánh tay.

Cổ Kỳ cũng cứng đờ, theo sau lạnh lùng nói: “Tỷ tỷ, ta không phải người tùy tiện.”

Tác giả có lời muốn nói: Phú quý nhi không phải người tùy tiện, nhưng ta là.

Ta lại tới cầu tưới dinh dưỡng dịch.

Người không rót, ta không rót, phú quý ngày mai liền tê liệt.

Chương 15

Một đạo lôi thêm tia chớp vang vọng bầu trời đêm.

Lục Phán Phán cả người một cái giật mình, đem Cổ Kỳ cánh tay ôm chặt hơn nữa.

“Người, người nói cái gì?”

Cố Kỳ mân mân môi, không nói gì.

Nàng không chú ý tới lần này Cố Kỳ không có đẩy ra nàng, mà là chậm rãi hướng phía trước đi.

Vừa đến đầu ngõ, tiểu khu đèn đường đã chiếu lại đây, tuy rằng không tính quá sáng sủa, nhưng ít ra thấy rõ lộ.

Lục Phán Phán buông lỏng ra Cố Kỳ tay, nhưng vẫn như cũ kinh hồn chưa định.

Nàng bước nhanh hướng phía trước đi đến, Cố Kỳ cũng không thể không đuổi kịp.

Tới rồi nàng trụ kia đứng lâu lâu một đại sảnh, Lục Phán Phán mới dừng lại tới bình phục hô hấp.

Cũng là loại này thời điểm, nàng mới nhớ tới chính mình vừa mới làm cái gì.

“Thực xin lỗi a.” Lục Phán Phán chỉ cảm thấy chính mình ở học sinh trước mặt mặt mặt ném quá độ, đều ngượng ngùng ngẩng đầu xem hăn, “Ta thật sự là rất sợ hãi.”

Cố Kỳ cười lạnh không nói.

Sợ hãi? Người ở đen như mực quán bar nhưng thật ra một chút đều không sợ.

Hảo một đợt kịch bản.

“Ta đây lên rồi?” Lục Phán Phán đang muốn đi, đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu nhìn lại, quả nhiên, Cố Kỳ vai phải đã ướt đầm, tóc cũng nửa làm không ướt.

“Người tóc đều ướt.” Lục Phán Phán nói, “Người muốn hay không đi lên thối cái tóc sát sát quần áo gì đó, ta sợ người như vậy trở về sẽ cảm mạo.”

Cố Kỳ đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Lục Phán Phán.

Nàng giơ tay phất phất tóc mái, không biết khi nào, nàng thế nhưng tô lên màu đỏ móng tay.

Mộng tưởng chiếu tiến hiện thực.

A phi, không đúng.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 15

Tiểu Trạch Khải cười đánh Đan Húc Dương: “Đừng nói bậy, chúng ta đội trưởng có bạn gái.”

Đan Húc Dương cũng cười cười không nói chuyện, quay đầu lại coi chừng Kỳ: “Đi ăn khuya sao?”

Cố Kỳ xách theo nước khoáng bình, nhìn cái kia góc liếc mắt một cái.

“Không đi, còn có tác nghiệp không viết xong.”

Đan Húc Dương cũng không bắt buộc, quay đầu hướng tới La Duy kêu: “Đội trưởng! Ăn không ăn bữa ăn khuya a!”

La Duy cùng Lục Phán Phán đồng thời quay đầu lại nhìn qua.

La Duy còn chưa nói lời nói, Lục Phán Phán liền hướng cửa đi đến, La Duy cũng chạy nhanh đuổi kịp.

Một đám người ở cửa hội họp, bên ngoài hạ mưa nhỏ.

Lục Phán Phán lấy ra dù, nói: “Buổi tối ta cho người gọi điện thoại, người đi trước ăn một chút gì đi.”

La Duy trịnh trọng gật đầu, trên mặt còn mang điểm đỏ ửng.

“Vậy người nhất định phải cho ta gọi điện thoại.”

“Đã biết.”

Lục Phán Phán căng ra dù, đi vào trong mưa.

“Sao lại thế này a đội trưởng? Muốn cùng giám đốc đêm liêu a?” Tiểu Trạch Khải dùng cánh tay đụng phải hăn một chút, “Người mặt đỏ cái gì đầu mặt đỏ?”

La Duy bất mãn mà đẩy ra hăn: “Đừng nói bậy, chúng ta liêu chính sự.”

Vài người hi hi ha ha mà đi rồi.

Cố Kỳ ở cửa sừng sốt một chút, theo sau mới hướng ký túc xá đi.

*

Lục Phán Phán về nhà tắm rửa một cái, nằm lên giường, đánh giá La Duy hăn là ăn xong bữa ăn khuya, sau đó cho hăn bá điện thoại qua đi.

Hôm nay La Duy tìm nàng thời điểm chỉ nói nói mấy câu đã bị người đánh gãy, đại ý chính là hăn cảm thấy đội bóng người không quá chăm chỉ, hơn nữa cũng không có gì ý chí chiến đấu.

Hăn ngôn ngữ tổ chức mà không tốt lắm, nhưng là Lục Phán Phán đại khái đã biết hăn ý tứ.

Hăn thân là đội trưởng, tưởng thay đổi như vậy trạng thái.

Ngụ ý chính là, hăn giống Lục Phán Phán ngày đó nói giống nhau, hăn tưởng lấy quán quân.

Chính là đừng nói cả nước trận chung kết, liền phía nam tái khu cái này phạm vi, dẫn cùng cũng đã nhiều năm không có đánh tiến trước mười cường.

Cho nên hẳn hiện tại đưa ra cái này ý tưởng, tựa như một cái trong toàn khối thành tích đội số lớp trưởng khảo niên cấp đệ nhất, nói ra có điểm xấu hổ, lớp trưởng cũng không thấy đến có năm chắc.

Hơn nữa trong ban thành tích vẫn luôn như vậy, ngày thường cũng lười nhắc quán, nếu lớp trưởng đột nhiên đưa ra muốn toàn ban đồng học giống thực nghiệm ban như vậy sớm tự học trước tiên đến, tiết tự học buổi tối không âm ỉ, khó tránh khỏi bị trong ban đồng học phun tào ý nghĩ kỳ lạ.

Cho nên La Duy vẫn luôn không mở miệng được, tổng cảm thấy thẹn thùng.

Ban đêm, hai người ở gọi điện thoại thời điểm, đội bóng WeChat đàn cũng náo nhiệt.

Chính bọn họ kiến một cái không có Lục Phán Phán cùng Ngô Lộ tiêu đàn.

[Tiểu Trạch Khải]: Có hay không người khai hắc? Đoàn xe thiếu một người.

[Mạnh trình]: Vài giờ còn khai hắc, không sợ ngày mai buổi sáng khởi không tới?

[Tiểu Trạch Khải]: Một ngày liền như vậy điểm tự do thời gian người quản lão tử đâu, tới hay không?

[Mạnh trình]: Không tới, ta muốn ngủ, không người tinh lực tràn đầy.

[Tiểu Trạch Khải]: @ Đan Húc Dương @ Thẩm chu sơ tới hay không a?

[Thẩm chu sơ]: Ta không tới, A Dương cũng ngủ.

[Tiểu Trạch Khải]: Không thú vị.

Lúc này, rất ít ở trong đàn mạo phao Cổ Kỳ ra tới.

[Cổ Kỳ]: Người không tìm đội trưởng?

[Tiểu Trạch Khải]: Hắn còn ở ban công cùng lục giám đốc gọi điện thoại đâu, người tới không?

[Cổ Kỳ]: Không tới.

[Tiểu Trạch Khải]: Một đám, không kính nhi.

*

Lục Phán Phán thực khẳng định La Duy cái này đội trưởng ý thức trách nhiệm, cho nên cùng hắn gọi điện thoại thời điểm, không nói chuyện như thế nào quản lý đội bóng, ngược lại chuyên chú thành lập hắn cá nhân lòng tự tin.

Hai người một liều liền cho tới 11 giờ nửa, cuối cùng lại nói đến đội bóng vấn đề.

Lục Phán Phán nói: “Chỉnh thể đội phong trước không vội, nghe xong người hôm nay nói, ta cảm thấy các đội viên tâm thái đều yêu cầu điều chỉnh, kế tiếp ta sẽ đơn độc cùng mỗi cái cầu thủ tán gẫu một chút.”

La Duy nói tốt.

“Vậy người cũng sớm một chút nghỉ ngơi, ta treo.”

Lục Phán Phán treo điện thoại, đứng đắn mà suy xét khởi chuyện này.

Nàng biết dẫn cùng người dã tâm đã sớm bị ma bình, này đối cạnh kỹ thể dực tới nói quả thực chính là trí mạng vấn đề. Vì thế nàng lập tức liền nhảy ra sở hữu cầu thủ chương trình học biểu, an bài nói chuyện phiếm thời gian.

Lục Phán Phán làm một cái đơn giản bảng biểu, nhìn một vòng xuống dưới, chỉ có Cổ Kỳ ngày mai buổi sáng không có tiết học.

Lục Phán Phán nghĩ chuyện này sớm giải quyết sớm hảo, vì thế cho hần đã phát một cái tin tức.

[Lục Phán Phán]: Người ngủ rồi sao?

Hồi lâu, đối phương đều không có hồi phục, liền ở Lục Phán Phán chuẩn bị ngủ thời điểm, hần mới trở về một cái dấu chấm câu.

Tuy rằng là Lục Phán Phán trước tìm Cổ Kỳ, chính là thấy hần 12 giờ đều còn chưa ngủ giấc, ngược lại có chút kỳ quái.

[Lục Phán Phán]: Đã trễ thế này còn chưa ngủ?

Cổ Kỳ cười lạnh một tiếng.

Cùng người khác đêm liêu xong, lại tới tìm hần quảng giảng lưới.

[đừng yêu ta, không kết quả]: Nghe được một đầu thực động lòng người ca, ngủ không được.

Lục Phán Phán nhưng thật ra tò mò, cái gì ca có thể đem một cái không đến hai mươi tuổi nam sinh nghe được ngủ không được.

[Lục Phán Phán]: Cái gì ca?

[đừng yêu ta, không kết quả]: Vỡng dễ vãn chia sẻ liên tiếp 《 tình yêu kẻ lừa đảo ta hỏi người 》

Tác giả có lời muốn nói: Đại loa thông tri một chút ~ ngày mai nhập v liêu, có phi chương, hy vọng đại gia nhiều hơn tư sứ phú quý nhi, lão bộ dáng ngày mai v chương cho đại gia phát bao lì xì nha.

Chương 16

Lục Phán Phán không ức chế trụ lòng hiếu kỳ click mở này bài hát.

“Đánh hạ mẽ, oa thanh cầm, đình đình ai sein ni.”

Quen thuộc làn điệu vừa ra tới, Lục Phán Phán đào đào lỗ tai.

“Đánh hạ mẽ, oa thanh cầm, câu sao ai sei tây.”

Xướng đến đệ nhị câu, Lục Phán Phán rời khỏi âm nhạc giao diện, đối với di động đã phát trong chốc lát ngốc.

Nói như thế nào đâu, nàng đến tôn trọng mỗi người hứng thú yêu thích, không thể bởi vì một bài hát liền đối người khác có thành kiến.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 16

Lục Phán Phán treo điện thoại, hít sâu một hơi, kéo trầm trọng bước chân đi ra này tòa cầu quán.

Sớm 8 giờ, đã bắt đầu thẳng ôn, Lục Phán Phán trên người ra một tầng mồ hôi mỏng, nhưng lại không cảm thấy nhiệt.

Một cỗ lạnh lẽo tự đáy lòng nhảy khởi, thực mau thối quết toàn thân.

Lục Phán Phán từ nhỏ là cái chủ nghĩa lạc quan giả, đối bất luận cái gì sự tình đều tận lực báo bằng tốt kỳ vọng.

Chính là hiện tại, nàng cảm giác chính mình có phải hay không lại đi nhằm một cái lộ.

Đuẩn cùng không phải giống nàng tưởng giống nhau chỉ là hằng ngày lười nhác một chút, cùng với khuyết thiếu tin tưởng.

Bọn họ là hoàn toàn không có thân là vận động viên ứng có giác ngộ cùng tư tưởng.

Thứ bảy chủ nhật nghỉ ngơi không cần huấn luyện, này ở Lục Phán Phán nghe tới quả thực chính là một cái chê cười.

Có bao nhiêu thể dục sinh vì tranh thủ tỉnh đội quốc gia đội danh ngạch từ nhỏ đến lớn liền phim hoạt hình cũng chưa xem qua, lại có bao nhiêu đội bóng nhân vi có thể sờ sờ quán quân cúp vớt bỏ thanh xuân niên thiếu vui vẻ thời gian.

Nhưng là ở duẩn cùng, này hết thấy đều đi ngược lại.

Cạnh kỹ thể dục, song hữu ngày?

Người ở đậ ta đâu?

Thậm chí liền giáo luyện đều ngẫm đồng ý như vậy hình thức, có thể thấy được này chỉ đội bóng từ trên xuống dưới đều uống có lấy quán quân si mộng, lại lấy không ra thực tế hành động tới.

Về đến nhà, Lục Phán Phán đảo tiến ô chẵn mê đầu ngủ nhiều.

Đần độn cũng không biết rốt cuộc có ngủ hay không, dù sao nàng tỉnh lại khi đã buổi chiều 5 giờ.

Nàng rời giường rửa mặt, đánh răng, sau đó ngồi ở trên sô pha phát ngốc.

Di động tiếng chuông đúng lúc mà vang lên.

Lục Phán Phán cúi đầu nhìn thoáng qua, do dự một lát, vẫn là tiếp điện thoại.

Còn ở nước ngoài Hứa Mạn Nghiên lúc này đang ở phòng giải phẫu, mà Lục Phán Phán hiện tại yêu cầu một cái nói hết đối tượng.

“Phán Phán, ở vội sao? Không có việc gì nói buổi tối cùng nhau ăn cơm.”

Trọng Gia Nguyệt cái này đề nghị chính hợp Lục Phán Phán tâm tư.

“Hảo, người tan tầm nói cho ta một tiếng, ta liền ra cửa.”

Trọng Gia Nguyệt: “Ân? Người ở nhà sao? Không phải mới vừa đi tân đội bóng sao? Như thế nào không huấn luyện sao?”

Lục Phán Phán khóe miệng lời kéo chua xót cười.

Liên Trọng Gia Nguyệt cái này phục kiện bác sĩ đều theo bản năng cảm thấy thứ bảy không nên là nghỉ ngơi ngày.

Lục Phán Phán: “Không có gì, ra tới nói đi.”

Trọng Gia Nguyệt: “Hảo, cho ta mười phút đem bệnh lịch sửa sang lại hảo liền ra cửa, chúng ta nơi nào thấy?”

Lục Phán Phán đem Trọng Gia Nguyệt ước tới rồi dưới lầu đường đi bộ mặt sau lâm giang trên đường.

Nơi này lưng dựa dẫn cùng đại học, mặt triều sông nước, nở khắp các loại quán ăn khuya, thực chịu sinh viên hoan nghênh, ngày thường luôn là tiếng người ồn ào.

Lục Phán Phán tuyển đại học thời điểm yêu nhất ăn dương quốc phúc cay rất năng, Trọng Gia Nguyệt tới rồi khi đồ ăn đều đã thượng bàn.

Hai người quen biết nhiều năm, không có dư thừa hàn huyên, ngồi xuống liền trước khai hai chai bia.

Trọng Gia Nguyệt ngày thường công tác vội, rất ít có thể cùng bằng hữu ra tới liên hoan, cho nên hôm nay đánh Lục Phán Phán điện thoại cũng là vì trong lòng có việc không phun không mau.

“Ta ba mẹ mau đem ta bức điên rồi, ta mới hai mươi bảy tuổi, thực lão sao? Như thế nào một đám liền bắt đầu cho ta an bài thân cận.”

“Hơn nữa bọn họ an bài đều là chút cái gì dưa vẹo táo nứt, lại thế nào cũng phải học lịch xứng đôi đi, ta một y khoa đại học nghiên cứu sinh, cho ta tìm một cái cao chức sinh?”

“Còn cái gì kinh tế áp dụng nam, tiền lương cũng chưa ta cao, muốn thật kết hôn còn muốn ta ra tiền trợ cấp gia dụng, này không phải rơi chậm lại chính mình sinh hoạt trình độ sao?”

Chỉ cần xem Trọng Gia Nguyệt bề ngoài, một trương thuần tịnh ôn nhu mặt, một thân đơn giản bạch y, tất cả mọi người sẽ cảm thấy nàng là cái dụ ngoan người.

Nhưng bạn tốt đều biết, nàng tính cách rất ngạo đến, trong nhà cho nàng an bài như vậy thân cận không thể nghi ngờ chính là đang ép nàng tạo phản.

Bất quá nàng cũng chỉ là phun tào, rốt cuộc người trong nhà không thể cột lấy nàng đi thân cận.

“Nói nói người bá, lúc trước vì cái gì rời đi Khánh Dương a?” Trọng Gia Nguyệt hỏi, “Hơn nữa cư nhiên còn đi duẩn cùng, mọi người đều nói nước hướng nơi thấp chảy, người hướng chỗ cao đi, người này khen ngược.”

Trọng Gia Nguyệt đã từng ở Khánh Dương kiêm chức quá đội y, bởi vậy cùng Lục Phán Phán nhận thức.

Chức nghiệp nguyên nhân, cũng rất hiểu biết thể dục giới.

Lục Phán Phán nói tiền căn hậu quả, Trọng Gia Nguyệt cũng không kinh ngạc, chỉ là cảm thán một câu: “Thể dục là nhất có dã tâm, cũng thuần túy nhất, bọn họ như vậy là đi không xa.”

“Ta hiện tại không để bụng bọn họ có đi hay không đến xa.” Lục Phán Phán cười khổ nói, “Ta chỉ để ý chính mình có đi hay không xa.”

Trọng Gia Nguyệt cấp chính mình mãn thưởng một ly bia, cùng đối diện người chạm cốc.

“Như thế nào, lại gặp được không bớt lo học sinh?”

“Kia đảo không phải.”

Lục Phán Phán một tay chống cái trán, tóc dài từ chỉ gian rơi rụng, che khuất nàng nửa khuôn mặt, lộ ra một đoạn nhòn nhọn cằm.

“Ta hôm nay liền suy nghĩ, ta hai mươi bốn tuổi, lại còn cùng học sinh trung học giống nhau, sống được xúc động lại gốc nghềch.”

Nàng ngẩng đầu nhìn Trọng Gia Nguyệt, cảm giác say phía trên, liền tiếp ửng đỏ.

“Người biết ta vì cái gì đi duẩn cùng công tác sao? Bởi vì ta không phục. Phùng Tín Hoài nói ta loại người này đến nơi nào đều hỗn không tốt, ta liền càng muốn đi hăn nhất khinh thường đội bóng, muốn hăn bị chính mình khinh thường đội bóng đánh bại.”

Trọng Gia Nguyệt lược một trăm tư, liền đại khái đã biết Khánh Dương cùng duẩn cùng quan hệ.

“Cho nên đâu?”

“Chính là ta còn là quá ngây thơ rồi.” Lục Phán Phán kéo một phen tóc, ngẩng đầu uống lên một chén rượu, “Sinh hoạt lại không phải nhiệt huyết truyện tranh, nơi nào có như vậy nhiều nghịch tập tình tiết.”

“Hôm nay buổi sáng ta đi cầu quán, phát hiện duẩn cùng người thế nhưng nghĩ. Gia nguyệt, người dám tin sao? Bọn họ cư nhiên có song hươu ngày, thứ sáu buổi tối còn không cần huấn luyện.”

Trọng Gia Nguyệt cong môi cười, không nói chuyện.

“Ta lúc ấy đầu óc đều ngốc. Mấy ngày hôm trước ta còn nhìn huấn luyện nhật trình biểu, một ngày tiếp một ngày, ta cũng chưa chú ý tới thứ

sáu qua liền tiếp thượng thứ hai an bài, ta thật là xuân.”

“Mang bất động, thật sự mang bất động, ta lúc ấy trong đầu rối cuộc vào cái gì thủy, dựa vào cái gì cảm thấy dẫn cùng sẽ là tiếp theo cái Khánh Dương, thậm chí so Khánh Dương càng cường? Không có khả năng, bọn họ không có khả năng.”

“Ta thật sự quá xúc động, ta chính là chính mình cấp chính mình đào cái hố, thi lên thạc sĩ ban cũng lui khóa, chính là ta hiện tại nếu là đi rồi, Phùng Tín Hoài không phải lại muốn xem ta chê cười?”

“Không kính, thật sự không kính, ta chính là cái trung nhị bệnh.”

Trọng Gia Nguyệt ngay từ đầu là không chút để ý mà nghe Lục Phán Phán phun bùn đen, chính là nghe được mặt sau, nàng phát giác không thích hợp.

Trước đó vài ngày ở Khánh Dương phát sinh sự tình, đối Lục Phán Phán đã là cái đả kích to lớn.

Rồi sau đó thật vất vả tìm được rồi một ít tinh thần thượng ký thác, quá chú tâm đầu nhập tâm công tác, lại phát hiện sự tình không phải nàng tưởng như vậy.

Tâm công tác hoàn cảnh so nàng tưởng tượng không xong, khiêu chiến cũng so nàng tưởng muốn khó.

Cho nên nàng hiện tại tưởng từ bỏ.

“Phán Phán, người không phải trung nhị, cũng không phải xúc động, người sống được thực nghiêm túc.” Trọng Gia Nguyệt đối thượng Lục Phán Phán đôi mắt, ôn nhu lại bình tĩnh mà nói, “Người mới hai mươi bốn tuổi, người không có lựa chọn làm từng bước mà kết hôn sinh con, cũng không có đi làm sáng đi chiều về ngày qua ngày công tác, người hiện tại vô

pháp biết trước tương lai, như vậy thấp thỏm cùng khủng hoảng, chưa chắc chính là chuyện xấu.”

“Người nói cái này ngành sản xuất không có danh cũng không có lợi, người thật vất vả đi ra, vì cái gì lại nhảy vào cái này hử? Trừ bỏ trong lòng về điểm này ý nan bình, càng nhiều vẫn là thích đi.”

“Nhưng nếu người tưởng đổi nghề, vẫn là muốn nhân lúc còn sớm, nhưng đừng kéo.”

*

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 17

Cũng đúng.

Lục Phán Phán tưởng, nhân gia học tập cũng thực hảo, tương lai có thể trở thành tài chính tinh anh, làm gì tới thể dục vòng chịu khổ chịu nhọc đâu.

Nàng lại nói: “Nói như vậy, kỳ thật người không cần ở đội bóng lãng phí thời gian.”

Ánh trăng cùng đèn đường hoà lẫn, Lục Phán Phán mùi rượu đi xuống không ít, gương mặt chỉ có nhàn nhạt ửng đỏ.

Lục Phán Phán: “Lưu lại nơi này không thú vị.”

Cố Kỳ tựa hồ sinh khí, Lục Phán Phán thấy hẳn không nghe chính mình nói xong liền đi, phỏng chừng là cảm thấy nàng ở đuổi hẳn đi, vì thế tưởng đứng lên giải thích, liền ở trong nháy mắt này, nàng thấy chính mình màn hình di động sáng.

La Duy đánh tới.

Lục Phán Phán tiếp điện thoại.

“La Duy, ta hiện tại có chút việc, trong chốc lát đánh cho người.”

“Chìa khóa ta không có a.”

Cố Kỳ nghe được La Duy tên, bước chân đột nhiên dừng lại.

Lục Phán Phán bên này mới vừa quai điện thoại muốn đuổi kịp đi, liền thấy phía trước người kia quay đầu đi rồi trở về, ngồi ở nàng bên cạnh.

Cố Kỳ: “Lúc trước là người muốn ta tới, hiện tại người lại muốn ta đi?”

Lục Phán Phán: “Không phải, ta.....”

Tính.

Cố Kỳ ngồi không nói lời nào, nhưng lại không thể không không lời nói tìm lời nói.

“Người đã quên mang chìa khóa, đêm nay liền ở chỗ này ngồi cả đêm?”

Lục Phán Phán liếc nhìn hẩn một cái, “Người cảm thấy khả năng sao?”

Đương nhiên không có khả năng.

Cố Kỳ thanh âm bỗng nhiên biến thấp: “Vậy người muốn đi khách sạn khai phòng?”

Lục Phán Phán không biết vì cái gì Cố Kỳ hỏi một cái bình thường đến tựa như dự báo thời tiết giống nhau vấn đề lại để lộ ra một cổ hơi hơi có điểm khiếp sợ lại có điểm tò mò ánh mắt.

Bất quá cũng thế, vị này ca bình thường mạch não liền không hề bình thường.

Lục Phán Phán lại lần nữa nhìn về phía hẩn khi, lại cảm thấy chính mình suy nghĩ nhiều.

Nhân gia rõ ràng bình thường mà thực.

“Ta thoát nhìn rất có tiền bộ dáng sao?” Lục Phán Phán nói, “Ta đương nhiên là đám người cho ta đưa chìa khóa.”

Cố Kỳ không nghe lầm nói, Lục Phán Phán vừa mới xác thật là ở trong điện thoại nói cho La Duy chính mình không có chìa khóa.

Quá chân thật, nữ nhân đều quá chân thật.

Đổi mục tiêu so thay quần áo còn nhanh.

Cố Kỳ cúi đầu, trầm mặc hồi lâu, đột nhiên mở miệng nói: “Người biết La Duy có một cái nói chuyện 6 năm bạn gái sao?”

Lục Phán Phán: “Ta biết a, nghe nói là đất khách luyến.”

Ngọa tào biết người còn như vậy?

Không được, Cố Kỳ cảm thấy hãn cần thiết động thân mà ra cứu vớt đội trưởng cùng với cứu lại cái này sắp bước vào đạo đức bại hoại khu tỷ tỷ.

Ta không vào địa ngục ai vào địa ngục?

Cố Kỳ quả thực tưởng cấp chính mình điểm thưởng một đầu 《 ái phụng hiến 》

“Tỷ tỷ.”

Lục Phán Phán xoa xoa lỗ tai.

Không biết vì cái gì, mỗi lần Cố Kỳ kêu nàng “Tỷ tỷ”, nàng đều cảm thấy lỗ tai tê tê đại đại.

Lục Phán Phán nghiêng đầu nhìn Cố Kỳ, hãn kia thâm thúy hốc mắt khảm sao trời giống nhau con người.

Kia một khắc, Lục Phán Phán lại có điếm thất thần.

Lục Phán Phán: “Làm sao vậy?”

Cố Kỳ: “Ngày mai muốn cùng đi xem điện ảnh sao?”

Lục Phán Phán: “A?”

Vừa dứt lời, một đạo tiếng gào xuyên tường mà đến.

“Lục tiểu thư!”

Ngay sau đó, một cái ăn mặc màu nâu váy liền áo trung niên nữ nhân thở phì phò chạy tới.

“Lục tiểu thư! Người chờ thật lâu đi? Ta trên đường kẹt xe, chậm trễ một hồi lâu.”

Đây là Hứa Mạn Nghiên gia bảo mẫu, gặp qua Lục Phán Phán, cho nên nhận được.

“Không quan hệ, phiền toái ngài như vậy vẫn còn có đi một chuyến.”
Lục Phán Phán tiếp nhận chìa khóa, lại liên tục nói lời cảm tạ.

Bảo mẫu đi rồi, Lục Phán Phán nhớ tới Cố Kỳ còn ở nàng phía sau, vì thế hỏi: “Người vừa mới nói cái gì điện ảnh?”

Cố Kỳ: “.....”

Vừa mới một trận gió lạnh ghênh diện thổi tới, Cố Kỳ cảm giác tưởng giặt sạch cái nước lạnh mặt dường như đột nhiên thanh tỉnh.

Nàng dời đi mục tiêu là chuyện tốt a.

Chuyện tốt chuyện tốt.

Hắn nhìn bảo mẫu bóng dáng, đột nhiên cái khó ló cái khôn, nói: “Cửa điện kinh hồn 8, đi xem sao?”

Lục Phán Phán: “.....”

“Không đi.”

Cố Kỳ đột nhiên liền nhẹ nhàng thở ra.

“Ta đây hồi trường học.”

Hắn sửa sửa cổ áo, đi rồi.

Mới vừa đi ra hai bước, mặt sau người ta nói lời nói: “Từ từ!”

Cố Kỳ đưa lưng về phía Lục Phán Phán, phất phất tay: “Ta thật sự phải đi về, chúng ta có cấm đi lại ban đêm.”

Lục Phán Phán cầm di động vội vã mà đi đến Cố Kỳ bên người.

“Ta cùng người cùng nhau hồi trường học.”

Bắt được chìa khóa kia một khắc, Lục Phán Phán nhớ tới, vừa mới La Duy gọi điện thoại hỏi nàg có hay không cầu quán chìa khóa, Lục Phán Phán không để ý, nói không có liền treo điện thoại.

Liền ở vừa mới, La Duy phát tới một cái tin tức.

“Phán Phán tỷ, nói ra khả năng có điểm mất mặt, nhưng ta cùng Đan Húc Dương bị khóa ở cầu quán.”

“Đi thôi.” Lục Phán Phán vội vã đi trường học, ba lượng bước đã mại đến Cố Kỳ phía trước, “La Duy bọn họ bị khóa ở cầu quán, ta phải đi xem.”

Cố Kỳ: “.....”

Hành đi.

Vẫn là La Duy.

Hai người trở về trường học, tìm được bảo an, cầm chìa khóa đi cầu quán.

Lục Phán Phán mở ra khóa, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, cầu trong quán truyền đến cầu rơi xuống đất thanh âm.

La Duy cùng Đan Húc Dương ở luyện tập lót cầu, không có chú ý tới môn đã khai.

Đêm khuya, bốn phía yên tĩnh không tiếng động, chỉ khai một chiếc đèn.

La Duy cùng Đan Húc Dương một cao một thấp, đứng ở cầu quán trung ương, thân ảnh thoạt nhìn có điểm tịch mịch.

Lóa mắt gian, Lục Phán Phán cảm thấy cái này cảnh tượng có điểm quen thuộc.

Ba năm trước đây, Khánh Dương đại học lần đầu tiên nhập vây league cả nước tái, Lục Phán Phán tùy đội cùng nhau bay đi phương bắc sân khách nghênh chiến Gia Thật thể dục đại học.

Kia một năm thành tích như thế nào, Lục Phán Phán nhớ không rõ lắm, nhưng là nàng vĩnh viễn nhớ rõ ngày đó ban đêm, học sinh lâm thời đau bụng, nàng đưa đi Gia Thật giáo bệnh viện khám bệnh, trở về trên đường, trải qua Gia Thật bóng chuyền quán khi, nghe được từng trận đánh cầu thanh.

ANH TỈNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 18

Chương 18

Hoắc Tu Viễn tắt đèn lên giường ngủ khi, Cố Kỳ còn ở trên ban công trúng gió.

Hoắc Tu Viễn mở ra di động nhìn thời gian, tấm tắc bảo lạ.

Quá kỳ quái.

Này mẹ nó quá kỳ quái.

Hoắc Tu Viễn đi đến ban công, mặc không lên tiếng mà chụp hạ Cố Kỳ bả vai.

“Ngọa tào!” Cố Kỳ hoảng sợ, “Người đại buổi tối không ngủ được đứng ở ta sau lưng làm gì?”

“Ta còn muốn hỏi người đâu người hơn phân nửa đêm không ngủ được trạm nơi này làm gì? Ta đôi mắt đều mau không mở ra được người còn ở chỗ này nói mát.” Hoắc Tu Viễn duỗi tay sờ Cố Kỳ cái trán, “Gần nhất bị bệnh?”

Cố Kỳ ném ra hăn tay, ba lượng chạy bộ hồi ký tức xá, dặng lên giường.

Hoắc Tu Viễn đứng ở dưới giường, lo lắng mà nhìn hăn.

“Không phải, ta thật sự cảm thấy người gần nhất không bình thường, thường thường đại buổi tối cũng chưa ngủ, người có phải hay không gặp được sự tình gì?”

Cố Kỳ: “Không có.”

Hoắc Tu Viễn: “Người có việc đừng một người ghen trong lòng a, có phải hay không trong nhà đã xảy ra chuyện?”

Cố Kỳ trở mình, trầm mặc một lát, nói: “Không có.”

“Kia.....” Hoắc Tu Viễn đề thấp thanh âm, “Có phải hay không đội bóng sự tình?”

Cố Kỳ đặng mà ngồi dậy, nhìn Hoắc Tu Viễn.

Hoắc Tu Viễn tâm trầm xuống, nói: “Có phải hay không bọn họ xa lánh người?”

Cố Kỳ: “Không có.”

Hoắc Tu Viễn hỏi: “Kia rốt cuộc sao lại thế này?”

Cố Kỳ lại lần nữa nằm xuống tới, nhìn trần nhà, thở dài.

“Ta hiện tại chính là phi thường lý giải người.”

Hoắc Tu Viễn lập tức lay trự Cố Kỳ mép giường, nói: “Lý giải ta cái gì? Người rốt cuộc làm sao vậy?”

Cố Kỳ vững như Thái sơn mà nằm ở trên giường, vẫn không nhúc nhích.

“Không có gì hảo giảng, ngủ đi.”

Hoặc Tu Viễn biết Cố Kỳ người này, chỉ cần hấn không nghĩ nói, cạy ra hấn miệng cũng chưa dùng, vì thế chỉ có thể ẩn hạ nùng liệt bát quái chi tâm, đảo giường ngủ.

Là đêm, Cố Kỳ vẫn luôn không ngủ.

Hấn trợn mắt nhìn vài lần di động, trơ mắt nhìn thời gian một chút mà nhảy lên, rốt cuộc ở tia nắng ban mai hơi lạng thời điểm tiến vào mộng đẹp.

Nói là mộng đẹp, kỳ thật là cái rất kỳ quái mộng.

Cố Kỳ mơ thấy chính mình ở một chỗ đại rừng rậm, có người đuổi theo hấn chạy.

Hấn quay đầu lại nhìn thoáng qua, là Lục Phán Phán, sau đó hấn cất bước liền chạy.

Tuy rằng không biết Lục Phán Phán vì cái gì truy hấn, dù sao chạy liền xong việc nhi.

Chính là chính mình chân trường, hàng năm vận động, tốc độ đặc biệt mau, không trong chốc lát Lục Phán Phán liền theo không kịp.

Cố Kỳ ngừng lại, ngồi xồm dưới tàng cây chờ nàng.

Nhưng Lục Phán Phán lại đột nhiên quay đầu, triều một cái khác phương hướng chạy.

Cố Kỳ nhìn nàng một đôi chân cọ cọ cọ mà chạy, thực mau liền phải nhìn không thấy thân ảnh, vì thế cũng thay đổi phương hướng theo qua đi.

Lại không biết vì sao, Lục Phán Phán trên đùi cùng trang hỏa tiễn phát xạ khí đường như, càng chạy càng nhanh, chân đều mau thành tàn ảnh.

Cái này làm cho hấn cảm thấy mê mang.

Cố Kỳ chạy đã mệt, dựa vào thụ thờ dốc, sau đó một cái quả táo rớt xuống dưới, nện ở hấn trên đầu.

Cố Kỳ cứ như vậy bưng tỉnh.

Hấn ngồi dậy, phát hiện thiên đã đại lượng, di động đồng hồ báo thức vẫn luôn ở vang, mà Hoắc Tu Viễn đã sớm không biết nơi đi.

Cố Kỳ chậm rì rì mà rời giường, rửa mặt sau, thay đổi một bộ quần áo hướng bóng chuyen quán đi đến.

Môn mở rộng ra, Cố Kỳ còn chưa đi đi vào liền nghe được một trận hoan thanh tiểu ngữ.

Cố Kỳ thả chậm bước chân, đứng ở cạnh cửa liếc bên trong.

La Duy cùng Đan Húc Dương giống như ở giáo Lục Phán Phán lót cầu, nàng ăn mặc màu trắng ngắn tay cùng màu lam nhạt quần cao bồi, nửa ngồi xồm La Duy trước mặt, đôi tay giao nắm lập tức ở trước ngực, giống mô giống dạng lót cầu.

Đáng tiếc nàng luôn là lót oai, phảng phất là cầu ở lót nàng.

Lục Phán Phán cười đến thực vui sướng, tiếng cười ở trống trải cầu quán quanh quần.

Cố Kỳ xoa xoa lỗ tai.

Chói tai.

Hấn hờ khếp tới cửa, hướng một cái khác phương hướng đi đến.

Cuối tuần trường học người rất nhiều, tới tới lui lui, vừa nói vừa cười.

Nhưng Cố Kỳ cảm thấy chính mình là tịch mịch.

Cố Kỳ ngồi giao thông công cộng tới rồi kim lập phương.

Hắn có một đoạn thời gian không có tới, hôm nay cầu quán người không ít, thấy hắn tới sôi nổi mời hắn tổ đội.

Kim Hâm ôm cái cầu đi đến Cố Kỳ bên người, cùng hắn cùng nhau ngồi ở xuyên cái bao đầu gối.

“Nghe nói người đi duẩn cùng đội bóng?”

Cố Kỳ ngẩng đầu nhìn Kim Hâm liếc mắt một cái, gần như không thể nghe thấy mà “Ân” một tiếng.

Kim Hâm: “Giám đốc là Lục Phán Phán đúng không?”

Cố Kỳ tiếp tục “Ân”.

Kim Hâm mặc tốt cái bao đầu gối, đứng lên chụp cầu.

“Các người đội bóng hết thầy còn thuận lợi đi? Phán Phán nàg đều còn ok sao?”

Cố Kỳ cũng đứng lên, hoạt động cổ.

“Nàng ok thật sự.”

Kim Hâm gật đầu: “Ta đây liền an tâm rồi.”

Lại hỏi: “Cùng nhau?”

Cố Kỳ làm cái thủ thế, tỏ vẻ có thể.

Hai người đi đến tràng quán trung ương, Kim Hâm đột nhiên nghĩ đến cái gì, hỏi Cố Kỳ: “Người hôm nay như thế nào tới?”

Cố Kỳ thực mê mang mà suy tư một phen, nói: “Như thế nào, các người muốn đóng cửa?”

Kim Hâm: “.....?”

Lời này nhưng không nói được a.

Cố Kỳ: “Kia bằng không ta một cái cao cấp VIP vì cái gì không thể tới?”

Kim Hâm: “..... Ngài nói được là.”

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 19

Lục Phán Phán không có gì biểu tình, đi theo Ngô Lộc đi lầu hai.

Ngô Lộc chính khom lưng đổ nước, thấy Lục Phán Phán tới, cũng không nói lời nào, mãnh rót chính mình một ly nước lạnh, sau đó đứng ở bên cửa sổ, dùng sức đẩy ra cửa sổ.

Lục Phán Phán đứng ở hăn phía sau, dùng khăn giấy đem hăn vừa mới đổ nước khi sái ra tới thủy lau khô.

“Ngô giáo luyện, người theo chân bọn họ tức giận cái gì đâu, bọn họ còn nhỏ, không hiểu chuyện mà thôi.”

“Trách ta.” Ngô Lộc ngồi xuống, “Vẫn luôn cho rằng đối bọn họ quá rộng dung, cái dạng này chỗ nào còn giống vận động viên?”

Tiếp nhận Lục Phán Phán truyền đạt trà nóng, Ngô Lộc lại nói: “Người luôn là quá dễ dàng bị hoàn cảnh ảnh hưởng, ta lười, bọn họ cũng sa đọa. Trách ta, trách ta, thành tích không hảo đều do ta.”

“Người cũng là đau lòng bọn họ.” Lục Phán Phán ôn nhu an ủi hăn, “Đừng có gấp, từ từ tới, khi bọn hăn nhìn đến hy vọng, sẽ có động lực.”

Ngô Lộc nhíu mày nhìn ngoài cửa sổ, trầm mặc không nói.

Lục Phán Phán xuống lầu khi, đứng ở một bên xem đại gia huấn luyện.

La Duy ở một bên dẫn đầu kêu tiết tấu, Đan Húc Dương đứng ở trước nhất bài, Tiểu Trạch Khải cùng Cố Kỳ đi theo xếp sau.

Đại đa số người vẫn là có nghiêm túc huấn luyện, nhưng luôn có như vậy vài người trên mặt biểu tình không phải như vậy đẹp.

Chuyện này đội bóng ngầm cũng đàm luận quá rất nhiều lần, có người cùng La Duy quan hệ hảo, tỷ như Tiểu Trạch Khải, ngay từ đầu cũng là không vui, nhưng nghe La Duy nhắc mãi vài ngày sau cũng liền không biệt nữa.

Còn không phải là huấn luyện sao, thể khảo khi như vậy khổ như vậy mệt cũng chịu đựng tới.

Nhưng có mấy người liền không như vậy tưởng.

Rõ ràng nên là ngủ nướng hoặc là ở võng đi lên mạng thời gian, lại bị xách đến nơi đây tới huấn luyện, ai vui a.

Liền như vậy đi qua hơn phân nửa tháng, tiến vào học kỳ khảo thí nguyệt.

Đại gia tuy rằng đều là thể dục sinh, nhưng cũng có các loại khoa muốn cuối kỳ khảo thí, đặc biệt là Cố Kỳ, khoa nhiều phức tạp, thời gian an bài thượng liền chặt chẽ rất nhiều.

Có người cho rằng cuối kỳ có thể thả lỏng huấn luyện, không nghĩ tới Ngô Lộc cùng Lục Phán Phán vẫn là tận dụng mọi thứ mà an bài huấn luyện.

Rốt cuộc, trận này không thể tránh khỏi mâu thuẫn ở thể dục huấn luyện học khảo thí sau bạo phát.

Khảo thí chu cơ hồ mỗi ngày đều có khảo thí, này quần thể dục sinh dĩ vãng khảo xong một môn phải giơ chân hoan một trận, mà hiện tại, mới vừa đi ra trường thi đã bị túm đến bóng chuyền quán.

Cuộc sống này vô pháp qua.

Huấn luyện thời điểm, hảo những người này nhắc không nổi kính, Ngô Lộc không thể tránh miễn mà đã phát tính tình.

“Người nhìn xem các người một đám, giống bộ dáng gì? Nếu là không nghĩ huấn luyện liền rút cho ta đi ra ngoài!”

Thật là có tính toán rút đi.

Cao thừa trị đem cầu một tạp, hướng một bên đi đến lấy chính mình cặp sách.

“Ta nhẫn thật lâu! Từng ngày không cái nghỉ ngơi, ta là cá nhân, lại không phải máy móc!”

Hắn cầm cặp sách, trải qua Lục Phán Phán bên người, mắt lé nhìn nàng.

“Người nói không sai, ta không nghĩ tới lấy cái gì quán quân, ta chính là vì tổng hợp học phân tới.”

Lục Phán Phán mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, cái gì cũng chưa nói.

Cao thừa trị đi rồi, tất cả mọi người đều nhìn Lục Phán Phán, chờ nàng nói chuyện.

Nàng chỉ là nhìn quét ở đây nói, nhàn nhạt mở miệng nói: “Chúng ta đây hiện tại là chỉ có một tiếp ứng nhị truyền đúng không?”

Ở đây mọi người: “.....”

Cố Kỳ: “.....”

—— tỷ tỷ hảo soái a.

Lục Phán Phán cùng Ngô Lộc đối mặt đội viên đứng, phía trước lại có các loại nói thầm thanh.

Ngô Lộc sắc mặt không tốt lắm, thậm chí có thể nói là hắc thấu, tất cả mọi người đều cho rằng hẳn lại muốn phát giận, ai biết hẳn chỉ là ngược mắt nhìn về phía mọi người, sau đó nói: “Còn có ai phải đi, hiện tại liền đi.”

Phía dưới lặng ngắt như tờ.

Ngô Lộc lại nói: “Liền lúc này đây cơ hội, về sau ta tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào lui đội.”

Vẫn như cũ không có người ta nói lời nói.

Nhưng Lục Phán Phán biết, có nhân tâm xác thật còn không sáng khoái, rồi lại kéo không dưới mặt, thật sự cùng chính mình giáo luyện nháo đến không thoải mái.

Lúc này, Lục Phán Phán di động vang, nàng đi đến bên ngoài đi tiếp điện thoại.

Là Gia Thật thể dực đại học vương giáo luyện đánh tới điện thoại.

“Uy, vương giáo luyện, còn không có chúc mừng ngài lần này league lấy được hảo thành tích đâu.” Lục Phán Phán đứng ở bậc thang, nói, “Ngài nghị?”

“Không đâu, này không phải league sau khi kết thúc mang theo học sinh lại đây giao lưu học tập sao?” Vương giáo thụ hỏi, “Người gần nhất thế nào? Ngày đó vòng bán kết như thế nào không thấy được người?”

Lục Phán Phán cùng Gia Thật thể dục đại học vương giáo luyện là ở năm trước league thượng nhận thức.

Lúc ấy vương giáo luyện nhi tử thích hôn tuổi, lại là cái đội y, vương giáo luyện tính toán, liền tính toán làm hai người tương cái thân. Kết quả bên kia nhi tử chết sống không tới, vương giáo luyện hận sắt không thành thép, liên tục thỉnh Lục Phán Phán ăn vài bữa cơm.

Lục Phán Phán là á khẩu không trả lời được.

Nàng tuy rằng bị cự tuyệt, nhưng là nàng không phải không đáp ứng sao? Ngược lại là vương giáo luyện như vậy thỉnh ăn cơm khiến cho nàng thật đúng là cảm thấy chính mình có điểm mất mặt.

Thường xuyên qua lại, hai người cũng coi như bạn vong niên.

Lục Phán Phán ở trong điện thoại cùng vương giáo luyện đơn giản nói hạ chính mình từ chức sự tình, vương giáo luyện nhưng thật ra thực hưng phấn.

“Vậy ngươi muốn hay không tới Gia Thật? Chúng ta làm to làm lớn đi hướng huy hoàng!”

Lục Phán Phán: “..... Không được đi, ta đã tìm được tân công tác.”

Vương giáo luyện: “Nơi nào?”

Lục Phán Phán: “Duẫn cùng đại học.”

Vương giáo luyện: “Cái gì cùng?”

Lục Phán Phán: “Duẫn cùng.”

Vương giáo luyện: “Duẫn cái gì?”

Lục Phán Phán: “.....”

Hành đi, biết dẫn cùng tra vô này đội.

*

Vài phút sau, Lục Phán Phán trở lại cầu quán, trên mặt mang theo như ẩn như hiện cười, chạy lên lầu.

“Như thế nào ta có một loại điềm xấu dự cảm.” Hoắc Đậu dừng lại động tác, nhìn Lục Phán Phán bóng dáng, “Ta xem nàng kia cười, tổng cảm thấy không có chuyện tốt phát sinh.”

La Duy từ sau lưng cho hấn một quyền, “Người có thể hay không nói chuyện?”

Cố Kỳ đi đến bọn họ hai người trung gian, hỏi Hoắc Đậu: “Người vì cái gì sẽ có ý nghĩ như vậy?”

Hoắc Đậu: “A?”

Cố Kỳ liếc mắt một cái Lục Phán Phán, “Người ánh mắt không tốt lắm.”

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 20

La Duy: “Chính là ta hỏi nàng nàng càng tức giận a.”

Cố Kỳ: “Ai a?”

La Duy: “Ta bạn gái.”

Cố Kỳ ánh mắt ở La Duy cùng Lục Phán Phán trên người bắn khoản một vòng, sau đó không nói chuyện nữa.

“Vậy người liền trước hống hống nàng.” Lục Phán Phán nói, “Nữ sinh đều ăn này bộ, người nhiều hống nàng vui vẻ, nàng liền sẽ mở rộng cửa lòng, cái gì đều theo như người nói.”

La Duy: “Như thế nào hống đâu?”

Lục Phán Phán: “Nhiều chủ động cùng nàng nói chuyện phiếm, sớm an ngọ an ngủ ngon không thể thiếu, nàng nói cái gì đều đáp lời, bạn gái sao, nhiều quán tổng không sai.”

Cố Kỳ nhìn về phía Lục Phán Phán, ở nàng lơ đãng quay đầu lại đây kia trong nháy mắt lại dời đi ánh mắt.

La Duy: “Như vậy a.....”

Hắn vẫn là có điểm khó khăn.

“Thật phiền toái.” Một bên Tiểu Trạch Khải nói, “Ta liền chưa bao giờ quán bạn gái.”

Lục Phán Phán cùng La Duy đồng loạt nhìn về phía hắn, một cái tò mò một cái ngạc nhiên.

Tiểu Trạch Khải nghiêm túc mà nói: “Không phải bởi vì ta đại nam tử chủ nghĩa, mà là bởi vì ——”

“Ta không có bạn gái.”

Tác giả có lời muốn nói: Kia gì, chúng ta phú quý nhi lại không tra, như thế nào tất cả mọi người đều muốn nam thứ hai ngược hắn đâu? Sử thượng nhất vô tội nam chủ đi?

Mặt khác thông tri một chút, 23 hào thượng bookmark, cho nên đổi mới ở buổi tối nga

Cùng với, bán cái an lợi

Tưởng mục đồng tân văn 《toàn thế giới đều muốn hắn, thuộc về ta》 đã khai, đi ngang qua đạo ngang qua đại gia không cần bỏ qua

A thuần sắp kết thúc văn đã thực phì lạp 《ta che chở người nha》

Tang tang lại lãng lãng 《thỉnh người tại chỗ đầu hàng [giới giải trí]》 đã kết thúc có thể tế lạp

Chương 20

Hôm nay, thể dục trường học đề thi chung thông thức khóa, cơ hồ toàn đội người buổi sáng đều ở khảo thí, huấn luyện hủy bỏ.

Mà ngày hôm qua đã khảo xong bài chuyên ngành Hoắc Tu Viễn khó được ngủ cái lười giác, mặt trời lên cao khi, lười nhác mà trở mình, lấy ra di động chơi game.

Hoắc Tu Viễn là khảo thí chu mới download tay du ăn gà, lo liệu đại khảo đại chơi nguyên tắc, hẳn khảo thí trong lúc không hề đọc sách, một có rảnh liền chơi game.

Vài phút sau, di động vang lên tiếng súng cùng nũng nịu giọng nữ.

“Tiểu ca ca ~ người đem cái này ba cấp đầu cho ta sao ~”

“Ai nha nha có người đánh ta! Tiểu ca ca mau tới cứu ta!”

“Phòng ở ban công có người! Tiểu ca ca mau đánh hẳn!”

“Ô ô ô ta bị đánh cho tàn phế huyết tiểu ca ca mau tới cứu ta!”

“Ai nha còn có mai phục! Tiểu ca ca người không cần lo cho ta!”

Hoắc Tu Viễn di động bay nhanh di động, nói: “Tiểu hạc, người hưởng cục đá mặt sau dịch một chút, ta phô cái yên liền tới đây đỡ người.”

Nói xong, Hoắc Tu Viễn một đốn thao tác mãnh như hổ, đi đem “Tiểu hạc” cứu lên.

Vị này “Tiểu hạc” tên đầy đủ kêu “Hạc trong bầy gà”, là Hoắc Tu Viễn song bài khi nhận thức võng hữu.

Nói đến cũng kỳ quái, hẳn lần đầu tiên tiếp xúc loại này xạ kích loại trò chơi, không nghĩ tới chơi cũng không tệ lắm, tùy tiện bài đến đồng đội mười cái có tám đều tưởng thêm hẳn bạn tốt.

Nhưng hẳn chỉ bỏ thêm hạc trong bầy gà một người.

Không nguyên nhân khác, chính là thanh âm nhuyễn manh nũng nịu, chơi game thời điểm nghe thoải mái.

Này một ván còn không có kết thúc, Hoắc Tu Viễn cùng hạc trong bày gà chơi tới rồi trận chung kết vòng.

“Ai nha ta không viên đạn! Tiểu ca ca mau cho ta điếm tử đạn ~”

“Oa ~ tiểu ca ca người cho ta nhiều như vậy nha ~ cảm ơn moah moah ~”

Hoắc Tu Viễn đắm chìm ở trong trò chơi, hoàn toàn không chú ý tới một khác trương trên giường một người chậm rãi ngồi dậy.

Thằng đến một đạo âm trầm ánh mắt quét ở Hoắc Tu Viễn trên người, làm hấn tại đây đại mùa hè đánh cái rùng mình sau, hấn mới ngồi dậy.

“Ngọa tào?” Hoắc Tu Viễn hạ giọng nói, “Người như thế nào còn ở phòng ngủ?”

Nói xong, hấn cũng không chờ Cố Kỳ nói chuyện, lại đầu nhập trong trò chơi.

Còn thừa cuối cùng hai người, hấn bay nhanh giải quyết, thuận lợi ăn gà.

“Tiểu ca ca giỏi quá! Ta còn có việc ta trước hạ, chúng ta buổi tối lại chơi, người phải chờ ta nga ~”

Nũng nịu giọng nữ sau khi biến mất, Hoắc Tu Viễn nhìn về phía Cố Kỳ.

Cố Kỳ lạnh nhạt mà cùng Hoắc Tu Viễn đối diện, nói: “Ta vừa nghe thanh âm này liền ngạnh.”

Hoắc Tu Viễn: “.....?”

Cố Kỳ giơ lên tay: “Quyền đầu cứng.”

Hoắc Tu Viễn: “.....”

Cố Kỳ xoay người xuống giường: “Loại này nữ, ta một quyền có thể đánh chết mười cái.”

Hoắc Tu Viễn cũng đi theo xuống giường, “Người không hiểu cùng mạnh mẽ tử chơi game lạc thú.”

Cố Kỳ cười nhạt một tiếng: “Ta mặc kệ cái gì lạc thú, người về sau cùng này nữ chơi game lại không mang tai nghe, ta không cam đoan ta nắm tay có thể hay không dừng ở trên người của người.”

Hoắc Tu Viễn không nói chuyện, đi đến ban công cùng Cố Kỳ sóng vai đứng đánh răng.

“Người qua đi điếm, đừng tể ta.” Hoắc Tu Viễn đụng phải Cố Kỳ một chút, “Người hôm nay không huấn luyện?”

Cố Kỳ xoát nha, mơ hồ không rõ mà nói: “Đều ở khảo thí.”

Nghĩ vậy mấy ngày vẫn luôn gặp cái kia “Hạc trong bầy gà” ma âm, Cố Kỳ lỗ tai liền đau.

Hoắc Tu Viễn đánh răng xoát đến một nửa, di động tích tích vang lên một tiếng, hẩn lấy ra tới nhìn thoáng qua, lập tức lau khô tay hồi tin tức.

Cố Kỳ trong lúc vô ý liếc mắt một cái, Hoắc Tu Viễn QQ tin tức khung thượng tên lại là “Tiểu hạc”.

“Ai.” Cố Kỳ súc khẩu, chậm rì rì mà đối Hoắc Tu Viễn nói, “Người gần nhất mỗi ngày cùng nàng chơi game, buổi tối còn nói chuyện phiếm, người loại này đây là cái gì hiện tượng sao?”

Hoắc Tu Viễn: “Cái gì?”

“Loại này hiện tượng ——” Cố Kỳ nói, “Chúng ta giống nhau xứng là võng luyện.”

Hoắc Tu Viễn sững sốt hai giây, lập tức phủ nhận: “Ta không phải ta không có người đừng nói bậy a!”

“Nga.”

Cố Kỳ hướng ký túc xá nội đi đến, “Như thế nào, có tân hoan, rốt cuộc đã quên cái kia..... Lục Phán Phán?”

Hoắc Tu Viễn cười nhạo một tiếng: “Nàng tính cái gì? Ta trước mặt có diện tích rộng lớn rừng rậm, tổng không thể ở một cây tra trên cây treo cổ đi, người về sau nhưng đừng cùng ta đề nàng.”

Hành đi, Cố Kỳ tưởng, người khen ngược, quai đến một khác cây lên rồi, ta mẹ nó đã bị người hổ chết.

Dù sao đều ở một khu nhà trường học, các người sớm muộn gì có một ngày sẽ chạm mặt.

*

Cuối tuần, Lục Phán Phán ở trường học cửa nghênh đón Gia Thật thể dục đại học người.

Bởi vì là Lục Phán Phán cùng vương giáo luyện ngầm liên hệ thi đấu, trường học không có phái xe, cho nên bọn họ ngồi một chiếc bảy tòa thương vụ xe một chiếc xe hơi nhỏ lại đây.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 21

Đúng lúc này, Ngô Lộc đột nhiên nói chuyện.

Hắn trước kêu lên an phi thuận, sau đó đổi trong sân hô: “Thay đổi người! An phi thuận thay cho Cố Kỳ!”

Mọi người, bao gồm Gia Thật đồng đội cùng vương giáo luyện đều khó hiểu mà nhìn về phía Ngô Lộc.

Vì cái gì?

Cố Kỳ nổi bật chính thịnh, vì cái gì muốn thay cho hắn?

Ngô Lộc lại không nói chuyện, chỉ làm thay đổi người thủ thế, theo sau cùng Lục Phán Phán liếc nhau.

Lục Phán Phán triều hắn gật đầu, tỏ vẻ lý giải hắn cách làm.

Cố Kỳ nhưng thật ra chưa nói cái gì, ly tràng uống lên nước miếng, sau đó đứng ở một bên.

Thi đấu tiếp tục bắt đầu.

Ván thứ hai, như Lục Phán Phán sở liệu, đã không có Cố Kỳ dẫn cùng tựa như gãy cánh thiên sứ, nga không, gãy cánh điều hâu, lực sát thương giảm đi.

Nhưng dẫn cùng ý chí chiến đấu lại không giảm phần sinh.

Trong khoảng thời gian này tiếp xúc xuống dưới, này vẫn là Lục Phán Phán lần đầu tiên nhìn đến bọn họ như vậy đưa.

Này một ván, dẫn cùng thua hoàn toàn.

Lúc này đây trao đổi nơi sân khi, bọn họ không hề trầm mặc, có không ít thanh âm.

La Duy làm đội trưởng, lợi dụng cái này khe hở công đạo không ít những việc cần chú ý.

Ván thứ ba bắt đầu, Lục Phán Phán lòng bàn tay có chút ra mồ hôi.

Tiếng còi thổi lên kia trong nháy mắt, phía dưới truyền đạt một lọ thủy.

Lục Phán Phán cúi đầu, thấy Cố Kỳ giơ một lọ nước khoáng, chính nhìn chăm chăm nàng xem.

Lục Phán Phán cúi người tiếp khởi, là một lọ đã ninh từng nắp bình thủy.

Ván thứ ba, không ra Lục Phán Phán sở liệu, dẫn cùng vẫn là thua, nhưng là chỉ thua thập phần.

Tam cục xuống dưới, thi đấu đã kết cục đã định.

Dẫn cùng linh so tam bại bởi Gia Thật, nhưng tổng phân bắt được 48 phân.

Lục Phán Phán cùng Ngô Lộ liếc nhau, hạ trọng tài ghế.

Gia Thật người cùng dẫn cùng người theo thứ tự bắt tay, nhưng Gia Thật mỗi người cùng Cố Kỳ bắt tay lực độ đều phải trọng một ít.

Này đại khái chính là bọn họ biểu đạt nhìn với con mắt khác đặc thù phương thức.

Gia Thật đội trưởng đứng ở đội đuôi, đến phiên hẳn cùng Cố Kỳ bắt tay khi, hẳn mở miệng nói: “Cố Kỳ đúng không?”

Cố Kỳ nhìn hẳn.

“Ta kêu ninh sính.” Hẳn nói, “Không biết chúng ta có thể hay không tại hạ một quý league gặp được.”

Ngụ ý chính là, ta chờ mong cùng người ở league tương ngộ.

Cố Kỳ ánh mắt nhàn nhạt, nói: “Sẽ.”

Ninh sính cười một cái, buông lỏng tay ra.

“Hành đi, chúng ta liền đi về trước.” Vương giáo luyện nói, “Ta là mang đám hài tử này ra tới giao lưu học tập, bên kia thế ngày mai còn có thi đấu hữu nghị đâu, ta liền không trì hoãn a.”

Lục Phán Phán cùng Ngô Lộc cùng với La Duy cùng nhau đem Gia Thật người đưa ra đi, dọc theo đường đi liên tục nói lời cảm tạ, cũng tỏ vẻ lần sau có cơ hội lại ước thi đấu hữu nghị.

Wương giáo luyện đi lên, cố ý triệu Ngô Lộc phía sau cầu quán chỉ chỉ.

“Các người cái kia số 7 chủ công tay.” Hẳn giơ ngón tay cái lên, “Có thể.”

Tiến đi Gia Thật người sau, Lục Phán Phán đám người trở lại cầu quán.

Đang ở nghỉ ngơi mọi người trầm mặc, không khí cùng La Duy tưởng không giống nhau.

Hắn cho rằng đại gia sẽ thật cao hứng, rốt cuộc về sau cuối tuần không cần huấn luyện, nhưng là bọn họ không có.

La Duy bất an mà nhìn về phía Lục Phán Phán, nàng lại tiến lên một bước, nhảy nhót mà chụp một chút tay.

“Chúc mừng đại gia bắt được bốn mươi phân, về sau cuối tuần không cần huấn luyện!”

Tác giả có lời muốn nói: Phú quý nhi, tình lại một chút vì cái gì Lục mỗ nhân có thể phao đến nữ minh tinh mà người chỉ có thể yy nữ thần.

Nếu nhắc tới Lục mỗ nhân, ta không thể không tới đánh cái quảng cáo.

Lục mỗ nhân 《 minh thương dễ tránh, yêu thâm khó phòng 》 thật thể thơ quá mấy ngày liền phải dự bán lạp, lại hương lại giòn, đẹp không quý, mua không ngủ gà ngủ gật, đại gia đi ngang qua dạo ngang qua không cần bỏ qua.

Cụ thể hoạt động quá hai ngày công bố ở Weibo @ kiêu diêu đại soái so

Chương 21

Không ai đáp lại Lục Phán Phán, nhưng Lục Phán Phán cũng không cảm thấy xấu hổ.

Hiện tại mới không đến bốn điểm, Ngô Lộc cũng không tổ chức huấn luyện, kêu đại gia tại chỗ giải tán, hồi ký túc xá nghỉ ngơi.

Lục Phán Phán không thấy đại gia phản ứng, lập tức về nhà.

Không ít khảo xong thí học sinh kéo rương hành lý đi bên ngoài ngồi xe buýt xe, Lục Phán Phán đi đến trường học cửa, đang muốn quá đường cái, có người từ phía sau truy lại đây cùng nàng chào hỏi.

“Hứa đồng học!”

Lục Phán Phán hoa vài giây, mới tiếp nhận rồi chính mình ở Hoắc Tu Viễn trước mặt gọi là “Hứa Mạn Nghiên” sự thật này.

“Người, người hảo a.”

Hoắc Tu Viễn cầm ly bằng Coca, cùng Lục Phán Phán sóng vai đứng ở ven đường.

Trường học ngoại đèn xanh thời gian thực đoản, này trong chốc lát chậm trễ, đã không đủ Lục Phán Phán quá đường cái, cũng liền đi theo Hoắc Tu Viễn cùng nhau chờ tiếp theo đèn xanh.

Thời tiết oi bức, Lục Phán Phán cái trán có chút mồ hôi mỏng.

Nàng nhìn mắt Hoắc Tu Viễn trong tay bằng Coca, nghĩ trong chốc lát đến đối diện cũng muốn mua một ly.

Hoắc Tu Viễn phát hiện nàng đang xem chính mình bằng Coca, cũng không do dự, bắt tay duỗi ra.

“Cấp.” Hoắc Tu Viễn nói, “Thiên nhi như vậy nhiệt, phơi đã chết.”

Lục Phán Phán vốn dĩ không nghĩ tiếp, nhưng Hoắc Tu Viễn thần thái ngữ khí đều đặc biệt thẳng thắn, cùng đỡ bà cố nội quá đường cái không có gì khác nhau.

“Cảm ơn a.” Lục Phán Phán tiếp nhận hẵn Coca, tùy tay đem trong bao một hộp thoại mai đường cho hẵn, “Nhạ, thỉnh người ăn.”

“Ai, ta không thích ăn đường.”

Hoắc Tu Viễn không muốn, “Người là cái nào học viện a?”

Lục Phán Phán: “Ta không phải học sinh, ta ở chỗ này công tác.”

“Người là lão sư?”

Đèn xanh sáng, hai người cùng nhau quá đường cái.

“Người thật là lão sư? Thoạt nhìn không giống a.”

Lục Phán Phán chỉ nói chính mình không phải lão sư, cũng không cụ thể nói chức nghiệp.

Nàng còn nghĩ lần đầu tiên cùng Hoắc Tu Viễn gặp mặt cái kia tình cảnh, xấu hổ đến nàng một thân nổi da gà, thật sự không nghĩ thật cho hẳn biết chính mình là làm gì đó.

Qua đường cái sau, hai người thế nhưng vẫn là một phương hướng.

Vì thế hai người liền có một câu không một câu trò chuyện, thẳng đến Hoắc Tu Viễn vào Lục Phán Phán gia dưới lầu kia gia thủy đi.

*

Ngày hôm sau, chủ nhật.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 22

Nếu Cố Kỳ tam cục đều ở đây, nói không chừng mỗi cục đều là “Thiếu chút nữa thắng lợi”.

Ngô Lộc hẳn là cũng là như vậy tưởng, cho nên hẳn lâm thời thay cho Cố Kỳ.

Đuẩn cùng đã nếm tới rồi “Thiếu chút nữa liền thắng lợi” tư vị, bọn họ hẳn là còn phải biết rằng chính mình cùng Cố Kỳ chênh lệch.

Bọn họ ngày thường ở huấn luyện thời điểm sẽ không minh xác mà thể nghiệm chính mình cùng Cố Kỳ ở chân chính trên chiến trường chênh lệch, cho nên ở cùng Gia Thật thể đại thi đấu hữu nghị thượng, Cố Kỳ một chút tràng, điểm số nhanh chóng kéo ra.

Không có gì so cái này càng nhưng coi hóa.

Vận động viên trừ bỏ trời sinh không chịu thua ngoại, càng không muốn trở thành đoàn đội kéo chân sau kia một cái.

Đây là Ngô Lộc muốn bọn họ cảm giác đồ vật.

Đương nhiên những việc này Lục Phán Phán cùng Ngô Lộc đều sẽ không nói cho đội viên, có một số việc điểm đến tức ngăn, nếu là nói toạc, khả năng sẽ khiến cho phản tác dụng.

Hiện tại, bọn họ đã như Lục Phán Phán cùng Ngô Lộc nguyện, trong đầu tràn ngập “Thiếu chút nữa liền thắng lợi” không cam lòng, cùng không

chịu thua bản tính, chờ mong trận thi đấu tiếp theo.

*

Buổi sáng huấn luyện sau khi kết thúc, La Duy lại tới tìm Lục Phán Phán.

Hắn cầm cao thừa trị cầu y, hỏi Lục Phán Phán xử lý như thế nào.

Lục Phán Phán nhìn thoáng qua, nói: “Người đi nói cho hắn, nếu hắn còn nguyện ý xuyên cái này cầu y, tùy thời hoan nghênh hắn trở về.”

La Duy: “A?”

Lục Phán Phán: “Người là đội trưởng, người biết nên nói như thế nào.”

La Duy gật đầu nói: “Hào.”

La Duy cầm cầu y xuống lầu, tất cả mọi người đều đi ăn cơm trưa, cầu quán không có một bóng người.

“Cũng không nói chờ ta trong chốc lát.” La Duy nói thầm nói, “Cùng tám đời không ăn cơm xong dường như.”

Đạp hạ cuối cùng một cái bậc thang, La Duy ở trong góc thấy được một bóng người.

“Cố Kỳ? Người như thế nào ở chỗ này?”

Cố Kỳ từ trong một góc đi ra, nhàn nhạt nói: “Chờ người a.”

La Duy: “.....”

Tuy rằng oán giận đồng đội không đợi hắn, nhưng thật sự có cái đồng đội đang đợi hắn khi, hắn tổng cảm giác nơi nào quái quái.

*

Chủ nhật huấn luyện sau khi kết thúc, Cố Kỳ không đi ăn cơm chiều, trực tiếp trở về ký túc xá.

Hoắc Tu Viễn đang chuẩn bị ra cửa, Cố Kỳ giữ chặt hần, hỏi: “Ta hỏi người chuyện này nhi.”

Hoắc Tu Viễn vội vàng đi kiêm chức, không kiên nhẫn mà nói: “Mau phóng.”

Cố Kỳ mày nhíu chặt, nói: “Ta có một cái bằng hữu, hần nhận thức một người nữ sinh.”

Hoắc Tu Viễn: “Sau đó đâu?”

Cố Kỳ: “Cái kia nữ sinh nếu là tầm mắt không ở hần trên người, hần liền cả người không thoải mái, này bình thường sao?”

Hoắc Tu Viễn mày nhăn lại: “Còn có đâu?”

Cố Kỳ nghĩ nghĩ: “Hần buổi tối luôn là mơ thấy cái kia nữ sinh, này bình thường sao?”

Hoắc Tu Viễn: “Không bình thường.”

Cố Kỳ nhìn chăm chú nhìn hần.

Hoắc Tu Viễn: “Người thích nàng.”

Cố Kỳ: “Người đánh rắm!”

Hoắc Tu Viễn: “.....?”

Không phải, hảo hảo mắng chửi người làm gì??

Tác giả có lời muốn nói: Hoắc Tu Viễn: Lại đến ta thích nhất # ta có một cái bằng hữu # hệ liệt.

Chương 22

Lục Phán Phán về nhà sau, tắm rửa một cái, thay đổi thân quần áo, sau đó xuống lầu ăn cơm.

Chạng vạng lại hạ một trận mưa, trong không khí tràn ngập ướt át có cây hương khí, Lục Phán Phán vừa đi lộ một bên cùng Hứa Mạn Nghiên gọi điện thoại.

“Bác sĩ nói như thế nào? Không ảnh hưởng về sau đi?”

“Không có gì đại sự, ta lại không phải vận động viên, có thể có cái gì ảnh hưởng.” Hứa Mạn Nghiên đánh ngáp một cái, “Chính là mỗi ngày nằm trên giường có điểm nhàm chán.”

Lục Phán Phán nói: “Vậy người về nước a.”

“Kia không được.” Hứa Mạn Nghiên nói, “Ta bộ dáng này về nhà chẳng phải là rất cuộc chạy không được?”

Lục Phán Phán nhìn thiên, mặt ủ mày chau.

“Người như vậy cũng không phải cái biện pháp, tổng không thể cả đời tránh ở nước ngoài đi?”

“Ta hiện tại về nhà khẳng định bị bị ta ba mẹ buộc gả chồng.” Hứa Mạn Nghiên nói, “Chờ ta có ổn định bạn trai, ta liền về nhà, đến lúc đó cùng ta ba mẹ ngả bài.”

Nói xong, nàng lại bổ sung: “Ta liền tính tùy tiện gả cái tiểu tử nghèo cũng sẽ không gả cho hãn nhóm an bài những cái đó gốc bực.”

“Người.....”

Lục Phán Phán còn muốn nói cái gì, Hứa Mạn Nghiên lại vội vã mà muốn quải điện thoại: “Trước không nói a, ta đi chơi game.”

Lục Phán Phán: “.....”

Treo điện thoại, Lục Phán Phán đã đi ra tiểu khu, hướng đồ uống lạnh cửa hàng đi đến.

Nhà này đồ uống lạnh cửa hàng là tân khai, không có gì khách nhân, nhân viên cửa hàng ngồi ở sau quầy cúi đầu ngoạ nhi di động, không thấy được Lục Phán Phán tiến vào.

Lục Phán Phán ngẩng đầu xem trên tường thực đơn, ở caramel trà sữa cùng pudding trà sữa gian do dự.

Đột nhiên, quầy sau truyền đến một trận thanh âm.

“Ai nha! Có người đánh ta! Hơi sợ! Người ở đâu a? Ta thấy thế nào không đến đâu?”

Lục Phán Phán nổi lên một thân nổi da gà.

“Ta đã chết ta đã chết! Ta lại đã chết! Ô ô ô tức giận nga! Tiểu ca ca người phải cho ta báo thù nga ~”

Lục Phán Phán: “.....”

Cũng không biết cái này nhân viên cửa hàng như thế nào chịu đựng, dù sao có người ở nàng bên tai như vậy néo giọng nói nói chuyện nàng nhất định đánh bạo nàng đầu.

Lúc này, vẫn luôn chôn đầu nhân viên cửa hàng nói chuyện.

“Tiểu hạc đừng khổ sở, có ta ở đây, dám đụng đến ta người, ta đi tiên hãn thi.”

Lục Phán Phán: “.....”

Hành đi, luôn có người có độc đáo thường thức phẩm vị.

Lục Phán Phán nghe không nổi nữa, ho nhẹ một tiếng.

“Người hảo, ta muốn một ly pudding trà sữa.”

Bên trong người nọ ngẩng đầu, cư nhiên là Hoắc Tu Viễn.

Lục Phán Phán có trong nháy mắt kinh ngạc, “Là người?”

Hoắc Tu Viễn lập tức đối với di động nói một tiếng “Ta có việc trước không đánh”, sau đó cảm thương tai nghe, cười mỉa nói: “Ách, hứa lão sư..... Xảo a.”

Lục Phán Phán: “..... Xảo đi.”

Hoắc Tu Viễn há miệng thở dốc, không biết nói cái gì, vì thế xoay người đi làm trà sữa.

Lục Phán Phán nhìn hãn bóng dáng, hỏi: “Người ở chỗ này kiêm chức a?”

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 23

Cố Kỳ tại đây một khắc quên mất nháy mắt.

Trước mắt người bị một bó hoa hồng nguyệt quý che khuất nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra một đôi sáng ngời đôi mắt.

Hoàng hôn ở trên người nàng đang đưa thời điểm, liền kia thúc kiêu diễm hoa hồng nguyệt quý đều mất sắc.

Nàng ôm hoa, đi qua Cố Kỳ bên người, đem đế cắm hoa ở ban công bàn nhỏ bình hoa.

Cố Kỳ chớp mũi nháy mắt cảm giác tới rồi hoa hồng nguyệt quý mùi hương, hoa sơn chi mùi hương, cùng với Lục Phán Phán trên người quá quýt hương.

Kia một khắc, Cố Kỳ toàn thân cảm giác tựa hồ đều bị điều động đi lên.

Nhất rõ ràng chính là, hẳn cảm giác chính mình tim đập đều lậu hai chụp.

Thích là thực trực tiếp tâm lý ám chỉ, Cố Kỳ trong lòng toát ra vô số ý tưởng.

Mặc kệ nàng là cái dạng gì người, nàng từng có nhiều ít cái bạn trai, nàng đối hẳn có cái gì ý tưởng, Cố Kỳ cảm thấy, đều trở nên không sao cả.

Quan trọng là, hẳn cảm giác chính mình trong lòng tựa hồ phình lên thứ gì, tê tê đại đại.

Hoắc Tu Viễn nói: “Người thích nàng.”

Cố Kỳ tưởng, hẳn nói hẳn là không sai.

Kia một ngum trà sữa vị ngọt, hoa sơn chi mùi hương, hoa hồng nguyệt quý sau hai mắt, một cái chớp mắt lướt qua quả quýt hương, hẳn đại khái vĩnh viễn cũng không thể quên được.

Càng làm cho hẳn vĩnh sinh khó quên, ngày sau nhớ tới đều cảm thấy có thể viết ở hẳn nhân sinh lý lịch sơ lược chính là, hẳn buông trà sữa, nhìn Lục Phán Phán bóng dáng, hỏi: “Tỷ tỷ, người muốn hay không nhìn xem ta cơ bụng?”

Tác giả có lời muốn nói: Ai.....

—— lão mẫu thân kiều diêu phát ra một tiếng không thể nê hà không biết làm sao thở dài.

Chương 23

Lục Phán Phán: “A? A?? A???”

Có lẽ là nàng trong mắt nghi hoặc quá chân thật, cũng có thể là khoan thai tới muộn rụt rè thối quét Cố Kỳ đầu óc, hẳn sửng sốt một chút, theo sau mặt vô biểu tình mà nói: “Ta..... Gần nhất huấn luyện thời điểm tổng cảm thấy cơ bụng ần ần làm đau, không biết có phải hay không ra cái gì vấn đề.”

Lục Phán Phán lập tức thực khẩn trương.

Cơ bắp xảy ra vấn đề chính là đại sự, so cái gì cảm mạo cảm mạo nghiêm trọng nhiều.

“Vậy người chạy nhanh trở về nghỉ ngơi một chút, ngày mai ta tìm người đến xem.”

Cố Kỳ lại mặt vô biểu tình gật đầu, sau đó quay đầu đi rồi.

Ngày hôm sau sáng sớm Lục Phán Phán liền đem Trọng Gia Nguyệt gọi tới hỗ trợ kiểm tra.

Trọng Gia Nguyệt vừa lúc nghỉ phép, kiểm tra rồi Cố Kỳ cơ năng sau, đối Lục Phán Phán nói hẳn không thành vấn đề.

Nếu Trọng Gia Nguyệt nói như vậy, Lục Phán Phán cũng không có gì không yên tâm, thuận miệng nói: “Có thể là ngày thường huấn luyện siêu phụ tải, có điểm cơ bắp mệt nhọc.”

Nói tới đây, Trọng Gia Nguyệt nói có thể giúp các đội viên làm một lần thân thể cơ năng kiểm tra, thành lập khỏe mạnh hồ sơ.

Ngày thường một cái đội ngũ muốn tập thể làm cơ năng kiểm tra không phải kiện dễ dàng sự, huống chi này chỉ là cái giáo đội.

Đại gia vừa thấy cái gì Harvard bậc thang thực nghiệm, cái gì PWC170 thực nghiệm, một cỗ nghiêm túc cảm ập vào trước mặt.

Trọng Gia Nguyệt hoa hai ngày thu phục sở hữu kiểm tra, đồng thời, dẫn cùng đại học cũng chính thức nghỉ.

Ngô Lộc cùng Lục Phán Phán thương lượng, cho đại gia phóng nửa tháng, trung tuần tháng 7 về giáo tập huấn.

Có lẽ là Trọng Gia Nguyệt đã đến cho đại gia mang đến chân thật cảm cùng gấp gáp cảm, cho nên Ngô Lộc tuyên bố tin tức này thời điểm, thế nhưng không có người nhảy ra đưa ra dị nghị.

Về đến nhà sau, Lục Phán Phán đang chuẩn bị cấp Hứa Mạn Nghiên gọi điện thoại, đối phương liền tâm hữu linh tê giống nhau trước đánh tới.

“Phán Phán, người nghỉ không?” Hứa Mạn Nghiên hỏi.

“Người đánh thật kịp thời, ta hôm nay mới vừa nghỉ. Người chân khôi phục đến thế nào?” Lục Phán Phán nói, “Nếu không ta tới Maldives xem người.”

“Không cần không cần!”

Điện thoại kia đầu Hứa Mạn Nghiên có vẻ thực sốt ruột, “Ta đánh với người điện thoại chính là muốn cùng người nói ta phải về nước.”

“A?” Lục Phán Phán nói, “Người nghĩ thông suốt?”

Hứa Mạn Nghiên: “Nghĩ thông suốt cái rắm! Ta mẹ đến bệnh trầm cảm, ta ba nói là bị ta khí, ta lại không trở lại liền thiên lôi đánh xuống!”

Lục Phán Phán: “Nghiêm trọng sao?”

Hứa Mạn Nghiên: “Còn không rõ ràng lắm, chờ ta trở lại nhìn xem.”

Mới vừa quải điện thoại, Lục Phán Phán liền thu được Hứa Mạn Nghiên phát tới chuyển bay tin tức.

Thật đúng là rất cấp bách.

*

Là đêm, Cố Kỳ trở lại ký túc xá, lại thấy Hoắc Tu Viễn ở chơi game, trong tầm tay là nhìn một nửa thư.

Cố Kỳ phiên hai trang, hỏi: “Người gần nhất như vậy thích chơi game, đầu đề làm xong?”

Hoắc Tu Viễn một bên khăn trương mà thao tác di động, một bên nói: “Sáng sớm liền rời giường, lao dật kết hợp hiểu hay không?”

Cố Kỳ đi tắm rửa, ra tới khi Hoắc Tu Viễn đã đánh xong trò chơi, lại một người ngồi vẽ mặt nhận nhạo.

“Làm sao vậy người?” Cố Kỳ hỏi, “Tư xuân?”

“Người mới tư xuân.”

Hoắc Tu Viễn đứng lên, hướng ban công đi đến, “Tiểu hạc cũng là nơi này người, nàng nói chờ nàng nghỉ trở về ước ta ăn cơm tối.”

Cố Kỳ đi theo hẳn đi đến ban công, hỏi: “Muốn bôn hiện?”

“Làm sao nói chuyện đâu?” Hoắc Tu Viễn khom lưng tẩy nước lạnh mặt, “Chúng ta chính là bằng hữu bình thường.”

Bằng hữu bình thường thấy cái mặt có thể làm người tẩy nước lạnh mặt?

Cố Kỳ đối Hoắc Tu Viễn định lực khịt mũi coi thường, nhưng tưởng tượng đến chính mình, lại thực lương tâm bất an.

Tuy rằng Hoắc Tu Viễn hiện tại có “Hạc trong bầy gà”, bất quá hẳn đã từng thật thật tại tại vì Lục Phán Phán thương tâm hảo một trận nhi.

Lại nghĩ đến chính mình tình huống hiện tại, Cố Kỳ tức khắc liền cảm thấy chính mình không phải người, thực xin lỗi hảo bạn cùng phòng, đến bồi thường hẳn, về sau đối hẳn hảo điểm.

Đang nghĩ ngợi tới, Hoắc Tu Viễn liền nâng lên duỗi đi lấy treo khăn lông, Cố Kỳ vội vàng đem khăn lông gỡ xuống tới, đưa cho Hoắc Tu Viễn.

Hoắc Tu Viễn cười hắc hắc, cầm khăn lông lau khô mặt, mở mắt ra vừa thấy, lại cảm thấy không đúng.

“Cố Kỳ, người lấy cái gì khăn lông cho ta lau mặt?”

Cố Kỳ: “Cái gì?”

Hoắc Tu Viễn ngơ ngẩn mà nhìn chính mình trong tay khăn lông: “Này không phải ta sát chân khăn lông sao?”

Cố Kỳ: “..... Đều là thân thể của mình, phân cái gì đặt rẻ sang hèn.”

Hoắc Tu Viễn: “.....”

Đột nhiên cảm thấy hần nói rất có đạo lý.

Cố Kỳ lấy ra hành lý rương thu thập đồ vật, Hoắc Tu Viễn ở một bên nhìn, hỏi: “Các người nghỉ?”

“Ân.” Cố Kỳ nói, “Phóng nửa tháng.”

Hoắc Tu Viễn nằm lên giường, nói thầm nói: “Người cũng đi rồi, ta liền một người trường học, ăn một bữa cơm cũng chưa người bồi, chờ người trở về ta phỏng chừng liền hậm hực.”

Cố Kỳ thu thập hành lý tay một đống, ngẩng đầu nhìn về phía Hoắc Tu Viễn.

“Nếu không ta lưu lại bồi người?”

Hoắc Tu Viễn bỗng chốc ngồi dậy: “Thiệt hay giả?”

ANH TỈNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 24

Nhưng mà liền ở nàng cầm lấy quái trượng đứng lên kia một khắc, phát hiện đối diện kia bàn chính vừa vặn đứng lên.

Nàng cùng Hoắc Tu Viễn có trong nháy mắt đối diện, nhưng hai người đều giống chưa thấy qua đối phương dường như quay mặt đi.

“Người đi mua đơn, ta ở bên ngoài chờ người.”

Hứa Mạn Nghiên cùng Hoắc Tu Viễn cách thật xa, lại rất có ăn ý mà đối Lục Phán Phán cùng Cố Kỳ nói như vậy một câu.

Vì thế, đương Hứa Mạn Nghiên đi đến cửa hàng ngoại khi, ngạc nhiên phát hiện, Hoắc Tu Viễn cũng đi rồi ra.

Hai người cách thật xa đứng, ai cũng không để ý tới ai.

Chính là đi tính tiền Lục Phán Phán cùng Cố Kỳ lại xếp hạng cùng nhau.

Lục Phán Phán có thể cảm giác được Cố Kỳ đứng ở chính mình phía sau, ánh mắt sáng quắc, nhìn chăm chăm chính mình đỉnh đầu.

“Ha ha.” Lục Phán Phán cười gượng nói, “Xảo a.”

Phía sau truyền đến Cố Kỳ mang theo mặc danh ý cười thanh âm: “Là đỉnh xảo.”

Lục Phán Phán nhanh chóng mua đơn, liền “Tái kiến” cũng không cùng Cố Kỳ nói một câu liền đi ra ngoài.

“Đi thôi đi thôi.” Lục Phán Phán lôi kéo Hứa Mạn Nghiên, “Ta bụng không thoải mái, chúng ta sớm một chút đi.”

Nhưng Hứa Mạn Nghiên xử quái trọng, đi lại mau cũng hữu hạn, khi bọn hắn đến cửa thang máy khẩu khí, Hoắc Tu Viễn cùng Cố Kỳ cũng đã đi tới.

Lục Phán Phán cùng Hứa Mạn Nghiên mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, ở thang máy mở ra kia trong nháy mắt, Hứa Mạn Nghiên xử quái trọng lại vô cùng linh hoạt mà nhảy đi vào.

Cố Kỳ cùng Hoắc Tu Viễn sau tiến vào, đứng ở các nàng phía trước.

Vài giây thang máy thời gian liền cùng mấy năm dường như dày vò.

Môn mở ra kia một khắc, Hoắc Tu Viễn dẫn đầu đi ra ngoài, Cố Kỳ cũng đi theo hắn, lại quay đầu lại ý vị thâm trường mà nhìn Lục Phán Phán liếc mắt một cái.

Lục Phán Phán: “.....”

Ngọa tào người xem ta làm gì a ta cùng Hứa Mạn Nghiên không phải người phân theo nhóm a ta còn là người cái kia mỹ lệ cùng trí tuệ cùng tồn tại giám đốc a!

Tác giả có lời muốn nói: Cố Kỳ: Ta không nghe ta không nghe.

Chương 24

Hoắc Tu Viễn một hồi đến ký túc xá liền bắt đầu chơi game, Cố Kỳ tắm rửa một cái ra tới, còn nghe thấy hắn di động từng đọt tiếng súng.

Tuy rằng Cố Kỳ không có xem hẳn, nhưng nghe thấy thanh âm này cũng biết hẳn trong lòng ghen chấy.

Cố Kỳ đang muốn mở miệng, liền nghe được Hoắc Tu Viễn di động truyền đến một loại khác thanh âm.

“Tiểu ca ca người hôm nay làm sao vậy nha? Cảm giác người thực không vui, là ta chọc người không cao hứng sao?”

Hoắc Tu Viễn lập tức ngồi thẳng: “Không có không có, người sao có thể chọc ta không cao hứng, ta chính là hôm nay gặp..... Một cái lão bằng hữu.”

Đối diện nói: “Kia tiểu ca ca người không cần không vui sao, người không vui ta cũng không vui.”

Hoắc Tu Viễn thần sắc tùng: “Không có không có, chúng ta lại đến một phen.”

Cố Kỳ: “.....”

Xem ra không cần hẳn khuyên.

Cố Kỳ ngồi vào trước bàn, rút ra một quyển sách, cùng với bên cạnh nhuyển manh loli âm, hết sức chuyên chú mà nhìn lên.

*

Lục Phán Phán giúp Hứa Mạn Nghiên thu thập sửa sang lại hành lý, lại tắm rửa một cái ra tới khi, đã 10 giờ nhiều.

“Đừng chơi game.” Lục Phán Phán đi đến phòng khách, nói, “Người ngày mai còn muốn đi người ba mẹ gia ăn cơm, sớm một chút nghỉ ngơi.”

Hứa Mạn Nghiên dựng thẳng lên ngón trỏ dán ở môi trung gian, ý bảo Lục Phán Phán không cần nói chuyện, sau đó đối với tai nghe nói: “Ta muốn đi ngủ lạp, chúng ta ngày mai lại chơi đi, ngủ ngon nga.”

Lục Phán Phán nổi lên một thân nổi da gà, liền xuống tay biên ôm gối triều Hứa Mạn Nghiên ném đi.

Hứa Mạn Nghiên bị ôm gối một tạp, thuận thế lệch qua trên sô pha, cười ha ha.

“Người làm gì?”

“Ta còn muốn hỏi người làm gì đâu? Có thể hay không hảo hảo nói chuyện?” Lục Phán Phán ngồi vào Hứa Mạn Nghiên bên cạnh, nhìn chăm chăm nàng chân, “Chân đều tao chặt đứt, người liền không thể ngừng nghỉ điểm?”

Hứa Mạn Nghiên vẫn là cười: “Uy! Ta mấy ngày nay mỗi ngày ở bệnh viện nằm, không tìm cá nhân bồi ta chơi game ta không được hậm hực a?”

“Người nhìn xem người, ta nếu là người ba mẹ ta cũng bức người thân cận.” Lục Phán Phán tấ tặc thở dài, “Bằng không người đến tai họa nhiều ít nam thanh niên a?”

“Sai!” Hứa Mạn Nghiên nói, “Nam trung niên ta cũng có thể, dù sao chính là nam thiếu niên không được.”

Nói đến cái này, Lục Phán Phán lại nghĩ tới sự tình hôm nay.

“Ai, người xác định Maldives cái kia nam, chính là chúng ta hôm nay gặp được cái kia?”

Hứa Mạn Nghiên gật đầu: “Ta xác định cùng với khẳng định.”

Lục Phán Phán: “Kêu Hoắc Tu Viễn?”

Hứa Mạn Nghiên mở to hai mắt: “Người nhận thức hẳn a?”

Lục Phán Phán: “..... Không tính nhận thức.”

Ta không chỉ có riêng là nhận thức hẳn.

Lục Phán Phán bực bội mà gãi gãi tóc: “Thế giới này thật sự quá nhỏ.”

Hứa Mạn Nghiên lại không chút để ý mà duỗi duỗi cánh tay: “Người sâu cái gì sâu, ta cũng chưa sâu đâu, ta không lừa tài không thiên sắc, hẳn còn có thể đem ta thế nào?”

Xem Hứa Mạn Nghiên này vô tâm không phối bộ dáng, Lục Phán Phán tựa hồ cũng đã chịu cảm nhiễm.

Xác thật, lại nói tiếp cũng không tính cái gì đại sự, thực sự có cái gì hiểu lầm về sau nói rõ ràng là đến nơi.

Hứa Mạn Nghiên đột nhiên nghĩ tới cái gì, hai mắt sáng ngời.

“Hôm nay cùng hẳn cùng nhau tới cái kia nam sinh người nhận thức sao? Liền lớn lên rất cao rất tuần tú cái kia.”

Lục Phán Phán lập tức băng lên chỉ vào Hứa Mạn Nghiên: “Người nhưng đừng đánh hẳn chủ ý a!”

Hứa Mạn Nghiên bất đắc dĩ mà chụp bay Lục Phán Phán tay: “Nhìn đem người khẩn trương, ta liền thuận miệng như vậy vừa hỏi.”

*

Đêm khuya, Hứa Mạn Nghiên cùng Lục Phán Phán ngủ ở trên một cái giường, cùng với nhàn nhạt ánh đèn cùng khe khẽ nói nhỏ, ánh trăng dần dần ẩn với trong mây.

Mà bên kia nam sinh ký túc xá, đèn còn triệt sáng lên.

Cố Kỳ cùng Hoắc Tu Viễn từng người ngồi ở trên chỗ ngồi đọc sách.

Hoắc Tu Viễn tháo xuống mắt kính, khắp nơi xem xét: “Trong ký túc xá còn có ăn sao?”

Cố Kỳ: “Không có.”

Hoắc Tu Viễn thở dài: “Chết đói, hiện tại cơm hộp cũng không thể đưa vào trường học đi. Ngày mai ta đi siêu thị mua điếm ăn, người lượng vận động đại, trong ký túc xá vẫn là muốn bị ăn mới được.”

Cố Kỳ thật sâu mà liếc hăn một cái, bất đắc dĩ mà thở dài.

Huynh đệ đối hăn tốt như vậy, hăn lại tưởng cạy huynh đệ góc tường, quả thực quá không phải người.

Cố Kỳ đột nhiên khép lại thư, đứng lên.

Hoắc Tu Viễn vội vàng hỏi: “Người đi đâu nhi?”

Cố Kỳ nói: “Ta đi ra ngoài cho người mua ăn.”

Hoắc Tu Viễn: “Ngọa tào.....”

Hăn nhìn theo Cố Kỳ bóng dáng rời đi, trong lòng càng ngày càng hụt hẫng.

Trong khoảng thời gian này, hăn cảm giác Cố Kỳ luôn là đối hăn phá lệ hảo, đầu tiên là giúp hăn làm lưng giờ, sau lại dứt khoát nghỉ không trở về nhà ở trường học bồi hăn, sợ hăn tịch mịch, đến bây giờ, cơ hồ đối hăn hữu cầu tất ứng, thậm chí đã từng đình đại thái dương đi ra ngoài cho hăn mua thủy.

Đã từng Cố Kỳ không phải như thế a.....

Hơn nữa hấn gần nhất còn luôn là nửa đêm mới ngủ, có đôi khi đọc sách cũng thất thần, Hoắc Tu Viễn liền tổng cảm thấy hấn ở trộm ngó chính mình.

Hoắc Tu Viễn suy nghĩ thật lâu, thẳng đến Cố Kỳ đi trường học bên ngoài cho hấn mua một phần cả nhà thùng.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 25

Cố Kỳ nhìn xem Lục Phán Phán, lại nhìn xem Hoắc Tu Viễn: “Hứa lão sư? Cái gì hứa lão sư?”

Tác giả có lời muốn nói: Người tao, cuối cùng sẽ biến thành thứ hưởng người đao

Chương 25

Cố Kỳ đột nhiên liền đem Hoắc Tu Viễn tóm đi rồi, nói cái gì cũng chưa nói.

Lục Phán Phán không thể hiểu được mà trở về nhà, nằm ở trên sô pha khi, ngực còn bùm bùm nhảy.

Cố Kỳ như thế nào sẽ thích nàng đâu?

Chuyện khi nào a?

Hơn nữa hẳn hôm nay lời nói là có ý tứ gì? Cái gì kêu không để bụng ta trước kia là cái dạng gì người? Ta vẫn luôn chính là mỹ lệ cùng trí tuệ cùng tồn tại người hảo đi?

Lục Phán Phán càng nghĩ càng không thích hợp, không chú ý tới Hứa Mạn Nghiên đã rời giường, xử cái quái tượng đi tới bên người nàng.

“Tưởng cái gì đâu?”

Lục Phán Phán liếc nhìn nàng một cái, ghé vào trên sô pha hỏi nàng: “Hôm nay có người cùng ta thông báo.”

Hứa Mạn Nghiên ở mở ra thức phòng bếp làm bữa sáng, không chút để ý mà nói: “Nói giống như lần đầu tiên trải qua giống nhau, người kia thế nào sao?”

Lục Phán Phán trở mình, nhìn trần nhà.

“Ta cảm thấy rất kỳ quái.”

Hứa Mạn Nghiên: “Như thế nào kỳ quái?”

Lục Phán Phán nói: “Ta hoàn toàn không thấy ra tới hần thích ta a, hơn nữa hần còn nói hần biết ta đối hần cũng có cái kia ý tứ.”

Hứa Mạn Nghiên cười nhạo một tiếng: “Nam nhân luôn là như vậy mặc danh tự tin.”

Nói xong, Hứa Mạn Nghiên sửng sốt một chút, buông trong tay cái ly, hỏi: “Người nên không phải là thật đối hần có cái kia ý tứ đi?”

“Người tưởng cái gì đâu! Sao có thể!” Lục Phán Phán ngồi dậy, “Nghiêm khắc ý nghĩa thượng, hần xem như đệ tử của ta.”

“Nga.....” Hứa Mạn Nghiên lại cầm lấy cái ly phao cà phê, “Bình thường, hơn mười hai mươi tuổi, thấy tuổi trẻ xinh đẹp tỷ tỷ, lại so trong trường học những cái đó nữ hài nhi thành thực, động tâm là thực bình thường.”

Lục Phán Phán ngồi không nói chuyện.

Hứa Mạn Nghiên phao hảo cà phê, kêu chính nàng đi đoan.

“Người nếu là đối hần không cái kia ý tứ, về sau chú ý điếm đúng mực là đến nơi.”

“Ân.....” Lục Phán Phán nói, “Ta ở Khánh Dương đại học lúc ấy, nhóm đầu tiên nhận thức đội viên đều là ta đồng học, cũng thành thói quen cùng bọn họ giống đồng học giống nhau ở chung, cơ hồ không có ý thức được thân phận đã bất tri bất giác trung chuyển thay đổi.”

Hứa Mạn Nghiên gật đầu: “Xác thật không ổn, nếu ta là người, ta cũng sẽ không theo đội bóng người yêu đương, nhiều phiền toái a.”

Nói nơi này, Hứa Mạn Nghiên chớp chớp mắt: “Bất quá nếu đối phương là đêm qua cái kia nam sinh nói, ta có thể.”

Lục Phán Phán: “.....”

“Người hôm nay không trở về nhà ăn cơm sao?” Lục Phán Phán tách ra đề tài, nhìn mắt đồng hồ, “Sửa chuẩn bị chuẩn bị, hảo hảo thu thập một chút.”

“Nga.” Hứa Mạn Nghiên chậm rì rì mà uống cà phê, “Không nóng này.”

“Ta đây đi thu thập hành lý.” Lục Phán Phán nói, “Ta ba mẹ nghỉ phép, ta ngày mai về nhà bồi bọn họ mấy ngày.”

*

Lúc này, nam sinh trong ký túc xá, Cố Kỳ cùng Hoắc Tu Viễn chính tiến hành linh hồn chất vấn.

“Cho nên nàng không phải Lục Phán Phán?”

Hoắc Tu Viễn gật đầu: “Vô nghĩa! Lục Phán Phán là tối hôm qua cái kia xử quái trượng nữ sinh!”

Cố Kỳ: “Chính là nàng xác thật kêu Lục Phán Phán!”

Hoắc Tu Viễn: “Nàng nói cho ta nàng kêu Hứa Mạn Nghiê!”

Cố Kỳ: “Nói bậy! Nàng công tác chứng minh thượng đều viết Lục Phán Phán!”

Hoắc Tu Viễn suy nghĩ trong chốc lát, không nghĩ ra, bực bội mà gỡ gỡ tóc: “Ai nha mặc kệ! Dù sao nàng không phải ta nói nữ nhân kia.”

Cố Kỳ lập tức triều sau đảo đi, “Phanh” đến một chút đánh vào trên vách tường, sống không còn gì luyện tiếc mà nhìn trần nhà.

Hợp lại hần này mấy tháng chính là một người kịch một vai???

“Ta ngày mai liền về nhà.”

Hoắc Tu Viễn: “A? Người không phải nói lưu tại trường học bồi ta sao?”

Ta bồi cái rắm.

Cố Kỳ lại lần nữa đứng ở cái kia chịu tải hần vô số lần sâu tư trên ban công, lâm vào trầm tư.

Nguyên lai Lục Phán Phán không phải “Lục Phán Phán”, vậy thuyết minh nàng không phải người như vậy.

Thật tốt.

Cố Kỳ nhin không được cười.

Chính là chính mình lại là cầu xem cơ bụng lại là tác hôn, mặt đều ném xong rồi, này nhưng sao chính a?

Cố Kỳ lại thở dài.

Nhưng sự tình chung quy là so với hẳn cho rằng tình huống muốn hảo đến nhiều, ít nhất Lục Phán Phán không phải bội tình bạc nghĩa người.

Cố Kỳ nhẹ nhàng thở ra.

Chính là hẳn ở Lục Phán Phán trước mặt hình tượng nên như thế nào vẫn hỏi đâu?

Lúc này, hoắc tu đột nhiên chọc Cố Kỳ.

“Người làm sao vậy? Đứng ở này tưởng cái gì đâu đâu? Như thế nào trong chốc lát thở ngắn than dài trong chốc lát lại ngây ngô cười?”

Cố Kỳ dịch một bộ, đối mặt vách tường, không lý Hoắc Tu Viễn.

Hoắc Tu Viễn lại hỏi: “Người rốt cuộc làm sao vậy?”

Cố Kỳ ngơ ngẩn mà nhìn vách tường.

“Cái gì tự sát phương pháp tương đối sáng khoái?”

*

Lục Phán Phán ở nhà nhật tử luôn là quá đến phá lệ mau, buổi sáng bồi mụ mụ cùng đi chợ bán thức ăn mua đồ ăn, buổi chiều cùng lão đồng học cùng nhau ngoạn nhi, buổi tối lại bồi ba mẹ tán cái bước, nhoáng lên mắt một tuần liền đi qua.

Trong lúc, duẩn cùng giáo đội trong đàn luôn là thực náo nhiệt, đại gia thường thường ở bên trong thét to cùng nhau chơi game, hoặc là nói chêm chọc cười, Lục Phán Phán hơi không chú ý liền có thượng trăm điều đàn tin tức.

Vừa lúc gặp ngày mưa, Lục Phán Phán cùng ba mẹ ngồi ở trong nhà xem TV.

Ầm ỉ gameshow hấp dẫn không được Lục Phán Phán lực chú ý, nàng chân trần nằm, nghiêng đầu phiên đàn tin tức.

Cố Kỳ nhưng thật ra thực an tĩnh, một cái tin tức đều không có phát quá.

Lục Phán Phán lại nghĩ đến về nhà trước một ngày Cố Kỳ cùng hẳn thông báo tình cảnh.

Người này sao lại thế này, thông báo xong rồi cũng không cho cái kế tiếp?

“Phán Phán, Phán Phán!”

Lục Phán Phán suy nghĩ đột nhiên bị ba ba thanh âm đánh gãy.

“Làm sao vậy?”

Lục ba ba liếc nhìn nàng một cái, lại triều lục mục mục đệt cái ánh mắt.

Lục mục mục che miệng khụ một tiếng, nói: “Ta có cái đồng sự, nhi tử năm nay hai mươi tám, khoảng thời gian trước hưu nghỉ đông, thuận đường đi Nam Kinh ngoạn nhi một vòng nhi, mang theo rất nhiều xinh đẹp đá vũ hoa trở về, người muốn hay không đi xem?”

Lục Phán Phán: “.....”

Thân cận liền thân cận, nói như vậy tươi mát làm gì.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 26

Lục Phán Phán tuy rằng có điểm thẹn thùng, nhưng vẫn là gật đầu: “Chính là hãn.”

Hứa Mạn Nghiên đột nhiên nở nụ cười: “Có ý tứ, cho nên ta thích cùng tiểu nam sinh yêu đương, quá có ý tứ.”

Lục Phán Phán đẩy nàng: “Người nhưng thật ra mau nói vì cái gì nha!”

“Ta chỗ nào biết vì cái gì a ta lại không có gặp được quá người như vậy.” Hứa Mạn Nghiên nói, “Người ngày nào đó đáp ứng hãn sao?”

Lục Phán Phán: “Ta điên rồi sao?”

Hứa Mạn Nghiên: “Đó chính là cự tuyệt?”

Lục Phán Phán: “Kia đảo cũng không có.”

Hứa Mạn Nghiên: “Người hảo tra a.”

“Ngọa tào toàn thế giới liền người nhất không có tư cách nói như vậy ta!” Lục Phán Phán nói xong, phản ứng lại đây lời này không đúng, “Ai không phải! Ta lúc ấy là hỏi hãn có phải hay không đầu óc có vấn đề.”

Hứa Mạn Nghiên: “.....”

“Ta nói người người này đầu óc như thế nào như vậy không hảo sử đầu còn nói người khác đầu óc có vấn đề. Hiện tại ai phát thẻ người tốt

không phải lý do thoái thác một bộ một bộ, lại không thích đối phương cũng đến nói tốt a, chỗ nào giống người trực tiếp hỏi nhân gia đầu óc có hay không vấn đề, này so trực tiếp cự tuyệt càng đả thương người hảo đi? Phàm là có điểm lòng tự trọng nam nhân đều sẽ không lại phản ứng người.”

Lục Phán Phán vừa nghe, sắc mặt thay đổi.

Xong đời.

Muốn thật bởi vì cái này thương tới rồi Cố Kỳ lòng tự trọng, kia đội bóng làm sao bây giờ? Nàng đi đâu tìm cái lợi hại như vậy chủ công tay?

Lục Phán Phán lại hỏi: “Kia có hay không cái gì bổ cứu biện pháp?”

Hứa Mạn Nghiên trên dưới đánh giá Lục Phán Phán, không kiên nhẫn mà dừng quá mặt: “Người nếu là không thích nhân gia cũng đừng cho nhân gia hy vọng.”

“Không phải, này không phải thích không thích vấn đề.” Lục Phán Phán sốt ruột nói, “Là ta không thể cùng hấn đem quan hệ nháo cường.”

“Như vậy a.....” Hứa Mạn Nghiên nghĩ nghĩ, nói, “Chính người đi chủ động phá băng, tìm cái bậc thang cho hấn hạ đi, người cũng đừng hỏi ta cái gì bậc thang a, ta không biết.”

Vào lúc ban đêm, Lục Phán Phán nằm trên giường suy nghĩ thật lâu như thế nào cấp Cố Kỳ dưới bậc thang.

Liền ở muốn ngủ thời điểm, nàng linh quang chợt lóe, nghĩ tới một cái chủ ý, lập tức cấp Cố Kỳ phát WeChat.

Đánh chữ thời điểm, nàng phát hiện Cố Kỳ cư nhiên sửa lại một cái WeChat danh, chỉ cần một cái “.”.

Vì thế ở phát tin tức phía trước, Lục Phán Phán cho hẳn sửa lại cái ghi chú.

[Lục Phán Phán]: Ngủ rồi sao?

Bên kia tin tức hồi thật sự mau.

[Cố Kỳ]: Không.

Lục Phán Phán hít sâu một hơi, an tĩnh mà đánh chữ.

[Lục Phán Phán]: Ngày đó..... Người có phải hay không cùng bằng hữu ngoạn nhi đại mạo hiểm thua?

Lục Phán Phán nhìn chính mình này tin tức, cảm thấy chính mình quá thực quá thông minh.

Chỉ cần Cố Kỳ nói “Là”, nàng liền có thể thuận thế cùng hẳn nói lời xin lỗi giải thích ngày đó không phải cố ý mắng hẳn sau đó hẳn vẫn như cũ là nàng đại chủ công.

Đáng tiếc giây tiếp theo, Cố Kỳ hồi tin tức cùng Lục Phán Phán trong tưởng tượng không giống nhau.

[Cố Kỳ]: Không phải.

Lục Phán Phán: “.....”

Người này như thế nào cấp bậc thang đều không dưới đâu?

Cái này cũng chưa tính xong, một lát sau, hẳn lại bỏ một cái.

[Cố Kỳ]: Người gặp qua ai đại sáng sớm chơi đại mạo hiểm?

Tác giả có lời muốn nói: Ta và các người giảng nga, những cái đó muốn nam nhị ngược phú quý nhi, dù sao nam nhị là mau xuất hiện, nhưng

là ngược không ngược được đến phú quý ta đã có thể không biết.

Chương 26

Ngày hôm sau buổi sáng, Lục Phán Phán đình cái quàng thâm mắt đi bóng chuyen quán.

Buông tha giả sau, này liền tương đương với tân học kỳ bắt đầu.

Lục Phán Phán đứng ở đại gia trước mặt, cho đại gia giảng bị tái tương quan sự tình, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, từng điều mà dặn dò.

Chỉ là nàng nói này đó thời điểm, vẫn luôn nhìn phía trước, không dám nhìn chung quanh, sợ đối thượng Cố Kỳ ánh mắt.

Mọi người xem chạm đất Phán Phán trước mặt quàng thâm mắt, trong lòng không khỏi một trận cảm khái.

Giám đốc cả ngày lẫn đêm mà giúp bọn hãn chuẩn bị thi đấu, liền quàng thâm mắt đều ra tới, bọn họ còn có cái gì lý do không nỗ lực đâu?

Đặc biệt là La Duy, thập phần cảm động, liền kém làm trò Lục Phán Phán mặt tuyên thệ.

Lục Phán Phán xây dựng khẩn trương không khí làm đại gia huấn luyện thời điểm đều mang theo kính nhi, mà chính nàng lại trong lòng từng đợt phạm sầu.

Đặc biệt là mỗi lần lơ đãng nhìn đến Cố Kỳ, đều sợ hãi hãn thẹn quá thành giận lui đội không làm.

Huấn luyện đến một nửa, Lục Phán Phán một người đi bên ngoài thông khí.

Ngô Lộc nhìn ra hôm nay Lục Phán Phán trạng thái không tốt, liền theo ra tới.

“Làm sao vậy?” Ngô Lộc hỏi, “Không nghỉ ngơi tốt?”

Lục Phán Phán nhìn thiên, thở dài nói: “Không có gì.”

Ngô Lộc nói: “Ta xem người tâm tình giống như không tốt lắm bộ dáng.”

Lục Phán Phán lắc đầu nói: “Không có, ta chỉ là có chút lo lắng..... Chín tháng liền phải báo danh league, ta sợ có người trên đường lui đội.”

“Như thế nào sẽ đâu?” Ngô Lộc nói, “Người xem đại gia hôm nay tính tích cực đều thực hảo.”

Lục Phán Phán thở dài: “Ai, Ngô giáo luyện, cái này nói ra thì rất dài.”

Ngô Lộc vẻ mặt tò mò, đang muốn truy vấn, phía sau cầu quán đột nhiên truyền đến một trận ồn ào, Ngô Lộc cùng Lục Phán Phán chạy nhanh chạy về đi, nhìn đến tất cả mọi người đều ở vòng biên làm thành một đoàn, trong đó còn truyền đến Tiểu Trạch Khải một tiếng tiếp một tiếng hét chói tai.

“A! A! A!”

Ngô Lộc tiến lên hướng tới Tiểu Trạch Khải kêu: “Người kêu gì!”

Tiểu Trạch Khải chớp chớp đôi mắt: “Ta, ta kêu Tiểu Trạch Khải a giáo luyện người đã quên sao?”

Ngô Lộc một cái tát chụp Tiểu Trạch Khải cái ót thượng, “Ta hỏi người phát sinh cái gì người ở đằng kia quỳ khóc sùi gào!”

Tiểu Trạch Khải chỉ vào đám người: “Vừa mới Cố Kỳ bị ta đụng phải một chút, té bị thương.”

“Ngọa tào?” La Duy nói, “Người quản kia kêu đâm một chút? Người đều đem người đâm bay!”

Ngô Lộc lúc này mới lấy lại tinh thần, hướng trong đám người đi, đại gia tự động tránh ra, Lục Phán Phán sớm đã ngồi xổm xuống coi chừng Kỳ chân.

Lục Phán Phán hỏi: “Như thế nào quăng ngã?”

Cố Kỳ bắt lấy vông côn đứng lên: “Ta không có việc gì.”

Cố Kỳ mắt cá chân đã có sưng dấu hiệu, Lục Phán Phán vẫn là không yên tâm, quyết định dẫn hắn đi bệnh viện nhìn một cái.

Lục Phán Phán quay đầu lại đối Ngô Lộc nói: “Ngô giáo luyện, ta mang Cố Kỳ đi bệnh viện nhìn xem đi.”

Cố Kỳ đứng ở một bên, nhìn Lục Phán Phán liếc mắt một cái.

Lục Phán Phán nhận thấy được hắt ánh mắt, trong đầu hiện lên một ý niệm, tùy cơ xoay người đối La Duy nói: “Người cùng ta cùng đi giúp đỡ đi.”

La Duy một bên thoát cái bao đầu gối một bên nói: “Tốt, liền tới liền tới.”

Xe taxi thượng, Lục Phán Phán ngồi ở ghế phụ, La Duy cùng Cố Kỳ ngồi ở xếp sau, ba người cũng chưa nói chuyện.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 27

Hoắc Tu Viễn do dự một phen, hỏi: “Phát sinh chuyện gì?”

Cố Kỳ ngồi dậy, chậm rãi mở miệng nói: “Ta có một cái bằng hữu.....”

“Đình chỉ!” Hoắc Tu Viễn đột nhiên đánh gãy hẳn nói, “Là cảm tình thương sự sao?”

Cố Kỳ: “Là.”

Hoắc Tu Viễn nhíu mày, trong mắt thập phần rối rắm, cúi đầu nói: “Ta đây không phải rất muốn nghe.”

Cố Kỳ một bụng ủy khuất không chỗ nói, hiện tại liền Hoắc Tu Viễn cũng không muốn nghe hẳn tổ khổ, hẳn trong lòng dâng khởi một cỗ mặc danh hỏa: “Nếu không phải bởi vì người, ta có thể như vậy phiền?”

Hoắc Tu Viễn: “A?”

Cố Kỳ mang theo khí ngã xuống, giường đến chấn động.

Hoắc Tu Viễn chiến run rẩy lật mà đứng lên, thật cẩn thận hỏi: “Chẳng lẽ là ta đem người hại thành như vậy?”

Cố Kỳ hừ lạnh một tiếng.

Xong rồi.

Hoắc Tu Viễn ngã ngồi đến trên ghế.

Đại não phóng không sau một lúc lâu, hấn lấy ra di động, điếm tiến nặc danh diễn đàn, phát biểu thiệp.

《 ta cảm thấy ta bạn cùng phòng coi trọng ta..... 》

Hơn mười phút, lòng nhiệt tình các võng hữu liền nhả lại mấy chục điều, cấp Hoắc Tu Viễn ra các loại chủ ý xác định bạn cùng phòng có phải hay không thật sự thích hấn.

Hoắc Tu Viễn từng điều nhìn, tuyển trong đó nhất đáng tin cậy một cái phương pháp.

Hấn trộm ngắm Cố Kỳ liếc mắt một cái, xác định hấn không chú ý bên này, sau đó trộm kéo ra ngăn kéo, nhả ra một trương làm khoan mang đưa điện thoại tạp.

Hoắc Tu Viễn đem điện thoại tạp thay đổi, sau đó biên tập một cái tin nhả.

“Lập tức chính là Thất Tịch Lễ Tình Nhân, duyên phận là thiên định, hạnh phúc là chính mình. Muốn biết người cùng TA duyên phận chỉ số sao? Gửi đi tin nhả: Nam sinh tên họ + nữ sinh tên họ, tử như: Quách Tĩnh + Hoàng Dung, đến bốn dãy số, có thể biết các người chi gian duyên phận chỉ số, chạy nhanh hành động đi!”

Hoắc Tu Viễn biên tập xong này tin nhả, lấy hết can đảm nhìn Cố Kỳ vẫn như cũ, điếm bóp cò đưa.

Vài giây sau, hấn quả nhiên nghe được trên giường di động vang lên một chút.

Hoắc Tu Viễn khẩn trương mà nhìn Cổ Kỳ, thấy hắn cầm lấy di động nhìn thoáng qua, liền đem điện thoại bỏ qua.

Hoắc Tu Viễn thở dài, Cổ Kỳ như thế nào sẽ để ý tới loại đồ vật này đâu?

Vì thế Hoắc Tu Viễn quyết định chấp hành các vông hữu ra mặt khác điếm tử.

Đúng lúc này, hắn thấy Cổ Kỳ lại ngồi dậy, tìm tìm di động, sau đó trốn trong ổ chăn đi.

Vài giây sau, Hoắc Tu Viễn di động thu được một cái tin nhắn.

“Cổ Kỳ + Lục Phán Phán”

Hoắc Tu Viễn: “.....???????”

Tác giả có lời muốn nói: Hoắc Tu Viễn: Sao phỉ chuyện này a? Người không phải thích ta sao?

Chương 27

Hoắc Tu Viễn thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, nhìn chăm chăm màn hình di động xem, nhìn đến không quen biết “Cổ Kỳ” cùng “Lục Phán Phán” này năm chữ.

Tại sao lại như vậy đâu?

Hắn có phải hay không lầm?

Hắn như thế nào sẽ nhận thức Lục Phán Phán đâu?

Trong khoảng thời gian này rốt cuộc đã xảy ra cái gì?

Hoắc Tu Viễn moi hết cõ lòng cũng nghĩ không ra Cố Kỳ cùng Lục Phán Phán như thế nào sẽ có liên quan.

Có thể hay không là viết sai rồi?

Hoắc Tu Viễn ngẩng đầu coi chừng Kỳ.

Trên giường, Cố Kỳ vẫn luôn không thu đến tin nhắn, cầm lấy di động quơ quơ.

Một lát, Hoắc Tu Viễn lại thu được đồng dạng một cái tin nhắn.

“Cố Kỳ + Lục Phán Phán”

Hoắc Tu Viễn: “.....”

Lúc này khẳng định không phải nghĩ sai rồi.

Hoắc Tu Viễn trong đầu vẫn là chỗ trống, muốn tìm Cố Kỳ hỏi rõ ràng, chính là lại không biết như thế nào giải thích này tin nhắn.

Vì thế hấn giật giật cứng đờ ngón tay, căng da đầu hồi phục tin nhắn.

“Người cùng TA duyên phận chỉ số vì 5 nga! Chúc mừng ngài!”

Hoắc Tu Viễn cảm giác yết hầu có điểm làm, bưng lên thủy mảnh rót một ngụm, di động lại vang lên.

Cố Kỳ cứ nhiên còn ở hồi tin nhắn??!!

“Mãn phân nhiều ít?”

Hoắc Tu Viễn thiếu chút nữa không cầm chắc di động.

“Mãn phân 100”

Đối phương thực mau lại tin tức trở về.

“Rác rưởi.”

Hoắc Tu Viễn: “???”

Như thế nào còn mắng chửi người đâu???

Cố Kỳ buông di động, đầy mặt không cao hứng, đối Hoắc Tu Viễn ngoắc ngoắc ngón tay: “Đi, ăn cơm trưa.”

Hoắc Tu Viễn: “Hảo, tốt.”

*

Cố Kỳ năm ngày không có tới huấn luyện, thậm chí cũng chưa ở bóng chuyền quán lộ cái mặt.

Tất cả mọi người đều thực lo lắng, đặc biệt là Ngô Lộc, hăn hỏi Lục Phán Phán: “Ngày đó đi bệnh viện không phải nói không có gì vấn đề lớn sao? Như thế nào còn không có tới huấn luyện?”

Lục Phán Phán phiên huấn luyện ký lục biểu, làm bộ không thèm để ý mà nói: “Chính hăn cảm giác không tốt lắm.”

Ngô Lộc lo lắng mà nói: “Hăn cũng không phải sẽ lười biếng người, nhiều như vậy thiên không có tới, khả năng thật là cảm giác không hảo đi.”

Ngô Lộc nói như vậy, Lục Phán Phán ngược lại tâm lý đặc biệt băn khoăn.

Buổi chiều kết thúc huấn luyện sau, nàng do dự mà đi tới nam tắm dưới lầu.

Loại chuyện này, rốt cuộc muốn như thế nào mở ra hăn khúc mắc?

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 28

Tiểu Trạch Khải tại đây một phương diện liền tương đối nhược.

Lục Phán Phán đứng ở một bên, nhìn Ngô Lộc đứng ở trên bàn, nghiêng hướng về Cổ Kỳ phát ra đi một cái cầu.

Cổ Kỳ vững vàng tiếp khởi, hai tay hình thành một cái hoàn mỹ mặt bằng, đem cầu truyền cho Đan Húc Dương.

—— một cái xinh đẹp A pass cầu.

Đại gia tự phát mà cổ hai hạ chương, Ngô Lộc cũng cười tùm tùm mà nhìn Cổ Kỳ.

Cổ Kỳ xoay người trở về vị trí cũ, ngăn ngùn ba lượng bước khoảng cách, hẩn nghiêng đầu nhìn Lục Phán Phán hai mắt.

Lục Phán Phán chú ý tới hẩn ánh mắt, chỉ làm bộ không phát hiện, cúi đầu ở ký lục biểu thưởng đánh thưởng một cái cầu.

Lần thứ hai tiếp cầu, Lục Phán Phán không ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào ký lục biểu.

Vài giây sau, bên tai lại truyền đến đại gia âm thanh ủng hộ.

Lục Phán Phán ở ký lục biểu thưởng lại lần nữa đánh thưởng một cái cầu, khóe miệng hiện lên một mặt cười.

Nàng ngẩng đầu, vừa lúc lại đụng phải Cổ Kỳ ánh mắt.

— kiên định, trực tiếp, trong sáng.

Tác giả có lời muốn nói: Hoắc Tu Viễn, đã thấy ra điểm, nhân gian không thẳng

Chương 28

Lục Phán Phán đối thượng Cổ Kỳ ánh mắt, không có né tránh, cũng lớn tiếng nói: “Rất tuyệt, tiếp tục cố lên!”

Cổ Kỳ nghiêng nghiêng đầu, triều xếp sau đi đến, xoay người kia một khắc, khoe miệng như như vô ý cười.

Lục Phán Phán nhẹ nhàng thở ra, chớp mắt công phu, Tiểu Trạch Khải đã đứng ở hàng phía trước.

Nàng lực chú ý trở lại Tiểu Trạch Khải trên người.

Kỳ nghỉ hè huấn luyện liên như vậy ngay ngắn trật tự mà liên tục tới rồi chín tháng khai giảng.

Tân sinh báo danh ngày đó, Ngô Lộc không xuất hiện ở bóng chuyền quán, thẳng đến chạng vạng, hăn mới mặt ủ mày ê mà tới.

Lục Phán Phán đem hăn kéo đến một bên, hỏi: “Phát sinh cái gì?”

Ngô Lộc thở dài nói: “Đi thể dục học viện nhìn nhìn, năm nay chiêu sinh tình thế càng nghiêm túc, bóng chuyền đặc chiêu sinh còn không đến mười cái.”

Lục Phán Phán lo lắng sốt ruột mà nhìn bên ngoài lui tới tân sinh.

Mỗi đến khai giảng quý, tân gương mặt tân sức sống luôn là mang đến tân hy vọng, đáng tiếc xem Ngô Lộc biểu tình, năm nay sinh nguyên không chỉ có thiếu, giống như chất lượng cũng chẳng ra gì.

Lục Phán Phán bất đắc dĩ mà duỗi cái lưỡi eo, nói: “Không quan hệ, có người tổng so không ai hảo, sinh nguyên sẽ chậm rãi hảo lên.”

Cũng không biết Ngô Lộc nghe không nghe đi vào, dù sao hẳn biểu tình tùng chút, chậm rãi đi trở về bóng chuyền quán.

Quân huấn sau khi kết thúc, Ngô Lộc vẫn là làm lại sinh trúng tuyển bốn người, Lục Phán Phán nhìn bọn họ kiến thức cơ bản, tuy rằng như Ngô Lộc theo như lời giống nhau, trong đó ba cái năng lực không tính quá hảo, nhưng là thân cao lại có rất lớn ưu thế, còn có một cái thân cao giống nhau, nhưng là nhị truyền kỹ thuật thập phần mắt sáng, thậm chí có thể nói vượt qua Lục Phán Phán gặp qua rất nhiều nhị truyền tay, cho nên Lục Phán Phán cái thứ nhất nhớ kỹ tên của hắn, Nhạc Tông Gia.

Mấy cái tân sinh mới vừa thoát ly cao trung, đặc biệt sinh động, thực mau liền dung nhập đoàn thể.

Kết thúc huấn luyện thời điểm, Lục Phán Phán tổng có thể nhìn đến bọn họ kết bè kết đội mà đi ăn cơm.

Hôm nay buổi tối, kết thúc huấn luyện sau, Lục Phán Phán đem mọi người báo danh biểu thu đi lên, bắt được văn phòng đi ghi vào.

Mỗi chương báo danh biểu thượng đều dán giấy chứng nhận chiếu, nàng một trương trương mà lật xem, nhìn đến Cố Kỳ kia trương bảng biểu đương thời ý thức tạm dừng một chút, theo sau lại nhanh chóng lật qua đi.

Hoàn thành báo danh sau đã 10 giờ, học sinh đều đi hết, bảo an thúc giục chạm đất Phán Phán chạy nhanh tan tằm.

Mùa hè đã tiến vào cuối cùng, Lục Phán Phán đi ở trên đường lại không cảm nhận được lạnh lẽo, chỉ cảm thấy so giữa hè còn oi bức.

Nàng xách theo một phen dù, triều đường đi bộ đi đến.

Mới vừa kết thúc quân huấn, đường đi bộ còn thực náo nhiệt, rộn ràng nhộn nháo, tiếng người ồn ào.

Lục Phán Phán muốn đi tiệm bánh ngọt mua tiểu bánh kem, trải qua kia gia quen thuộc cay rất nặng cửa hàng, lại phát hiện lão bản đã thay đổi, cay rất nặng cũng biến thành nướng BBQ.

Lại nhìn kỹ, nhất bên ngoài kia bàn người còn không phải là vừa mới kết thúc huấn luyện La Duy bọn họ sao.

Bọn họ mang theo tân sinh tới ăn bữa ăn khuya, liêu đến chính hăng say, liền Lục Phán Phán đứng ở bọn họ phía sau cũng chưa chú ý tới.

“Ai, người vì cái gì khảo chúng ta trường học a?” Tiểu Trạch Khải đánh Nhạc Tòng Gia bả vai hỏi, “Ta xem người này khảo cái bắc thể cũng không thành vấn đề đi?”

Nhạc Tòng Gia nói lên cái này liền vẻ mặt bất đắc dĩ: “Đây đều là mệnh a?”

Tiểu Trạch Khải hỏi: “Nói như thế nào?”

Nhạc Tòng Gia nhìn chăm chăm trước mặt thịt bò, đầy bụng có tài nhưng không gặp thời: “Văn hóa phân không đủ bái, vốn đang tưởng thi đại học thời điểm sao một sao người khác, kết quả con mẹ nó ta bốn phía ngồi đều là thể dục sinh, người nói đây là không phải mệnh?”

Đối này, đại gia tựa hồ đều rất là đồng tình, chỉ có Lục Phán Phán ở một bên cười lên tiếng.

La Duy nhìn đến Lục Phán Phán, lập tức tiếp đón nàng tới cùng nhau ăn bữa ăn khuya.

Lục Phán Phán không dấu vết mà lui một bước.

“Không được, ta mua điếm đồ vật liền về nhà.”

Cố Kỳ chuyện đó nhi xem như cấp Lục Phán Phán đề ra cái tình, cùng đội viên ở chung muốn nắm chắc hảo đúng mực, cho nên Lục Phán Phán tổng tận lực theo chân bọn họ bảo trì thích hợp khoảng cách.

Nhưng là có đôi khi hồi tưởng, trước đó vài ngày nàng cùng Cố Kỳ cũng không tính đi được gần, này hai tháng nàng cùng Cố Kỳ càng là không có gì giao thoa, lén cơ hồ chưa thấy qua mặt, cho nên Cố Kỳ như thế nào liền thích thượng nàng?

Đại khái chính là bởi vì mặt đi.

Lục Phán Phán chỉ có thể nghĩ đến này lý do.

Vừa lúc lúc này, Cố Kỳ từ trong tiệm buồng vệ sinh ra tới, Lục Phán Phán lập tức liền đi rồi.

Nàng lang thang không có mục tiêu mà đi rồi vài bước, queo vào một nhà bánh kem cửa hàng, mua ngày hôm sau buổi sáng bữa sáng.

Xách theo tiểu bánh kem ra cửa, đi rồi không hai bước, một hồi hạ mặt mưa thu nói đến là đến.

Lục Phán Phán nghĩ thầm, may mắn hôm nay ra cửa thời điếm cảm thấy thời tiết oi bức cho nên mang theo đem dù.

Lục Phán Phán đi đến cái kia ngõ nhỏ khi, đèn đường ở mưa gió lung lay sắp đổ, vài trần bóng đèn chột minh chột lạng.

Lục Phán Phán thở dài, dẫm lên vũ bước nhanh đi phía trước đi.

Lục Phán Phán sợ hắc là khi còn nhỏ rơi xuống tạt xấu.

Khi còn nhỏ, nàng còn không quá ký sự, nhận tri đêm tối chính là nhìn không thấy đồ vật. Biết có một ngày buổi tối, người một nhà đi xa phương thân thích gia chơi, buổi tối vừa mưa vừa sấm, ba mẹ cùng thân thích ở lâu một chơi mạt chược, Lục Phán Phán bị tiếng sấm dọa tỉnh, bởi vì ngủ chính là thân thích gia nhà ở, duỗi tay sờ không tới chốt mở, run run rẩy rẩy mà bò xuống giường, lại không cẩn thận đụng vào đầu giường pha lê đèn bàn.

Lúc ấy Lục Phán Phán cũng không biết nói đó là pha lê đèn bàn, chỉ cảm thấy thứ gì mãnh tạp đến nàng trên đầu, máu tươi chảy ròng, đau đến nàng hai mắt mọng sao Kim.

Khi đó, trong phòng đồ vật tựa như domino quân bài giống nhau, nàng bị đèn bàn một tạp, té ngã trên đất, lại đụng ngã một bên giá treo mũ áo, như vậy thô cây cột trực tiếp tạp Lục Phán Phán trên đầu.

Giá treo mũ áo lại quét đến hoá trang quỳ, mặt trên chai lọ vại bình bùm bùm mà ngã xuống, kính tới rồi ban công miêu, trực tiếp nhảy đến Lục Phán Phán trên bụng sau đó nhảy đi.

Kia một lát kính hách tất cả đều ghé vào cùng nhau, Lục Phán Phán cho rằng từ chính mình trên người nhảy đi lông xù xù đồ vật là quý, động cũng không dám động, chỉ có thể nằm trên mặt đất ôm đầu khóc.

Kia thiên lôi tiếng mưa rơi rất lớn, ba mẹ ở dưới lầu chơi mạt chược, không nghe được nàng tiếng khóc.

Lục Phán Phán đại khái là khóc đến không sức lực, hay là là sợ tới mức thất thần, dần dần không có ý thức.

Chờ nàng tỉnh lại khi, chính mình đã ở bệnh viện nằm.

Cũng là kia một lần, nàng mới biết được chính mình có bệnh quáng gà chứng.

ANH TỈNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 29

“Đợi chút.”

Ngô Lộc tính toán cùng Lục Phán Phán thương lượng một chút, lại thấy nàng thành thơi thành thơi mà đã đi tới.

“Đi thôi, ca hát cũng đúng, bất quá tận lực không cần uống rượu.” Lục Phán Phán nói, “Các người muốn đánh gãy tạp sao? Ta bằng hữu có.”

Nhạc Tòng Gia hưng phấn mà nói: “Ái người!”

Trong đám người truyền ra một đạo ghét bỏ: “Chặc.”

Lục Phán Phán nhìn thoáng qua, không phản ứng, tiếp tục nói: “Gần nhất đại gia trạng thái không tốt lắm, sai lầm xúc cảm kéo dài đi xuống cũng là sai lầm, không bằng buổi tối thả lỏng một chút, ngày mai buổi sáng một lần nữa tìm cảm giác.”

Ngô Lộc gật đầu nói: “Ân, quên mất gần nhất sai lầm xúc cảm.”

Nhạc Tòng Gia quay đầu về đơn vị, đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại nói: “Lộc lộc, Phán Phán tỷ, muốn hay không cùng đi a?”

“Không được.”

Ngô Lộc nói: “Ta trở về bồi nữ nhi của ta làm bài tập, nàng học kỳ 1 khảo quá kém, ta phải phụ đạo phụ đạo. Lại nói ta đi các người cũng ngoạn nhi không khai.”

Trong đám người lại truyền ra một đạo thanh âm: “Nói cũng là.”

Ngô Lộc: “.....”

“Cố Kỳ người này chu quét tước WC.”

Cố Kỳ mãnh lui một bước, đem bên cạnh Tiểu Trạch Khải đẩy ra tới: “Lần này không phải ta!”

Ngô Lộc liếc bọn họ một cái, tiếp tục nói: “Bất quá các người cũng đừng cho ta làm ra cái gì chuyện xấu, nơi này muốn thi đấu.....”

Ngô Lộc đột nhiên quay đầu lại, đối Lục Phán Phán nói: “Nếu không người theo chân bọn họ cùng đi đi? Có người ở ta cũng yên tâm.”

Lục Phán Phán cúi đầu không nói chuyện, tựa hồ suy nghĩ cái gì.

Ngô Lộc nói: “Người có phải hay không có việc a? Có việc liền tính?”

Lục Phán Phán đang muốn mở miệng, Cố Kỳ đột nhiên nói: “Ca hát cũng đừng đi, đen như mực có ý tứ gì.”

Tiểu Trạch Khải nói: “Kia không xứng buổi tối làm gì a! Các người còn không có kiến thức quá ta dẫn cùng Chu Kiệt Luân giọng hát đâu!”

Nhạc Tòng Gia cũng phụ họa nói: “Làm gì không đi a, Cố Kỳ người ca hát khó nghe a?”

Cố Kỳ không nói chuyện, Lục Phán Phán nhìn hẩn một cái, gật đầu nói tốt.

“Bất quá buổi tối ăn cơm ta liền không đi, gần nhất thượng hoả không ăn lẩu, các người đi ca hát thời điểm ta tới nhìn chăm chăm..... Cùng các người.”

*

Lục Phán Phán về nhà thay quần áo, vừa lúc Hứa Mạn Nghiên cũng ở nhà.

Hứa Mạn Nghiên một bên chơi game một bên hỏi: “Tan tầm?”

“Không đâu, muốn đi theo cầu thủ nhóm ăn cơm.” Lục Phán Phán ở trong phòng nhìn một lát thi đấu video, xem thời gian không sai biệt lắm, liền cầm hai kiện quần áo ra tới, hỏi Hứa Mạn Nghiên, “Này hai kiện nào kiện đẹp?”

Một kiện màu lam nhạt cao bồi áo khoác, một kiện màu đen đồ lao động áo khoác.

Hứa Mạn Nghiên liếc mắt một cái, nói: “Cao bồi áo khoác đẹp.”

Lục Phán Phán cười tủm tỉm mà đem cao bồi áo khoác mặc vào, nhìn trong tay đồ lao động áo khoác, đột nhiên sững sốt một chút.

Theo sau, nàng lại thay kia kiện đồ lao động áo khoác.

Hứa Mạn Nghiên lại liếc nhìn nàng một cái: “Người cho rằng chính mình là ấm áp đâu?”

Lục Phán Phán ôm quần áo, gục xuống lông mày, ngồi vào Hứa Mạn Nghiên bên người.

“Ai, sâu a.”

Hứa Mạn Nghiên cùng Lục Phán Phán này mười mấy năm không phải chơi chỗ, Lục Phán Phán một ánh mắt Hứa Mạn Nghiên liền biết nàng suy nghĩ cái gì.

“Như thế nào, cái kia học sinh cũng ở đâu?”

Lục Phán Phán thở dài: “Ta cảm thấy như vậy rất không tốt.”

“Là rất không tốt.” Hứa Mạn Nghiên buông di động, nói, “Nhà ta công ty đến bây giờ đều còn cấm trên dưới thuộc tình yêu đâu, các người loại quan hệ này, nếu là có cái gì, cả ngày ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, cũng không sợ mặt khác học sinh có ý kiến a?”

“Đúng vậy, ta..... Uy! Chúng ta không có gì!” Lục Phán Phán hận không thể đem Hứa Mạn Nghiên miệng phong lên, “Ta không thèm nghe người nói nữa, ta đi rồi.”

Hứa Mạn Nghiên hướng tới nàng bóng dáng kêu: “Đừng ngại đệ đệ tiểu, đơn thuần dễ đẩy ngã!”

Lục Phán Phán: “Lăn!”

*

Ca hát địa điểm liền ở đường đi bộ lầu hai KTV.

Lục Phán Phán cầm Hứa Mạn Nghiên đánh gãy tạ, đến thời điểm tất cả mọi người đều ở trong đại sảnh ngồi chờ nàng.

Chỉ là nàng liếc mắt một cái liền thấy ngồi ở một bên ngoạn nhi di động Cố Kỳ, thế nhưng cũng mặc một cái màu đen đồ lao động áo khoác.

Phàm là đồ lao động áo khoác, kiểu dáng đều đại đồng tiểu dị, nhan sắc nếu tương đồng nói, thoát nhìn liền không có gì khác nhau.

Cố Kỳ cũng đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Lục Phán Phán liếc mắt một cái, ngay sau đó lại cúi đầu, giống như không quen biết dường như.

Lục Phán Phán đem tạ cấp Nhạc Tòng Gia, đi khai một cái đại phòng.

Nhạc Tùng Gia còn gọi hai rương bia, vừa tiến đến liền phải cùng mọi người cụng ly.

Nếu là ở Khánh Dương lúc ấy, Lục Phán Phán khẳng định theo chân bọn họ cùng nhau uống lên. Nhưng là nhớ tới phía trước cùng Hứa Mạn Nghiên lời nói, nàng liền không uống.

Hơn nữa Lục Phán Phán ở cái này hoàn cảnh hạ là không quá thấy rõ, cho nên nàng từ ngời xuống kia một khắc, liền không có hoạt động quá, nhìn chăm chăm vào màn hình.

Tuy rằng người nhiều, nhưng là này đen như mực hoàn cảnh vẫn như cũ làm nàng không có cảm giác an toàn. Vừa rồi vẫn luôn có người kêu nàng đi ca hát, nàng đều lấy chính mình sẽ không xướng uyển chuyển từ chối.

Lục Phán Phán ngời ở sô pha dựa môn kia một đầu, Cố Kỳ ngời ở dựa điểm ca đài một đầu, trung gian chen đầy.

Ước chừng nửa giờ qua đi, Cố Kỳ đi ra ngoài tiếp cái điện thoại, trở về thời điểm cũng chỉ có Lục Phán Phán bên cạnh có tòa vị.

Cố Kỳ nguyên bản tưởng lướt qua Lục Phán Phán trở lại chính mình nguyên bản chỗ ngời, hơi chút một cúi đầu, liền chú ý tới Lục Phán Phán đặt ở hai đầu gối thượng tay.

KTV tối tăm ánh đèn hạ, Lục Phán Phán nhìn chăm chăm TV màn hình, nhìn như thả lỏng, kỳ thật đôi tay đã nắm chặt quần.

Nếu là không nhìn kỹ, còn sẽ không phát hiện nàng ấn đường cũng hơi hơi nhú lại.

Đột nhiên, ghế lô đèn mở ra.

Lục Phán Phán dùng tay chặn chặn quang, lại mở mắt ra khi, liền nghe được đại gia bất mãn mà nói: “Ai khai đèn a?”

Cố Kỳ liền đứng ở chốt mở trước, dựa vào vách tường, lười biếng mà nói: “Ta khai.”

Lục Phán Phán ngẩng đầu xem hắn, thiếu niên gầy ốm cảm tuyến lưu sướng xinh đẹp, trời sinh điều kiện khiến cho hắn chỉ cần khẽ nâng cảm liền có một cổ đường hoàng cảm giác.

Cố Kỳ lại hoàn toàn không chú ý tới Lục Phán Phán ánh mắt.

Tiểu Trạch Khải một phen bấp rang ném qua đi: “Khai như vậy lượng làm gì? Người đương Tết âm lịch liên hoan tiệc tối đâu?”

Cố Kỳ: “Ta sợ thấy không rõ người thịnh thế mỹ nhan, được không?”

Tiểu Trạch Khải ôm hai tay đi rồi.

“Đột nhiên gay ta, di.....”

Cố Kỳ đi đến một khác đầu, làm Nhạc Tòng Gia cho hắn làm cái chỗ ngồi.

Đại gia xưởng không trong chốc lát, cũng không biết là ai lại đem chiếu sáng đèn cấp đóng, còn khai màu sắc rực rỡ loang loáng, trong chốc lát lượng trong chốc lát ám, thẳng hoảng đến Lục Phán Phán choáng váng đầu.

Điều hòa cũng khai đến đại, nhiệt đến nàng cởi áo khoác.

Nếu không phải phía trước Khánh Dương đã từng ở lúc trước uống lớn ảnh hưởng thi đấu, Lục Phán Phán muốn tránh miễn loại tình huống này, nàng sớm chạy lấy người.

Nhưng là lúc này đại gia ngoạn nhi đến chính hải, nàng cũng thật sự không nghĩ quét bọn họ hưng.

Uống lên hơn phân nửa bình đồ uống, Lục Phán Phán đi ra ngoài thượng WC.

KTV WC là đại hình công cộng WC, bồn rửa tay ở nam nữ xí trung gian.

Lục Phán Phán ra tới sau, đứng chung một chỗ bồn rửa tay trước rửa tay, Cố Kỳ đã đi tới, thấy Lục Phán Phán bóng dáng, dừng một chút, liền cùng trong gương nàng ánh mắt chạm vào nhau.

Lục Phán Phán không biết nói cái gì, thuận miệng liền tới: “Thượng WC a?”

ANH TỈNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 30

Cố Kỳ ném xuống một câu liền chạy đi ra ngoài, lưu phía sau một đám người không thể hiểu được mà nhìn hẩn.

*

Lục Phán Phán đi đến một nửa liền phát hiện đình điện, vừa lúc một bên tiệm ăn vặt lão bản sốt ruột làm buồn bán, đem máy phát điện dọn ra tới đồng thời cấp xã khu gọi điện thoại dò hỏi tình huống.

Lục Phán Phán liền đứng ở một bên, chờ cái kia lão bản nói chuyện điện thoại xong, liền hỏi: “Đại ca, cái gì nguyên nhân đình điện a? Khi nào tới?”

Lão bản: “Nói là mạch điện trục trặc, lập tức liền phái người tới tu, nửa giờ nội liền sẽ hảo.”

Lục Phán Phán trầm ngâm một lát, dù sao nửa giờ mà thôi, nàng cùng với sờ soạng trở về, không bằng ở chỗ này chờ một lát.

Hơn nữa Hứa Mạn Nghiên què một chân, nàng cũng không có khả năng làm người tới đón nàng.

Vì thế Lục Phán Phán điếm một chén nước, ở cửa tiệm bàn trống ngồi xuống dưới ngoạ nhi di động.

Vài phút sau, nàng cảm giác được một người từ trước mặt bay nhanh chạy quá.

Lục Phán Phán ngẩng đầu nhìn thoáng qua, đen như mực căn bản thấy không rõ, chỉ cảm thấy người nọ vóc dáng tựa hồ rất cao, chạy trốn thực mau.

Đảo mắt nửa giờ qua đi, điện còn không có tới, nàng bắt đầu có chút sốt ruột.

Lão bản cũng ở gọi điện thoại hỏi, nói bên kia còn không có tu hảo.

Như vậy chờ đợi cũng không biết khi nào mới có thể điện báo, tính, Lục Phán Phán cấp chính mình cổ vũ, lấy ra di động mở ra đèn pin, tiếp tục hướng gia đi đến.

Mới vừa đi không vài bước, liền cùng một người nghênh diện đụng phải.

“Cố Kỳ?” Lục Phán Phán hỏi, “Người như thế nào còn ở chỗ này?”

Cố Kỳ ngược lại càng kinh ngạc: “Người như thế nào còn ở chỗ này?”

Lục Phán Phán: “Đình điện ta ở chỗ này đợi trong chốc lát, người đâu? Như thế nào như vậy chơi còn ở bên ngoài đi dạo?”

Cố Kỳ không nói chuyện.

Lục Phán Phán có chút sinh khí.

Mấy ngày nay nàng ngàn dặn dò vạn dặn dò, buổi tối không cần đi ra ngoài chơi, tận lực bảo đảm hảo nghỉ ngơi, nhưng Cố Kỳ đến hảo, cho bọn hăn thả cả đêm giả hăn ngược lại còn chơi dã, không trở về ký túc xá ở bên ngoài lặc lự.

Lục Phán Phán nhấp môi, lập tức lướt qua Cố Kỳ vượt mức quy định đi đến.

Còn chưa đi hai bước, thủ đoạn đã bị người giữ chặt.

Cố Kỳ nhìn mắt bốn phía, nói: “Nếu không đưa người về nhà? Con đường này đến nhà người đều rất hắc.”

“Không cần.” Lục Phán Phán tránh thoát hấn tay, nói, “Dù sao lời nói của ta người cũng sẽ không nghe, người có thể tiếp tục đi ngoạn nhi, ta cũng quản không được người.”

Lục Phán Phán nói muốn đi, Cố Kỳ lại hai bước tiến lên, hướng tới Lục Phán Phán bóng dáng nói: “Bên kia thật sự thực hắc! Cửa hàng bởi vì đình điện đều đóng cửa, đèn đường cũng đều không điện!”

Lục Phán Phán bước chân không ngừng.

Phía sau người lại nói: “Vạn nhất trên đường có cái gì hổ, hoặc là dẫm đến cái gì mềm đồ vật, người.....”

“Là đâu.” Lục Phán Phán ngoài cười nhưng trong không cười mà quay đầu lại, “Vạn nhất lại chạy cái lộ cơ bụng người ra tới đâu?”

Cố Kỳ: “.....”

Lục Phán Phán nói xong lời này liền có điểm hối hận.

Tuy rằng Cố Kỳ đại buổi tối không trở về ký túc xá nàng có chút sinh khí, nhưng nhân gia lúc này cũng là thiệt tình thực lòng mà lo lắng nàng.

Lục Phán Phán thở dài, xoay người tiến lên.

“Người sớm một chút trở về nghỉ ngơi.” Lục Phán Phán nói, “Không phải nói phải cho ta lấy cái quán quân trở về sao? Người như vậy không có tự chủ, không hảo hảo nghỉ ngơi, như thế nào lấy quán quân? Đều là không khẩu bạch thoại nói ngoạn nhi sao?”

Cố Kỳ hơi hơi khom lưng, nhỏ giọng nói: “Ta là vừa rồi nhìn đến đình điện lo lắng người một người sợ hãi mới lại đây tìm người.”

Trong nháy mắt, bốn phía đèn tất cả sáng lên, toàn bộ thế giới đều sáng.

Bên tai vang lên cư dân nhóm tiếng hoan hô, đèn nê ông chợt lóe chợt lóe.

Trong đêm đen, Lục Phán Phán thấy không rõ Cố Kỳ mặt, nhưng lúc này, nàng lại rõ ràng mà thấy Cố Kỳ trong ánh mắt ảnh ngược chính mình.

Lục Phán Phán cảm giác tim đập giống như lỡ một nhịp.

“Người.....”

“Ta đi trở về.” Cố Kỳ đột nhiên lui một bước, cười nói, “Muốn không đuổi kịp cấm đi lại ban đêm.”

Nói xong, hần xoay người liền đi.

Lục Phán Phán lại có chút sững sờ.

Cố Kỳ đi rồi vài bước, đột nhiên xoay người, hướng tới Lục Phán Phán phát tay.

“Người yên tâm, quán quân ta nhất định sẽ bắt được!”

Hần lùi lại đi rồi vài bước, ánh mắt kiên định lại đường hoàng, bốn phía ánh đèn tựa hồ đều bị hần phụ trợ mà ảm đạm xuống dưới.

Lục Phán Phán hoàn hồn, hoảng loạn gật gật đầu, sau đó lập tức xoay người đi rồi.

*

Lục Phán Phán xách theo áo khoác về đến nhà, Hứa Mạn Nghiên chính què cái chân thí quần áo.

“Thế nào?” Hứa Mạn Nghiên mở ra hai tay, “Cái này vệ y đẹp không?”

Lục Phán Phán rất mệt, xem cũng không thấy liếc mắt một cái liền nằm trên sô pha, “Đẹp.”

Nói xong lại thấy trên bàn có một ly trà sữa, Lục Phán Phán cầm lấy tới lộc cộc lộc cộc liền hút hơn một nửa ly.

“Này vệ y hạn lượng bản đâu.” Hứa Mạn Nghiên ở trước gương các góc độ thưởng thức chính mình quần áo mới, “Chờ thời tiết lại lãnh vạch trần kiện áo khoác cũng đẹp.”

Nàng vừa quay đầu lại, liền thấy Lục Phán Phán tùy tay ném ở trên sô pha màu đen đồ lao động áo khoác.

“Ai, đem người áo khoác cho ta thử xem.”

Lục Phán Phán nằm lên áo khoác liền ném qua đi, Hứa Mạn Nghiên mặc vào, nhíu mày nói: “Thật lớn a, này tay áo như thế nào như vậy trường?”

Nàng ngẩng đầu xem gương, lại nở nụ cười: “Nhưng là cũng có khác một phen phong cách, boyfriend phong cũng không tồi.”

Lục Phán Phán lại sừng sốt sừng sốt.

Nàng đi đến Hứa Mạn Nghiên bên cạnh, nhìn kỹ, này căn bản không phải nàng áo khoác!

Suy nghĩ lập tức trở lại KTV, Lục Phán Phán khẳng định cùng với xác định là nàng cùng Cổ Kỳ lấy sai áo khoác.

Lục Phán Phán bất đắc dĩ mà cười.

Này cái gì cấu huyết duyên phận a.

“Người cười cái gì a?” Hứa Mạn Nghiên hỏi, “Người chừng nào thì mua kiện lớn như vậy áo khoác?”

“Không có gì.” Lục Phán Phán nói, “Học sinh, lấy sai rồi.”

Hứa Mạn Nghiên đem áo khoác cởi xuống dưới, còn cấp Lục Phán Phán.

Lục Phán Phán cầm áo khoác vào phòng, chuẩn bị tìm cái túi trang lên, ngày mai còn cấp Cổ Kỳ.

Run quần áo thời điểm, trong bao rút cái vật nhỏ ra tới.

Lục Phán Phán nhặt lên tới, nắm xoài trên lòng bàn tay xem, là một viên trái cây kẹo cứng.

Vẫn là quả quýt mùi vị.

Lục Phán Phán lại lần nữa bật cười.

Bao lớn người, còn thích ăn cái này.

Tác giả có lời muốn nói: Có 2 càng

Chương 31

Nam tâm cửa.

Cổ Kỳ cầm Lục Phán Phán áo khoác phát ngốc.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 31

Cố Kỳ đột nhiên hỏi: “Khánh Dương đâu?”

Lục Phán Phán: “Ân?”

Cố Kỳ nói: “Khánh Dương đại học, lần này cùng chúng ta ở một cái tổ sao?”

Lục Phán Phán: “Bọn họ ở C tổ, như thế nào?”

Cố Kỳ: “Không có gì.”

Lúc này cầu quán người đã đi được không sai biệt lắm, Lục Phán Phán làm Cố Kỳ sớm một chút trở về, sau đó lên lầu lấy bao.

Lại xuống dưới khi, cầu quán đã không có người, nhưng đèn còn sáng lên.

Lục Phán Phán chính mình buổi tối ngủ có bật đèn thói quen, nhưng đó là bất đắc dĩ, chính nàng là thực không thích lãng phí điện, đặc biệt là loại này cầu quán công suất rất cao đèn.

Chỉ là cầu quán đèn điện chốt mở ở tận cùng bên trong, nàng đứng ở chốt mở trước, do dự mà không ấn đi xuống.

Tuy rằng di động có thể chiếu sáng lên, nhưng tại đây loại trống trải thả diện tích không nhỏ cầu quán, tắt đèn đen nhánh một mảnh, di động quang chỉ có thể chiếu sáng lên trước mắt lộ, lại vẫn như cũ là đặt mình trong với hắc ám hoàn cảnh.

Lục Phán Phán chậm rãi duỗi tay, vừa muốn đung tới chốt mở khi, một đôi tay từ nàng đỉnh đầu duỗi lại đây, ẩn diệt chốt mở.

Giây tiếp theo, một đôi ấm áp tay nắm lấy tay nàng, mang theo nàng hướng đại môn đi đến.

Nặng đại bóng chuyển quán, Lục Phán Phán nhìn không thấy lộ, nhìn không thấy người bên cạnh, chỉ có thể nghe được hai người tiếng bước chân, nhưng nàng biết là Cố Kỳ.

Nàng lòng bàn tay hơi hơi nóng lên, lại giống như mất đi tri giác, tùy ý Cố Kỳ lôi kéo nàng, đi bước một hướng ra ngoài đi đến.

Rất nhiều năm sau, cái này 30 mét lớn lên cầu quán ở Lục Phán Phán trong lòng, lại giống như có ba ngàn mẽ, tam vạn mẽ, tựa hồ tổng cũng đi không đến cuối, nàng lại kỳ tích mà không có sợ hãi.

Vừa đến cầu quán cửa, Cố Kỳ lập tức buông lỏng tay ra.

Lục Phán Phán hơi hơi nhú mày, ngón tay không tự giác mà cuộn tròn lên, giấu ở sau lưng.

Trên cổ tay dư ôn còn ở, có một cổ trác năng cảm giác.

Cố Kỳ bắt tay đèn pin tái Lục Phán Phán trong tay.

“Ngoạn ý nhi này là ta đi dã ngoại cắm trại thời điểm dùng, rất sáng, so di động dùng tốt đến nhiều.”

Lục Phán Phán đang muốn mở miệng, Cố Kỳ lại nói: “Người không cần sốt ruột cự tuyệt ta, vô dụng.”

Lục Phán Phán ngẩng đầu nhìn hấn, yết hầu khô cạn, căn bản nói không nên lời lời nói.

“Người đã nói, làm một cái vận động viên, nhất đáng quý tinh thần là kiên cường, vĩnh không nói bỏ.”

Cố Kỳ thanh âm rất thấp, lại rất sạch sẽ, “Cho nên liền tính chỉ có 5% hy vọng, ta cũng sẽ không từ bỏ.”

Lục Phán Phán: “A? Cái gì 5%?”

Một trận gió thổi tới, Lục Phán Phán đầu tóc giơ lên, phất quá mũi, ngứa.

Cố Kỳ cười cười, duỗi tay vén lên Lục Phán Phán trên trán đầu tóc, nhẹ giọng nói không đến: “Người không cần phải xen vào cái này.”

Tác giả có lời muốn nói: 5% ý tứ các người có thể hiểu không???

Chương 32

Bên tai phong hô hô mà thổi, cuốn lên trên mặt đất lá rụng, ở không trung đánh cái vòng nhi, lại rơi xuống.

Cố Kỳ dựa thật sự gần, hần hô hấp thực nhẹ, Lục Phán Phán lại cảm nhận được một cỗ nóng rực bức người hơi thở.

Lục Phán Phán đánh cái hắt xì, sau đó bất tri bất giác lui một bước, đem trong tay quần áo ôm ở trước ngực.

“Ta đi trở về.”

Lục Phán Phán đi được rất chậm, ngày thường hơn hai mươi phút có thể tới lộ trình, nàng đi rồi mau bốn mươi phút.

Hứa Mạn Nghiên ở phòng khách xem điện ảnh, thấy nàng đã trở lại, nói: “Hôm nay tặng ca?”

Lục Phán Phán lắc đầu.

Hứa Mạn Nghiên lại chỉ vào cái bàn nói: “Ta cắt quả quýt, ăn chút?”

Lục Phán Phán nếm một ngụm, thực toan, lại không có gì muốn ăn, vì thế trực tiếp trở về phòng.

Nàng đem quần áo của mình quải đến trên giá áo, nhìn đến đặt ở một bên túi, bên trong là Cổ Kỳ quần áo.

Lục Phán Phán ngồi xồm xuống, duỗi tay dào dào, lấy ra kia viên trái cây kẹo cứng.

Nàng ma xui quỷ khiến mà lột ra đóng gói, đem đường bỏ vào trong miệng.

Một cỗ chua ngọt bay nhanh từ đầu lưỡi bò đến lồng ngực, Lục Phán Phán nằm đến trên giường, nhìn trần nhà.

Đường đã sớm ở trong miệng hóa xong rồi, thẳng đến cuối cùng một tia vị ngọt biến mất, Lục Phán Phán đột nhiên đứng dậy đi tắm rửa.

Không đồng nhất chợt nhi, Hứa Mạn Nghiên ở bên ngoài gõ cửa.

“Người tẩy đã bao lâu? Ra không ra ăn tôm hùm đất? Mấy ngày nay tôm hùm đất nhưng phì!”

“Không ăn.” Lục Phán Phán bọc áo tắm dài ra tới, đem Hứa Mạn Nghiên hoảng sợ.

“Người có phải hay không không khai để thờ? Người xem người mặt đỏ thành cái dạng gì?”

“Thủy quá năng.” Lục Phán Phán hữu khí vô lực mà hướng phòng đi đến.

Hứa Mạn Nghiên đuổi theo, sờ soạng một chút Lục Phán Phán cái trán.

“Người như thế nào như vậy này?”

Lục Phán Phán không nói chuyện, Hứa Mạn Nghiên lại tìm được nhiệt kế nhét vào miệng nàng.

Vài phút sau, Hứa Mạn Nghiên đem nhiệt kế lấy ra nhìn thoáng qua, què cái chân cũng muốn kéo nàng đi bệnh viện.

“Người bị cảm như thế nào cũng không biết, chạy nhanh đi xem.”

*

Ngày hôm sau buổi chiều, Cố Kỳ ăn mặc một kiện ngắn tay, ngồi ở phòng học cuối cùng một loạt, trên bục giảng có học sinh ở làm đầu đề diễn thuyết, phía dưới người đều mơ màng sắp ngủ.

Cố Kỳ cầm một chi bút, có một chút không một chút mà chuyển động.

Bên cạnh nữ sinh liếm liếm môi, Cố Kỳ dừng khí hỏi: “Người lạnh hay không a? Máy ngày nay hạ nhiệt độ.”

Cố Kỳ dựa vào ghế dựa chỗ tựa lưng thượng, ánh mắt cố ý vô tình mà liếc quá ngoài cửa sổ.

“Không lạnh.”

Lúc này, hần di động vang lên một chút.

[Lục Phán Phán]: Ta tới trường học, quần áo cho người đặt ở trữ vật quầy.

[Cố Kỳ]: Ta hảo lãnh.

[Lục Phán Phán]:?

[Lục Phán Phán]: Người ở đâu?

Cố Kỳ cầm di động, suy nghĩ trong chốc lát, trên mặt hiện lên ý cười.

[Cố Kỳ]: Ta ở A khu dạy học, lầu ba, 304

[Lục Phán Phán]:.....

Chỉ chốc lát sau, khóa gian nghỉ ngơi trong lúc, học sinh đều nằm sắp xuống ngủ, Cố Kỳ lại ngồi đến lão thẳng, nhìn cửa.

Đột nhiên, cửa xuất hiện một đôi tiểu bạch giày, chỉ lộ cái nhòn nhọn, lập tức lại lui đi ra ngoài.

Cố Kỳ lập tức đứng dậy đi ra ngoài, thấy Lục Phán Phán đang theo cửa thang lầu đi đến, trong tay xách theo cái túi.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 32

Hoắc Đạt thẳng lắc đầu: “Lộc lộc người đi đi, này phiến giang sơn chúng ta cho người bảo hộ.”

Ngô Lộc nhìn về phía ở một bên uống nước Cổ Kỳ, nói: “Cổ Kỳ, người đi giúp đỡ đi, Tiểu Trạch Khải như vậy đại vóc dáng, Lục Phán Phán trị không được!”

Cổ Kỳ đang muốn gật đầu, La Duy đột nhiên cười ha hả mà đứng dậy: “Đừng kêu Cổ Kỳ, hử hôm nay cùng là mệt nhất, tốt xấu làm người nghỉ ngơi một lát, vẫn là ta đi thôi, ta đi đi WC liền đi a!”

Cổ Kỳ: “Ta không mệt.”

La Duy vỗ vỗ Cổ Kỳ bả vai: “Không có việc gì, ta làm đội trưởng đương nhiên muốn thông cảm các người, hảo hảo nghỉ ngơi đi, buổi tối còn có huấn luyện đâu.”

Cổ Kỳ: “.....”

La Duy hướng buồng vệ sinh đi đến, Cổ Kỳ cũng buông nước khoáng, đi ở La Duy mặt sau.

Phía sau Ngô Lộc lải nhải còn ở tiếp tục: “Ta lại cùng các người cường điệu một lần! Tới gần thi đấu! Đều cho ta vạn phần cẩn thận! Không cần ăn lung tung rối loạn đồ vật, bên ngoài cái gì nướng BBQ cay rất nặng đều cho ta ngừng! Bằng không ta thấy một lần mắng một lần! Còn có ngày thường

đi đường đều cho ta tiểu tâm lâu! Lúc này nếu là ra cái tam bệnh hai đau các người chính là muốn tức chết ta!”

Ngô Lộc tiếng nói vừa dứt, liền nghe thấy trong WC một trận vang lớn.

Hắn nháy mắt sắc mặt đều trắng, một trận nhi gió xoáy dường như vọt vào WC, liền thấy La Duy thẳng tắp mà nằm ở thang lầu biên, muốn khóc không khóc nhìn Ngô Lộc.

Ngô Lộc: “.....”

Thật đúng là tưởng cái gì tới cái gì.

“Sao lại thế này?!” Ngô Lộc hỏi, “Như thế nào hảo hảo liền té ngã?”

Cố Kỳ biểu vô biểu tình mà nói.

“Thang lầu thượng có thủy, hắn không đứng vững, lăn xuống dưới.”

Ngô Lộc vừa nghe đến “Lăn” tự, cả người nổi da gà đều ra tới.

Bóng chuyền quán lầu một buồng vệ sinh tắc nghẽn một đoạn thời gian còn không có tìm người rửa sạch, đại gia lúc này đều ở lầu hai thượng WC, ngoạn ý nhi này lăn xuống tới, không tàn cũng đến thương.

“Còn thất thần làm gì?!”

Ngô Lộc nổi trận lôi đình, “Chạy nhanh cho ta đưa bệnh viện!!!”

*

Lục Phán Phán cố sức mà đem Tiểu Trạch Khải đỡ ra giáo bệnh viện, mới vừa hạ bậc thang, liền thấy Cố Kỳ đỡ La Duy khập khiễng mà đi tới.

Lục Phán Phán: “.....”

Không biết hiện tại từ chức còn tới hay không đến cấp?

Lục Phán Phán cũng không đi, liền xa xa nhìn La Duy chậm rãi triều nàng đi tới.

Chờ hẳn đến gần, Lục Phán Phán cười lạnh một tiếng, nói: “Như thế nào, còn mua một tặng một đâu?”

La Duy không nói lời nào, Lục Phán Phán tiếp tục nói: “Các người ngày thường một đám nại quăng ngã nại đánh, như thế nào liền mấy ngày nay như vậy yếu ớt, một quăng ngã liền bị thương?”

La Duy vùi đầu đến càng thấp.

Lục Phán Phán ánh mắt lướt qua Cố Kỳ, thấy hẳn biểu tình nhàn nhạt, liền không hề nói cái gì, mang theo bọn họ lên xe.

Tiểu Trạch Khải vóc dáng tối cao, tự động ngồi xuống hàng phía trước.

Lục Phán Phán ngồi xếp sau trung gian, Cố Kỳ đi lên khi, xếp sau ba người có vẻ có tể.

Xe khai không vài phút, Lục Phán Phán liền cảm giác có điểm oi bức.

Nàng cũng không dám động, Cố Kỳ cánh tay dựa gần nàng, thậm chí có thể cảm nhận được cơ bắp lực lượng.

Vì thế xe taxi thượng, bốn người đều không có nói chuyện.

Tiểu Trạch Khải cảm thấy Lục Phán Phán còn ở sinh khí, vài lần há mồm tưởng hòa hoãn không khí, cũng không dám.

La Duy còn chưa tính, hảo thủ hảo chân Cố Kỳ cũng không nói một lời, này không khí đã có thể quá áp lực.

Cuối cùng Tiểu Trạch Khải nhin không nổi, nói: “Ai, ta đây đều là lần thứ hai bởi vì ăn đồ tồi tiến bệnh viện.”

Đúng lúc này, Cố Kỳ giật mình, đào một viên đường ra tới ăn.

Lục Phán Phán mặc danh trong lòng căng thẳng, nghe hấn lộn ra giấy gói kẹo rất nhỏ thanh âm, chính mình lồng ngực cũng kích động một cỗ mặc danh đồ vật.

Tiểu Trạch Khải vẫn như cũ lẩm bẩm: “Ta khi còn nhỏ tặc thích ăn đường, ta bà ngoại cũng sủng ta, trong nhà chưa bao giờ thiếu đường. Sau lại có một ngày, trong nhà đường ăn xong rồi, ta bà ngoại nói đi siêu thị cho ta mua quý nhất nhập khẩu đường, kết quả các người đoán như thế nào chiêu? Ta bà ngoại còn chưa tới gia, ta liền phát hiện ta hàm răng tùng. Ta mẹ nói ta muốn thay răng, vì thế muốn đem bà ngoại cho ta mua đường ném, ta đều còn không có nhìn thấy nhập khẩu đường trông như thế nào!”

Lục Phán Phán cùng Cố Kỳ đều không ra tiếng, chỉ có La Duy để ý đến hấn.

“Sau đó đâu?”

Tiểu Trạch Khải: “Nhưng ta mẹ như vậy moi người, sao có thể đem như vậy quý đường đều ném? Vì thế một ngày nào đó, thừa dịp bọn họ tặng ca, ta liền ở nhà tìm đường.”

La Duy: “Tìm được rồi sao?”

“Đương nhiên!” Tiểu Trạch Khải vỗ đùi, mặt mày hớn hở, “Làm ta ở tủ quần áo tìm được rồi!”

La Duy: “Lợi hại nha!”

Cố Kỳ nhai nhai đường, nói: “Hát đôi đâu?”

Tiểu Trạch Khải quay đầu lại xem Lục Phán Phán biểu tình không quá tự nhiên, sinh động không khí tâm tư cũng không có, thấp giọng nói thầm nói: “Nhiên, sau đó hôm nay ta liền có thể nói, ta bởi vì ăn long não bị đưa đến bệnh viện tẩy quá dạ dày.”

La Duy: “.....”

Toàn xe không khí đều đọng lại thời điểm, Lục Phán Phán đột nhiên nở nụ cười, cúi đầu, một tay đỡ cái trán.

Tài xế cũng đi theo cười.

Tiểu Trạch Khải nhẹ nhàng thở ra, xoay đầu tới, nhìn Lục Phán Phán: “Phán Phán tử, không tức giận đi?”

Lục Phán Phán cười đẩy ra hãnh đầu: “Người sống tới ngày nay cũng là không dễ dàng.”

Cố Kỳ duỗi tay, đem Tiểu Trạch Khải đầu xoay trở về.

“Thành thật điếm.”

Tiểu Trạch Khải: “Người ở ăn cái gì? Ta cũng muốn ăn.”

Cố Kỳ từ trong túi sờ xúc một viên đường, đưa cho Tiểu Trạch Khải, Tiểu Trạch Khải nhìn, ghét bỏ mà nói: “Người thật đúng là hợp với tình hình, đáng tiếc ta đã là cái thành thực nam nhân, ta không ăn đường.”

Cố Kỳ không lý Tiểu Trạch Khải, lại hỏi Lục Phán Phán: “Người ăn sao?”

Lục Phán Phán mất tự nhiên mà quay đầu đi: “Ta không yêu ăn đường.”

Cố Kỳ: “Phải không?”

Hắn thanh âm rất nhỏ, lại liền ở Lục Phán Phán bên tai, trong không khí còn mang theo một cỗ kẹo rất nhỏ vị ngọt.

Lúc này, tài xế đem xe dừng, Lục Phán Phán lập tức tách ra đề tài, hô: “Xuống xe thời điểm cẩn thận điểm, dừng lại cho ta khải chạm vào.”

Cố Kỳ ngậm miệng, cái thứ nhất xuống xe.

Hắn mở cửa xe, thấy Lục Phán Phán động tác có chút dồn dập, vì thế duỗi tay ở nàg đình đầu chần một chút.

Lục Phán Phán vốn là thất thần, xuống xe thời điểm quả nhiên đụng phải xe đình, nhưng lại chỉ cảm thấy mềm mại.

Nàng bỗng chốc ngẩng đầu, thấy Cố Kỳ duỗi tay, lôi kéo cánh tay của nàng, đem nàng mang xuống xe.

Lục Phán Phán vừa đứng ổn liền thu hồi chính mình cánh tay, cũng không thấy mặt sau người, vùi đầu triệu bệnh viện đi đến.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 33

“Gia nguyệt!” Lục Phán Phán lần này là thật sự có điểm sinh khí, “Ta vừa mới không phải theo như người nói sao, ta thật sự không có yêu đương tính toán.”

Trọng Gia Nguyệt dừng một chút, xin lỗi mà nói: “Ngượng ngùng a, chủ yếu là vừa mới sư huynh hấn chủ động tìm ta muốn người WeChat, ta coi hấn có thể là đối với người có ý tứ, cho nên ta mới tương đối hưng phấn.”

Trọng Gia Nguyệt nói xong, Lục Phán Phán theo bản năng mở ra WeChat xem, quả nhiên có một cái bạn tốt xin.

Trọng Gia Nguyệt bình tĩnh lại, lại nói: “Bất quá ta cũng chỉ là đoán mò, nhiều ít nữ nhân trẻ già măng mọc cũng chưa thu phục hấn, hấn chỗ nào là dễ dàng như vậy liền tìm người muốn WeChat, phỏng chừng là ta vừa mới ở bệnh viện làm ơn hấn hỗ trợ, hấn trong lòng nhớ kỹ chuyện này, cho nên mới tới muốn người WeChat.”

Lời này nhưng thật ra có lý.

Vương Lạc Trinh tuổi còn trẻ, thân cao chân dài, ngũ quan thanh tú, lại tự mang một cỗ cao lãnh cấm dục khí chất, áo blouse trắng lại một xuyên, không biết mê đảo nhiều ít nữ sinh, cho nên nhân gia thêm cái WeChat khả năng liền thật sự chỉ là ứng Trọng Gia Nguyệt làm ơn mà thôi.

“Ân, ta đã biết.” Lục Phán Phán tiếp nhận rồi bạn tốt xin, “Cảm ơn người a gia nguyệt.”

“Hai chúng ta không nói này đó.” Trọng Gia Nguyệt chuẩn bị đi bãi đỗ xe, trước khi đi đổi Lục Phán Phán nói, “Ta cuối tuần liền đi Thượng Hải, đi phía trước chúng ta tụ cái cơm!”

Xe taxi tới.

Lục Phán Phán đứng ở ven đường, nhìn về phía một bên Cổ Kỳ.

Hắn sát đường đứng, bộ mặt giãn ra, trong mắt lại có một tia như có như không bực bội.

Lục Phán Phán không biết chính mình có phải hay không nhìn lầm rồi, thẳng đến Cổ Kỳ cuối cùng một cái lên xe, cửa xe nặng nề mà đóng lại.

Lục Phán Phán trầm mặc mà ngồi trên xe, tâm tình mặc danh có chút bực bội.

Nàng dọc theo đường đi không nói chuyện, nhìn ngoài cửa sổ.

Tiểu Trạch Khải ghen nửa ngày, nói: “Phán Phán tử, người đừng nóng giận, ta biết sai rồi, về sau thật sự không ăn bậy đồ vật, ta.....”

“Không có việc gì.” Lục Phán Phán đánh gãy hẳn, “Ta không có giận người.”

Cổ Kỳ bỗng nhiên ngẩng đầu, từ kính chiếu hậu xem Lục Phán Phán liếc mắt một cái.

Tiểu Trạch Khải từ trước đến nay là cái thẳng tính, nghĩ đến cái gì liền nói cái gì.

“Người ở khí cái gì a?”

“Ta.....”

Lục Phán Phán vốn dĩ tưởng nói “Ai nói cho người ta ở sinh khí?”

Chính là nghĩ lại tưởng tượng, nàng lại cảm thấy chính mình xác thật giống như rất không vui.

“Không có gì.” Lục Phán Phán nói, “Đến trường học, cẩn thận một chút xuống xe.”

Lục Phán Phán lần này ngồi ở nhất bên trái, cho nên là cuối cùng một cái xuống xe.

Tiểu Trạch Khải cùng La Duy đều trạm ven đường, cho nhau nâng hướng trong đi.

Lục Phán Phán thấy Cố Kỳ liền đứng ở xe bên, liếc nàng liếc mắt một cái.

Rõ ràng chỉ là khinh phiêu phiêu liếc mắt một cái, Lục Phán Phán lại cảm thấy truyền lại có ý tứ gì, hơn nữa là không thể triển lộ ở người khác trước mặt ý tứ.

Lục Phán Phán do dự một lát, sau đó xuống xe.

Nàng chôn đầu đi phía trước đi, mà bị người kéo lấy tay thế nhưng cũng là dự kiến bên trong.

“Ta cũng chưa sinh khí, người tức giận cái gì?”

Lục Phán Phán tưởng ném ra hấn tay, lại ném bất động, nhưng động tác lại không dám quá lớn, chỉ có thể xoay người đối mặt hấn, ngăn trở đôi tay, không cho La Duy cùng Tiểu Trạch Khải thấy.

“Ai nói cho người ta sinh khí!”

“Phải không?” Cố Kỳ nhướn mày cười cười, “VẬY người ở trên xe một câu đều không nói.”

“Người không cũng không nói chuyện sao?” Lục Phán Phán nâng cằm, cũng chỉ đủ để hãnh cằm, cảm giác chính mình khí thế không đủ, liền tăng thêm ngữ khí, “Người lên xe còn quăng ngã môn, người còn nói người không sinh khí?”

“Nga.....” Cố Kỳ âm cuối kéo trường, đột nhiên khom lưng, để sát vào Lục Phán Phán, liền hô hấp đều gần trong gang tấc, “Người cũng nhìn ra tới ta sinh khí a.”

Lục Phán Phán không nói chuyện.

“VẬY còn người? Khí cái gì đâu?”

Lục Phán Phán nhìn hãnh hai mắt, hô hấp càng ngày càng gấp.

Khí cái gì đâu?

Nàng không biết.

Nói đúng ra, nàng không tức giận, chỉ là có chút bực bội, biểu hiện ở trên mặt liền thành sinh khí.

Chính là nàng cũng không biết chính mình ở bực bội cái gì.

“Đi rồi.” Lục Phán Phán sẵn Cố Kỳ không chú ý, ném ra hãnh tay, xoay người bước nhanh tránh ra.

Không nghĩ tới Cố Kỳ là không kéo nàng, nhưng mại chân đều hai bước liền lại chặn Lục Phán Phán trước mặt.

“Hành, ta đây hỏi người một cái khác vấn đề.”

Cố Kỳ lại khom lưng, “Người là không nghĩ yêu đương, vẫn là không cùng hẳn yêu đương?”

Lục Phán Phán biết hẳn những lời này lời ngầm là cái gì.

Cho nên nàng cảm giác chính mình mặt có chút nóng lên.

Nàng lớn như vậy, gặp được quá không ít người theo đuổi, chính là chưa bao giờ có hướng Cố Kỳ như vậy trực tiếp, lại da mặt dày.

Chính là nàng lại phát hiện, chính mình như thế nào cũng đem câu kia “Không nghĩ yêu đương” nói ra.

Trầm mặc hai giây, Lục Phán Phán cảm giác chính mình tim đập càng lúc càng nhanh.

“Ai cần người lo.”

Tác giả có lời muốn nói: Lòng chân lại làm sai cái gì đâu?

Chương 34

Là đêm, Lục Phán Phán về nhà tắm rồi nằm trên giường mở ra di động, Vương Lạc Trinh khung thoại liền ở phía trước mấy bài.

Nàng tò mò địa điểm khai người này bằng hữu vòng, bên trong nội dung phi thường đơn điệu, tất cả đều là chia sẻ chữa bệnh tin tức, hoàn toàn không có bất luận cái gì sinh hoạt tin tức.

Lục Phán Phán trái lo phải nghĩ đều cảm thấy không đúng, Vương Lạc Trinh là Trọng Gia Nguyệt sư huynh, như vậy hẳn là so Lục Phán Phán hơn mấy tuổi, hai người cũng không có khả năng là đồng học bạn cùng trường gì đó, cho nên đối hẳn kia cổ mặc danh quen thuộc cảm thấy để là chỗ nào tới?

Đương nhiên, Lục Phán Phán cũng không có khả năng chủ động đi hỏi nhân gia “Ta đối với người cảm giác rất quen thuộc chúng ta có phải hay không ở đâu gặp qua?”.

Kế tiếp vài thiên, Vương Lạc Trinh cũng trước nay không chủ động liên hệ quá nàng, cho nên nàng cũng liên không thêm để ý chuyện này.

*

Mười tháng trung tuần, cả nước sinh viên bóng chuyền league phía nam tái khu vòng thứ nhất thi đấu vòng tròn ở cái này nội thành nghênh đón trận chiến đầu tiên.

La Duy thương nhưng thật ra không nghiêm trọng, đã sớm khôi phục hảo.

Hôm nay buổi sáng 10 giờ mới bắt đầu thi đấu, hẳn lại 7 giờ liền đến bóng chuyền quán, so ngày thường còn muốn sớm một chút.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 34

Không ai nói qua ta không thể chỉ vào người khấu cầu, một trương võng ở đằng kia cách, ta cũng chưa tiếp xúc đến người, người cũng không thể nói ta cố ý đem người như thế nào mà.

Lục Phán Phán xem đến lại nén giận lại bất đắc dĩ, liền Cố Kỳ đến đây lúc nào cũng không biết.

Cố Kỳ đi đến Tiểu Trạch Khải bên người, cho hấn sử cái ánh mắt.

Tiểu Trạch Khải không lĩnh ngộ đến, bực bội mà phát tay đẩy ra Cố Kỳ: “Đừng làm trở ngại ta xem thi đấu!”

Cố Kỳ chỉ phải ngồi vào xếp sau.

Ván thứ hai mau đến tái điểm, Quách Tề Lỗi lại một lần bạo lực phát bóng, vừa lúc La Duy ở một truyền, một cái cầu tiếp trở về, cánh tay đều tê dại.

Lục Phán Phán xem đến sinh khí, “Bang” đến một chút khép lại máy tính.

Loại này đấu pháp, căn bản không có ký lục tất yếu.

Xếp sau Cố Kỳ nguyên bản tầm mắt ở Lục Phán Phán trên người, nhìn đến nàng cái này động tác, lúc này mới khinh phiêu phiêu mà nhìn sân thi đấu liếc mắt một cái.

Ngay sau đó, hần chậm rãi ngồi thẳng, mắt sáng như đuốc, chăm chú vào Quách Tề Lỗi trên người.

Ván thứ hai kết thúc, duẫn cùng vẫn như cũ đại bại phân thắng, nhưng là nhưng không ai cao hứng.

Lục Phán Phán rời đi thính phòng, đi tìm Ngô Lộc.

“Ngô giáo luyện, như vậy đi xuống không thể được.” Lục Phán Phán nói, “Ấn đối phương cái này đấu pháp có ý tứ sao?”

Ngô Lộc nhìn đối diện liếc mắt một cái, thực rõ ràng, giáo luyện đang ở mảng Quách Tề Lỗi, nhưng giống như không có muốn thay đổi người ý tứ.

Ngô Lộc cân nhắc một chút, nói: “Đối phương hần là không có gì lấy không ra tay chủ công tay, cho nên cái kia đội trưởng khẳng định sẽ không hạ.”

Hần lại nhìn nhìn La Duy, nói: “Nếu không hỏi một chút La Duy hạ không dưới?”

Ngô Lộc xác thật là cái do dự không quyết đoán người, nói như vậy, loại này thời điểm không nên đi hỏi đội viên hạ không dưới.

Chính là Lục Phán Phán nghĩ đến thi đấu trước La Duy cùng nàng lời nói, như vậy cơ bản có thể kết luận, hần hôm nay liền tính là bị thương cũng sẽ không kết cục.

Bằng không hần lòng tự trọng khả năng đến bằng rút.

Lục Phán Phán chưa nói cái gì, lại về tới thính phòng.

Nàng khắp nơi nhìn một vòng, phát hiện Cố Kỳ xuyên một thân cầu y, ở một bên nhiệt thân.

Hắn hoạt động thủ đoạn, nhìn trong sân, trên tay động tác không chút để ý, ánh mắt lại có một cỗ rất cường thế công kích tính.

Lục Phán Phán hỏi Tiểu Trạch Khải: “Cố Kỳ đến đây lúc nào?”

Tiểu Trạch Khải nói: “Vừa mới a, hắn là tan học liền tới đây.”

Ván thứ ba bắt đầu, Lục Phán Phán tầm mắt một lần nữa trở lại sân thi đấu.

Tuy rằng thuyết minh mắt người đều nhìn ra được tới trận thi đấu này dẫn cùng thắng định rồi, nhưng là hiện trường cơ hồ không có gì nhảy nhót không khí.

Rốt cuộc tới người xem không nhiều lắm, còn đều là dẫn cùng học sinh, nhìn đến tình huống như vậy, trong lòng có khí, thậm chí ở đại học Công Nghệ thua cầu thời điểm bắt đầu khen ngược.

Đây là dẫn cùng học sinh trong lòng trực tiếp nhất ý tưởng, làm cho làm ra như vậy hành vi, nhưng lại càng thêm kích thích Quách Tề Lỗi.

Ván thứ ba tiến hành vài phút, La Duy một truyền, trực tiếp đem cầu đánh quá vông, mà hắn còn không có đi vị kết thúc, Quách Tề Lỗi liền trực tiếp đem cầu nhắm ngay hắn khẩu lại đây, trực tiếp đánh vào La Duy trên mặt.

La Duy lúc ấy liền ngã xuống đất, máu mũi xoát xoát mà lưu chảy ra.

Toàn trường lập tức tặc.

Những cái đó tính tình đại, Hoắc Đậ, Thẩm chu sơ những người này trực tiếp xông lên đi muốn đánh lộn, chần đờn húc dương cấp gắt gao ngăn lại.

Nhưng ngăn được người, ngăn không được đại gia phần nô, trong sân trong lúc nhất thời giương cung bạt kiếm, nếu là Đan Húc Dương trong chốc lát ngăn không được, phỏng chừng liền thật muốn đánh nhau rồi.

Trọng điểm là, từ trước đến nay liền Ngô Lộc đều sinh khí.

Người có thể thắng hẳn học sinh, nhưng người không thể cố ý thương tổn hẳn học sinh, đây là hẳn điểm mấu chốt.

Ngô Lộc đỡ La Duy kết cục, gọi người đưa hẳn đi giáo bệnh viện, quay đầu lại nổi giận đùng đùng mà nhìn lý công đại người.

Lý công đại giáo luyện cũng tự biết ngượng ngùng, huấn Quách Tề Lỗi sau, nghĩ đến cùng Ngô Lộc nói lời xin lỗi.

Nhưng là thi đấu tạm dừng thời gian hữu hạn, trọng tài đã ở thúc giục.

Ngô Lộc không phản ứng đối phương đưa qua ánh mắt, kéo kéo cổ áo, xoay người triều Cố Kỳ dương tay.

“Cố Kỳ, thượng!”

Cố Kỳ ninh ninh cổ, cất bước đi lên sân thi đấu.

Những người khác nhìn đến Ngô Lộc thay đổi người, đột nhiên an tĩnh xuống dưới, không như vậy táo bạo, trầm tĩnh mà đi đến chính mình vị trí.

Đương Cố Kỳ đứng ở La Duy vị trí kia một khắc, toàn trường bầu không khí đã xảy ra một loại mạc danh thay đổi.

Đại học Công Nghệ người cảm thụ được đến, lại nói không ra, chỉ cảm thấy có một cỗ mãnh liệt công kích tính chính ập vào trước mặt.

Tiểu Trạch Khải ngồi ở Lục Phán Phán bên cạnh, bất tri bất giác kéo lại Lục Phán Phán cánh tay.

“Phán Phán tỷ, ta như thế nào có một loại dự cảm bất tường a?”

Tác giả có lời muốn nói: Ngô Lộc: Đóng cửa, thả chó!

Chương 35

Lục Phán Phán hồi tưởng khởi kia một lần ở tôm hùm quán nhìn thấy gặp được Cố Kỳ, hẳn đem Khánh Dương đội trưởng ấn ở trên vách tường buông lời hung ác: “Lại quấy rầy ta ăn cơm ta liền đem người đầu ninh xuống dưới một cái cao nhảy lấy đà bạo lực phát bóng đánh ra đi người tin hay không?”

Có cái này trước tình, Lục Phán Phán thật đúng là sợ hãi thật sự ở sân bóng thượng làm ra cái gì hình sự án kiện.

“Cố Kỳ!”

Lục Phán Phán đột nhiên đứng lên, triều sân bóng hô.

Sân bóng an tĩnh một cái chớp mắt.

Cố Kỳ cầm cầu, nhìn về phía Lục Phán Phán.

Lục Phán Phán thực sốt ruột, lại không biết nói như thế nào, chỉ có thể triều hẳn lắc đầu.

Đan Húc Dương bọn họ đều mặc danh mà nhìn Lục Phán Phán.

Chỉ có Cố Kỳ, tay phải nắm tay, nhẹ nhàng chùy một chút ngực trái.

Tuy rằng hẳn chưa nói cái gì, nhưng là Lục Phán Phán lại an lòng.

Nàng ngồi xuống, hít sâu một hơi, gắt gao nhìn chăm chăm Cố Kỳ.

Cố Kỳ đứng ở hẳn vị trí, nửa cong lưng, sắc bén mà nhìn đối phương.

Quách Tề Lỗi đứng ở phát bóng vị, chú ý tới đối diện tân thay đổi đi lên chủ công tay.

Hắn trong lòng mặc danh có chút không để, chậm rãi vận cầu, vẫn luôn không có phát bóng.

Đối phương rõ ràng cái gì đều không có nói, nhưng Quách Tề Lỗi liền cảm thấy người nọ là tới báo thù, hơn nữa thế tới rào rạt.

Khí tràng là một loại thực kỳ diệu đồ vật, đối phương phát ra công kích tính, làm Quách Tề Lỗi cái này hàng năm ương ngành quán người có điểm chột dạ.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 35

La Duy: “.....”

Nói ngắn lại, dẫn cùng đại học năm nay league trận đầu thi đấu, lấy ai đều không có nghĩ đến phương thức thắng, hơn nữa là đại bỉ phân thắng.

Hơn nữa trận thi đấu này cũng không có gì hảo phục bàn, Lục Phán Phán đơn giản nói hai câu khiến cho đại gia trở về nghỉ ngơi, sau đó chính mình đi văn phòng phóng điện nã.

Lại xuống dưới khi, người đã đi được không sai biệt lắm, chỉ có Cổ Kỳ ngồi ở ghế trên nhìn di động.

Giờ ngọ quang từ đại môn quăng vào tới, vừa lúc chiếu vào hãn trên người.

Trên cổ còn có chưa khô hãn tích, dưới ánh mặt trời thực thấy được.

Lục Phán Phán lúc này mới chú ý tới, Cổ Kỳ mặt thực bạch, trên người làn da lại không tím bạch.

Khỏe mạnh màu da cùng lưu sống hữu lực cơ bắp đường cong, nửa làm chưa khô hãn tích, thế nhưng làm người xem đến một trận mặt đỏ tim đập.

Trùng hợp lúc này Cổ Kỳ ngẩng đầu nhìn về phía Lục Phán Phán, Lục Phán Phán trong lòng hoảng hốt, vội vàng chôn đầu đi phía trước đi làm bộ không thấy được.

Cố Kỳ đuổi theo.

“Người đi nhanh như vậy làm gì?”

“Ân?” Lục Phán Phán có một loại làm chuyện xấu chột dạ cảm, “Ta đi ăn cơm a.”

Lục Phán Phán lại đi rồi vài bước, “Người như thế nào còn ở chỗ này?”

Cố Kỳ: “Chờ người a.”

Lục Phán Phán bước chân càng mau, ngón tay ở sau lưng quấy.

Không nói chuyện, cũng không tỏ vẻ cái gì, chỉ là đi ra ngoài.

Hai người đi đến cầu quán ngoại đường nhỏ thượng.

Lục Phán Phán cảm giác chính mình luôn có một cỗ mặc danh khấn trương cảm, vì thế tìm nói: “Hôm nay thi đấu, người cảm giác thế nào?”

Cố Kỳ: “Người muốn nghe ta chân thật ý tưởng sao?”

Lục Phán Phán: “Đương nhiên.”

Cố Kỳ: “Nếu không phải người ở thi đấu trước kêu ta một tiếng, ta thật không thể bảo đảm ta có thể hay không đánh đến hãn hoài nghi nhân sinh.”

Lục Phán Phán cười khê: “Kia thuyết minh người vẫn là thực lý trí.”

Cố Kỳ nhìn thiên, cười như không cười mà nói: “Cũng không phải sở hữu thời điểm đều lý trí.”

Lục Phán Phán nhìn về phía hãn, ở hãn sắp quay đầu tới khi lại dời đi ánh mắt.

Lục Phán Phán: “Thi đấu kết quả cố nhiên quan trọng, nhưng là cầu phẩm cũng rất quan trọng.”

Cố Kỳ: “Ân.”

Lục Phán Phán: “Tuy rằng cái kia Quách Tề Lỗi thực không phẩm, nhưng là chúng ta không cần thiết cùng hắn giống nhau.”

Cố Kỳ: “Ân.”

Lục Phán Phán: “Thua muốn chịu thua, thắng càng muốn tôn trọng đối thủ.”

Cố Kỳ: “Ân.”

Lục Phán Phán: “Nhưng là Quách Tề Lỗi loại người này, cũng muốn cấp điểm giáo huấn, bằng không hẳn thật cho rằng chơi bóng là kéo bè kéo lũ đánh nhau đâu.”

Cố Kỳ: “Ân.”

Lục Phán Phán: “Bất quá ở đây thượng, người vẫn là phải có chính mình cân nhắc, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, không nhất định phải toàn nghe ta, ta cũng không phải mỗi lần đều phán đoán chuẩn xác.”

Cố Kỳ: “Ân.”

Lục Phán Phán dừng một chút, nói: “Người rốt cuộc có hay không đang nghe ta nói chuyện?”

Cố Kỳ cười nói: “Đương nhiên đang nghe.”

Hắn dừng lại, cúi đầu nhìn Lục Phán Phán: “Người nói, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, không nhất định phải toàn nghe người,

người cũng không phải mỗi lần đều phán đoán chuẩn xác.”

Hắn giống như lời nói có ẩn ý, ngữ khí cũng không quá đứng đắn.

Lục Phán Phán mặt chậm chậm địa nhiệt, “Ta cùng người nói thi đấu.”

Cố Kỳ: “Đúng vậy, ta đang nói thi đấu, bằng không người nghĩ sao?”

Lục Phán Phán không nói tiếp, bước nhanh hướng phía trước đi đến, Cố Kỳ cười đuổi kịp.

“Người đi đâu nhi a?”

Lục Phán Phán: “Ăn cơm trưa.”

Cố Kỳ: “Nhà ăn?”

Lục Phán Phán: “Đúng vậy.”

Cố Kỳ: “Cùng nhau a.”

Lục Phán Phán không nói chuyện, đi được thực mau.

Cố Kỳ đi theo nàng phía sau, hai người bóng dáng kéo thật sự trường, trước sau cách một khoảng cách.

Cố Kỳ chậm rãi tới gần, ở bóng dáng đan chéo ở bên nhau kia một khắc, Lục Phán Phán giống như cảm giác được cái gì, đột nhiên quay đầu lại, Cố Kỳ quán tính hướng phía trước, hai người khoảng cách lập tức kéo thật sự gần, liền đối phương hô hấp đều cảm giác được đến.

Mùa hè nhiệt lượng thừa còn chưa tiêu tản, trong không khí còn kèm theo xao động.

Cố Kỳ: “Làm sao vậy?”

Lục Phán Phán lui một bước, xoay người hướng phía trước đi.

“Không có gì.”

Nhìn như bình tĩnh không gợn sóng, Lục Phán Phán trong tay bao lại rơi trên mặt đất.

Đây là một cái không có khóa kéo bao, bên trong chìa khóa, di động, phần bánh tất cả đều rơi xuống ra tới, còn có một cái màu đen đèn pin.

Hai người đều ngẩn người.

Lục Phán Phán lập tức đem bao nhặt lên tới, rút ra tới đồ vật lung tung mà nhét vào đi, vỗ vỗ dính hôi bao, sau đó tiếp tục hướng phía trước đi.

Mặt sau người lại đột nhiên duỗi tay đem bao lấy đi.

“Nhìn rất trọng, ta giúp người lấy đi.”

Lục Phán Phán phản ứng lại đây khi, bao đã ở trên tay hẳn.

“Không cần.” Lục Phán Phán nói, “Không nặng.”

Cố Kỳ: “Kia vì cái gì rớt trên mặt đất?”

Lục Phán Phán tim đập đột nhiên một mau, duỗi tay đem bao đoạt lại đây.

“Trượt tay.”

“Như vậy a.....” Cố Kỳ vẫn là đi theo nàng phía sau, lại dán thật sự gần, hướng phía trước hơi hơi khom lưng, ghé vào nàng bên tai nói, “Ta tay không hoạt, người nếu không suy xét một chút làm ta đương người giò xách hộ chuyên nghiệp?”

Lục Phán Phán bước chân dừng lại, gặt gao nắm bao mang.

Phía sau thân ảnh càng thêm rõ ràng.

“Nói đơn giản điếm chính là, người muốn hay không lại suy xét một chút, làm ta đương người bạn trai?”

Tác giả có lời muốn nói: Tu một chút, hôm nay sẽ bổ song càng, ngày mai cũng sẽ, nhưng là không cần chờ, khả năng đều rất vẫn

Chương 36

Phán Phán trong đầu ong ong kêu, không quá thanh tỉnh, cũng không biết chính mình suy nghĩ cái gì.

Cố Kỳ nhìn nàng bộ dáng này, có điếm hối hận.

Rốt cuộc lần trước hẳn nói như vậy thời điếm, Lục Phán Phán hoài nghi hẳn đầu óc có vấn đề.

Vì thế Cố Kỳ lập tức lui ra phía sau hai bước, nghiêm túc mà nói: “Ta thi đại học sáu trăm bốn mươi mấy, đầu óc thật sự không thành vấn đề.”

ANH TỈNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 36

Hứa Mạn Nghiên trầm mặc trong chốc lát, nói: “Ta còn không hiểu biết người sao? Phán Phán, người nếu là có cái gì tâm sự nhất định phải cùng ta nói.”

Lục Phán Phán há miệng thở dốc, lại là cái gì cũng chưa nói.

Hứa Mạn Nghiên cũng không hỏi nhiều.

Nàng cùng Lục Phán Phán ở chung nhiều năm như vậy, phi thường minh bạch nàng tính cách.

Tuy rằng đại đa số thời điểm đều dấu không được chuyện, một có cái gì liền cùng nàng bá bá nói. Nhưng rất nhiều thời điểm tiểu cảm xúc, liền Lục Phán Phán chính mình đều vòng bất quá cong nhi, chỉ có thể yên lặng ở trong lòng tiêu hóa. Qua hồi lâu, có lẽ nghĩ tới, mới có thể vân đạm phong khinh mà cùng Hứa Mạn Nghiên đề một miệng.

“Chúng ta đây đi ăn cơm đi.” Hứa Mạn Nghiên nói, “Hôm nay cuối tuần, người nhiều, sớm một chút đi không tể.”

Lục Phán Phán gật gật đầu, cùng Hứa Mạn Nghiên ra thương trường.

Đường đi bộ bên này tân khai một nhà cá nướng quán.

Ngồi xuống sau, Hứa Mạn Nghiên nhìn mắt thực đơn, đưa cho Lục Phán Phán: “Người tới điểm.”

Lục Phán Phán không tiếp, điểm một ly bằng Coca.

“Người điếm đi, ta đều hảo.”

Hứa Mạn Nghiên tùy tiện điếm một cái hương cay cá, sau đó mở ra đi động, nói: “Ta bằng hữu gần nhất đi nước Pháp, ta làm nàng giúp ta mang theo hai bình nước hoa, ta đưa người một lọ.”

Lục Phán Phán cười cười: “Hảo.”

“Ngày hôm qua thấy dưới lầu tân khai một nhà tiệm nail, buổi tối đi thử thử?”

“Ân, hảo.”

Lục Phán Phán thanh âm không mặn không nhạt, nhưng chỉ có Hứa Mạn Nghiên có thể nghe ra nàng cảm xúc.

Nhìn đến băng Coca đi lên kia một khắc, Hứa Mạn Nghiên đột nhiên đã hiểu.

“Uy, người không phải tới nghỉ lễ sao? Người còn uống băng?”

Lục Phán Phán sững sốt một chút, đem băng Coca đẩy cho Hứa Mạn Nghiên.

Mười phút sau, cá nướng lên đây.

Lục Phán Phán ăn hai khẩu, cay đến nàng ứa ra Yên nhi.

“Như thế nào như vậy cay?”

Hứa Mạn Nghiên: “Ta vừa mới hỏi người, chính người nói ăn cay điếm.”

Lục Phán Phán mãnh uống lên một chén nước, mới nói thầm nói: “Ta có nói quá sao.....”

“Không được, quá cay.” Lục Phán Phán nói, “Đem người thủy cho ta.”

Cũng không đợi Hứa Mạn Nghiên nói chuyện, nàng trực tiếp đem nàng thủy lấy lại đây rót mấy khẩu, bởi vì quá cấp, lại sặc đến nàng khom lưng mãnh khụ.

“Có nặng lắm không a?” Hứa Mạn Nghiên vô ngữ mà nhìn nàng, “Người nói người, thật là, ai, ta cũng không biết nói người cái gì.”

Hứa Mạn Nghiên tắc một trương giấy lại đây, Lục Phán Phán không sặc, xoa xoa miệng, đang muốn ngẩng đầu, liền thấy một đôi màu trắng giày chơi bóng cùng một đôi tiểu xảo màu nâu Oxford giày.

Lục Phán Phán ngẩng đầu, quả nhiên thấy Cố Kỳ liền ở nàng trước mặt, bên cạnh còn đứng cái kia đuôi ngựa biện nữ sinh.

“Người làm sao vậy?” Cố Kỳ hỏi.

“Không có gì.” Lục Phán Phán cười nói, “Vừa mới sặc một chút.”

Cố Kỳ chưa nói cái gì, hướng một khác bàn đi đến.

Bên cạnh nữ sinh nhìn Lục Phán Phán liếc mắt một cái, sau đó gắt gao đi theo Cố Kỳ.

“Từ từ ta sao! Chân lại không người trường, còn luôn là đi nhanh như vậy.”

Cố Kỳ bước chân quả nhiên chậm lại, nữ sinh tiến lên giữ chặt cánh tay hắn.

Lục Phán Phán thu hồi ánh mắt, đuổi chiếc đĩa gấp đồ ăn.

“Uy!” Hứa Mạn Nghiên mở ra Lục Phán Phán tay, “Đây là kượng!”

Lục Phán Phán: “Nga.”

Cố Kỳ an vị ở Lục Phán Phán nghiêng đối diện.

Lục Phán Phán ăn hai khẩu đồ ăn, ngẩng đầu thấy Cố Kỳ vặn ra Coca nắp bình đưa cho đang ở chơi di động nữ sinh.

Nữ sinh cũng không ngẩng đầu lên, Cố Kỳ liền trực tiếp đem Coca đặt ở nàng trước mặt.

Không biết qua bao lâu, Hứa Mạn Nghiên ăn uống no đủ, Lục Phán Phán trong chén lại không có gì đồ vật.

“Chặc.” Hứa Mạn Nghiên nói, “Trở về đi, ta xem người cũng không có gì ăn uống.”

“Hảo.” Lục Phán Phán gật đầu, cầm lấy bao lớn bao nhỏ đi theo Hứa Mạn Nghiên rời đi.

Lục Phán Phán cùng Hứa Mạn Nghiên chân trước mới vừa đứng lên, Trình Âm liền buông di động, nhìn Cố Kỳ, nhướng mày.

“Vừa mới cái kia chính là Lục Phán Phán đi?”

Cố Kỳ nhìn nàng một cái, không nói chuyện, cúi đầu ăn cơm.

Qua vài giây, hấn lại nói: “Người như thế nào biết?”

Trình Âm ngoạ nhi chính mình bím tóc, một bộ cao ngạo bộ dáng.

“Người mẹ nó ăn một bữa cơm hương bên kia nhìn hơn mười mắt.”

“Nga.”

Cố Kỳ vùi đầu ăn cơm.

Trình Âm lại nói: “Người như vậy như thế nào truy được đến người sao, người nhìn xem nhân gia như vậy xinh đẹp, khẳng định cũng không thiếu người, người đều không chủ động, kia dựa vào cái gì coi trọng người.”

Cố Kỳ lấy chiếc đũa tay dừng một chút, trầm khuôn mặt nói: “Ta chủ động qua.”

Trình Âm sửng sốt một chút, “Cái gì?”

Cố Kỳ không lý nàng.

Vài giây sau, Trình Âm phản ứng lại đây, lập tức cười đến che bụng.

“Ta thiên!!! Cố Kỳ ai! Người Cố Kỳ cứ nhiên bị cự tuyệt! Ha ha ha ha ha ta thiên!!! Ha ha ha ha thế nào?! Cảm giác thế nào? Bị người cự tuyệt cảm giác được không?! Ha ha ha ha ta nhất định phải trở về cấp mẹ nói.”

Cố Kỳ sắc mặt càng đen, kẹp lên một khối thịt liền hướng miệng nàng tặc.

“Ăn đều đồ không được người miệng sao?”

Trình Âm: “Ngô.....”

Lục Phán Phán cùng Hứa Mạn Nghiên đi tới cửa tính tiền khi, vừa quay đầu lại, liền thấy như vậy một màn.

Nàng thở dài, lại bất đắc dĩ mà cười cười.

Chương 37

Về đến nhà, còn không đến 7 giờ.

Lục Phán Phán tắm rồi, nhìn trong chốc lát thi đấu video, lại đem kế tiếp thi đấu xếp hạng muốn gặp được đối thủ tư liệu đều lấy ra tới nhìn một lần, lại tổng cảm thấy ngực rầu rĩ, làm cái gì cũng chưa biện pháp tập trung lực chú ý.

Hứa Mạn Nghiên tắm rửa xong ra tới, thấy Lục Phán Phán bộ dáng này, liền nói: “Muốn hay không đi xem điện ảnh a?”

Lục Phán Phán lắc đầu: “Hôm nay có điểm mệt.”

“Hành.” Hứa Mạn Nghiên nói, “Ta đây đi trong phòng chơi game, không sao người.”

Lục Phán Phán lấy ra di động, xoát trong chốc lát Weibo, xem trong chốc lát bát quái, vẫn là cảm thấy cả người không dễ chịu, thậm chí ngực càng thêm buồn.

Vừa vịn nạng nhìn đến một con tang tang quái miêu biểu tình bao, thuận tay liền bảo tồn xuống dưới đổi thành WeChat hình cái đầu, sau đó về phòng, mở ra máy tính.

Tiến vào trò chơi non nửa tiếng đồng hồ, Lục Phán Phán khắp nơi đi một chút, làm cái hằng ngày nhiệm vụ, chém mấy đầu ngư, giết mấy chỉ gà.

Hết thấy đều đàn độn vô vị.

Liền ở Lục Phán Phán chuẩn bị hạ tuyến khi, bạn tốt danh sách đột nhiên lóe một chút.

[thẹn thùng đại đao]:?

[sét đánh bàn bàn]:?

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 37

Lục Phán Phán đơn giản công đạo vài câu, đang chuẩn bị phải đi, bụng nhỏ một trận quặn đau, đau đến nàng huyết Thái Dương đều trừu trừu hai hạ.

Nhiều năm như vậy bệnh cũ, Lục Phán Phán biết chỉ dựa vào nước ấm là kháng bất quá đi, vì thế quay đầu lại nói: “Trong chốc lát các người cơm nước xong, giúp ta đi tiệm thuốc mua một hộp thuốc giảm đau đi.”

La Duy gật gật đầu: “Ta hiện tại liền đi.”

La Duy đang muốn chạy, Tiểu Trạch Khải một phen giữ chặt hẳn, “Người hiện tại đi giáo bệnh viện rất xa a! Một đi một về ít nhất hơn nửa giờ, hỏi một chút Cố Kỳ đi, hẳn liền ở trường học bên ngoài, nơi đó tiệm thuốc nhiều, kêu hẳn mang một hộp trở về.”

Lục Phán Phán sắc mặt đã bắt đầu không hảo, nàng lắc đầu: “Không cần, vẫn một chút cũng đúng.”

Nhưng là đám kia người căn bản không nghe nàng, Tiểu Trạch Khải đã lấy ra di động cấp Cố Kỳ gọi điện thoại, La Duy tắc đỡ Lục Phán Phán muốn đưa nàng trở về.

Trở lại văn phòng, Lục Phán Phán cấp chính mình bọc một cái tiểu thảm lông cuộn tròn ở ghế trên, La Duy cho nàng đổ một ly nước ấm.

Lục Phán Phán uống một ngụm, nói: “Phiền toái người, người đi ăn cơm đi, ta nghỉ ngơi một lát liền hành.”

Dù sao cũng là một nam một nữ, La Duy cảm thấy chính mình lưu tại nơi này cũng không tốt lắm, hơn nữa xem Lục Phán Phán bộ dáng, xác thật không có quá lớn vấn đề, vì thế cho nàng mở ra điều hòa liền đi rồi.

Lục Phán Phán đem đầu dựa vào đầu gối ngủ trong chốc lát.

Mơ mơ màng màng trung, nàng nghe được một trận tiếng bước chân.

Ngay sau đó, môn bị đẩy ra.

Lục Phán Phán đột nhiên ngẩng đầu, tầm quang nhìn lại, đứng ở nàng trước mặt lại là La Duy.

Lục Phán Phán ngỡ ngác mà nhìn hăn, giọng nói tạp nói không ra.

Thẳng đến La Duy đem dược đặt ở nàng trước mặt, nàng mới nói nói: “Cảm ơn a.”

“Như thế nào khách khí như vậy.” La Duy bưng lên ly nước nhìn nhìn, “Thủy đều lạnh, ta cho người đổi một ly a.”

La Duy nhanh nhẹn mà thay đổi một ly nước ấm, Lục Phán Phán cầm một viên dược ra tới, đang muốn nhét vào miệng, cửa đột nhiên lại truyền đến một trận dồn dập tiếng bước chân.

Lục Phán Phán cùng La Duy đều ngẩng đầu nhìn lại, Cố Kỳ áo khoác xách ở trong tay, thở hồng hộc mà đi vào tới, nhìn Lục Phán Phán liếc mắt một cái, theo sau ánh mắt dừng ở trên bàn kia hộp dược thượng.

Hăn mu bàn tay ở sau người, bất mãn mà nhìn về phía La Duy: “Không phải kê ta mua thuốc sao?”

La Duy thấy Cố Kỳ sắc mặt không tốt lắm, vội vàng giải thích: “Không phải chơi người a, trên đường gặp đồng học, người trong bao có dược đâu, liền cho ta.”

Cố Kỳ lại cúi đầu xem Lục Phán Phán, đem một hộp dược phóng Lục Phán Phán trước mặt.

Nho nhỏ một hộp, mặt trên còn có phim hoạt hoạ hoạ.

Nhi đồng bản.

“Ăn ta cái này.”

Lục Phán Phán ngẩng đầu xem hẳn: “Vì cái gì là nhi đồng bản?”

Cố Kỳ: “Ngọt ngào.”

Lục Phán Phán nói không rõ chính mình trong lòng là cái gì tư vị, tưởng cự tuyệt, lời nói lại đổ ở giọng nói nói không nên lời.

Đốn như vậy một khắc, nàng nói: “Người cho người bạn gái cũng mua nhi đồng bản sao?”

Tác giả có lời muốn nói: Ai, ngày mai vẫn là song càng tới bố tức mấy ngày nay đoạn càng, bất quá vẫn là thời gian không chừng, buổi chiều hẳn là có canh một, buổi tối có canh một.

Ta..... Ta..... Ta đều như vậy thành khẩn, các người không thể cho ta nhắn lại sao QAQ

Chương 38

La Duy nguyên bản ở điều điều hòa độ ẩm, nghe được Lục Phán Phán nói, theo bản năng liền quay đầu nhìn thoáng qua.

“Người cho người bạn gái cũng mua nhi đồng bản sao?”

La Duy tổng cảm thấy lời này hẳn nghe có điểm quen tai.

Nga, đúng rồi, hẳn bạn gái cũng thường thường hỏi như vậy.

“Người mang người cái kia cái gì làm muội muội chơi game cũng tốt như vậy tính tình sao?”

“Cái này phun ra bẹp khăn quàng cổ đẹp? Là các người ban cái kia học tập uỷ viên mang đẹp sao?”

La Duy phản xạ có điều kiện mà đánh một cái lạnh run, lại đi coi chừng Kỳ thời điểm, chỉ thấy hăn cúi đầu, cũng không biết suy nghĩ cái gì, nói một câu: “Sẽ không a.”

La Duy: “.....”

Lục Phán Phán gật gật đầu, thần sắc bình đạm, một ngụm thủy đem được nuốt vào.

“Hôm nay phiền toái các người, cũng mệt mỗi một buổi sáng, các người đi ăn cơm trưa đi.”

Thấy Lục Phán Phán gợn sóng bất kinh, La Duy cảm thấy chính mình khẳng định là suy nghĩ nhiều.

Lục Phán Phán khả năng thật sự chính là thuận miệng vừa hỏi, sao có thể giống hăn bạn gái như vậy lời nói có ẩn ý.

“Ân, kia Phán Phán tỷ người hảo hảo nghỉ ngơi a.”

La Duy đi ra ngoài, còn kéo Cổ Kỳ một phen.

Cổ Kỳ đột nhiên ngẩng đầu, đầy mặt nghi hoặc: “Không phải, ta không bạn gái, ta đưa cái gì nhi đồng bản?”

Trong văn phòng lập tức an tĩnh, tất cả mọi người đều không nói chuyện.

Lục Phán Phán ngơ ngẩn mà nhìn Cố Kỳ, há miệng thở dốc, lại cái gì cũng chưa nói.

La Duy ở bọn họ trung gian đứng lúng ta lúng túng mà.

Này cổ bầu không khí, thay đổi Tiểu Trạch Khải khả năng cảm thụ không ra, nhưng La Duy chính là quá quen thuộc bất quá.

Hắn khụ một tiếng, nói: “Ta đi trước ăn cơm a.”

La Duy xoay người phải đi, Cố Kỳ còn đứng ở Lục Phán Phán trước mặt, chờ nàng hạ câu nói.

Lục Phán Phán bụng nhỏ quặn đau lại một trận đánh úp lại, nàng nhúu nhúu mày, đôi tay ôm bụng, sắc mặt chính lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ biến bạch.

“Người nghỉ ngơi đi.”

Cố Kỳ buông những lời này, đi ra ngoài.

Lục Phán Phán lại ngẩng đầu khi, văn phòng nội đã không có những người khác.

Điều hòa ngoại cơ hô hô mà vang, học sinh tập thể tan học, dưới lầu cũng náo nhiệt lên.

Lục Phán Phán cả người thả lỏng lại, lại uống một hớp lớn nước ấm, bụng nhỏ đau đốn tựa hồ có giảm bớt.

Nàng giữa đầu, nhắm hai mắt, đem làm công ghế chỗ tựa lưng điều thấp nằm xuống.

Trong lòng ghen một đoàn hờn dỗi giống như đột nhiên tiêu tán.

Thời gian bất tri bất giác mà qua đi, dưới lầu âm ỉ cũng dần dần biến mất.

Cố Kỳ liền đứng ở văn phòng cửa, lười nhác mà dựa vào vách tường, di động ở trong tay quay cuồng.

Trình Âm điện báo đã bị quai rớt ba cái.

Kẹt cửa lộ ra một tia quang, một đạo bóng dáng liền ở kia ánh sáng thượng lúc ẩn lúc hiện.

Trình Âm lại phát tới tin tức.

“Người nói có chuyện gấp, nửa giờ liền trở về, hiện tại đã bao lâu?”

“Người có phải hay không đã chết? Đã chết nói một tiếng ta hảo thông tri mẹ.”

“Người biết thiên nhiên lạnh không? Người biết ta cỡ nào đáng thương sao?”

“Hảo, ta một người tại đây cô độc ăn cơm.”

“Hảo, Cố Kỳ, người xong rồi.”

“Người xong rồi ta cùng người nói.”

Cố Kỳ liếc mắt một cái, thu hồi di động, đi nhanh rảo bước tiến lên văn phòng.

Lục Phán Phán nửa năm ngồi ở làm công ghế, chính nhìn chăm chăm kia hộp thuốc giảm đau phát ngốc.

Thấy Cố Kỳ tiến vào, Lục Phán Phán nhoáng lên, trong tay thuốc giảm đau rớt mà, nàng vội vội vàng vàng mà muốn đi nhặt, làm công ghế

đã bị người dạo qua một vòng, giây tiếp theo, Cổ Kỳ khom lưng lại đây, đôi tay chống ở trên tay vịn, đem nàng vòng lên.

Hai người khoảng cách gần đến gần chút nữa là có thể cảm nhận được đối phương hô hấp.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 38

Trình Âm mê mang mà chớp chớp mắt.

Lục Phán Phán: “Ta mang người đi đi.”

Trình Âm chút nào không che dấu chính mình thực hiện được tươi cười: “Hào a hảo a.”

Lục Phán Phán nhìn ra được tới cái này tiểu cô nương cái gì tâm tư, phỏng chừng muốn tìm cơ hội cùng nàng trò chuyện.

Quả nhiên, đi chưa được mấy bước, Trình Âm liền chủ động mở miệng.

“Tỷ tỷ, ca ca ta ngày thường ở trường học nghe lời sao?”

“Còn hành.”

“Truy hấn nữ sinh nhiều sao?”

“..... Cái này ta không rõ lắm.”

“Xem ra hấn vào đại học sau nối nghiệp vô lực a, người biết không, trước kia cao trung thời điểm, truy hấn nữ sinh số đều đếm không hết.”

Trình Âm liếc Lục Phán Phán liếc mắt một cái, thấy nàng không nói lời nào, liền tiếp tục thôi: “Nhưng là hấn xem đều không xem một cái, người biết vì cái gì sao?”

Không đợi Lục Phán Phán trả lời, Trình Âm liền nói: “Bởi vì hắn đã từng bị một người nữ sinh thương tổn quá.”

Lục Phán Phán bước chân lung lay một chút, nhìn thẳng phía trước, nhỏ giọng hỏi: “Vì cái gì?”

Trình Âm: “Khi đó có một người nữ sinh a, mỗi ngày tìm hắn, lại là đưa đồ ăn vặt lại là gọi điện thoại, mỗi ngày đi học trước đều tới nhà của chúng ta tiểu khu cửa chờ hắn.”

Lục Phán Phán không nói chuyện.

Trình Âm buông tay: “Hắn cho rằng đó chính là tình yêu, ai biết cái kia nữ sinh chỉ là tưởng mỗi ngày sao hắn tác nghiệp, sau đó phát hiện hắn mỗi ngày buổi sáng đều đi trong ban sao lớp trưởng tác nghiệp về sau, cái kia nữ sinh liền mỗi ngày dính lớp trưởng, không bao giờ để ý đến hắn.”

Lục Phán Phán: “.....”

Trình Âm ngửa mặt lên trời thở dài: “Có thể là cái này nữ sinh cho hắn thương tổn quá lớn đi, sau đó không còn có nữ sinh có thể thành công xuất hiện ở nhà của chúng ta cửa hai lần trở lên.”

Lục Phán Phán: “..... Chuyện khi nào a.”

Trình Âm: “Hắn tiểu học 5 năm cấp đi.”

Lục Phán Phán: “.....”

Trình Âm: “Cho nên ca ca ta thật sự không phải thực dễ dàng động tâm một người nga, hắn thích một người liền rất nghiêm túc.”

Trình Âm cố tình cùng Lục Phán Phán nói rất nhiều Cổ Kỳ sự tình.

Đơn giản chính là biến đổi pháp nhi mà khen Cổ Kỳ.

Nhưng là Trình Âm thanh âm dễ nghe, đầy nhịp điệu, sinh động như thật, Lục Phán Phán tổng hội đi theo nàng lời nói, trong đầu hiện ra một vài bức hình ảnh.

Bất tri bất giác, nàng thế nhưng bởi Trình Âm đi đến mười bốn khu dạy học cửa.

Tiếng chuông vừa mới đánh quá, chậm rãi, có học sinh ra tới.

Trình Âm còn ở cuồn cuộn không ngừng mà khen Cố Kỳ, đã nói đến hẳn cao vừa đi trường học báo danh thời điểm ngủ quên sau đó đánh bậy đánh bạ vào lớp bên cạnh phòng học thượng một vòng khóa sau cái này ban lão sư không muốn thả người, cùng nguyên bản Cố Kỳ nên đi lớp học chủ nhiệm lớp đánh lên.

Lục Phán Phán tựa hồ tưởng tượng tới rồi Cố Kỳ kia lười biếng bộ dáng, ngây ngô ngô quan, cao gầy dáng người, xông vào người khác ban, cũng không biết xông vào cái nào nữ sinh thanh xuân.

“Người nói nhiều như vậy Cố Kỳ ưu điểm, chẳng lẽ hẳn thật sự liền không có khuyết điểm sao?” Lục Phán Phán hỏi, “Một chút đều không có sao?”

Trình Âm khó xử mà nghĩ nghĩ, thủ sẵn cái ót, lấp bắp mà nói: “Cái này thật đúng là rất khó tưởng, muốn thật nói khuyết điểm đi, đại khái chính là bọn họ hàng năm đánh bóng chuyền nam nhân, eo đều không tốt lắm.”

Lục Phán Phán: “.....”

Mới từ trong phòng học ra tới hơn nữa nhìn đến chính mình muội muội cùng Lục Phán Phán ở vui sướng đối thoại Cố Kỳ lòng tràn đầy nháy nhót mà đi tới, vừa lúc liền nghe thế câu nói, trong tay thư “Bang” đến một chút rớt trên mặt đất.

Tác giả có lời muốn nói: Phú quý: Từ hôm nay trở đi, ta chính là con một.

*

Buổi tối có canh hai, phỏng chừng 12 giờ, không cần chờ nga

Chương 39

Người đến người đi khu dạy học cửa, này ba người đều không có nói chuyện.

Cố Kỳ xấu hổ, Lục Phán Phán cảm thấy Cố Kỳ xấu hổ, mà Trình Âm không biết chính mình ca ca vì cái gì đen mặt.

Này kỳ quái bầu không khí giăng co vài giây sau, Cố Kỳ cười vỗ vỗ Trình Âm gương mặt.

“Tiểu hài tử nói bậy bạ gì đó, đừng bướng bỉnh.”

Trình Âm một chình ác hàn, chụp bay Cố Kỳ tay. Đột nhiên lại nghĩ đến muốn ở Lục Phán Phán trước mặt cấp Cố Kỳ lưu mặt mũi, vì thế thuận tay lôi kéo hãn tay tả hữu lắc lư: “Ca ca, có phải hay không sao, ta nói đều là thật sự, người từ nhỏ đến lớn đều thực ưu tú, lão sư thích, đồng học thích, giáo luyện cũng thích, chỉ là eo không hảo mà thôi, này cũng không tính cái gì khuyết điểm đi?”

Cố Kỳ gắt gao nắm Trình Âm tay, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Người có đói bụng không? Ca ca mang người đi ăn cơm?”

“Đau đau đau!” Trình Âm mau khóc ra tới, cũng mặc kệ cái gì mặt mũi không mặt mũi, “Cố Kỳ người buông tay! Người buông ta ra! Người ngược đãi thân muội! Người có phải hay không tưởng độc chiếm gia sản!”

Lục Phán Phán khụ khụ, nói: “Ta đây về trước gia.”

Nói xong cũng không chờ Cố Kỳ trả lời, xoay người liền đi.

Vào lúc ban đêm, Trình Âm bị Cố Kỳ đóng gói ném tới sân bay đưa vào an kiểm bảo đảm nàng không có khả năng lại chuồn ra tới sau mới hồi trường học.

Ngày hôm sau, Cố Kỳ vừa đến cầu quán, đã bị người vây quanh hỏi bạn gái sự tình.

Cố Kỳ tưởng tượng đến Trình Âm liền giận sôi máu.

“Không phải ta bạn gái, là ta muội muội.”

“Ngọa tào!” Tiểu Trạch Khải vừa nghe, hai mắt bắn ra không như vậy xã hội chủ nghĩa quang mang, “Người muội muội như vậy xinh đẹp? Ở đâu đọc sách a? Có bạn trai sao?”

Cố Kỳ xem đều lười đến liếc hăn một cái, hướng phòng thay quần áo đi đến, “Luyện đấu kiếm, có hứng thú sao?”

Tiểu Trạch Khải: “..... Ta chỉ là quan tâm một chút đồng đội người nhà mà thôi.”

Khi nói chuyện, Lục Phán Phán tới.

Nàng cùng đại gia chào hỏi, hướng lầu một buồng vệ sinh đi đến.

Trải qua cầu quán trung gian khi, nàng ma xui quỷ khiến mà triều Cố Kỳ nhìn lại, vừa mới hăn cũng đang xem nàng.

Lục Phán Phán chỉ quét như vậy liếc mắt một cái liền dời đi ánh mắt, nhanh hơn bước chân triều buồng vệ sinh đi đến.

Ra tới khi, Ngô Lộ chính mang theo đại gia làm một chọi một luân phiên tiếp khấu cầu.

Mười mấy người phân tổ luyện tập, đánh cầu thanh hết đợt này đến đợt khác.

Ngô Lộc phụ xuống tay, vòng một vòng, lớn tiếng nói: “Các người đều cho ta hảo hảo chú ý tư thế! Vốn dĩ bóng chuyền cái này vận động khom lưng động tác nhiều, đối eo tổn thương đại, các người ngày thường nếu là không chú ý tư thế, quá không được mấy năm eo cơ liền vất vả mà sinh bệnh, có nghe thấy không!”

Tất cả mọi người đều nói tốt, chỉ có Cố Kỳ cứng đờ mà khẩu một cái cầu, đối diện Đan Húc Dương không tiếp được.

Bởi vì vừa mới Lục Phán Phán trải qua khi, Cố Kỳ không biết chính mình có phải hay không nhìn lầm rồi, Lục Phán Phán giống như ở ghen cười.

:)

Trình Âm.

Ta giết người.

Lục Phán Phán trở lại văn phòng, đem ăn ở đăng ký biểu sửa sang lại ra tới.

Cuối tuần thi đấu xếp hạng muốn đi nơi khác đánh, học sinh ăn ở nàng đã an bài thỏa đáng, liền chờ trường học thể dục bộ bộ trưởng ký tên.

Nàng cầm bảng biểu, mới vừa đi tới cửa, không biết Cố Kỳ khi nào liền tới đây, hai người một đôi thượng, Lục Phán Phán liền trong triều lui một bước.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 39

Cố Kỳ xoay người cùng Đan Húc Dương chạm vào quyền, theo sau, hai người từng người trở về vị trí cũ.

Cầu từ đối diện phát lại đây, kinh truyện đến Đan Húc Dương trong tay khi, Lục Phán Phán chú ý tới hấn lần này thác cầu so dĩ vãng muốn cao một chút.

Nếu không phải thời gian dài quan sát huấn luyện, người bình thường là nhìn không ra loại này rất nhỏ khác nhau.

Ngay sau đó, Cố Kỳ mau công chạy lấy đà, giả vờ nhảy lấy đà, liền ở đối phương ba người liên hợp lưới bóng chuyền nhảy lấy đà khi, Cố Kỳ lại đột nhiên tạm dừng, theo sau lại bất lực chạy cao nhảy lấy đà, thuận lợi sai khai đối phương nhảy lấy đà thời gian!

Một người thời gian kém sau, Cố Kỳ thuận lợi công phá đối phương cường thế lưới bóng chuyền.

Cầu rơi xuống đất kia một khắc, hiện trường người xem bao gồm đối phương người xem đều không có phản ứng lại đây.

Cố Kỳ này một người thời gian kém khẩu cầu hoàn thành đến quá nhanh quá lưu sướng, Lục Phán Phán ức chế không được mà hưng phấn, mà Cố Kỳ cũng tại đây một khắc triều nàng xem ra.

Hiện trường tiếng hoan hô chợt khởi.

Cố Kỳ hai mắt sáng ngời, ý cười dạt dào, triều Lục Phán Phán ngẩng ngẩng cằm.

Thiếu niên khí phách hăng hái khi, cả người đều ở sáng lên.

“Cố lên!” Lục Phán Phán đứng lên kêu, “Rất tuyệt! Cố lên!”

Lục Phán Phán ngồi xuống sau, lại nghe được chung quanh người xem nghị luận.

“Có thể a cái này chủ công tay, thật lâu không có nhìn đến như vậy xinh đẹp một người thời gian kém khẩu cầu.”

“Thao! Dài quá như vậy một khuôn mặt, công kích tính cư nhiên như vậy cường, này mẹ nó nhân gian thêm ướm khí a.”

Lục Phán Phán: “.....”

Không phải, hiện tại đại học nữ sinh như thế nào như vậy có thể đâu.

Nhưng mà đương dẫn cùng đuổi theo điểm số khi, đối phương giáo luyện cũng kêu tạm dừng, lâm thời điều chỉnh chiến thuật.

Đối phương giáo luyện là cái đôi mắt ngoan độc người, hẳn thay đổi một cái phó công tay, người này phi thường nhanh nhẹn, lên sân khấu lúc sau cơ bản chuyên môn nhìn chăm chăm Cố Kỳ.

Mà mặc kệ là Cố Kỳ giả động tác hay là Tiểu Trạch Khải chiến lược tính yếm hộ đều rất lớn trình độ dựa vào nhị truyền tay Đan Húc Dương thác cầu, nhưng đối phương phòng thủ thật sự quá cường hãn, Đan Húc Dương dần dần có vẻ lực bất tòng tâm, điểm số lại lần nữa kéo ra.

Lục Phán Phán lòng bàn tay đều ra mồ hôi, nhưng mà ván thứ hai dẫn cùng vẫn là lấy ba phần chênh lệch thua.

Năm cục tam thắng tái chế hạ, liền thua hai cục, nếu muốn phiên bàn, muốn thừa nhận rất lớn tinh thần áp lực.

Trừ lần đó ra, còn ý nghĩa kế tiếp tam cục đều phải thắng, đây cũng là vận động viên thể lực đánh giá.

Tác giả có lời muốn nói: Hoa trọng điểm: Thể lực đánh giá

Trình Âm hôm nay trước tạm thời offline, có người đọc đoán được lạ, nàng chính là hạ thiên văn 《 ngày không rơi 》 nữ chủ, một cái tùy thời tùy chỗ có thể đầu nhập tình cảnh bắt đầu biểu diễn diễn tinh, đại gia cảm thấy hứng thú nói có thể điểm tiến tác giả chuyên mục cất chứa một chút nha ~

Ngày mai vẫn là buổi chiều canh một, buổi tối canh một

Chương 40

Nghỉ ngơi thời gian còn thừa ba phút.

Ngô Lộ đang ở công đạo mọi người chuyên chú mau tấn công phá đối phương lưới bóng chuyên, nhưng đại gia tựa hồ không có gì đáp lại, lại hoặc là nói đúng Ngô Lộ an bài không phải thực tán thành.

Chỉ có Cố Kỳ uống một ngụm thủy, vẫn như cũ trầm mặc.

Này cùng hẳn ngày thường thi đấu giống nhau, mặc kệ là thua vẫn là thắng, hẳn ở đây hạ đều sẽ không có quá nhiều cảm xúc dao động, chỉ có tới rồi trong sân trong ánh mắt mới có thể bộc phát ra đối thắng lợi khát vọng.

Lục Phán Phán đứng ở một bên, trong tay nước khoáng bị nàng nắm chặt đến hẳn ròn ròn.

Tiểu Trạch Khải cùng La Duy sắc mặt đều không tốt lắm, thậm chí không thể nào nói chuyện.

Đây là bốn quý league tới nay, bọn họ lần đầu tiên liền thua hai cục.

Đối diện lịch châu đại học đã điều chỉnh tốt trạng thái, chuẩn bị bắt đầu ván thứ ba thi đấu.

Lục Phán Phán nhìn bọn họ liếc mắt một cái, quả nhiên, thần thái nhẹ nhàng tự nhiên, không vội không táo.

“Bọn họ lưới bóng chuyên quá khó công phá.” Đan Húc Dương thanh âm đem Lục Phán Phán lực chú ý kéo lại, “Hơn nữa bọn họ lại chiếm thân cao ưu thế, liên hợp lưới bóng chuyên thời điểm tựa như một bức tường, phi thường đáng sợ, mà chúng ta đã thua hai cục, muốn xoay chuyển.....”

“Người sai rồi!”

Lục Phán Phán sợ hãi hần nói ra nhứt chí nói ảnh hưởng toàn đội sĩ khí, lập tức đánh gãy hẳn, “Lịch châu đại học xác thật am hiểu phòng thủ, hơn nữa trong tình huống bình thường đối thủ liền thua hai cục, bọn họ là có thể thắng.”

Tất cả mọi người nhìn về phía Lục Phán Phán.

“Nhưng là, loại tình huống này bọn họ đối mặt đối thủ giống nhau cũng sẽ bởi vì thể lực không đủ chuyển biến chiến thuật bắt đầu phòng thủ là chủ, nhưng là khẳng định thể lực còn có kinh nghiệm mặt trên so bất quá bọn họ.”

La Duy chậm rãi ngẩng đầu, ngơ ngẩn mà nhìn Lục Phán Phán.

Ngô Lộ liên tục gật đầu, hẳn không tốt với biểu đạt, tại đây loại thời điểm hẳn khẩn trương càng là nói không nhanh nhẹn lời nói, cho nên vừa

rồi tất cả mọi người đều không như thế nào minh bạch hẳn ý tứ.

“Cho nên chúng ta muốn tiếp tục mau công, đến ván thứ ba bọn họ thể lực cũng khẳng định trước mặt hai cục không giống nhau.” Lục Phán Phán vươn tay, gằn từng chữ, “Đua sức chịu đựng cùng sức bật thời điểm tới rồi. Kế tiếp tam cục, ai càng dùng hết toàn lực, ai bạo phát lực càng kéo dài, ai liền thắng!”

Cố Kỳ cái thứ nhất bắt tay phóng tới Lục Phán Phán mu bàn tay thương.

“Ân.”

Hắn khinh phiêu phiêu một chữ, lại thập phần có lực lượng.

Ngay sau đó, đệ nhị chỉ tay, đệ tam chỉ tay, đệ tứ chỉ tay..... Đại gia sôi nổi bắt tay đặt ở cùng nhau, dùng sức ấn đi xuống.

“Cố lên!”

Lục Phán Phán trở lại thính phòng, ván thứ ba thi đấu bắt đầu.

Trọng tài thổi lên cái còi kia một khắc, Lục Phán Phán bên người thính phòng nghị luận thanh cũng dần dần biến mất.

Nhạc Tòng Gia làm thay thế bổ sung, ngồi ở Lục Phán Phán bên cạnh, lấp bắp mà nói: “Này một vòng giao nhau vòng đào thái trung, kỳ thật Khánh Dương đại học cùng đông thể phần lớn so lịch châu đại học cường, nếu chúng ta bại bởi lịch châu đại học, đồng thời Khánh Dương bại bởi đông thể đại, đó có phải hay không đại biểu chúng ta cần thiết thắng Khánh Dương đại học mới có thể tiến vào phía nam tái khu mười hai cường a?”

Lục Phán Phán khẩn trương mà nhìn trong sân, không nói chuyện, chỉ là gật gật đầu.

Nhạc Tòng Gia hít sâu một hơi: “Không được, cần thiết đến thắng, lần này rút thăm chúng ta thực may mắn trù đến lịch châu đại học, nếu mặt khác hai cái đội bóng, chúng ta căn bản.....”

Đột nhiên, hiện trường người xem thét chói tai đánh gãy Nhạc Tòng Gia nói.

Hắn lập tức nhìn về phía sân bóng, chỉ thấy lịch châu đại học giới nội rơi xuống một cái chết cầu, mà Cố Kỳ xoay người giơ lên tay trái, tùy ý đường hoàng, toàn đội người đều cực kỳ hưng phấn mà xông lên cùng hắn vỗ tay.

Mà Cố Kỳ nhìn về phía Lục Phán Phán, nhợt nhạt cười, trong mắt phát ra quang mang lại nóng cháy mà giống thái dương.

“Làm sao vậy?! Làm sao vậy!” Nhạc Tòng Gia hỏi Lục Phán Phán, “Vừa mới đã xảy ra cái gì?!”

“Tay trái!”

Lục Phán Phán kích động mà đứng lên, nửa người trên triều sân bóng ngưỡng qua đi, dường như muốn xông lên tràng dường như.

“Tay trái! Cố Kỳ vừa mới tay trái khấu cầu!”

Vừa mới kia một màn, Lục Phán Phán rõ ràng xem ở trong mắt.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 40

Tiếp ứng phương du nhạc lập tức phản ứng lại đây, lại một lần ở cầu kè bên rơi xuống đất thời điểm truyền cho La Duy.

La Duy cơ bản không có phản ứng thời gian, chỉ cần là dựa vào cơ bắp ký ức đem cầu khấu đi ra ngoài.

“Phanh”

“Phanh”

“Phanh”

Cầu rơi xuống đất.

Hiện trường an tĩnh đến chỉ nghe thấy cầu thủ nhóm thô nặng tiếng hít thở.

Tác giả có lời muốn nói: Viết một chương thi đấu, tiếp theo lớn hơn nữa khái vẫn là rạng sáng, đừng chờ.

Mặt khác nói một chút, ta mấy ngày nay đều có song càn, chỉ là giống nhau độ nhị càng đều ở rạng sáng, khả năng nhìn không tới, nhưng là không có nhảy phiêu quá.

Chương 41

Hiện trường hoan hô so trong tưởng tượng muộn tới vài giây.

Đây là đến từ lịch châu đại học người xem, vì duẩn cùng phát ra hoan hô.

Ai đều không có nghĩ đến duẩn cùng cái này ở gần mấy năm league thượng chưa từng có thứ tự đội ngũ, có thể ở liền thua hai cục dưới tình huống ngược gió phiên bàn.

Huống hồ đối phương vẫn là lấy cường hãn phòng thủ xông vào cả nước bốn cường lịch châu đại học.

Lục Phán Phán đắm chìm tại đây đến từ đối thủ người xem tiếng hoan hô trung.

Trước mắt cầu thủ nhóm ở vỗ tay, ở chúc mừng, tại đây phiến thuộc về bọn họ trên chiến trường thu hoạch đối thủ hoan hô.

Lịch châu đại học giáo luyện cùng giám đốc mang theo cầu thủ nhóm đi tới, ấn lệ quốc tế, theo thứ tự vỗ tay.

Lục Phán Phán lúc này mới đi qua đi.

Lịch châu đại học giáo luyện tuy rằng thua thi đấu, nhưng cũng còn nhạc a, hãn cùng Ngô Lộc cười tủm tỉm mà nói nói mấy câu sau, lực chú ý liền đến Lục Phán Phán trên người.

“Cô nương, ta cảm giác năm trước gặp qua người a, người lúc ấy.....”

“Lúc ấy ta ở Khánh Dương đại học nhậm chức.” Lục Phán Phán nói, “Chúng ta hãn là ở cả nước tái thượng gặp qua.”

“Đúng đúng đúng!” Lịch châu đại học giáo luyện liên tục gật đầu, lại triều thính phòng nhìn lại, “Ta xem người vừa mới vẫn luôn ở thính phòng lấy cái máy tính bùm bùm lộng cái gì đâu?”

Không đợi Lục Phán Phán nói chuyện, lịch châu đại học giám đốc liền nói: “Data Volleyball đi?”

Lục Phán Phán gật đầu, lịch châu đại học giám đốc lại nói: “Ta gần nhất cũng ở lộng, nhưng là còn không thuần thực, quá khó khăn thật sự, những cái đó số hiệu gì đó, còn muốn hiện trường mạnh đánh, ta đầu óc đều chuyển bất quá tới.”

Lục Phán Phán nói: “Không có việc gì, nhiều luyện luyện thì tốt rồi.”

Ngô Lộc liếc Lục Phán Phán liếc mắt một cái, không nói chuyện.

Cái này tiểu cô nương, vô cùng đơn giản một câu liền mang qua, lại không biết nàng ngầm trả giá nhiều ít.

Ngô giáo luyện lại tiếp tục cùng đối phương giáo luyện cùng giám đốc nói chuyện, Lục Phán Phán khắp nơi nhìn thoáng qua, ở góc ở tìm được Cố Kỳ.

Hắn không cùng những người khác cùng nhau cùng lịch châu đại học người giao lưu, mà là đứng ở một bên uống nước.

Tuy rằng lịch châu đại học người nhất tưởng giao lưu người là hắn, nhưng là xem hắn xa xa đứng ở chỗ đó, cũng không phải cao ngạo, nhưng khiến cho người cảm thấy hơi xấu hổ đi quấy rầy.

Vừa mới cũng có mấy cái nữ người xem chạy tới tìm hắn, muốn cái liên hệ phương thức gì đó, nhưng là vừa thấy hắn nhàn nhạt mà nâng vừa nhắc mắt, liền cảm giác không diễn.

Lục Phán Phán mặc không lên tiếng mà đi qua đi, đứng ở Cố Kỳ phía sau.

“Có khỏe không?”

Cố Kỳ xoay người, còn chưa nói lời nói, Lục Phán Phán liền chỉ chỉ hăn tay trái.

“Đau sao?”

Cố Kỳ cười, xoa thủ đoạn nói: “Đau đã chết.”

Thấy hăn không đứng đắn, Lục Phán Phán nghiêm túc mà nhìn hăn: “Ta nói thật.”

Cố Kỳ cười chậm rãi suy sụp xuống dưới, lắc lắc thủ đoạn, nói: “Không có việc gì.”

Lục Phán Phán tiến lên một phen, cầm cổ tay của hăn, nhìn hăn tay trái.

Năm ngón tay thon dài, khớp xương hữu lực, kinh lạc rõ ràng.

“Chịu quá thương sao?”

“Trước kia sự.” Cố Kỳ nói, “Bất quá không quan hệ, ta còn có tay phải.”

Lục Phán Phán ngược mắt, đối thượng hăn đôi mắt, ý đồ từ hăn trong mắt bắt giữ đến hăn cảm xúc.

“Người trước kia là một cái tay trái công tay?”

Cố Kỳ chưa nói là, cũng chưa nói không phải.

“Không sai biệt lắm đi, tay trái tay phải với ta mà nói không có gì khác nhau.”

Lục Phán Phán buông ra hăn tay, chụp bờ vai của hăn.

“Đúng vậy, mặc kệ là tay trái vẫn là tay phải, người đều rất mạnh, tiếp tục cố lên a.”

Cố Kỳ nở nụ cười, đang muốn nói chuyện, Lục Phán Phán lại nói: “Đừng ở chỗ này nhi đứng, thẳng nhân gia cũng đừng như vậy cao lãnh, đi theo người ta nói nói chuyện.”

Cố Kỳ không lại nói khác, triều sân bóng trung gian đi đến.

“Đã biết.”

*

Hai bên giao lưu sau khi kết thúc, Ngô Lộc cùng Lục Phán Phán mang theo đại gia hồi khách sạn.

Xe buýt tới đón, hai người bọn họ ngồi ở trước nhất bài.

Lục Phán Phán trong bao trang máy tính, liền đặt ở trên mặt đất.

“Trong chốc lát hồi khách sạn ta liền đem số liệu đáp ứng ra tới, chúng ta kịp thời làm phục bàn.”

Ngô Lộc gật đầu nói tốt.

Lục Phán Phán nghĩ nghĩ, lại nói: “Ngô giáo luyện, ta vừa mới suy nghĩ một chút, giống hôm nay loại này thi đấu, nói không chừng chúng ta về sau còn sẽ gặp được, còn có khả năng chúng ta sẽ đứng ở lịch châu đại học lập trường, gặp được một cái lâm thời thay đổi đấu pháp đối thủ, cho nên ta nghĩ, về sau thi đấu, mỗi một ván kết thúc ta đều đem số liệu cho người xem, cũng phương tiện khách quan hiểu biết đối phương chiến thuật, chế định tốt nhất đối ứng sách lược, như thế nào điều chỉnh công kích phòng thủ hình thức.”

“Ta vừa mới cũng tưởng cùng người nói chuyện này tới.” Ngô Lộc cùng Lục Phán Phán ăn nhip với nhau, “Ta lại nhiều quen thuộc người thiết trí những cái đó số hiệu.”

“Còn có.” Lục Phán Phán nói, “Ta còn nghĩ, quang tái sau phục bàn cũng không đủ, ta trong tay có cũng đủ số liệu, cơ hồ bao quát phía nam tái khu các đại trường cao đẳng cùng với phương bắc tái khu nào đó trường cao đẳng, tuy rằng đều là cũ, nhưng là đối phương chiến thuật biến hóa hẳn là sẽ không quá lớn, về sau mỗi tràng thi đấu, nếu là ta hiểu rõ theo, ta liền sửa sang lại cho người, người có thể làm xu thế đoán trước.”

“Hào hảo hảo!” Ngô Lộc còn đắm chìm ở thắng lợi vui sướng trung, gương mặt đều là hồng, “Ta còn có thời gian, chúng ta hiện tại đã tiến vào phía nam tái khu mười hai cường, cả nước tái muốn sang năm ba tháng bắt đầu đâu.”

Lục Phán Phán cười cười, cái ót đột nhiên bị người chọc một chút.

Lục Phán Phán quay đầu lại, thấy Cố Kỳ đem đầu gác ở chỗ tựa lưng thượng, thấp giọng nói: “Người hôm nay buổi tối có hay không thời gian.....”

“Buổi tối tới ta phòng phục bàn!” Ngô Lộc đột nhiên lớn tiếng triều bên trong xe mọi người nói, “Ăn cơm liền tới a! Chúng ta muốn thừa dịp cảm giác không có biến mất thời điểm phục bàn!”

Cố Kỳ: “.....”

Lục Phán Phán ghen cười, quay lại đầu.

Trở lại khách sạn sau, đại gia cùng đi dưới lầu ăn cơm chiều, sau đó Lục Phán Phán đi đóng dấu cửa hàng cho mỗi cá nhân chuẩn bị tốt hôm nay phục bàn tư liệu.

Năm trương A4 trên giấy, ký lục dẫn cùng với lịch châu mỗi một người đội viên khẩu cầu khu vực xác suất, trợ công khu vị, khẩu cầu lộ tuyến, điều chỉnh công khu vị chờ số liệu, rậm rạp, người xem đầu vầng mắt hoa.

Ngô Lộc ngồi ở trên giường, kiêu cái chân bắt chéo, đầy nhịp điệu mà nói hôm nay thi đấu tình huống.

Lục Phán Phán ngồi ở mặt sau cùng, ôm máy tính, không có nghe Ngô Lộc phục bàn, mà là mở ra công cụ tìm kiếm.

Nàng xem qua Cố Kỳ tư liệu, nhớ rõ hẳn sơ trung cao trung ở nơi nào thượng.

Lục Phán Phán ở tìm tòi trong khung đưa vào “Cố Kỳ”, “Bóng chuyền”, “X tỉnh” ba cái từ ngữ mấu chốt, nhảy ra điều thứ nhất tin tức là đến từ 6 năm trước thể dục khối đưa tin.

“X tỉnh nam tử bóng chuyền đội thanh thiếu niên đội thay máu, năm tên thiếu niên sống được giáo luyện ưu ái tiến vào một đội.....”

Lục Phán Phán click mở này liên tiếp, thấy được Cố Kỳ tên, cùng một trương có điểm mơ hồ chụp ảnh chung.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 41

Cố Kỳ chẳng hề để ý mà nói: “Không sao cả.”

Lục Phán Phán đã hoàn toàn ngồi ổn, buông ra tay, nhìn Cố Kỳ.

Cái này độ cao, nàng vừa lúc có thể cùng Cố Kỳ nhìn thẳng.

“Là người muốn nhìn pháo hoa, hiện tại lại nói không sao cả.”

“Ai ngờ xem pháo hoa a.” Cố Kỳ quay đầu nhìn Lục Phán Phán, “Ta là muốn nhìn người.”

Không trung một trận vang lớn, rục rĩ pháo hoa lên đỉnh đầu nổ rộ.

Đủ mọi màu sắc ánh sáng chiếu rọi ở Lục Phán Phán cùng Cố Kỳ trên mặt.

Bên tai là người xem hoan hô, cùng Cố Kỳ rõ ràng tiếng hít thở.

Lục Phán Phán từ nhỏ đến lớn, xem qua rất nhiều tràng pháo hoa, nghe qua thực quá ca ngợi, cũng gặp được quá rất nhiều trực tiếp thổ lộ.

Mà lúc này đây, nàng nhất thời không có hoàn hồn.

Pháo hoa giống như ở nàng trong lòng nổ rộ, nóng bỏng lại nhiệt liệt.

Hắn thanh âm ở bên tai thật lâu không tiêu tan, một chút một chút mà cào đỏ nàng mặt.

Tác giả có lời muốn nói: Phía trước có một ít thi đấu chi tiết không đúng, ngày mai ban ngày sẽ tu, mọi người xem đến đối mới nhắc nhở không cần phải xen vào a.

Ngày mai vẫn là song càn, không có gì bất ngờ xảy ra nói buổi chiều cùng buổi tối càn, có việc nói chính là buổi tối càn

Chương 42

Pháo hoa chỉ thả không đến mười phút, tất cả mọi người còn đang chờ tiếp theo tràng khi, lại thấy đối diện lâu đài liền đèn đều diệt.

Kết thúc.

Rộn ràng nhốn nháo đám người hưng ý đã rồi, sôi nổi tan đi.

Quảng trường chậm rãi trở nên an tĩnh lên.

Lục Phán Phán ngồi ở thạch điêu thượng, duỗi chân dẫm lên thạch đôn, tìm không thấy thích hợp nhảy xuống đi tư thế.

Cố Kỳ liền đứng ở một bên, lại chỉ nhìn phía trước lâu đài.

Lục Phán Phán kêu hẳn: “Cố Kỳ, người.....”

Cố Kỳ quay đầu xem nàng, “Làm sao vậy?”

Lục Phán Phán lắp bắp mà nói: “Người đem ta lộng đi lên..... Cũng muốn phụ trách đem ta lộng đi xuống a.”

Cố Kỳ nghe vậy ngược lại lui một bước, nhìn như nghiêm túc mà đánh giá cái này thạch điêu, trong mắt lại mang theo ý cười.

“Người tưởng như thế nào xuống dưới a?”

Lục Phán Phán dịch điểm vị trí, “Người tiếp ta đi xuống.”

Cố Kỳ: “Ôm người đi xuống?”

Lục Phán Phán không biết giận.

Tính.

Nàng thật cẩn thận mà bắt lấy có thể mượn lực đồ vật, chậm rãi nâng lên một chân, đứng ở thạch điêu bên cạnh, sau đó ở dưới một khác chân đi tìm tiếp theo cái có thể mượn lực địa phương.

Liên ở nàng như đi trên băng mỏng một chút đi xuống bò khi, Cố Kỳ đột nhiên duỗi tay đem nàng vớt tiến trong lòng ngực —— thế giới đều ở xoay tròn, gió lạnh hô hô mà rớt tiến cổ áo, nàng theo bản năng ôm sát Cố Kỳ cổ, thân thể sờ chạm đến lại là thiếu niên kiên cố hữu lực ngực, cùng gắt gao ôm nàng hai tay.

Mũi chân chạm đất kia một khắc, Lục Phán Phán cảm giác mặt đất giống như cũng ở xoay tròn.

Nàng buông ra tay thời điểm, Cố Kỳ cũng buông lỏng tay ra, lại không có đẩy ra.

Hai người liền như vậy gần gũi mà đứng, trang phục mùa đông áo khoác như có như không tiếp xúc, phát ra tinh tế “Sàn sạt” thanh.

“Người dùng cái gì nước hoa a?” Cố Kỳ thanh âm rất nhỏ, làm bầm lâu bầu.

Một trận gió thổi tới, giơ lên Lục Phán Phán một sợi tóc dài, thổi qua Cố Kỳ chóp mũi.

“Như vậy hương.”

“Ta vô dụng nước hoa.”

Lục Phán Phán xoay người triều đi bộ trên đường đi.

Cố Kỳ đi theo nàng phía sau, nói thầm nói: “Đó chính là ta sinh ra ảo giác.”

*

Trở lại khách sạn khi, đại bộ phận người đã nghỉ ngơi.

Cố Kỳ im ắng mà mở ra cửa phòng, không bật đèn, nhưng vẫn là đánh thức mới vừa ngủ Đan Húc Dương.

Đan Húc Dương nửa mở con mắt, mông lung mà thấy Cố Kỳ bóng dáng, hỏi: “Đi ra ngoài ngoài ngoạ nhi a?”

Cố Kỳ gật đầu. “Sảo đến người? Ta thực mau liền hảo.”

“Không có việc gì.” Đan Húc Dương xuống giường đi thượng WC “Người có phải hay không đi ăn lẩu?”

Cố Kỳ nghe Đan Húc Dương nói như vậy, nâng lên tay áo nghe nghe.

“Không a.”

Đan Húc Dương tiến WC trước nói: “Vậy là tốt rồi, hôm nay lộc lộc chuyên môn nói nơi này cái lẩu thực nổi danh, nhưng là không chuẩn đi ăn.”

Thành phố này cái lẩu nổi tiếng nhất, tiên hương cay rất, rất nhiều du khách mộ danh mà đến, nhưng là có chút thương gia vì làm khách hàng ăn không tiêu chảy, sẽ ở để liều tăng thêm thuốc giảm đau hoặc là Norfloxacin, mấy thứ này đựng thuốc kích thích thành phần.

Cố Kỳ “Nga” một tiếng, xoay người đứng ở trước giường, kéo ra bức màn.

Lần này ra tới thi đấu, kinh phí hữu hạn, đại gia trụ mau lẹ khách sạn, không có đại ban công, chỉ có không lớn không nhỏ cửa sổ.

Cố Kỳ đem cửa sổ đẩy ra, làm gió lạnh rớt tiến vào.

Rõ ràng là thực lãnh đêm, hắt lại cảm giác cả người khô nóng.

Nghĩ đến Lục Phán Phán trên người hương vị, nghĩ đến nàng ngọn tóc phất quá chớp mũi tô tô. Ngửa cảm giác, nghĩ đến nàng hoảng loạn đương thời ba cọ qua chính mình sườn mặt.

Đánh một hồi vui sướng tràn trề thi đấu, Cố Kỳ lại nghĩ ra đi chạy hai vòng, bằng không đêm nay ngủ không được.

Đan Húc Dương thượng xong WC trở về, cái gì cũng chưa nói liền lên giường tiếp tục ngủ.

Cố Kỳ đứng ở bên cửa sổ, ngực phình lên một loại sung sướng đồ vật, không thể nói tới cái gì cảm giác, nhu cầu cấp bách cùng người chia sẻ, nếu không sẽ ở trong lòng quay lại muôn vàn.

Mà người kia, trở về trên đường vẫn luôn không nói gì, tới rồi khách sạn càng là trực tiếp vào phòng, liền từ biệt đều không có.

Nghĩ đến đây, ngực kia cỗ sung sướng đồ vật lại lẫn vào một cỗ chua xót hương vị.

Hắn quay đầu lại, thấy Đan Húc Dương đã ngủ say.

Ánh mắt lại lần nữa rơi xuống ngoài cửa sổ, Cố Kỳ nhìn đến hai cái hình bóng quen thuộc chính lén lút mà quá đường cái.

Cố Kỳ nheo nheo mắt, nhận ra kia hai người là Tiểu Trạch Khải cùng La Duy.

Cố Kỳ lấy ra di động, cho bọn hăn phát tin tức.

[Cố Kỳ]: Hai người các người làm gì đi?

[Cố Kỳ]: Vì cái gì không mang theo ta?

Đường cái người trên thực mau liền nhìn đến tin tức, đứng ở ven đường, quay đầu lại xem khách sạn.

[Tiểu Trạch Khải]: Hử, ngược gió làm tình

[Cố Kỳ]:.....?

[Tiểu Trạch Khải]: Không phải..... Tay hoạt..... Ngược gió gây án.....

[Cố Kỳ]: Chúc tính phúc.

[Tiểu Trạch Khải]:.....

Cố Kỳ biết kia hai người là đi ăn vụng cái lẩu, tự nhiên không có hứng thú, hăn rửa mặt xong chuẩn bị ngủ khi, mở cửa, nhìn thoáng qua đối diện gắt gao nhắm cửa phòng.

*

Tiểu Trạch Khải cùng La Duy đi theo hướng dẫn tìm ban ngày, cuối cùng phát hiện lại vòng hồi khách sạn.

La Duy chính buồn rầu muốn hay không tiếp tục tại đây đại trời lạnh kiên trì đi ăn thỏa thích khi, Tiểu Trạch Khải đột nhiên nói: “Ta thấy được một cái không tầm thường người chính triều chúng ta đi tới.”

La Duy: “Ai a?”

Tiểu Trạch Khải: “Phán Phán tử.”

Hai người phản ứng đầu tiên đều là mau lửu, trốn vào khách sạn đại sảnh sau, bọn họ ra bên ngoài nhìn lại, Lục Phán Phán lại quay đầu tiếp tục dạo bước, tựa hồ không phải hướng về phía bọn họ tới.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 42

Đồng thời, Lục Phán Phán nhìn mắt lần này tiểu tổ tái thành tích, đông thể đại đối chiến nam bưu thắng được, Khánh Dương đại học đối chiến nam tài thắng được, cuối cùng lịch châu đại học cùng nam bưu, nam tài tuần hoàn trong lúc thi đấu trở thành đệ tứ danh, cuối cùng vẫn là tiến vào phía nam tái khu mười hai cường.

Cả nước tái ở sang năm tam đến tháng năm cử hành, ý nghĩa nam bắc tái khu trước mười hai cường còn có hơn hai tháng huấn luyện thời gian.

Hiện tại đã mười hai tháng, khảo thí nguyệt liền mau đã đến, nghỉ đông bọn học sinh còn phải về nhà ăn tết, cho nên tính lên huấn luyện thời gian cũng không tính nhiều.

Nghỉ trước cuối cùng một lần huấn luyện, tất cả mọi người có chút thất thần.

Người còn ở cầu quán, tâm tư đại khái đã bay trở về gia.

Buổi chiều, Kim Hâm cấp Lục Phán Phán gọi điện thoại nói hẳn nghĩ đến nhìn xem, Ngô Lộc vừa nghe, lập tức liền đi hét to những người này đánh lên tinh thần tới, rốt cuộc đối phương là tài trợ thương.

Kim Hâm cùng Lục Phán Phán nhìn một lát huấn luyện, đã kêu Ngô Lộc cùng nhau lên lầu.

Hôm nay Kim Hâm lại đây ý tứ chủ yếu là hẳn muốn làm chính thức bóng chuyền chức nghiệp câu lạc bộ, chỉ là hiện tại bóng chuyền ở quốc nội

chức nghiệp hóa phát triển còn thực non nớt, đặc biệt là nam bài này một khối, cho nên hẳn tính toán trước từ giáo xí hợp tác làm khởi.

Đến nỗi này bước đầu tiên, tự nhiên chính là trước cùng các trường cao đẳng đạt thành hợp tác ý thức.

Mà loại chuyện này, Kim Hâm tự nhiên cũng là cái thứ nhất tìm được Lục Phán Phán trên đầu.

Ở Kim Hâm nói chuyện thời điểm, Lục Phán Phán toàn bộ hành trình không có phát biểu ý kiến, chỉ làm Ngô Lộc làm quyết định.

Giống loại chuyện tốt này, Ngô Lộc chỗ nào có cự tuyệt đạo lý.

Hiện giờ sinh viên vận động viên số lượng càng ngày càng tăng, nhưng chân chính có thể ở lưu tại đấu trường thượng ít ỏi không có mấy, còn lại hoặc là làm lão sư giáo luyện, hoặc là đổi nghề.

Hiện tại Kim Hâm có như vậy cái ý tưởng, không chỉ có có thể ở ngày thường huấn luyện trung cung cấp càng tốt điều kiện, không chừng tương lai còn có thể cho hẳn bọn học sinh cung cấp tân phương hướng, cứ sao mà không làm.

Ngô Lộc liền như vậy gõ định rồi.

Nhưng hẳn đồng ý còn không tính, còn phải Kim Hâm đi theo trường học nói.

Hiện tại đã là cuối kỳ, thời gian khẩn, Ngô Lộc không nói hai lời liền phải mang theo Kim Hâm đi gặp giáo lãnh đạo.

Ba người xuống lầu khi, cầu quán huấn luyện còn không có kết thúc.

Kim Hâm thấy sân bóng trung ương Cổ Kỳ, liên tục tán thưởng: “Không nghĩ tới hẳn thật đúng là lưu tại đội bóng, ta phía trước cho rằng

hắn nhiều nhất hai nguyệt liền đi.”

Lục Phán Phán: “Vì cái gì?”

Kim Hâm nhìn Ngô Lộ liếc mắt một cái, ghé vào Lục Phán Phán bên tai nhỏ giọng nói: “Miếu nhỏ cung không dậy nổi đại Phật a.”

Nói xong, Kim Hâm lại quét Lục Phán Phán liếc mắt một cái: “Bất quá ta cảm thấy khẳng định là người công lao, người nói một chút dùng cái gì phương pháp đem hắn lưu lại?”

Kim Hâm là thực đứng đắn mà đang hỏi.

Bởi vì hắn xác thật không nghĩ tới giống Cổ Kỳ loại này điều kiện nhân vi cái gì muốn lưu tại duẫn cùng. Rốt cuộc khi đó, duẫn cùng thành tích không mắt thấy, Cổ Kỳ hoàn toàn không cần thiết lãng phí thời gian ở chỗ này.

Đúng vậy.

Lục Phán Phán đương nhiên biết, Cổ Kỳ kỳ thật không cần thiết lưu tại duẫn cùng.

Lúc trước tìm hắn thời điểm hắn liền nói quá không có hứng thú, hơn nữa duẫn cùng cái gì thành tích hắn trong lòng rất rõ ràng.

Như vậy, Cổ Kỳ lưu lại nguyên nhân.....

Lục Phán Phán tưởng, đại khái, có lẽ, khả năng, là bởi vì nàng.

Một khi có như vậy ý tưởng, trong đầu lan tràn liền vô pháp khống chế.

Lục Phán Phán không nói chuyện, tròng mắt mất tự nhiên mà loạn chuyển.

Kim Hâm còn ở chọc nàng cánh tay, “Nói nói a, dùng biện pháp gì?”

Lục Phán Phán không nói chuyện.

“Hắc?!”

Kim Hâm cảm thấy buồn cười, lại chọc Lục Phán Phán một chút. Như thế nào hương nàng lấy cái kính nàng còn khiến cho vẻ mặt thẹn thùng đâu?

Lục Phán Phán phục hồi tinh thần lại, nghĩ như thế nào có lẽ Kim Hâm, nhưng lại mặc danh cảm thấy một đạo ánh mắt nhìn chăm chú vào chính mình.

Nàng ngẩng đầu, quả nhiên thấy Cố Kỳ ôm cầu, nhìn chăm chăm nàng.

Hai người cách gần mười mét khoảng cách, Lục Phán Phán thấy không rõ Cố Kỳ mặt, lại có thể cảm nhận được hãn cả người không cao hứng.

Bất quá khoảnh khắc, Cố Kỳ liền xoay người tiếp tục chơi bóng.

Lục Phán Phán mím môi, hương bên cạnh dịch một bước.

“Người ly ta xa một chút a.”

“Hắc, nha đầu thú vị.” Kim Hâm càng thêm buồn cười, “Người phát cái gì thần kinh đâu?”

*

Kim Hâm đi cùng trường học nói chuyện hợp tác, Lục Phán Phán không hảo tham dự, đem người đưa đến office building liền trở về bóng chuyền quán.

Chỉ chốc lát sau Ngô Lộc cũng đã trở lại, mắt thấy muốn tới huấn luyện kết thúc thời gian, Ngô Lộc cùng Lục Phán Phán tỉ mỉ từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ mà công đạo kỳ nghỉ phải chú ý sự tình.

Nếu là nghỉ hè liên tính, này phóng nghỉ đông trở về ăn tết, bọn họ liền sợ này một đám hoặc là ăn thành một đầu heo trở về, hoặc là thiếu cánh tay thiếu chân nhi xuất hiện ở trước mặt hần.

Cường điệu một lần lại một lần sau khi an toàn, Ngô Lộc tuyên bố nghỉ.

Một đám đại nam hài nhi theo lồng sắt thả ra chó hoang dường như, chỉ chớp mắt liền chạy trốn thất thất bát bát, chỉ còn lại có đến phiên hôm nay thu thập cầu quán La Duy, Cố Kỳ cùng Hoắc Đậ.

Ngô Lộc một đại nam nhân, cái gì đều không cần thu thập, đẩy hần kia xe đạp liền tiến vào hần kỳ nghỉ.

Lục Phán Phán cũng không có gì hảo thu thập, nằng đứng ở cửa, quần chặt khăn quàng cổ.

Mười phút sau, bên trong ba người vừa nói vừa cười mà đi ra.

Chính xác ra, là La Duy cùng Hoắc Đậ vừa nói vừa cười, Cố Kỳ an tĩnh như gà.

Ba người đi tới cửa, đệ nhất liếc mắt một cái nhìn đến Lục Phán Phán vẫn là La Duy.

Hần sát trụ bước chân, kinh ngạc hỏi: “Phán Phán tử, người còn không có về nhà a?”

Lục Phán Phán ngẩng đầu, cầm từ khăn quàng cổ lộ ra tới.

La Duy bên người Cổ Kỳ cũng thấy được Lục Phán Phán, lại không nói chuyện.

“Ta chờ người nhóm đi rồi lại đi.”

Hoắc Đậ “Hải” một tiếng, “Phán Phán tử người yên tâm, bên trong thu thập đến sạch sẽ, thủy điện đều chặt đứt, môn cũng khóa.....”

Hắn còn tưởng tiếp tục tranh công, La Duy đột nhiên nhìn bên cạnh Cổ Kỳ liếc mắt một cái, theo sau lôi kéo Hoắc Đậ đi.

“Đừng bực bực, chạy nhanh trở về khai hắc, chúng ta đều bao lâu không sờ qua trò chơi!”

Hai người bước chân mau, thực mau liền không có ảnh.

Lục Phán Phán lúc này mới nghiêng người liếc Cổ Kỳ liếc mắt một cái: “Ngày nào đó vé máy bay?”

“Ngày mai buổi chiều.”

Lục Phán Phán gật gật đầu, hướng phía trước đi.

Cổ Kỳ đi theo nàng phía sau.

Lục Phán Phán hỏi: “Hành lý nhiều sao?”

Cổ Kỳ: “Không nhiều lắm.”

Hai người trầm mặc.

Đi ra bóng chuyền quán ngoại đường mòn, tầm nhìn nháy mắt trống trải.

Lục Phán Phán trong miệng có một câu, bồi hồi thật lâu, nhưng trước sau nói không nên lời.

“Người đâu?” Vẫn là Cố Kỳ đánh võ trầm mặc, “Người chừng nào thì về nhà?”

“Hậu thiên.” Lục Phán Phán nói, “Mua cao thiết phiếu.”

“Kia muốn ngồi bao lâu?” Cố Kỳ tính một chút Lục Phán Phán gia cùng nhà hãn đại khái phương vị, “Sáu bảy tiếng đồng hồ?”

“Ngủ một giấc liền đi qua.”

Đã muốn chạy tới mở rộng chi nhánh giao lộ, Cố Kỳ phải về ký túc xá, Lục Phán Phán phải về nhà.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 43

Vừa vặn Hứa Mạn Nghiên ở kê nàng, Lục Phán Phán vẫy vẫy tay liền đi, “Ta đi trước a.”

Vương Lạc Trinh nhìn Lục Phán Phán bóng dáng, nghiêng nghiêng đầu.

“Người nợ ai a?” Hứa Mạn Nghiên hỏi.

“Trọng Gia Nguyệt sư huynh.” Lục Phán Phán nói, “Phục kiện trung tâm bác sĩ.”

Về đến nhà, Lục Phán Phán thật sự bắt đầu thu thập hành lý.

Nàng tính tính kỳ nghỉ, thật đúng là không ngắn, trong nhà quần áo cũng rất cũ, cho nên nhét đầy một cái đại cái rương, có thể mang về quần áo đều mang lên.

Thu thập hảo hết thảy, Lục Phán Phán lại cùng Hứa Mạn Nghiên cùng nhau làm cái tổng vệ sinh, sau đó tắm rồi, nằm đến trên giường, đã qua đi bốn cái giờ.

Nàng mở ra di động, tính toán xem một lát phim truyền hình, lại thu được vài điều tin tức.

Trừ bỏ mẹ ba phát tới hỏi nàng khi nào về đến nhà, mặt khác đều là Cố Kỳ.

6 giờ bốn mươi, hăn phát tới một cái “Rơi xuống đất.”

7 giờ rưỡi, hân phát tới một cái “Về đến nhà.”

8 giờ rưỡi, hân phát tới một cái dấu chấm hỏi.

Lục Phán Phán ngẩng đầu nhìn thời gian, hiện tại đã 9 giờ.

Nàng đang suy nghĩ nên trở về cái gì tin tức, đối phương đột nhiên đạ tới video.

Lục Phán Phán hoảng sợ, phản ứng đầu tiên chính là ngồi dậy đối với gương chiếu chiếu chính mình mặt, còn hảo, tắm rửa thời điểm làm mặt nạ, tóc cũng thối trúng xoã tung tự nhiên.

Nàng gom lại áo ngủ cổ áo, ẩn hạ tiếp nghe kiện.

Xuất hiện ở màn hình lại là Trình Âm mặt.

“Tỷ tỷ.....” Trình Âm đề thấp thanh âm, giống làm tặc đường như nói, “Người ngủ rồi sao?”

Lục Phán Phán không rõ nguyên do: “Không ngủ, người..... Tìm ta có việc?”

Trình Âm cười đến giảo hoạt, “Ta cùng người nói, hôm nay người không hồi ta ca tin tức, hân hiện tại một người ngoạn nhi phi chủ lưu làm ưu thương đâu.”

Lục Phán Phán: “Ân?”

“Phi chủ lưu, người minh bạch ta ý tứ sao?” Trình Âm nói, “Ta trộm cho người xem a.”

Trình Âm cầm di động tay chân nhẹ nhàng mà hướng một phòng đi đến, di động bị nàng nắm, Lục Phán Phán cái gì đều nhìn không tới.

Ngoạn nhi phi chủ lưu làm ưu thương?

Bởi vì nàng không có kịp thời hồi tin tức, liền..... Ngoạn nhi phi chủ lưu làm ưu thương đi?

Sau một lúc lâu, Trình Âm giơ lên di động, đối với một phiến màu trắng môn.

Trình Âm thanh âm từ di động truyền đến: “Tỷ tỷ, người xem nga, đừng cười quá lớn thanh, hẳn sẽ nghe được.”

Trình Âm đẩy cửa ra, một đạo nhu hòa ánh sáng chiếu sáng màn hình.

Thính giác so thị giác chậm một chút, Lục Phán Phán lại nghe được mềm nhẹ dương cầm khúc.

Theo môn chậm rãi mở ra, Lục Phán Phán thấy màn hình di động, Cố Kỳ ngồi ở một trận dương cầm trước, ăn mặc thiển sắc quần áo ở nhà, thon dài đôi tay ở hắc bạch phím đàn thượng linh hoạt nhảy động.

Phòng ánh đèn thực nhu, hẳn ngũ quan hình dáng cũng trở nên ôn hòa.

Cao dài nửa người trên theo âm nhạc nhẹ nhàng luật động, dương nhạc khúc tới cao trào, hẳn lại càng thêm thông dong mà thao tác phím đàn, tiếng đàn như nước suối, từ đầu ngón tay trút xuống mà xuống.

Thiếu niên khuôn mặt ôn nhu mà vô hại, giữa mày còn có một tia không hòa tan được ưu sầu, dung tại đây hình ảnh, làm người phân không rõ đây là không phải trong mộng mới có thể nhìn thấy cảnh tượng.

Thật sự giống như mộng, bởi vì Lục Phán Phán cảm giác tại đây trời đông giá rét nghe thấy được hoa sơn chi hương.

Cái loại này thuần tịnh mà đại biểu cho mỗi tình đầu mùi hoa, ở chóp mũi lan tràn, chui vào nàng đại não, nàng trái tim, nàng toàn thân trên dưới.

Lục Phán Phán xem đến vào thần.

Nếu nàng ở kia tòa thành thị, nàng tưởng nàng khả năng sẽ không chế không được đi hẳn bên người, tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe hẳn đạn xong này một khúc.

Nhưng Trình Âm lại lặng lẽ lui ra tới, đóng cửa lại.

Lục Phán Phán bên tai chỉ còn loáng thoáng dương cầm thanh.

“Tỷ tỷ, người biết này đầu khúc gọi là gì sao?”

Lục Phán Phán không nói chuyện.

“Thủy biên A Địch lệ na.” Trình Âm nói, “Dương cầm lão sư nói, này đầu khúc đại biểu ái mộ cùng chờ đợi.”

Lục Phán Phán hít sâu một hơi, bên tai Trình Âm thanh âm trở nên chột gần chột xa.

Trình Âm cười khanh khách: “Hắn rất nhớ người nga.”

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay phi chủ lưu Cố Kỳ, ta trước ái vì kính.

Chương 44

Trình Âm treo video, đem trò chuyện ký lục cắt bỏ, sau đó đem điện thoại thả lại tại chỗ.

Cố Kỳ lại cầm lấy di động khi, cái gì dấu hiệu đều không có.

Mùa đông đêm phá lệ dài lâu, Cố Kỳ cảm giác chính mình ở cầm trong phòng dài thật lâu thật lâu, ra tới khi, bất quá mới 9 giờ rưỡi.

“Đình ——”

Di động vang lên hai hạ.

[Lục Phán Phán]: Thấy được.

[Lục Phán Phán]: Ngồi mấy cái giờ phi cơ, sớm một chút nghỉ ngơi.

Lục Phán Phán vốn đang tưởng đề tài như vậy kết thúc, nhưng là nghĩ đến Trình Âm quải video câu nói kia, nàng đầu ngón tay dừng một chút.

Vài giây sau, Lục Phán Phán lại đã phát một cái tin tức.

[Lục Phán Phán]: Người đàn dương cầm thời điểm rất tuần tú.

Cố Kỳ: “.....”

Giờ khắc này, hẳn thế nhưng không biết chính mình nên bắt đầu hay là nên táo bạo.

Tóm lại, hẳn, đem Trình Âm từ trong phòng xách ra tới nghiêm túc giáo dục một đống lại hồi cầm phòng điên cuồng tự mình say mê hai giờ.

Nghĩ lại, chụp lén hẳn đánh đàn, còn phải một câu khích lệ, tổng so nói hẳn eo không hảo muốn làm người có thể tiếp thu một chút.

*

Lục Phán Phán ngồi vài tiếng đồng hồ động xe, về đến nhà khi, nhà ăn còn vì nàng sáng lên một chiếc đèn.

Lục Phán Phán cùng tô hoà thuận đều chờ nàng, trên bàn cơm đồ ăn còn mạo hiểm nhiệt khí.

Lục Phán Phán đơn giản thu thập một chút liền thượng bàn ăn cơm, trong chén đồ ăn đôi thêm nhi.

Ăn xong rồi cũng không cho nàng rửa chén, ba mẹ đuổi nàng đi tắm rửa sớm một chút nghỉ ngơi.

Lục Phán Phán cũng chỉ có ở mỗi lần nghỉ mới vừa về nhà thời điểm cảm giác chính mình giống cái công chúa, lục dục thành mấy ngày nay luôn là biến đổi pháp nhi cấp Lục Phán Phán làm tốt ăn. Hẳn là đại học lão sư, nghỉ tương đối nhàn, tô hoà thuận ở viện nghiên cứu công tác, hiện giờ cũng mau lui lại hưu, so hưởng chút niên hạ ban sớm, mỗi ngày đều mang chút mới mẻ thịt cá trở về.

Nhưng hòa thuận nhật tử qua không mấy ngày, lại bắt đầu nhắc mãi Lục Phán Phán chung thân đại sự.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 44

Tô hoà thuận do dự một chút, vẫn là tiếp nhận này hộp.

“Người lo lắng.”

Kim Hâm ngồi một lát, lại nói muốn đi phòng bếp hỗ trợ. Lục dục thành bầm xương sườn, không mẫn không nhạt mà nói: “Người đừng tới thêm phiền đại thiếu gia, hảo hảo ngồi đi.”

Kim Hâm ngược ngừng gặt đầu, ngồi trở lại Lục Phán Phán bên người.

Trong phòng bếp người vội thật sự, phòng khách vị kia lại nhìn TV không nói lời nào, Lục Phán Phán chỉ phải gương cho binh sĩ tới hòa hoãn không khí.

“Ai, người cái kia giáo xí hợp tác khiến cho sinh động, thế nào a?”

Kim Hâm nói: “Mới vừa khởi bước, cái gì sinh động, từ từ tới, bất quá các người trường học bên kia là nói thỏa, học kỳ sau khai giảng ta liền cho các người lộng hai đài tự động phát bóng cơ, chờ nghỉ hè ta sẽ giúp các người sửa chữa lại một chút tràng quán.”

Lục Phán Phán cười: “Tốt như vậy?”

Kim Hâm: “Hai bên lẫn nhau thắng sao, ta cái này câu lạc bộ thành hình về sau còn dựa này những trường cao đẳng cho ta chuyển vận nhân tài.”

Lục dục thành bưng một chậu canh gà từ trong phòng bếp ra tới, nghe xong một lát, cũng không phát biểu ý kiến gì.

Kim Hâm đuổi kịp đi đem canh gà tiếp nhận, hướng trên bàn bái: “Ta tới ta tới.”

Chỉ chốc lát sau, trên bàn cơm bái đầy rượu và thức ăn.

Kim Hâm bồi lục dục thành uống rượu, nói chuyện phiếm đứt quãng, thường thường tẻ ngắt còn phải dựa Lục Phán Phán tới tiếp tục đề tài.

Mỗi khi lúc này Lục Phán Phán một bên mạnh mẽ giới thiệu một bên trong lòng nghĩ ngai sang năm đừng tới chúc tết tết.

Nhưng là lời này khẳng định không thể nói ra.

Ăn xong cơm chiều, Kim Hâm muốn chủ động đi rửa chén, tô hoà thuận làm hẳn một bên nhi đi.

“Người mười ngón không dính dương xuân thủy nhưng đừng đem nhà ta chén quăng ngã.”

Tô hoà thuận này ngữ khí là có chút trọng, Kim Hâm xấu hổ mà cương xuống tay, không biết làm sao.

“Ai, cũng không còn sớm.” Lục Phán Phán nói, “Người hôm nay là trụ khách sạn vẫn là bay trở về đi a?”

“Buổi tối chuyển bay.” Kim Hâm nói.

“Vậy người nhưng đến sớm một chút, vạn nhất trên đường đổ đâu.”

Kim Hâm nói tốt, dọn dẹp một chút chuẩn bị ra cửa.

“Ba, mẹ, ta đây đi về trước a.”

Tô hoà thuận ở trong phòng bếp mở ra vòi nước, cũng không biết nghe không nghe được, lục đục thành ở ban công đùa nghịch hoa cỏ, quay đầu lại nói: “Trên đường cẩn thận.”

Nói xong lại tiếp tục lăn lộn hăn hoa cỏ.

Lục Phán Phán tùng Kim Hâm ra cửa, đến dưới lầu, Kim Hâm bọc lên khăn quàng cổ, nói: “Người đi lên đi, bên ngoài lạnh.”

Lục Phán Phán gật gật đầu, xoay người thượng hai tầng bậc thang, lại nói: “Hôm nay người nói chuyện đó nhi, chính là may lại tràng quán, ta hỏi người a, người tốt cuộc có phải hay không bởi vì ta nguyên nhân a? Muốn thật nói như vậy, ta cảm thấy không cần thiết, người làm những cái đó cũng rất tiêu tiền, đặt ở dẫn cùng loại này tiền đồ không biết đội bóng thượng ta cũng không đành lòng. Ta là chính mình thích này một hàng, cũng nguyện ý đi vào cân nhắc, nhưng là chính người có sự nghiệp, không cần thiết tới giúp ta.”

Kim Hâm khoa trương mà mở to hai mắt: “Hắc, giấy trắng mực đen thêm hợp đồng, người cho rằng ta lừa gạt người a?”

“Ta không phải cái kia ý tứ.” Lục Phán Phán thở dài, “Tính, người trên đường chậm một chút.”

“Ta đây đi rồi a.”

“Từ từ, đêm nay giống như muốn hạ tuyết, người hơn phân nửa phi không được, trước đính cái khách sạn lo trước khỏi hoạ đi.”

“Hành.”

Tiến đi Kim Hâm, Lục Phán Phán về đến nhà, bàn ăn đều thu thập sạch sẽ.

Tô hoà thuận về phòng đọc sách, đêm nay hơn phân nửa cũng sẽ không trở ra.

Nàng mỗi năm hôm nay đều như vậy, Lục Phán Phán thói quen, cũng không đi quấy rầy nàng.

Lục dục thành bưng chén tương cây đậu ngồi vào trên sô pha, triệu Lục Phán Phán vẫy tay.

“Muội muội, tới bồi lão ba uống chút rượu, vừa mới hấn ở chỗ này ta cũng chưa như thế nào uống.”

Lục Phán Phán sẽ không uống rượu trắng, lục dục thành tự nhiên là biết đến, cho nên kêu nàng uống rượu cũng chỉ là cái ý tứ, mục đích là tưởng ngồi cùng nhau liêu một lát thiên.

Ngày thường hai vợ chồng già đều có chính mình sự nghiệp, một cái dạy học còn muốn mang hạng mục, một cái làm nghiên cứu, đều rất vội, không thể nào đề cập Lục Phán Phán tý tý.

Chỉ có mỗi năm lúc này, lục dục thành tổng hội kêu Lục Phán Phán bồi nàng uống rượu, cha con hai cùng nhau hoài niệm hoài niệm qua đi.

Trò chuyện trò chuyện, đề tài tổng không rời đi Kim Hâm.

“Người nói hấn ái không yêu tý tý người? Đương nhiên ái, ái lắm, bằng không lúc ấy có thể bởi vì người tý tý một câu, liền trời cao xuống biến chuyện gì thì đều làm gì?”

“Ai, tuổi trẻ cũng thật là hảo, hấn truy khởi tý tý người tới, ta trên mặt đều có quang. Kia một xe xe hoa hồng hướng dưới lầu đưa, nhiều nhiệt thiên a ở đơn vị cửa nhất đẳng chính là một buổi trưa, một cái khùng cao người nghe người tý tý nói phi công soái liền chính là đi khảo tư phi giấy phép, phun đến là mặt bạch miệng thanh.”

“Ân.....” Lục Phán Phán nhàn nhạt đáp lại, tiếp không thượng lời nói.

Rốt cuộc Kim Hâm truy nàng tử tử lúc ấy, nàng mới hơn mười tuổi, mỗi ngày ở trong trường học, cũng không rõ lắm này đó.

“Chính là kết hôn sau, người xem tử tử người thật sự quá đến hảo sao?” Lục dục cách nói sẵn có, “Là, bọn họ Kim gia là có tiền, chính là một đại nam nhân không thể bởi vì trong nhà có tiền liền không sự nghiệp, người này sinh có ý tứ gì?”

“Nga, hôm nay phi nước Mỹ xem NBA, ngày mai đi Châu Phi xem World Cup, đánh cuộc cái cầu có thể thua thượng trăm vạn, cùng người khác đua ngựa bạch bạch đưa ra đi hai căn hộ.”

“Người nói hăn đối với người tử tử được không đi, cũng là tốt, đi chỗ nào đều mang lên tử tử người, cũng chưa từng thấy hăn có này đó hái hoa ngắt cỏ thói quen, nhưng tử tử người đều ba mươi, chỗ nào có thể trơ mắt nhìn chính mình thượng phu liền như vậy cả ngày chơi bởi lâu lổng, người nói nàng nhọc lòng không nhọc lòng, kia hai năm ta nhìn tử tử người cả ngày cùng hăn cãi nhau, ta đều lo lắng.”

Những việc này phát sinh ở Lục Phán Phán sau khi lớn lên, nàng gặp qua, ngẫu nhiên cũng có thể tiếp thượng hai câu, bất quá phần lớn vẫn là lục dục thành đang nói.

“Tử tử người ra ngoài ý muốn, có thể quái Kim Hâm sao? Kỳ thật không thể, ai biết ngoài ý muốn khi nào tới. Nhưng lòng ta liền không qua được cái này điểm mấu chốt, hăn nếu là thành thực điểm, ổn trọng điểm, hoặc là nói, tử tử người nếu là không gả cho hăn, có phải hay không liền không có sau lại những việc này? Nàng có phải hay không liền.....”

Những lời này, lục dục thành cơ hồ mỗi năm đều phải nói một lần.

Vì thế nói là ở cùng Lục Phán Phán nói chuyện phiếm, không bằng nói là hẳn ở cùng chính mình đối thoại.

Lục dục thành ngẩng đầu vừa thấy thời gian, đều mau 11 giờ, dọn dẹp một chút cảm xúc, làm Lục Phán Phán đem trên bàn sửa sang lại.

“Không nói không nói, người già rồi liền ái đề chuyện xưa, ta uống nhiều quá mệt nhọc, người cũng đi ngủ sớm một chút đi.”

Lục Phán Phán nói tốt.

Lục dục thành đi đến phòng cửa, lại đối Lục Phán Phán nói: “Muội muội a, ta có câu nói vẫn luôn tưởng cùng người nói.”

Lục Phán Phán quay đầu lại: “Ân?”

Lục dục cách nói sẵn có: “Người cũng không cần phiền chúng ta luôn là cho người tìm thân cận đối tượng, chúng ta già rồi, liền muốn nhìn bên cạnh người có cái đáng tin cậy người có thể dựa vào.”

Hắn dừng một chút, lại nói: “Ta biết ở người tuổi này nói lời này có điểm tàn nhẫn, nhưng là..... Lãng mạn không phải chân thật, lại sáng lạn luyến ái cũng không bằng trầm ổn che chở.”

Lục Phán Phán gật gật đầu.

“Ba, ta đã biết, người đi ngủ sớm một chút đi.”

Lục Phán Phán đi phòng bếp rửa chén, vội xong đã hơn mười một giờ.

Nàng xoa xoa tay, đi ban công quan cửa sổ.

Đông đêm thực an tĩnh, có người gia đã tắt đèn, đối diện nhà ở mỗi tầng chỉ có ba bốn hộ đèn sáng.

Tiểu khu đèn đường đã sớm sáng, từ giữa không trung chiếu hạ, có thể thấy bay lả tả bông tuyết.

Thật sự tuyết rơi.

Lục Phán Phán chậm rì rì mà tẩy chén, nghĩ Cổ Kỳ.

Nhà hăn bên kia tuyết hăn là ngừng, lúc này là nằm ở ấm áp trong ổ chăn, vẫn là ngồi ở phòng khách chơi game cơ?

Lục Phán Phán động tác càng thêm chậm, hai ba cái chén giặt sạch mười tới phút.

Lại ngẩng đầu khi, nàng thấy dưới lầu có cái mơ mơ hồ hồ bóng người ở đi lại.

Người nọ từ nơi xa đi tới, thấy không rõ thân ảnh hình dáng, cũng phân không rõ giới tính.

Thằng đến hăn đứng ở đèn đường hạ, chiếu sáng ở hăn trên người, Lục Phán Phán trong lòng cả kinh.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 45

“Không có việc gì.”

Lục Phán Phán lúc này mới phản ứng lại đây Cố Kỳ ở trả tiền, nàng vội vàng đề lại hấn tay: “Ta thỉnh người.”

Cố Kỳ dễ như trở bàn tay liền tránh ra tay nàng, cho tiền, lại cảm thấy buồn cười, lẩm bẫm: “Này vẫn là lần đầu tiên có nữ sinh nói muốn mời ta.”

Lục Phán Phán cố ý hỏi: “Nói như vậy người mỗi lần cùng nữ sinh đi ra ngoài đều thực thân sĩ mà bỏ tiền?”

Cố Kỳ vừa nhấc mắt, đem Lục Phán Phán trên mặt giáo hoạt thu hết đáy mắt.

“Toi mạng đề?”

Lục Phán Phán lắc đầu cười khê: “Tính, không vì khó người.”

Cố Kỳ sách một chút, bất đắc dĩ mà quay mặt đi.

“Ta nếu là nói ta bên người không có nữ sinh quay chung quanh, người khẳng định cũng sẽ không tin.”

Lục Phán Phán đôi tay phủng cằm, “Ân, vậy người tiếp tục nói.”

Cố Kỳ: “Không có gì hảo thuyết a, chính là các nữ sinh thường thường kêu ta đi ăn cơm đi chơi, nhưng không có ai chủ động nói qua mời khách.”

Lục Phán Phán chớp chớp mắt: “Hợp lại người cự tuyệt nhân gia nguyên nhân chính là không có chủ động mời khách?”

“A?” Cố Kỳ vẻ mặt không thể nói lý, “Ta chỉ là ở kể lể một cái khách quan sự thật, người trọng điểm trao chỗ nào vậy?”

Lục Phán Phán hết sức vui mừng.

“Nói nữa.” Cố Kỳ nói, “Ta nhìn giống cái loại này nữ sinh vừa nói mời khách ta liền cùng người đi nam nhân sao?”

Lục Phán Phán nhấp cười, buộc chặt cổ áo, mang lên khăn quàng cổ cùng trên quần áo mũ.

Nàng đứng lên, chọc chọc Cố Kỳ mu bàn tay.

“Đi, ta thỉnh người xem tuyết.”

Cố Kỳ sửng sốt một chút, bỗng chốc đứng lên.

“Người từ từ ta a.”

*

Toàn thế giới giống như đều an tĩnh, ở thường thức này xa cách ba năm đại tuyết.

Trên đường xe không thể nào bóp còi, hồ nước cũng chảy xuôi đến phá lệ tĩnh.

Tim đường công viên đèn đường thực ôn nhu.

Lục Phán Phán cùng Cố Kỳ ngồi ở đèn đường hạ ghế dài thượng.

Kỳ thật Lục Phán Phán không thể nào thấy rõ, mặc dù đỉnh đầu có đường đèn chiếu xạ, nàng chứng kiến phạm vi cũng chỉ có trước mắt bay

xuống bông tuyết, cùng dư quang Cố Kỳ sườn mặt.

“Người ngày mai khi nào đi?”

“Dù sao đuổi kịp ta mẹ trở về ăn cơm trưa là được.”

Lục Phán Phán cả kinh, “Vậy người không phải buổi sáng năm sáu điểm muốn đi?”

Cố Kỳ: “Không sai biệt lắm đi.”

Lục Phán Phán kéo hẳn, “Vậy người chạy nhanh đi nghỉ ngơi.”

“Đừng nóng vội.” Cố Kỳ ngược lại đem nàng lôi kéo ngồi xuống, “Người lại xem trong chốc lát tuyết đi.”

Hắn quay đầu nhìn Lục Phán Phán, “Ta lại xem một lát người.”

Ai, nói xong hẳn có điểm muốn cười.

Như thế nào đem trong lòng nói ra tới.

Mà Lục Phán Phán nghe hẳn như vậy vừa nói, dư quang nhưng thật ra không dám gác hẳn trên người.

Bốn phía càng ngày càng an tĩnh, an tĩnh đến có thể nghe thấy thời gian chảy xuôi thanh âm.

Nga không đúng, là bông tuyết rơi xuống thanh âm.

Thật sự quá muộn.

Lục Phán Phán kéo kéo Cố Kỳ tay áo, “Người thật sự nên đi nghỉ ngơi, dính khách sạn sao?”

Cố Kỳ đứng lên đuổi cái lười eo.

“Hành đi, ta trước đưa người trở về.”

Lục Phán Phán vốn dĩ muốn cho hãn đi trước nghỉ ngơi, chính là nghĩ lại tưởng tượng, này đại buổi tối hãn không có khả năng làm chính nàng trở về, vì thế từ hãn đi.

Đi đến dưới lầu, Lục Phán Phán xoay người nói: “Người mấy hào hồi trường học?”

Cố Kỳ: “Người mấy hào hồi?”

Lục Phán Phán: “Ta đang hỏi người.”

Cố Kỳ: “Ta còn không có mua phiếu, người mấy hào hồi ta liền mấy hào hồi.”

“Mười hào.”

Lục Phán Phán nói xong liền xoay người lên lầu.

Cố Kỳ ở dưới lầu đứng, thẳng đến kia tầng lầu sáng đèn, sau đó lại đóng lại, hãn mới xoay người rời đi.

Trong lòng nháy nhót không chỗ phát tiết, Cố Kỳ đi tới đi tới nhảy vài bước, thuận tay một quyền huy đến một bên cây nhỏ thượng, lá cây thượng tuyết rào rạt nện xuống tới, sôi nổi dừng ở hãn trên đầu, giống như một đêm trăng đầu.

Đến khách sạn đã ban đêm hai điểm.

Cố Kỳ khai phòng, tắm rồi, ngoài cửa sổ tuyết còn tại hạ.

Hãn ăn mặc đơn bạc quần áo, cũng không cảm thấy lạnh, liền đứng ở rộng mở trên ban công xem tuyết.

Lần đầu tiên cảm thấy, tuyết, nguyên lai thật sự rất mỹ.

Nhìn không bao lâu, Cố Kỳ ngửi được mùi khói.

Hắn nghiêng đầu, thấy cách vách phòng đại trên ban công đứng một người, cùng hắn giống nhau tư thế, dựa vào lan can đang xem tuyết.

Người nọ cũng nghiêng đầu, thấy Cố Kỳ.

Cố Kỳ trong lòng nhảy nhót còn không có tiêu tán, liên quan đầu óc cũng đặc biệt sinh động đặc biệt thông minh.

Hắn há mồm nói: “Tỷ phu.”

Kim Hâm: “A?”

Tác giả có lời muốn nói: Đây chương cũng phát bao lì xì.

Ai, nói, xem ở ta gần nhất như vậy chăm chỉ phần thưởng, có thể hay không cất chứa một chút tác giả nha? Cường bách chứng nhìn kia con số thật sự khó chịu

Chương 46

Lục Phán Phán ngày hôm sau buổi sáng tỉnh lại khi, di động điều thứ nhất tin tức chính là Kim Hâm phát tới.

[Kim Hâm]: Ba mẹ gì thời điểm lại nhận đứa con trai a?

Lục Phán Phán ngủ đến mơ mơ màng màng mà.

[Lục Phán Phán]: A?

Lúc này Kim Hâm đang ở chờ cơ thất, nhàn đến nhàm chán.

[Kim Hâm]: Tối hôm qua có người kêu ta tỷ phu.

[Lục Phán Phán]: Ai a?

[Kim Hâm]: Cỗ Kỳ a! Liền các người đội bóng cái kia!

[Lục Phán Phán]:..... Các người gặp?

Kim Hâm vốn dĩ chính là phát tin tức đậ Lục Phán Phán.

Muốn nói hăn cùng Lục gia kết duyên mấy năm nay, muốn gọi hăn tỷ phu người thật đúng là không ít.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 46

Này đảo làm Lục Phán Phán không biết như thế nào nói tiếp.

Ở nàng trong ấn tượng, Cố Kỳ cùng Đan Húc Dương còn không giống nhau. Đan Húc Dương sẽ cảm thấy khổ cảm thấy mệt, sẽ biểu hiện ra ngoài, nhưng là chưa bao giờ oán giận. Mà Cố Kỳ lại giống như cái gì đều không sao cả dường như, kêu hấn thêm huấn liền thêm huấn, thậm chí làm người cảm thụ không đến hấn huấn luyện kỳ thật cũng rất mệt.

Cho nên đương Cố Kỳ như vậy thẳng thắn thành khẩn mà nói chính mình rất mệt khi, Lục Phán Phán ngồi xổm xuống, mặt mày đều ninh ở cùng nhau.

Phía trước Khánh Dương hằng ngày huấn luyện yêu cầu muốn thấp một chút, Lục Phán Phán nghĩ dẫn cùng cơ sở muốn kém một ít, mới có thể cùng Ngô Lộc thương lượng cũng may trận chung kết tiền đề cao huấn luyện lượng.

Hiện tại nhưng làm thế nào mới tốt?

Lục Phán Phán đang lo đầu, Cố Kỳ đột nhiên đứng lên, cánh tay trước sau đong đưa thả lỏng cơ bắp.

“Bất quá người yên tâm, nói phải cho người lấy cái quán quân trở về.” Cố Kỳ cúi đầu nhìn Lục Phán Phán, “Ta nói được thì làm được.”

Ngô Lộc đã bị ma đến không biết giận.

Hắn vốn dĩ chính là cái tâm địa mềm người, lúc này xem chính mình học sinh một đám mệt đến cùng chết cầu giống nhau, liền sẽ nhớ tới chính mình ở thể giáo thời điểm.

Quá mệt mỏi, chính hắn đều kiên trì không đi xuống.

Liền ở Ngô Lộc một hơi vận lên không được muốn nhả ra khi, một khác đầu truyền đến động tĩnh thanh.

Hắn quay đầu lại, thấy Cố Kỳ cùng Đan Húc Dương một cái số 4 vị một cái số 6 vị, đã là bắt đầu tiếp theo luyện tập xếp sau tiến công.

Người khác cũng thấy.

Tiểu Trạch Khải hét lớn một tiếng, trên mặt đất giãy giụa: “Bọn họ hai cái là ma quỷ sao!! Là ma quỷ sao!!”

Hoắc Đậ liền mau khóc ra tới, nhào vào Tiểu Trạch Khải trên người: “Gặp được như vậy đồng đội, nhật tử thật sự vô pháp qua ô ô ô ô!”

Ngô Lộc thấy thế, tâm một hoành, một chân sủ ở Hoắc Đậ trên mông.

“Lên! Các người nhìn xem nhân gia Cố Kỳ, không phải thể dục sinh đều so các người có thể kiên trì!”

Ngô Lộc lại xem La Duy, “La đội trưởng, người còn ăn vạ không đứng dậy đâu?”

La Duy khóc không ra nước mắt, đứng dậy thời điểm thuận đường đem Tiểu Trạch Khải cũng nắm lên, “Đi a! Cho ta tiếp tục a!”

Hoắc Đậ ngồi dưới đất, kéo chính mình đầu tóc: “Lộc lộc, chúng ta phân đến C tổ, muốn đánh chính là phương bắc tái khu đệ nhất danh đệ tam

danh cùng thứ năm danh, bọn họ thật là đáng sợ, quang thân cao liền đủ đủ, người nói chúng ta hiện tại lâm thời ôm chân Phật còn hữu dụng sao?”

Hoắc Đậu lời nói cũng là ở đây những người khác trong lòng lời nói.

Tiến vào cả nước hai mươi bốn kiên cố nhiên đáng giá cao hứng, nhưng là bởi vì phân tổ nguyên nhân, bọn họ ở vòng thứ nhất tiểu tổ nội đại tuần hoàn muốn gặp phải đối thủ là phía nam tái khu đệ nhị danh cùng đệ tứ danh, cùng với phương bắc tái khu mũi nhọn sinh.

Bọn họ thi đấu kinh nghiệm không nhiều lắm, áp lực tặc lớn.

Ngô Lộc dùng sức thổi còi thúc giục ngồi dưới đất người chạy nhanh lên, “Nước tới trôn mới nhảy tổng so không ôm hảo!”

Ngô Lộc không nói hai lời, tuyên bố huấn luyện tiếp tục, năm xoài trên trên mặt đất người lục tục bị La Duy lộng tới vông trước, chia làm hai đội, tiếp tục luyện tập.

Hai đội người có tự mà tiến hành công kích huấn luyện, mỗi người đánh ra ba cái cầu ngay lập tức vòng đến đội ngũ mặt sau xếp hàng. Trừ bỏ cá biệt còn có thể bảo trì trạng thái, dư lại người liền quá vông đều miễn cưỡng.

Không chỉ có là thể lực thượng miễn cưỡng,

Lục Phán Phán đứng ở bọn họ phía sau, lớn tiếng nói: “Các vị cố lên a!”

Nàng thanh âm gõ kim đánh thạch, ở sân bóng quanh quẩn: “Các người là vận động viên, các người tồn tại chính là vì chinh phục. Người khác có thể hưởng thụ yên vui, nhưng các người trời sinh chính là muốn mưa gió chiêm trình, trèo đèo lội suối. Cả nước có hơn một trăm đội bóng bước lên sân thi đấu, mỗi một cái đội ngũ đều tưởng thẳng, mỗi một cái đội

ngũ đều có khả năng bắt được quán quân, mà chúng ta mới đi đến hai mươi bốn cường, chỉ có không đến 5% khả năng, này ở xác suất tính xưng là tiểu xác suất sự kiện. Nhưng league mỗi người đều ở tranh thủ này tiểu xác suất sự kiện phát sinh, cạnh kỹ thể dục vĩnh viễn đều ở tranh thủ tiểu xác suất sự kiện, vận động viên cả đời đều ở tranh thủ tiểu xác suất sự kiện, các người chỉ có hưởng qua trở thành ngàn dặm mới tìm được một thiên chi kiêu tử cảm giác, mới có thể chân chính thể nghiệm đến cạnh kỹ thể dục lạc thú.”

Bài đội người đều quay đầu lại xem Lục Phán Phán.

“Cho nên mặc dù chỉ có không đến 5% hy vọng, cũng không cần nhụt chí hảo sao?” Lục Phán Phán nói.

Đại gia dừng lại, thở phì phò nhìn về phía Lục Phán Phán, nhất thời không biết nên như thế nào trả lời.

Lục Phán Phán nhìn về phía Cố Kỳ, cười nói: “Chúng ta đại chủ công, có tin tưởng sao?”

Cố Kỳ cười khẽ: “Đáp án ta đã sớm nói cho người.”

Lục Phán Phán sững sốt một chút mới phản ứng lại đây.

—— liên tính chỉ có 5% hy vọng, ta cũng sẽ không từ bỏ.

Loại này có ham muốn chinh phục nam nhân thật sự quá mẹ nó hấp dẫn người.

Lục Phán Phán cảm giác trong lòng cuối cùng một cây huyền đã lung lay sắp đổ, nàng thậm chí tưởng nhào vào người nam nhân này trong lòng ngực đi gần gũi cảm thụ hân kia viên nóng bỏng tâm.

Trong lòng sóng triều cuồn cuộn, Lục Phán Phán ánh mắt cũng làm không đến gợn sóng bất kinh.

Nàng đón nhận Cổ Kỳ nóng cháy ánh mắt, nói: “Ta tin tưởng người, hơn nữa thực chờ mong.”

Tác giả có lời muốn nói: Tạp văn ngày hôm qua không đổi mới, hôm nay vẫn là phát bao lì xì bồi thường một chút.

Cùng với, nói điếm mặt khác, đại gia ghen luôn là thúc giục ở bên nhau a, tuy rằng xác thật nhanh, liền mấy ngày nay đi, nhưng lần này viết nữ chủ tính cách cùng với gia đình hoàn cảnh cùng dĩ vãng viết không giống nhau, đương phú quý nhi không có đánh bại nàng trong lòng cuối cùng một tia băn khoăn khi nàng là sẽ không dễ dàng thỏa hiệp, rốt cuộc mặc kệ có phải hay không tỷ đệ luyện, tình yêu trung luôn là có rất nhiều yêu cầu ma hợp địa phương, ta không nghĩ đem này đó suy sụp đặt ở luyện ái sau lại viết, cho nên ta gần nhất như vậy chăm chỉ không phải cũng là vì làm cho bọn họ sớm một chút ở bên nhau sao ha ha ha, rốt cuộc ta chính mình cũng rất muốn viết phú quý nhi luyện ái hằng ngày, bởi vì cảm thấy hẳn sẽ thực dục ha ha ha ha ha

Chương 47

Đương huấn luyện lại lần nữa đi vào quỹ đạo, Lục Phán Phán cùng Ngô Lộc đau đầu sự tình lại tới nữa.

League cả nước trận chung kết ở Giang Thành cử hành, vòng thứ nhất tiểu tổ thi đấu vòng tròn liền phải đánh một vòng, ngay sau đó mười hai tiến tám lại là một vòng, tám tiến bốn, một phần tư trận chung kết, đến trận chung kết, nếu thật sự có hi vọng đi đến cuối cùng một bước nói, ba tháng đến tháng năm cơ bản đều đã ở nơi khác.

Những người khác nhưng thật ra không có gì, đều là thể dục sinh, muốn đi ra ngoài thi đấu trường học tự nhiên không có ý kiến, nhưng là Cổ Kỳ không phải thể dục sinh, hẳn ngày thường chương trình học cũng không thiếu.

Năm trước ở phân tái khu thi đấu thời điểm, thời gian rộng thùng thình, nhiệm vụ cũng không như vậy gian khổ, Cố Kỳ hoàn toàn có thể hai bên cố thượng.

Nhưng là tới rồi cả nước trận chung kết, hẳn không gian cùng thời gian thượng đều làm không được chiếu cố hai phương.

Ngô Lộc ý tứ là, hẳn đương nhiên hy vọng Cố Kỳ có thể mỗi tràng đều thượng, nhưng nếu hẳn bản thân càng coi trọng việc học, Ngô Lộc cũng liền không miễn cưỡng hẳn.

Chuyện này Ngô Lộc giao cho Lục Phán Phán đi làm.

Bất quá Lục Phán Phán kỳ thật trong lòng cũng không để.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 47

“Chuyện này ta nói không tính, ta muốn cùng niên cấp chủ nhiệm thương lượng, sau đó lại cấp học viện đánh báo cáo.”

Cố Kỳ cười nói: “Ta đây chờ ngài tin tức tốt.”

Chờ Cố Kỳ đoàn người ra văn phòng, Lưu Lại văn cấp niên cấp chủ nhiệm gọi điện thoại, đem chuyện này nói một hồi.

Niên cấp chủ nhiệm hỏi hẩn nghĩ như thế nào, Lưu Lại văn nói: “Cố Kỳ nói làm giao dịch, làm hẩn đi thi đấu, hẩn bảo đảm cuối kỳ khảo niên cấp đệ nhất, ta cảm thấy được không.”

Tuổi chủ nhiệm trầm mặc một lát, nói: “Hẩn không phải vẫn luôn là tuổi đệ nhất sao? Người này làm cái gì giao dịch?”

Lưu Lại văn: “.....?”

Ngô Lộc mang theo Lục Phán Phán cùng Cố Kỳ đi ra office building, tâm tình đặc hảo, đi đường đều lằng lằng.

Đầu mùa xuân tịch mai còn mở ra, ven đường ngọc lan đã có bao nhiêu gập không chờ nổi nở rộ.

Lục Phán Phán cùng Cố Kỳ đi được chậm một chút, dần dần đến liền cùng Ngô Lộc kéo ra khoảng cách.

“Người hôm nay như thế nào không đề cập tới trước cùng ta nói một tiếng?” Lục Phán Phán hỏi, “Loại chuyện này người trực tiếp liền đi xin

nghi, vạn nhất phụ đạo viên không đồng ý làm sao bây giờ?”

Cố Kỳ nói: “Kỳ thật Lưu lão sư là cái thực thông tình đạt lý người, đại một lúc ấy, ta nãi nãi đột nhiên nghĩ ra quốc đi lữ hành, muốn đi chơi một tháng, ta liền trực tiếp cùng Lưu lão sư nói ta muốn bồi ta nãi nãi đi ra ngoài chơi, hẳn cũng chuẩn giả.”

Cố Kỳ dừng một chút, cười nói: “Tuy rằng ở ta đi phía trước hẳn mỗi ngày ở ta bên tai nhắc mãi, lỗ tai đều mau khởi cái kén.”

Lục Phán Phán bất đắc dĩ mà nói: “Người vẫn là không nghe hiểu ta ý tứ, ta là nói, về sau gặp được loại chuyện này, người có thể hay không trước cùng ta thương lượng một chút?”

Cố Kỳ dừng lại bước chân, giống như không nghe hiểu Lục Phán Phán nói dường như.

Lục Phán Phán nói: “Chỉ cần là hợp tình hợp lý sự tình, ta khẳng định sẽ duy trì người, nhưng là người lần sau không thể như vậy tiền trăm hậu tấu, rốt cuộc này không phải người một người sự.”

“Phải không?” Cố Kỳ hỏi, “Chỉ cần là hợp tình hợp lý sự tình, người đều sẽ duy trì ta?”

“Ân?”

Lục Phán Phán khó hiểu mà ngẩng đầu xem nàng.

Lời này có cái gì vấn đề sao? Hẳn lý giải không được sao?

Cố Kỳ lại nhấp khóe miệng cười, dùng cực kỳ nghiêm túc ngữ khí nói: “Ta đây hiện tại rất muốn thân người, hợp tình hợp lý sao? Người duy trì sao?”

Lục Phán Phán một chân hướng hần giày thượng dẫm đi, Cố Kỳ liên tiếp lui hai bước.

Ngô Lộc quay đầu lại hỏi: “Hai người làm gì đâu?”

Lục Phán Phán trừng mắt nhìn Cố Kỳ liếc mắt một cái, triều Ngô Lộc đi đến.

Cố Kỳ cau mày, ảo não mà thở dài, bước nhanh đuổi theo bọn họ bước chân.

Ba người trở lại bóng chuyền quán, đội bóng đang ở tự giác mà luyện tập.

Tuy rằng vẫn là có người đối trước mắt huấn luyện cường độ kêu khổ không ngừng, nhưng ở tra tấn trung cũng dần dần thích ứng cái này tiết tấu.

Cố Kỳ về đơn vị, Ngô Lộc đi huấn luyện, Lục Phán Phán cầm huấn luyện ký lục bốn, dọn trường tiểu băng ghế ngồi ở mặt sau xem bọn họ đánh đấu đối kháng.

Đột nhiên, phía sau trừ vật quày rầu rĩ mà tiếng chuông vang lên tới, Lục Phán Phán tìm thanh âm, mở ra ngăn tủ, phát hiện là Cố Kỳ di động ở vang.

Lục Phán Phán triều sân bóng kêu: “Cố Kỳ! Có người tìm người!”

Cố Kỳ chính đánh đến hăng say nhi, cùng Lục Phán Phán vầy vầy tay, người không lại đây, ý tứ là không tiếp.

Lục Phán Phán cũng không lại quán, tiếng chuông tự động ngừng, vài giây sau lại đánh lại đây.

Lục Phán Phán lần này đem điện thoại lấy ra tới nhìn thoáng qua, điện báo biểu hiện “A âm”.

“Cố Kỳ! Người muội muội tìm người!” Lục Phán Phán cầm di động triều hấn hoảng cánh tay.

Cố Kỳ dừng lại, thở phì phò, nói: “VẬY người tiếp đi.”

Nói xong hấn lại đánh tiếp cầu.

Lục Phán Phán nhìn di động, nói thầm nói: “Người muội muội tìm người, ta vì cái gì muốn tiếp.....”

Nói là nói như vậy, Lục Phán Phán vẫn là ấn hạ tiếp nghe kiện, kia đầu thanh âm lập tức truyền tới.

“Ca ca! Ca ca..... Ca ca người mau trở lại..... Ca ca..... Nãi nãi bị xe đụng phải, nàng phải đi..... Người mau trở lại a.....”

Trình Âm một chuyển được điện thoại liền khóc không thành tiếng, Lục Phán Phán kinh hãi, tiếp không thượng lời nói, nhưng Trình Âm truyền đạt tin tức đã đủ minh xác, trong chốc lát, Lục Phán Phán liền biết đã xảy ra cái gì.

Nàng xoay người nhìn về phía sân bóng, một cái cầu triều Cố Kỳ khấu qua đi, hấn vốn dĩ đã huy cánh tay chuẩn bị tiếp, lại đột nhiên ngậy người một chút, cầu rơi xuống đất, hấn cũng triều Lục Phán Phán nhìn qua.

Lục Phán Phán tin tưởng thân nhân chi gian là có nào đó tâm linh cảm ứng, tựa như hiện tại Cố Kỳ, hấn xa xa nhìn Lục Phán Phán, đột nhiên liền vọt lại đây, lấy qua di động.

Hấn nghe điện thoại thời điểm, không nói một lời, chỉ ở quả điện thoại trước nói một câu “Đừng sợ, ca ca lập tức liền trở về.”

Cố Kỳ xoay người, cánh tay ngăn không được mà run rẩy, lại vẫn là bình tĩnh mà đối Lục Phán Phán nói: “Ta phải về nhà một chuyến.”

“Hảo, người hiện tại trở về lấy thân phận chúng, ta cho người dính gần nhất vé máy bay.”

Cố Kỳ chạy ra đi.

Huấn luyện người đều dừng lại, không rõ nguyên do mà nhìn Cố Kỳ bay nhanh rời đi bóng dáng.

Ngô Lộc đi tới hỏi: “Phát sinh cái gì?”

Lục Phán Phán nói: “Nghe nàng muội muội ngữ khí, hẳn là nãi nãi đã xảy ra chuyện, hẳn hiện tại phải đi về, ta giúp hẳn dính gần nhất vé máy bay.”

Lục Phán Phán một bên nói, một bên mở ra dính phiếu phần mềm.

Ngô Lộc nhìn cửa, lo lắng mà thở dài: “Nếu không người bồi hẳn cùng nhau trở về? Hẳn bộ dáng này, ta lo lắng trên đường ra cái gì trạng huống.”

Lục Phán Phán sững sốt một chút, nói tốt.

Gần nhất chuyển bay là buổi chiều tam điểm, trừ lần đó ra chỉ có buổi tối chuyển bay.

Lục Phán Phán tùy thân mang theo thân phận chúng, đương Cố Kỳ bắt được thân phận chúng, hai người liền lập tức đánh xa tiền hướng sân bay.

Lục Phán Phán lần lượt mà thúc giục tài xế nhanh lên.

Tài xế đã ở năng lực phạm vi có thể chạy đến nhanh nhất, nhưng đến sân bay cũng muốn một giờ.

Cố Kỳ cái gì hành lý cũng chưa mang, ngồi ở xe taxi thượng, nắm tay chống miệng, nhìn ngoài cửa sổ.

Nhưng hãn rũ ở trên đầu gối tay phải ngăn không được mà run rẩy.

Lục Phán Phán vỗ vỗ hãn tay.

“Đừng sợ, đừng sợ.”

Cố Kỳ nghiêng đầu nhìn Lục Phán Phán, lòng bàn tay ra từng đọt hãn.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 48

Thừa vụ trưởng nói xong, lại một lần thật sâu khom lưng.

“Cứu người một mạng còn hơn xây bảy tháp chùa, lần này chuyển bay nếu có thể bách hàng Hàng Châu, cứu lại chính là một gia đình.”

Cabin hoàn toàn an tĩnh xuống dưới.

Lục Phán Phán bên cạnh nữ nhân đột nhiên dùng sức khép lại máy tính, dựa vào bối ghế, xoa ấn đường, một cái tay khác dùng sức ấn sáng phục vụ đèn.

Lúc này mọi người tựa hồ mới phản ứng lại đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lục Phán Phán quay đầu, nhìn trước mắt thiếu niên hốc mắt che kín hồng tơ máu, thái dương gân xanh đều ở run rẩy.

Hắn chậm rãi duỗi tay, cặp kia thon dài hữu lực tay, ở sân bóng thượng phong quang vô hạn tay, đang ở run rẩy.

Liên ở hắn chạm vào phục vụ đèn khi, Lục Phán Phán khó có thể ức chế mà từ trong cổ họng tràn ra một tiếng thấp gọi: “Cố Kỳ.....”

Cố Kỳ giương mắt, nhìn Lục Phán Phán, cơ hồ dùng sở hữu sức lực cười cười, sau đó ấn hạ cái kia nho nhỏ cái nút.

Lục Phán Phán cảm giác chính mình đầu óc ở kia một khắc nổ tung.

Trong lòng có thứ gì tuôn trào mà xuống, ở trong thân thể sông cuộn biển gầm, hóa thành một cỗ tướng gắt gao ôm hăn xúc động.

Cố Kỳ lại ở thời điểm này xoay người, lại lần nữa nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ.

Lục Phán Phán ấn hạ thân bên phục vụ đèn, sau đó vươn đôi tay đi cầm Cố Kỳ tay.

Ở nửa giờ trước, nàng còn cho rằng chính mình đồng cảm như bản thân mình cũng bị. Chính là hiện tại xem ra, nàng sở thừa nhận thống khổ cùng tâm lý tra tấn xa xa nhỏ Cố Kỳ.

Nàng không biết có thể nói cái gì, chỉ có thể gắt gao nắm tay nàng.

Nàng không biết nếu là chính mình, sẽ như thế nào lựa chọn.

Nàng thậm chí cũng không dám đi đem loại này tưởng tượng gia tăng ở trên người mình.

“Bao lớn chuyện này, còn không phải là chậm trễ hai ba tiếng đồng hồ sao, đi đi đi”

“Đi liền đi bá, sự tình gì cũng không có cứu mạng tới quan trọng a.”

“Bác sĩ đâu, mau gọi bọn hăn đi lên đi.”

Cabin người đều phát ra tiếng.

Một cái tiếp viên hàng không ở thừa vụ trưởng bên tai thấp giọng nói câu lời nói, thừa vụ trưởng hai mắt lập tức sáng, kích động lại cảm động mà lại lần nữa khom lưng: “Cảm ơn các vị hành khách thông cảm, ta cần đại biểu người bệnh cùng bác sĩ cảm tạ đại gia!”

Nàng nói xong, lập tức chạy đến cửa khoang khấu.

Không đến hai phút, ba cái kéo tinh vi cái rương nam nhân lên đây.

Bọn họ bộ dạng thường thường, đều mang theo mắt kính, từ cabin khâu đến chỗ ngồi một đoạn đường thượng liên tục khom lưng nói lời cảm tạ.

Có tò mò người ánh mắt đi theo này mấy cái bác sĩ di động, nhìn đến bọn họ ngồi xuống mới quay lại đầu.

Không thừa nhóm lại lần nữa ra tới tiến hành an toàn nhắc nhở.

Năm phút đồng hồ sau, phi cơ bay lên.

Cố Kỳ vẫn luôn nhìn ngoài cửa sổ, không nói một lời.

Lục Phán Phán nhìn không tới vẻ mặt của hắn, chỉ có thể cảm giác trên tay hắn lực đạo rất lớn, nắm đến nàng có chút đau.

Thăng đến phi cơ tiến vào tầng bình lưu, Cố Kỳ đột nhiên cởi bỏ đai an toàn, nói muốn đi thượng WC.

Lục Phán Phán bên cạnh nữ nhân mặt vô biểu tình mà đứng dậy nhường đường, Cố Kỳ sau khi rời khỏi đây, nàng nặng nề mà ngồi trở lại đi, nhắm mắt lại ngủ.

Lục Phán Phán ở trên chỗ ngồi đợi thật lâu.

Nàng một lần lại một lần mà xem thời gian, Cố Kỳ vẫn luôn không ra tới.

Một người nam nhân đi buồng vệ sinh mấy tranh đều có người, tìm tiếp viên hàng không giải quyết. Tiếp viên hàng không đi buồng vệ sinh gõ môn, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ mà cùng nam hành khách lắc đầu.

Lục Phán Phán ngồi không nổi nữa.

Nàng đi đến buồng vệ sinh cửa, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Cố Kỳ, người có khỏe không?”

“Cố Kỳ?”

“Phi cơ mau hạ xuống rồi, người cần thiết ra tới.”

Dứt lời, buồng vệ sinh môn đột nhiên bị mở ra.

Lục Phán Phán còn không có thấy rõ trước mắt đã xảy ra cái gì, đã bị mạnh mẽ kéo vào ôm ấp.

Cố Kỳ gắt gao ôm nàng, vùi đầu ở nàng phía sau, cái gì cũng chưa nói, nàng lại có thể thiết thân mà cảm giác được hân ngực phập phồng, cùng dần dần vững vàng hô hấp.

Lục Phán Phán duỗi tay ôm lấy Cố Kỳ, vỗ vỗ hân bối, sau đó vuốt tóc của hân, nhẹ giọng nói: “Đều sẽ tốt.”

Nàng biết, Cố Kỳ ở mở cửa kia một khắc ôm lấy nàng, chỉ là không nghĩ nàng thấy hân khóc.

Lục Phán Phán coi như làm không biết.

Coi như không cảm giác hân run rẩy bả vai, coi như không cảm giác được trong cổ nhiệt lưu.

“Đều sẽ tốt.”

*

Phi cơ đáp xuống ở Hàng Châu sân bay kia một khắc, còn không có đình ổn, ba cái bác sĩ liền cởi bỏ đai an toàn gấp không chờ nổi mà nghĩ ra đi.

Tiếp viên hàng không gọi bọn hắn trước chờ phi cơ đình ổn, kia ba cái bác sĩ kìm nén không được, liên tục cùng trên phi cơ nhân đạo tạ.

Thẳng đến phi cơ đình ổn, bọn họ kéo cái rương, một giây cũng không trì hoãn, cũng không quay đầu lại mà chạy đi ra ngoài.

Không thừa nhóm bắt đầu lục tục cấp trên phi cơ hành khách phát đồ ăn, làm đại gia tu chỉnh một lát, chờ đợi tiếp theo tranh phi hành.

Lục Phán Phán bên cạnh nữ nhân mở to mắt, hướng cửa sổ nhìn lại, kia ba cái bác sĩ đang ở thượng đưa đồ xe.

“Ai, tiểu gia hỏa, sống sót a, người a di ta chính là vì người ném bát cơm,”

Nàng hít sâu một hơi, lấy ra di động phát giọng nói.

“Tan tan, không đuổi kịp, ta trong chốc lát xuống phi cơ trực tiếp đi khách sạn ngủ.”

Nói xong, nàng mang lên bịt mắt, tiếp tục ngủ.

Phi cơ nháo ồn ào, hàng phía trước tiểu hài tử lại khóc lên, có người mở ra đồ ăn vặt, trong không khí tràn ngập các loại hương vị.

Cố Kỳ khai di động, lập tức bắn ra mười mấy chưa tiếp điện thoại cùng mấy chục điều chưa đọc tin nhắn.

Hắn nhìn mắt, không bắt trở về, cũng không thấy tin tức, trực tiếp tắt máy.

Lục Phán Phán nhìn đến hắn cái này động tác, đáy lòng run lên, cả người bủn rủn lại vô lực.

Nửa giờ sau, phi cơ lần thứ hai cất cánh.

Này một chuyến, Cố Kỳ tuy rằng vẫn là an tĩnh mà nhìn ngoài cửa sổ, Lục Phán Phán lại có thể cảm giác được hẳn cảm xúc bình phục rất nhiều.

Nhưng càng là loại này bình tĩnh, càng là làm người đau lòng.

Hẳn nhất định là cảm ứng được cái gì, mới không gọi điện thoại, không xem tin tức, chỉ lẳng lặng chờ đợi phi cơ rơi xuống đất.

Lại là hai cái khi phi hành, phi cơ rốt cuộc rơi xuống đất.

Cố Kỳ cùng Lục Phán Phán một chút đưa đồ xe liên hương xuất khẩu chạy tới, Cố Kỳ mù mù an bài tốt tài xế đã ở bên ngoài chờ.

Đương Cố Kỳ ngồi trên xe, khẩu thượng đai an toàn kia một khắc, trực tiếp nhắm hai mắt lại.

Lục Phán Phán ngồi ở bên cạnh hẳn, cảm giác cả người sức lực giống như đều tại đây mấy cái giờ phi hành tan hết.

Nàng đã thật lâu không có loại này tinh lực hao hết cảm giác, cũng chưa bao giờ bởi vì một người nam nhân như vậy lo lắng quá.

Trên đường, ba người đều không có nói chuyện.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 49

“Trình Âm!”

Trình Âm quay đầu lại, nghẹn ngào nói: “Làm sao vậy?”

Lục Phán Phán tiến lên, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, “Ta biết thân nhân đột nhiên rời đi, rất khó tiếp thu, người có thể khóc, khổ sở lâu một chút cũng không có quan hệ, nhưng là đừng quên về sau phải đối người nhà càng tốt một chút.”

Trình Âm ở Lục Phán Phán trong lòng ngực gật đầu.

Lục Phán Phán buông ra nàng, hướng sân bay đại môn đi đến.

Buổi chiều bốn điểm, Lục Phán Phán về tới duẫn cùng.

Ngô Lộc ở cầu quán cửa chờ nàng.

“Thế nào?”

Lục Phán Phán ngồi vào ghế trên, “Nãi nãi ngoài ý muốn qua đời, quá đột nhiên, người một nhà đều đột nhiên không kịp phòng ngừa, Cố Kỳ khả năng sẽ thỉnh một đoạn thời gian giả.”

“Loại chuyện này.....” Ngô Lộc thật mạnh thở dài, “Mỗi người đều sợ ngoài ý muốn buông xuống ở trên người mình, chính là kết quả là, chân chính thừa nhận đau chịu vẫn là người nhà, nếu là tiểu hài tử còn hảo, không hiểu tử vong ý nghĩa, Cố Kỳ cũng lớn như vậy, minh bạch tử vong là cái gì, rồi lại cái gì cũng chưa trải qua quá, không biết khó chịu thành cái

dạng gì. Ai, bất quá người đều phải đổi mặt thân nhân rời đi, ai lại bất quá này một cái điểm mấu chốt đâu?”

Ngô Lộc một người cảm khái một đại đoạn, lại phát hiện Lục Phán Phán giống như không đang nghe, thất thần.

“Phán Phán? Phán Phán?”

Lục Phán Phán hoàn hồn, “Ân?”

Ngô Lộc: “Tưởng cái gì đâu?”

Lục Phán Phán: “Suy nghĩ Cổ Kỳ.”

Ngô Lộc: “Nga?”

Lục Phán Phán ngẩng đầu nhìn cầu quán phía trước thụ, ôn nhu nói: “Kỳ thật hẳn so với ta trong tưởng tượng, càng ổn định, càng bình tĩnh, hơn nữa có vượt quá hẳn tuổi tác ý chí lực.”

Ngô Lộc gật đầu: “Điểm này ở chơi bóng thời điểm liền nhìn ra được tới, cầu phong như nhân phẩm, ta cũng đang lo lắng nếu hẳn vẫn luôn lưu lại, kia hẳn so La Duy càng thích hợp đương đội trưởng.”

“Kia vẫn là tính.” Lục Phán Phán cười nói, “Hẳn sẽ ngại phiền toái.”

“Này nhưng không phải do hẳn.” Ngô Lộc nói, “La Duy đại tam, sang năm phải nhiệm kỳ mới, Cổ Kỳ không lo đội trưởng ai đương?”

“Hẳn chờ được đến khi đó sao?”

“Người có ý tứ gì?”

Lục Phán Phán quay đầu nhìn Ngô Lộc, hai người ánh mắt một giao lưu, Ngô Lộc bừng tỉnh đại ngộ.

“Đối nga.....” Hãn tấm tắc thở dài, “Hãn không thuộc về chúng ta cái này tiểu ngư đường.”

Lục Phán Phán cùng Ngô Lộc đều trong lòng biết rõ ràng, lấy Cố Kỳ năng lực, này giới league kết thúc, thậm chí đợi không được kết thúc, sẽ có càng tốt ngôi cao tới đào người.

Có người một khi bắt đầu bắt đầu sáng lên, liền chú định sẽ trở thành nhất lóa mắt cái kia.

Sinh viên league, chỉ là hãn bắt đầu.

Chỉ cần hãn nguyện ý, hãn khẳng định có thể đi đến càng cao xa hơn đấu trường thượng.

Lục Phán Phán vỗ vỗ Ngô Lộc bả vai: “Không quan hệ, chúng ta mặt khác cầu thủ cũng rất tuyệt. Bất quá chúng ta muốn chạy nhanh nắm chặt những người khác huấn luyện, nếu không có gì bất ngờ xảy ra nói, cái này đại chủ công lưu không được bao lâu.”

*

Nửa tháng sau, Cố Kỳ đã trở lại.

Đương hãn đi vào bóng chuyền quán khi, toàn trường triệu hãn đầu đi chú mục lễ.

Tất cả mọi người đều biết nhà hãn xảy ra chuyện, này nửa tháng cũng gọi điện thoại đi quan tâm quá, cũng thật đến hãn trở về ngày này, đại gia không biết như thế nào đi biểu đạt quan tâm, cảm giác vừa nói lời nói, liền sẽ chọc nhân gia chuyện thương tâm.

Nhưng thật ra Cố Kỳ, nhìn quét một vòng, cời ra áo khoác, nhàn nhạt mà nói: “Làm gì, lúc này mới bao lâu liền đã quên ta?”

“A! Không có không có!” Tiểu Trạch Khải chạy đến Cố Kỳ bên người, tay giơ lên giữa không trung, lại chỉ dấm nhẹ nhàng mà phóng đi lên.

Nguyên bản một cái tràn ngập nam tử hán khí khái câu vai đáp cánh tay chính là bị hấn làm bốc mùi gay.

“Người..... Còn hảo đi?”

Cố Kỳ hoạt động tứ chi, nói: “Đánh một hồi liền biết ta được không.”

“Hải nha!” Tiểu Trạch Khải dùng sức câu lấy Cố Kỳ bả vai, “Tới a, người không biết trong khoảng thời gian này ta tiến bộ vượt bậc, tuyệt đối đánh đến người răng rơi đầy đất.”

Tiểu Trạch Khải quay đầu lại một thét to, đội bóng tất cả mọi người cãi cộ ầm ĩ mà vẫy đi lên, không có nói Cố Kỳ trong nhà sự, hi hi ha ha mà liền đem người kéo đến vòng trước.

Lục Phán Phán từ văn phòng, vừa lúc nhìn đến bọn họ chia làm hai đội ở đánh đấu đối kháng.

“Thế nào?” Lục Phán Phán hỏi Ngô Lộc.

“Trạng thái tốt đẹp.” Ngô Lộc giơ ngón tay cái lên, “Mặc kệ hấn có phải hay không thật sự từ đau xót trung đi ra, ít nhất hấn hiện tại đang toàn lực đầu nhập huấn luyện.”

Lục Phán Phán ánh mắt đi theo Cố Kỳ di động.

Tuy rằng hấn vẫn là cái kia ở sân bóng thượng nhất dẫn nhân chú mục cái kia, nhưng lại mắt thường có thể thấy được —— gầy một vòng.

Một ván kết thúc, tất cả mọi người dừng lại nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Cố Kỳ một bên lau mồ hôi, một bên quay đầu lại xem Lục Phán Phán.

Lục Phán Phán đi qua đi, đối mọi người nói: “Đại gia vất vả.”

Sau đó ánh mắt mới rơi xuống Cố Kỳ trên người, “Gầy?”

Cố Kỳ: “Một chút.”

Lục Phán Phán trên dưới đánh giá hẳn: “VẬY là tốt rồi. Nửa tháng không sờ cầu, xúc cảm thế nào?”

“Còn hành.”

“Thể lực còn cùng được với đi?”

“Đương nhiên.”

“Xuống phi cơ trực tiếp lại đây?”

“Ân.”

Lục Phán Phán là biết rõ cố hỏi, Cố Kỳ ở đỉnh phiếu trước liền chuyên môn cùng nàng nói chính mình hành trình.

“Phòng chừng người không ăn cái gì đồ vật, ta đi một chuyến siêu thị.”

Cố Kỳ nghe vậy nói: “Năng lượng bồng?”

“Ân.”

“Ta muốn dâu tây vị.”

“Không thành vấn đề.”

Lục Phán Phán xoay người thời điểm, cười một chút, cầm bao hướng siêu thị đi đến.

Này nửa tháng, nàng không có như thế nào quấy rầy Cố Kỳ, thẳng đến ngày hôm qua Cố Kỳ gọi điện thoại cùng nàng nói phải về trường học.

Tuy rằng Cố Kỳ ở trong điện thoại nói chính mình đã không có việc gì, nhưng không có chính mắt nhìn thấy, Lục Phán Phán vẫn là không an tâm.

Thẳng đến hôm nay thấy hãn bộ dáng, cứ việc trong lòng khẳng định vẫn là khó chịu, cả người vẫn như cũ bao phủ một cỗ áp suất thấp, nhưng hãn vẫn là tận lực dùng chính mình tốt nhất trạng thái trở lại sân bóng, đã nói lên hãn có năng lực điều chỉnh chính mình tâm thái.

Cái gì đều phải đối mặt, cái gì đều sẽ qua đi, điểm này, Lục Phán Phán cảm thấy Cố Kỳ so nàng càng thành thực.

*

Lục Phán Phán đến siêu thị mua một chĩnh túi năng lượng bông, trả tiền thời điểm, nhìn đến quầy nướng khoai, Lục Phán Phán hỏi: “Cái này ngọt sao?”

Thu ngân viên nói: “Không ngọt không cần tiền.”

“Kia cho ta lấy một cái.”

Trở lại cầu quán, vừa lúc đấu đối kháng lại kết thúc một ván.

Đại gia làm thành một vòng đang nghe Ngô Lộ nói chuyện, Cố Kỳ đứng ở nhất ngoại vòng, thẳng tắp nhìn cửa, Lục Phán Phán vừa tiến đến, hãn liền triệu nàng đi qua đi.

Thằng đến mặt đối mặt đứng, Cổ Kỳ mới phát hiện, Lục Phán Phán trong tay xách theo một đại túi năng lượng bóng.

Cổ Kỳ khóe miệng cười lập tức liền suy sụp xuống dưới.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 50

Lục Phán Phán gật đầu: “Hào.”

Ngô Lộc ánh mắt ở Cố Kỳ cùng Lục Phán Phán chi gian bồi hồi, tổng cảm thấy không khí quái quái: “Hai người các người đang làm gì đâu?”

“Phụ đạo.” Lục Phán Phán nói, “Tâm lý phụ đạo.”

Ngô Lộc liếc Cố Kỳ, kia tư đang đứng không cái trạm dạng, dựa vào cửa sổ, nhìn chăm chăm mặt đất, cười không thể hiểu được.

Ngô Lộc tuy rằng không quá lý giải Cố Kỳ cười, nhưng mặc kệ nó, cười tổng so với khóc hảo a.

“Có thể.” Ngô Lộc quả thực tưởng cấp Lục Phán Phán vỗ tay, “Người cái này tâm lý phụ đạo làm được không tôi.”

Lục Phán Phán: “.....”

Kia nhưng không, đều hiển thân.

Ngô Lộc chính là đi lên nói chuyện này nhi, xong rồi lại đi xuống lầu.

Lục Phán Phán nghiêng Cố Kỳ liếc mắt một cái, ý tứ làm hẳn đi theo Ngô Lộc xuống lầu.

Cố Kỳ rõ ràng biết Lục Phán Phán ý tứ, lại lù lù bất động, đứng ở tại chỗ.

Chờ Ngô Lộc ra cửa, Lục Phán Phán mới nói: “Người nên đi xuống huấn luyện.”

“Ta cảm thấy ta còn cần một chút tâm lý phụ đạo.”

“Đi ra ngoài.”

“Bằng không ta hiểu ý lý biến thái.”

“.....”

Nếu Cố Kỳ không đi, vậy Lục Phán Phán đi.

Nàng ba lượng bước chạy ra đi, ở đuôi theo Ngô Lộc trước, đột nhiên quay đầu lại, đối mới vừa đi tới cửa Cố Kỳ nói: “Chuyện này người không thể nói ra đi.”

Cố Kỳ: “Chuyện gì?”

Lục Phán Phán: “Ân?”

Cố Kỳ cười như không cười mà nói: “Chuyện gì nhi không thể nói ra đi?”

Lục Phán Phán: “.....”

Cố Kỳ: “Là chúng ta vừa mới hôn môi chuyện này sao?”

Lục Phán Phán trừng hăn liếc mắt một cái, “Bằng không đâu?”

Cố Kỳ không nói chuyện, nghiêng dựa vào khung cửa, cúi đầu xem mặt đất.

Lục Phán Phán vừa nói xuất khẩu, hăn liền biết có ý tứ gì.

Lục Phán Phán chỉ vào dưới lầu, “Ta đối chính mình công tác trạng thái có tin tưởng, nhưng là ta không thể khống chế người khác ý tưởng, người minh bạch ta ý tứ sao?”

Cố Kỳ đương nhiên minh bạch, Lục Phán Phán không nghĩ để cho người khác biết bọn họ quan hệ.

Tuy rằng Lục Phán Phán không phải giáo luyện, không phải lão bản, nhưng nàng ở đội bóng phát huy tác dụng các mặt kết hợp lên, thậm chí so Ngô Lộc bao dung phạm vi còn muốn đại.

“Ta minh bạch.” Cố Kỳ nói, “Chính là minh bạch về minh bạch, ta đây liền vẫn luôn..... Làm người ngầm tiểu tình nhân sao?”

Ngầm tiểu tình nhân.

Lục Phán Phán đột nhiên bị cái này cách nói chọc cười.

“Tiểu tình nhân, cũng không phải không được.”

Cố Kỳ nóng nảy: “Hành cái gì hành?! Người cho ta rút về.”

“Chỉ đùa một chút người đương cái gì thật.” Lục Phán Phán trân trọng mà nói, “Người yên tâm, này chỉ là tạm thời, có thích hợp cơ hội, chúng ta liền.....”

Cố Kỳ xem nàng: “Liền cái gì?”

Dưới lầu đội viên đang ở liên hệ, chạy bộ thanh, tiếng gọi âm ỉ, hết đợt này đến đợt khác.

Lục Phán Phán ngửa đầu nhìn Cố Kỳ, kia trương gương mặt đẹp thượng tràn ngập cùng hân khí chất không hợp ủy khuất.

Thực đáng thương, lại thực đáng yêu.

Lục Phán Phán quay đầu lại liếc mắt một cái, nhìn đến không có người lực chú ý ở trên lầu, vì thế nhanh chóng đẩy Cổ Kỳ một phen.

Cổ Kỳ đột nhiên không kịp phòng ngừa hương trong văn phòng lui, ngay sau đó Lục Phán Phán liền hai bước vượt tiến vào.

“Phanh” một tiếng, môn đóng lại, một cái hôn rơi xuống.

Như nhau vừa rồi hấn như vậy chuồn chuồn lướt nước, Lục Phán Phán lại hôn hôn hấn vành tai, ở bên tai hấn nói: “Người không phản bác, ta coi như người đồng ý?”

.....

Cổ Kỳ trong lòng một trận trầm than.

Hấn hiện tại nơi nào còn phản bác được.

Quả quýt mùi hương bọc đầy cõi lòng, bên tai mềm giọng ôn nhu đến tích thủy.

Hấn đã hoàn toàn đánh mất tự hồi năng lực

*

Tối rồi buổi tối, huấn luyện kết thúc, Lục Phán Phán cùng Ngô Lộ đều phải về nhà, trước khi đi còn cố ý dặn dò toàn đội trở về hảo hảo nghỉ ngơi.

Kỳ thật Ngô Lộ nhưng thật ra nhiều lo lắng, này nhóm người ban ngày huấn luyện mệt thành chết cấu, chính là có lá gan cũng không sức lực cho hấn làm sự.

Nhưng thật ra Lục Phán Phán, nàng là cố ý dặn dò Cổ Kỳ.

Bởi vì vừa mới nói phải đi thời điểm, Cố Kỳ liền ngo ngoe rục rịch, tưởng đưa nàng về nhà.

Mọi việc có lần đầu tiên liền có lần thứ hai, một cái hai mươi tuổi thanh xuân xao động nam sinh, ước gì mỗi ngày buổi tối cùng bạn gái nị oai trong chốc lát.

Chính là Lục Phán Phán lại rất rõ ràng hẳn mỗi ngày huấn luyện lượng, ngày thường còn có việc học, cùng với buổi tối qua lại hai giai đoạn, còn không bằng hảo hảo ngủ.

Cố Kỳ lại bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể đi theo đại bộ đội hồi ký túc xá.

Trên đường một đám người riu rít mà hàn huyên rất nhiều, Cố Kỳ cũng không nghe đi vào.

Thậm chí hẳn cũng không biết chính mình là như thế nào trở lại ký túc xá, cả người lằng lằng, đập lên trên sàn nhà giống dẫm lên bông, liền nhìn ngời ở trước bàn đọc sách Hoắc Tu Viễn đều cảm thấy phá lệ đáng yêu.

“Tiểu hoắc, tác nghiệp viết xong không? Cho ta mượn sao hạ.”

Hoắc Tu Viễn đảo đảo lỗ tai, “Ngươi kêu ai đâu?”

Cố Kỳ: “Kêu ngươi a.”

Hoắc Tu Viễn mang lên mắt kính, cẩn thận đánh giá Cố Kỳ, “Sách, ngươi hôm nay giống như tâm tình đặc biệt hảo.”

Cố Kỳ: “Như thế nào?”

Hoắc Tu Viễn: “Không như thế nào, xem ngươi vui vẻ ta cũng vui vẻ.”

Cố Kỳ: “Nga? Phải không? Kia đem ngươi tác nghiệp cho ta sao hạ.”

Hoắc Tu Viễn buông tay: “Người cảm thấy ta làm sao?”

“Tốt.” Cố Kỳ kéo ra ghế dựa ngồi xuống, “Ta đây cho người biểu diễn một cái sinh tử khi tức.”

Hoắc Tu Viễn tổng cảm thấy Cố Kỳ hôm nay chỗ nào không thích hợp, thò lại gần, hỏi: “Người hôm nay gặp được cái gì chuyện tốt?”

Cố Kỳ hơi hơi mỉm cười: “Nói người cũng không hiểu.”

Hành đi.

Hoắc Tu Viễn mở ra thư, viết hai đề, quay đầu nhìn lại, quốc gia một bậc chuyển bút vận động viên Cố Kỳ đang ở vất vả huấn luyện.

Hoắc Tu Viễn kìm nén không được, lại hỏi: “Nói nói, rốt cuộc làm sao vậy?”

“Người vô pháp đồng cảm như bản thân mình cũng bị.”

“Người như thế nào biết ta liền vô pháp đồng cảm như bản thân mình cũng bị.”

“Bởi vì người cùng ta không giống nhau.”

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 51

“Người gặp qua.”

Lục Phán Phán nắm chặt di động, khóe miệng nhấp cười.

“Ta đã thấy?”

Hứa Mạn Nghiên bang đến một chút, ẩn khai chính mình bên kia đầu giường đèn, “Ai a? Ta đoán không được?”

“Chính là người về nước ngày đó, ở tiệm lẩu nhìn đến nam sinh.”

“Chính là cái kia lớn lên rất tuần tú?”

“Ân.”

“Hắn tuổi tác không lớn đi?”

“Ân, hai mươi.”

Hứa Mạn Nghiên đột nhiên trầm mặc, giống như xem người xa lạ dường như đánh giá Lục Phán Phán.

“Người có phải hay không bị hồn xuyên? Không đúng rồi, người tính cách, sao có thể thích so với chính mình tiểu vài tuổi nam sinh.”

Lục Phán Phán không nói tiếp, Hứa Mạn Nghiên càng nghĩ càng không thích hợp, “Người không phải vẫn luôn thích thành thực khoản sao? Hiện tại là như thế nào?”

Lục Phán Phán trợn trắng mắt: “Người đều có thể võng luyện, ta còn không thể tử đệ luyện?”

“Này có thể giống nhau sao?” Hứa Mạn Nghiên nói, “Ta võng luyện nhưng là ta..... Từ từ, ta mẹ nó không võng luyện người nói bậy gì đó đâu?!”

“Hành hành hành, người không võng luyện.”

Lục Phán Phán cười súc tiến ổ chần, “Người chính là ở internet thành lập một đoạn dị thường thân mật quan hệ được rồi đi.”

“Người này há mồm sao lại thế này a người?”

Hứa Mạn Nghiên cũng chui vào ổ chần đi véo Lục Phán Phán, náo loạn hơn nửa ngày mới ngừng lại xuống dưới, dần dần tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau buổi sáng, Lục Phán Phán đồng hồ báo thức còn không có vang liền tỉnh.

Thời gian giàu có, nàng rửa mặt sau còn chậm rì rì mà bắt đầu làm bữa sáng.

Làm được một nửa, Hứa Mạn Nghiên còn buồn ngủ mà ra tới, đánh một cái đại đại ha thiết, nhìn đến ở phòng bếp bận rộn Lục Phán Phán, một lời khó nói hết mà nói: “Người sao lại thế này a? Yêu đương ghê gớm a khởi sớm như vậy?”

Lục Phán Phán lo chính mình chiêm thịch xông khói, vẻ mặt không sao cả.

“Người quản ta đâu, 6 giờ rưỡi, nếu người không đi còn theo kịp phi cơ sao?”

Hứa Mạn Nghiên hoang mang rối loạn vội vội mà đi rửa mặt đánh răng, ra tới khi cũng không hoá trang, xách lên tối hôm qua thu thập tốt tiểu rương hành lý đi ra ngoài.

Ở huyện quan chỗ đổi giày khi, nàng còn nhịn không được oán giận: “Mấy ngày nay kết hôn người như thế nào nhiều như vậy?! Gần nhất nhật tử thực hảo sao?”

Hai phút sau, tiếng đóng cửa vang lên.

Lục Phán Phán giương mắt cười cười, bắt đầu chiêm đệ nhị phân thít xông khói.

Đương trên bàn dọn xong hai phân bữa sáng sau, chuông cửa thanh đúng lúc mà vang lên.

Buổi sáng lại đây ăn cơm sáng là tối hôm qua ước hảo.

Lục Phán Phán mở cửa, Cố Kỳ hắc mặt đứng ở cửa.

“Người làm sao vậy?”

Lục Phán Phán tránh ra nói, Cố Kỳ chậm rì rì mà đi vào.

“Vừa mới tới trên đường, gặp được mấy cái đồng học.”

“Sau đó đâu?”

“Bọn họ hỏi ta đi đâu.”

“Người nói như thế nào?”

“Ta nói ta tản bộ.”

Lục Phán Phán ngồi vào bàn ăn trước, phủng sữa bò ly.

“Người trả lời rất khá a.”

Cố Kỳ ngẩng đầu xem Lục Phán Phán, tóc tất cả đều đập xuống dưới.

“Bọn họ giống xem thiếu năng trí tuệ giống nhau xem ta.”

“Vì cái gì?”

“Ai buổi sáng không đến 7 giờ thiên đều còn không có lượng liền ra tới tản bộ?”

“.....”

Vì trấn an Cố Kỳ, Lục Phán Phán cầm lấy một mảnh bánh mì nướng, đưa tới Cố Kỳ bên miệng.

Cố Kỳ sững sốt một chút, “Người này tính bồi thường?”

“Ăn không ăn?”

“Không ăn, không thành ý.”

Lục Phán Phán đem phun tư thả lại mâm, cúi đầu uống sữa bò.

Cố Kỳ xem nàng không nói, ảo não mà thở dài, lại chính mình cầm lấy phun tư gặm.

Quả nhiên, tử tử chính là tử tử, có tính tình.

Uống hết sữa bò, Lục Phán Phán một bên ăn sandwich, một bên nói: “Quá đoạn thời gian vội xong rồi, ta tính toán dọn đi ra ngoài trụ.”

“Vì cái gì?”

“Ta hiện tại cùng ta bằng hữu trụ cùng nhau.”

“Cùng bằng hữu trụ cùng nhau làm sao vậy?”

“Không có phương tiện.”

.....

Cố Kỳ nữa thiếu chút nữa không cầm chắc, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Lục Phán Phán: “Cái gì không có phương tiện?”

Lục Phán Phán sắc mặt một chút, “Không phải người tưởng cái kia ý tứ.”

Cố Kỳ dứt khoát buông nữa, một bộ nói quốc gia đại sự trịnh trọng bộ dáng: “Vậy người có ý tứ gì?”

Lục Phán Phán bị hấn xem đến chột dạ, vùi đầu nhai sandwich.

Vài giây đi qua, đỉnh đầu ánh mắt kia còn không có tiêu tán.

Lục Phán Phán ngẩng đầu ngấm hấn liếc mắt một cái, thấy hấn thần sắc nghiêm túc, liền nói: “Nga..... Chính là người tưởng cái kia ý tứ.”

Lần này đến phiên Cố Kỳ nói không nên lời lời nói.

Hấn thật lâu nhìn chăm chăm Lục Phán Phán, thẳng đến nàng đứng lên đuổi người.

“Ăn xong không? Ăn xong liền chạy nhanh hồi trường học, trong chốc lát ta cũng muốn đi qua.”

Lục Phán Phán nhìn đến Cố Kỳ giống như mất đi tự hỏi năng lực dường như đứng lên, hướng cửa đi, liền nhin không được muốn cười.

Nàng nguyên bản thật không phải cái kia ý tứ.

Ngay từ đầu ở tại Hứa Mạn Nghiên gia chính là tạm thời tính, khi đó nàng cũng không có thời gian đi tìm phòng ở.

Hiện tại công tác yên ổn xuống dưới, nàng không có khả năng vẫn luôn ở tại Hứa Mạn Nghiên gia, cho nên ăn tết kia đoạn thời gian nàng liền ở suy xét tìm phòng ở sự tình.

Vừa mới đưa ra chuyện này, chỉ là muốn tìm cái đề tài liêu, ai biết Cổ Kỳ liền hướng kia phương diện suy nghĩ.

Mà Lục Phán Phán cũng không biết chính mình nghĩ như thế nào, thế nhưng liền theo hần nói cấp nói tiếp.

Nói xong kia một khắc, Lục Phán Phán chính mình đều bực.

Chính là hiện tại thấy Cổ Kỳ một bộ mất hồn mất vía bộ dáng, Lục Phán Phán ảo não tức khắc hôi phi yên diệt, hận không thể lại nói hai câu đậ đậ hần.

“Mau trở về.” Lục Phán Phán chụp ngực hần, “Nghiêm túc huấn luyện a.”

ANH TỈNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 52

Nhạc Tòng Gia vô cùng đau đớn, ở đâu ngoa ngoa kêu, Lục Phán Phán không có biện pháp, lại dẫn hãnh đi phục kiện trung tâm chạm vào vận khí.

“Người nhần trong chốc lát.” Xe taxi thượng, Lục Phán Phán một bên cấp Trọng Gia Nguyệt gọi điện thoại, một bên hỏi, “Người gần nhất huấn luyện cường độ quá lớn, cơ bắp co rút là bình thường, về sau muốn tăng mạnh kéo duỗi.”

Nhạc Tòng Gia cắn răng gật đầu, Lục Phán Phán bên kia điện thoại cũng không ai tiếp.

Nàng lúc này mới nhớ tới, Trọng Gia Nguyệt còn tại Thượng Hải giao lưu.

Mười phút sau, ba người ở phục kiện trung tâm cửa xuống xe.

Còn chưa có đi đăng ký đâu, liền thấy mấy cái bác sĩ cùng đi ra, đã thay cho áo blouse trắng.

Sở dĩ Lục Phán Phán biết đây là một đám bác sĩ, là bởi vì Vương Lạc Trinh liền ở trong đó.

Một đám người nguyên bản vừa nói vừa cười mà hướng bãi đỗ xe đi, Vương Lạc Trinh ánh mắt liếc quá Lục Phán Phán, ngay sau đó dừng bước chân.

Lục Phán Phán hỏi: “Vương bác sĩ, các người tan tầm?”

Vương Lạc Trinh nhìn Nhạc Tông Gia liếc mắt một cái, ngay sau đó xoay người cùng một bên bác sĩ nói vài câu, sau đó triệu Lục Phán Phán đi tới.

“Bị thương?” Hãn đánh giá Nhạc Tông Gia.

Lục Phán Phán gật đầu nói: “Hãn là cơ bắp co rút.”

Vương Lạc Trinh giơ tay xem đồng hồ, “Cùng ta tới.”

Vương Lạc Trinh mang theo Lục Phán Phán bọn họ đi chẩn bệnh thất, làm Nhạc Tông Gia nằm xuống, cho hãn kiểm tra.

Lục Phán Phán cùng La Duy ở một bên chờ, lại nhìn đến bên ngoài lục tục có bác sĩ rời đi.

“Phiền toái ngài.” Lục Phán Phán nói, “Ngài vốn dĩ đã tan tằm.”

“Không có việc gì.” Vương Lạc Trinh cong eo, quay đầu lại nhìn Lục Phán Phán liếc mắt một cái, “Hãn cái này không nghiêm trọng, làm làm lôi kéo là được.”

Nói xong, hãn lại dặn dò nói: “Mùa hè muốn tới, người làm người học sinh ngày thường nhiều chú ý bổ sung chất điện phân cùng vitamin B1.”

Vương Lạc Trinh cấp Nhạc Tông Gia làm lôi kéo thời điểm, La Duy ở Lục Phán Phán bên tai lặng lẽ nói: “Đây là không phải lần trước chúng ta gặp được cái kia bác sĩ?”

Lục Phán Phán gật đầu.

La Duy ngẩng hai mắt, cười nói: “Có điểm soái nga.”

Lục Phán Phán liếc nhìn hãn một cái, không biết hãn một đại nam nhân vì cái gì đột nhiên đổi một cái khác đại nam nhân có hứng thú.

La Duy lại nhỏ giọng nói: “Bất quá vẫn là không Cổ Kỳ soái.”

“Người đột nhiên đề hấn làm cái gì.” Lục Phán Phán chột dạ mà nói, “Các người này đó nam sinh, cả ngày nị oai mà cùng tử muội dường như.”

La Duy liền một bên cười không nói chuyện.

Ước chừng nửa giờ sau, Nhạc Tông Gia co rút giảm bớt, Vương Lạc Trinh hái được mắt kính, ngồi vào một bên lấy bút viết cái tờ giấy.

“Đi mua điếm được, về sau chú ý kéo đuôi.”

Nhạc Tông Gia liên tục gật đầu, “Cảm ơn bác sĩ, phiền toái bác sĩ.”

Vương Lạc Trinh: “Các người trở về đi.”

Lục Phán Phán làm La Duy đỡ Nhạc Tông Gia đứng lên, sau đó đối Vương Lạc Trinh nói: “Vương bác sĩ, chúng ta đi chỗ nào trả phí?”

Vương Lạc Trinh dẫn bọn hấn tiến vào thời điểm, không đăng ký, liền máy tính cũng không khai.

Vương Lạc Trinh đứng dậy mặc vào áo khoác, nói: “Không cần, vấn đề nhỏ.”

Lục Phán Phán há miệng thở dốc, sau một lúc lâu, mới nói: “Này như thế nào không biết xấu hổ.”

“Không có gì.” Vương Lạc Trinh chỉ vào cửa, “Không có việc gì nói, ta về trước gia.”

Nói xong, hấn quay đầu lại xem Nhạc Tông Gia cùng La Duy, “Các người đánh xe tới?”

La Duy gật đầu.

“Lúc này cuối tuần cao phong kỳ, không hảo đánh xe, ta đưa các người hồi trường học?”

La Duy cùng Lục Phán Phán đều còn chưa nói lời nói, Nhạc Tòng Gia liền trước lắc đầu cự tuyệt.

“Cảm ơn ngài hảo ý nhưng là ta còn là không phiền toái ngài ta chính mình trở về đi.”

Đảo không phải cái gì đặc thù nguyên nhân, Nhạc Tòng Gia người này từ nhỏ liền sợ bệnh viện sợ bác sĩ. Hơn nữa nhân gia lợi dụng tan tầm thời gian cho hẳn xem bệnh, như thế nào còn không biết xấu hổ làm nhân gia đưa.

Vương Lạc Trinh nhìn về phía Lục Phán Phán, Lục Phán Phán vội vàng nói: “Không phiền toái ngài, đã chậm trễ ngài tan tầm.”

“Hành.”

Vương Lạc Trinh không hề nói nhiều, “Kia đi thôi.”

*

Lục Phán Phán đợi mau nửa giờ cũng không chờ đến một chiếc xe taxi trống, di động thượng phần mềm mới bài đến tám mươi nhiều vị, La Duy cùng Nhạc Tòng Gia ngồi ở ven đường bồn hoa thượng, Nhạc Tòng Gia một bộ muốn chết muốn sống bộ dáng.

“A..... Sớm biết rằng an vị bác sĩ đi nhờ xe đi trở về, chúng ta khi nào mới bài được đến a?”

La Duy trừng hẳn liếc mắt một cái, “Ai làm người một ngum cự tuyệt?”

“Ta này không phải ngượng ngừng phiền toái nhân gia bác sĩ sao.”

“Ta xem người chính là nhất gan sợ bác sĩ.”

“Ta sẽ sợ bác sĩ? Ta từ nhỏ đến lớn liền quốc phòng thân thể ta sợ bác sĩ làm gì?”

Hai người người một lời ta một ngữ, nháo đến Lục Phán Phán nào nhân đầu.

Nàng quay đầu lại nói: “Đừng sảo, La Duy người đi đối diện đón xe đi.”

La Duy không tình nguyện mà đứng lên, vừa muốn mại chân, liền nghe thấy sau lưng một trận tiếng còi.

Ba người đồng thời quay đầu lại, Vương Lạc Trinh quay cửa kính xe xuống, nói: “Còn không có đánh tới xe?”

Lục Phán Phán đối hăn giờ phút này mới từ thư viện ra tới thực kinh ngạc, “Vương bác sĩ, người mới ra tới a?”

Vương Lạc Trinh: “Ân.”

La Duy đã đem chân thu trở về, cùng Nhạc Tòng Gia cùng nhau dùng khát vọng ánh mắt nhìn Vương Lạc Trinh.

Vương Lạc Trinh ngón tay lại giống không phát hiện bọn họ ánh mắt dường như, nhẹ nhàng gõ gõ tay lái, chậm rì rì mà nói: “Lên xe đi.”

Lục Phán Phán còn không có tới kịp há mồm nói chuyện, bên kia hai người đã liên tục nói lời cảm tạ thuận tiện nhảy lên xe.

Xem Lục Phán Phán còn không có động, Vương Lạc Trinh giương lên lông mày, biểu tình đứng đắn mà không dễ dàng cự tuyệt.

Lục Phán Phán đành phải vòng đến một bên, ngồi trên phó giá.

Vương Lạc Trinh cũng không hỏi đi chỗ nào, trực tiếp đem xe chạy đến dẫn cùng cổng lớn.

Hắn sang bên dừng xe thời điểm, Lục Phán Phán một bên giải đai an toàn, một bên nói lời cảm tạ.

Vương Lạc Trinh một tay chống tay lái, ở Lục Phán Phán sắp xuống xe thời điểm, đột nhiên nói: “Tiểu tâm dưới chân, bàn bàn.”

Lục Phán Phán sửng sốt, chân đều bán ra đi một con, ngạnh sinh sinh cấp cứng đờ.

“A?”

Vương Lạc Trinh nói: “Làm sao vậy?”

“Người vừa mới đang nói chuyện với ta?”

“Ân.”

“Người kêu ta cái gì?”

Vương Lạc Trinh ngón tay chống chóp mũi, khụ một tiếng, đang muốn nói chuyện, Lục Phán Phán lại nói: “Người chỗ nào người a?”

Vương Lạc Trinh ngơ ngẩn mà nhìn Lục Phán Phán, một hồi lâu mới phản ứng lại đây, tức khắc cười đến cong đôi mắt.

Hắn triều Lục Phán Phán vẫy vẫy tay, cái gì cũng chưa nói, lái xe đi rồi.

Lục Phán Phán đứng ở tại chỗ, vẻ mặt mạc danh.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 53

[Vương Lạc Trinh]: Ân, về nhà ta dùng người QQ hào tìm tòi người WeChat.

[Lục Phán Phán]:!!!

[Lục Phán Phán]: Ta cũng là!

[Lục Phán Phán]: Vậy người như thế nào không nói cho ta? Ta hôm nay mới biết được!

[Vương Lạc Trinh]: Khoảng thời gian trước vội.

Lục Phán Phán tâm tình kích động, liên tan tâm đã đến giờ cũng chưa chú ý tới.

Hai người lại hàn huyên trong chốc lát, thẳng đến Vương Lạc Trinh có việc muốn đi gọi điện thoại, Lục Phán Phán mới nhớ tới nên về nhà.

Nàng đi ra văn phòng, cầu thủ nhóm đều đi được không sai biệt lắm, chỉ còn Cố Kỳ cùng La Duy ở thu thập cầu xe.

Lục Phán Phán theo chân bọn họ vẫy vẫy tay: “Các người sớm một chút trở về nghỉ ngơi, ta về trước gia a!”

Nói xong, nàng cố ý nhìn Cố Kỳ liếc mắt một cái, “Tháng sau liền trận chung kết, các người muốn điều chỉnh tốt chính mình trạng thái, không cần chân trong chân ngoài, biết không?”

La Duy cùng Tiểu Trạch Khải đều nói tốt, chỉ có Cố Kỳ không nói chuyện.

Lục Phán Phán sau khi rời khỏi đây, La Duy khom lưng đem cuối cùng một cái cầu ném vào cầu xe, sau đó nói: “Ta xem hôm nay cũng không thể nào dơ, tùy tiện quét quét đi, phải không màng Kỳ người đi về trước nghỉ ngơi?”

Cố Kỳ liếc nhìn hắn một cái, không nói hai lời liền mại chân đuổi theo.

*

Lục Phán Phán mới vừa đi đến bên hồ, liền nghe thấy phía sau một trận dồn dập tiếng bước chân.

Nàng đột nhiên quay đầu lại, còn không có thấy rõ người tới, đã bị kéo vào một cái ôm ấp.

Nếu không phải hắn trên người hương vị rất quen thuộc, Lục Phán Phán khẳng định đương trường một cái xoay chuyển đá chặt đứt hắn con cháu căn.

Nhưng giờ phút này, Lục Phán Phán lại rất ôn nhu.

Nàng ôm lấy Cố Kỳ bối, hỏi: “Làm sao vậy?”

Cố Kỳ không nói gì, ôm một hồi lâu, muốn hỏi về cái kia bác sĩ sự, nhưng là hắn lại không nghĩ làm Lục Phán Phán biết La Duy ở sau lưng nói chuyện của nàng, cho nên cuối cùng chỉ biến thành không tiếng động ôm.

Sau một lúc lâu, Cố Kỳ mới hỏi: “Người ngày mai nghỉ, muốn đi đâu nhi?”

Lục Phán Phán: “Ta liền ở nhà nghỉ ngơi a.”

Cố Kỳ: “Ta đây ngày mai buổi sáng.....”

“Không được.” Lục Phán Phán nói, “Ta bằng hữu đã trở lại.”

Cố Kỳ lại là hồi lâu không nói lời nào.

Hắn đem vùi đầu ở Lục Phán Phán trên vai, thanh âm rầu rĩ mà: “Người sẽ cùng người khác nói người có bạn trai sao?”

Nói xong, hắn lại bổ sung: “Đặc biệt là có người đối với người có ý tưởng thời điểm.”

Lục Phán Phán cười nói: “Ai đối ta có ý tưởng nha?”

Cố Kỳ buông ra Lục Phán Phán, lui một bước.

Bóng đêm hạ, hắn không nói lời nào, trong mắt ánh chạm đất Phán Phán mặt.

Lúc này, một nữ nhân tan tầm trải qua hai người bọn họ.

Nguyên bản đều đi qua, nữ nhân lại đột nhiên quay đầu lại, nói: “Tiểu lục?”

Lục Phán Phán nheo nheo mắt mới thấy rõ nữ nhân mặt.

Là hậu cần chỗ trương chủ nhiệm, nàng mấy ngày nay chi trả ăn ở, vẫn luôn ở cùng nàng giao tiếp.

Lục Phán Phán: “Ân..... Hôm nay cuối tuần ngài cũng ở a?”

“Đúng vậy, này chu bận quá, ở tầng ca.” Trương chủ nhiệm nhìn về phía Cố Kỳ, “Đây là.....?”

“Ta ——” Lục Phán Phán dừng một chút, “Cầu thủ.”

“Nga nga.” Trương chủ nhiệm gật gật đầu, “Ta đây đi trước a.”

“Ngài trên đường chậm một chút.”

Trương chủ nhiệm quai cái cong, đi bãi đỗ xe.

Lục Phán Phán xoay người, Cố Kỳ chính đưa lưng về phía nàng nhìn giữa hồ.

Loại này thời điểm, không cần Cố Kỳ nói chuyện, Lục Phán Phán cũng biết hẳn suy nghĩ cái gì.

Lục Phán Phán ở hẳn phía sau đứng trong chốc lát, suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng vẫn là từ sau lưng ôm lấy hẳn.

“Thực xin lỗi a.....”

Cố Kỳ đột nhiên xoay người, cúi đầu, nói: “Năm nay, liền năm nay, ta cho người lấy cái quán quân trở về, chúng ta liền không che che dấu dấu, được không?”

Lục Phán Phán nhất thời không phản ứng lại đây, “Cái gì?”

“Ta nói năm nay cả nước trận chung kết, ta cho người lấy cái quán quân cúp trở về, ta liền không làm người ngậm tiểu tình nhân.”

Hắn lại để sát vào một chút, gần như lấy lòng mà nói: “Được không?”

Lục Phán Phán phi thường trân trọng gật đầu.

“Hảo.”

Cố Kỳ cho rằng chính mình trong lòng không vui hẳn là tiêu tán, nhưng thấy Lục Phán Phán trắng nõn gương mặt, chóp mũi quanh quẩn như có như không mùi hương, hẳn trong lòng ngược lại càng thêm bức bối.

Hắn cúi đầu, hôn lấy Lục Phán Phán môi.

Lục Phán Phán trong lòng hồ thẹn ý, cũng toàn tâm toàn ý mà đáp lại hắn triền miên.

“Ngô.....” Lục Phán Phán nghe được phía sau lại có tiếng bước chân, liền tưởng đẩy ra Cố Kỳ.

Cùng thượng một lần giống nhau, căn bản đẩy không khai.

Cố Kỳ ôm nàng, sau này một lui, người đã bị ấn ở trên thân cây.

“Người lại tưởng đẩy ra ta?”

“Giống như có người tới.”

Tiếng nói vừa dứt, hai nữ sinh liền vừa nói vừa cười mà trải qua này đường nhỏ.

Cố Kỳ quay đầu lại nhìn kia hai nữ sinh đi xa, lại nhìn Lục Phán Phán khi, hô hấp càng thêm thô nặng.

Hắn cúi đầu, khẽ hôn Lục Phán Phán khóe miệng, sau đó trần trọc đến cổ.

“Ta tưởng hiện tại khiến cho mọi người biết người là của ta.”

Hắn mới vừa nói xong, Lục Phán Phán cảm giác chính mình cổ một trận rất nhỏ đau đớn.

“Cố Kỳ..... Người.....”

Dư lại nói biến thành ưm tràn ra yết hầu, Lục Phán Phán ôm chặt lấy Cố Kỳ phía sau lưng.

*

Lục Phán Phán đến dưới lầu khi, phòng khách đèn đã sáng.

Mở cửa sau, quả nhiên thấy Hứa Mạn Nghiên đã ngồi ở phòng khách, một bộ mặt suy sụp đáng.

“Đã trở lại?” Lục Phán Phán thay đổi giày, vội vàng hướng phòng đi.

Hứa Mạn Nghiên ngồi ở trên sofa, liếc Lục Phán Phán liếc mắt một cái, nói: “Đừng trốn rồi, ta thấy được.”

Lục Phán Phán mặt đỏ, lại còn muốn làm bộ không nghe hiểu, “Ân?”

Hứa Mạn Nghiên chỉ nàng cố, “Ai, đệ đệ thật là nhiệt tình như lửa.”

Lục Phán Phán: “.....”

Vậy đừng trốn rồi đi.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 54

“Nhân gia cùng bạn gái gọi điện thoại, không có thời gian quan tâm ta.”

Đi mau xong rồi một cái phố, Lục Phán Phán mới nhớ tới, nàng căn bản không biết Cố Kỳ ở mang nàng hướng đi nơi nào.

“Người đi đâu nhi a?” Lục Phán Phán nói, “Người tìm được lộ sao liền hạt đi.”

Trầm mặc một khắc, Cố Kỳ nói: “Người đi theo ta đi là đến nơi.”

Giang Thành mà thị phức tạp, rất nhiều người chỉ dựa vào hướng dẫn đều sờ không rõ lộ, Cố Kỳ lại mang theo Lục Phán Phán xuyên phố đi hẻm, có đôi khi còn sẽ chỉ vào ven đường nào đó tiêu điểm cùng nàng nói nơi đó đặc sắc.

“Người trước kia ở chỗ này trụ quá?” Lục Phán Phán hỏi.

“Trụ quá mấy năm, rất sớm phía trước.”

Nói xong, hẳn còn khắp nơi đánh giá, “Thật sự một chút đều không có biến a.”

Lục Phán Phán theo hẳn ánh mắt, xem nơi xa đèn nê ông, xem trên lầu cũ nát thông báo tuyển dụng, xem ven đường vi phạm quy định đập ra tới tiêu quán.

“Thanh thiếu niên đội thời điểm?”

Lục Phán Phán nhớ tới, Giang Thành mấy năm trước vẫn luôn là tình nam bài huấn luyện căn cứ.

Cố Kỳ ánh mắt có một chút kinh ngạc, “Người biết?”

Lục Phán Phán thấp niêm: “Ta đội viên ta đều có tư liệu.”

Cố Kỳ “Nga” một tiếng.

Hắn liền bước chân đều thả chậm, nghiêng đầu, đi được không chút để ý.

Lục Phán Phán đột nhiên vòng đến hẳn phía trước, lót chân phủng hẳn cằm, “Người như thế nào lại không cao hứng a?”

“Ta chỗ nào có không cao hứng?”

“Người xem người phiết cái miệng, tới,” Lục Phán Phán hai cái ngón tay chọc hẳn gương mặt, “Cười một cái.”

Cố Kỳ nhếch miệng cười một chút.

Lục Phán Phán lại cúi đầu dặt hẳn tay trái, mở ra hẳn bàn tay, tinh tế mà vuốt ve lòng bàn tay hoa văn.

“Là bởi vì tay trái bị thương mới rời khỏi sao?”

Cố Kỳ do dự một lát, không nói chuyện, chỉ là gật gật đầu.

“Kia còn có tay phải a.” Lục Phán Phán nói, “Vì cái gì liền trực tiếp lui đội? Tiến vào tình đội nhiều không dễ dàng a.”

“Thời gian rất lâu điều chỉnh bất quá tới tay phải thói quen, cho nên rời khỏi.”

Cố Kỳ nói được vân đạm phong khinh, bất quá là điều chỉnh bất quá tới thói quen mà thôi, chính là đối đã từng “Kim tay trái” tới nói, tay trái bị thương, tựa như bóng đá vận động viên mất đi một chân.

Nhìn như giống như còn có tay phải có thể dùng, nhưng là kỳ thật tương đương bị mất vận động kiếp sống.

Lục Phán Phán ngẩng đầu nhìn hẳn, bất tri bất giác nắm chặt hẳn lòng bàn tay.

*

Cố Kỳ cuối cùng đem Lục Phán Phán đưa tới một cái điện chơi thành.

Cố Kỳ nói hẳn ở Giang Thành kia mấy năm nhật tử kỳ thật rất nhàm chán, không có gì hoạt động giải trí, vị thành niên vào không được vãng đi, không thể uống rượu, càng không thể đi ngoạn nhi cái gì kích thích, duy nhất hoạt động giải trí chính là không có việc gì đánh đánh điện chơi.

Nhưng Lục Phán Phán xem hẳn đánh điện chơi bộ dáng, thật sự không phải “Không có việc gì liền đánh đánh điện chơi” trình độ.

Hơn nữa hẳn “Đánh điện chơi” cùng Lục Phán Phán tưởng tượng “Đánh điện chơi” khả năng không phải một chuyện.

Lục Phán Phán cho rằng có thể nhìn đến bạn trai ngồi ở máy trước soái khí mà phá ký lục, hấp dẫn mọi người ánh mắt, khiến cho vây xem.

Vây xem xác thật là khiến cho.

—— cố đại chủ công cấp Lục Phán Phán bắt mười bảy cái oa oa.

Mười bảy cái oa oa là cái gì khái niệm.

Lục Phán Phán cùng Cố Kỳ một người xách hai cái bao nilon mới trang xong.

Nhưng là Lục Phán Phán làm một cái chưa từng có bắt được quá oa oa người, kia một khắc vẫn là thực vui vẻ, cảm giác chính mình chính là này điện chơi thành nhân sinh người thắng, xách theo này đó oa oa rời đi thời điểm, bốn phía tràn ngập cực kỳ hâm mộ ánh mắt.

Thắng đến hai người mới vừa đi ra điện chơi thành, ở giao lộ chờ đèn xanh đèn đỏ thời điểm, một nữ nhân năm năm sáu tuổi nữ nhi đi ngang qua, tiểu nữ hài nhi nhìn chăm chăm Cố Kỳ trong tay oa oa không rời mắt được.

“Mụ mụ, bọn họ thật nhiều oa oa a, ta cũng muốn.”

Hài tử mẹ nhìn Lục Phán Phán cùng Cố Kỳ liếc mắt một cái, nói: “Ngày mai mụ mụ cũng đi bán sỉ thị trường cho người mua a.”

Lục Phán Phán: “.....”

Cố Kỳ: “.....”

“Không phải.” Lục Phán Phán nhìn chính mình trong tay oa oa, rất là khó xử, “Người chuẩn bị làm ta đem này đó mang về nhà sao? Ta rương hành lý cũng tắc không dưới a!”

Cố Kỳ: “..... Ta rương hành lý cũng trang không dưới.”

Lục Phán Phán cùng Cố Kỳ đồng thời trầm mặc.

“Kia nếu không tính.” Cố Kỳ nói, “Quá nhiều, trang không dưới, từ bỏ đi.”

“Như vậy sao được!”

Lục Phán Phán xách theo nàng oa oa, lại đi rồi hai con phố mới tìm được một nhà chuyển phát nhanh thu phát điểm.

Đương chuyển phát nhanh tiểu ca đem mười bảy cái oa oa nhét vào một cái đại cái rương, một cân nặng lượng, phát hiện ngoạn ý nhi này lại chiếm địa phương còn không kiếm tiền khi, nhịn không được hỏi: “Chạy đến một cái khác thành thị tới bắt oa oa có ý tứ sao?”

Trước mặt một nam một nữ nắm tay, trăm miệng một lời: “Có ý tứ a.”

Chuyển phát nhanh tiểu ca khóc.

Tình yêu chính là như vậy không nói đạo lý.

*

Tiểu tổ thi đấu vòng tròn vòng thứ nhất tại hạ ngọc cử hành.

Buổi sáng sở hữu dự thi vận động viên đều phải thống nhất làm phản thuốc kích thích kiểm tra.

Lần này phản thuốc kích thích trung tâm cố ý ở tỉnh thể dục trung tâm thiết lập buồng vệ sinh kiểm tra trạm, lập tức mười sáu cái đội ngũ đều tới, hơn nữa các trường học giáo luyện dẫn đầu giám đốc từ từ, ước chừng hai trăm nhiều người.

Lục Phán Phán đem toàn đội người đưa vào đi sau, chính mình ở cửa chờ.

Hai ba tiếng đồng hồ qua đi, Lục Phán Phán chân đều ngồi đã tê rần, lên nhảy lên hai hạ, sau đó đường đi biên quây bán quà vật mua thủy.

Nàng mới vừa trả tiền, liền thấy Ngô Lộc mang theo duẩn cùng người ra tới.

Một đám người mênh mông cuồn cuộn, cũng không chú ý tới Lục Phán Phán, đều đi theo Ngô Lộc hướng thể dục trung tâm đại môn đi.

Lục Phán Phán di động tạp hạ, chờ nàng phó xong tiền, đại gia đã mau rời khỏi thể dục trung tâm, liền ở đại môn nơi đó chờ, Ngô Lộc tự cấp xe buýt tài xế gọi điện thoại.

Vì thế nàng chạy nhanh chạy chậm đuổi theo đi.

Mới vừa chạy đến đại đội ngũ sau lưng, liền nghe được Tiểu Trạch Khải cùng La Duy ghé vào cùng nhau nói thầm cái gì.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 55

“Kia cuối cùng một vấn đề..... Xin hỏi người có bạn gái sao?”

Vây xem người nháy mắt bắt đầu ồn ào, tiểu phóng viên tuy rằng mặt đỏ, nhưng vẫn như cũ không tránh không né mà nhìn Cố Kỳ.

“Có.”

Cố Kỳ này thanh trả lời bị ồn ào thanh bao phủ, thẳng đến hẳn nói lần thứ hai.

“Ta có bạn gái.”

Tiểu phóng viên tươi cười cứng lại rồi, nhất thời không biết như thế nào nói tiếp.

Vừa mới ồn ào người đều an tĩnh, mà dẫn cùng người lại về mặt mạc danh.

A?

Cố Kỳ có bạn gái?

Bọn họ vẫn luôn sớm chiều ở chung cũng không nghe nói qua a?

“A? Gì a?” Tiểu Trạch Khải nói, “Người chừng nào thì có bạn gái? Chúng ta như thế nào không biết?”

Hắn lại hỏi La Duy, “Người biết không?”

La Duy chớp chớp đôi mắt, không nói chuyện.

Tiểu Trạch Khải lại hỏi Cố Kỳ: “Người thôi đi, chúng ta mỗi ngày cùng nhau đợi, như thế nào không gặp người có bạn gái.”

Tiểu phóng viên nghe được Tiểu Trạch Khải nói, xấu hổ mà cười cười, mang theo mặt khác đồng học đi rồi.

Thằng đến Ngô Lộc dẫn bọn hắn rời đi sân bóng, ngồi trên xe buýt, đội bóng đề tài còn ở Cố Kỳ “Bạn gái” trên người.

“Thiệt hay giả?” Tiểu Trạch Khải nói, “Người thành thật nói cho ta, có phải hay không nhìn ra người tiểu cô nương đối với người có ý tứ, người cố ý nói như vậy?”

Cố Kỳ an vị ở Lục Phán Phán xếp sau.

Lục Phán Phán không quay đầu lại, nhưng lại có thể rõ ràng mà nghe thấy bọn họ đối thoại.

“Thật sự có.” Cố Kỳ nói, “Như thế nào ta có bạn gái rất kỳ quái sao? Các người một đám như thế nào đều cùng nghe được cái gì đại tin tức dường như.”

Cố Kỳ có bạn gái không kỳ quái, hắn không có bạn gái mới kỳ quái.

Chính là đại gia ngày thường đều ở bên nhau huấn luyện cùng nhau ăn cơm, muốn thực sự có bạn gái, giống La Duy loại này, sao có thể một chút dấu vết đều không có đâu?

Tiểu Trạch Khải nói thêm: “Chưa thấy qua sao này không phải.”

Cố Kỳ thấp giọng nói: “Chưa thấy qua.....”

Lục Phán Phán nghe được hẳn thanh âm, sợ hẳn tiếp theo câu chính là “Các người mỗi ngày thấy.”

Nhưng là Cố Kỳ lại chỉ cười một tiếng, nói: “Đất khách luyến.”

Lục Phán Phán: “.....”

Tiểu Trạch Khải “Nga” một tiếng, thuận tiện cảm khái một câu thật thắm.

Ngồi ở cùng bài bên kia Hoắc Đậu thấu cái đầu lại đây nói: “Chính là ngày thường trước nay không nghe người nhắc tới quá a.”

Nhạc Tòng Gia cũng cảm một miệng: “Bằng hữu vòng cái gì đều cũng trước nay không thấy người phát quá cùng bạn gái tương quan đồ vật.”

Thẩm chu sơ cũng nói: “Người biểu hiện được hoàn toàn chính là cái độc thân nam nhân bộ dáng.”

Đại gia người một lời ta một ngữ, Tiểu Trạch Khải giống như lĩnh ngộ tới rồi cái gì.

Hắn coi chừng Kỳ ánh mắt dần dần thay đổi.

“Ngọa tào..... Cố Kỳ người đây là nhớ nhà hồng kỳ không ngã, bên ngoài cờ màu phiêu phiêu đi?”

Tiểu Trạch Khải lời này vừa nói ra, người khác cũng đều hồi quá vị tới.

Là như vậy cái đạo lý a.

Một người nam nhân rõ ràng có bạn gái, lại trước nay không phát bằng hữu vòng, cũng không đề cập tới khởi chính mình bạn gái, kia mục đích chỉ có một —— tưởng xây dựng chính mình vẫn là độc thân dấu hiệu.

Tiểu Trạch Khải “Tắm tắc” hai tiếng, “Huynh đệ, người như vậy không thể được a.”

Cố Kỳ: “???”

Tiểu Trạch Khải: “Tuy rằng ta biết đất khách luyến không dễ dàng, nhưng người cũng không thể thực xin lỗi người bạn gái a.”

Cố Kỳ: “Ta làm sao vậy ta?”

Tiểu Trạch Khải chọc chọc hàng phía trước Lục Phán Phán.

Lục Phán Phán chính nghe được hăng say, mạnh mẽ ngăn chặn khoe miệng cười, quay đầu lại nói: “Làm sao vậy?”

Tiểu Trạch Khải nói: “Phán Phán tử, người nói Cố Kỳ như vậy có phải hay không không tốt?”

Cố Kỳ một cái con mắt hình viên đạn bay tới, cười lạnh.

Lục Phán Phán nhấp khẩn khoe miệng, không dám nói lời nào, sợ chính mình một mở miệng liền cười ra tiếng, chỉ có thể gật gật đầu.

Cố Kỳ: “Người điếm cái gì đầu?!”

“Người còn hung nhân gia Phán Phán tử.” Tiểu Trạch Khải lại tắm tắc hai tiếng, “Thật tra.”

Cố Kỳ: “???”

Nói xong này một vụ, Tiểu Trạch Khải lại nói: “Ai, Cố Kỳ, dù sao tất cả mọi người đều biết người có bạn gái, cũng đừng dịch cất giấu, cho chúng ta nhìn xem ảnh chụp đi.”

Cố Kỳ: “Không cho.”

Tiểu Trạch Khải: “Đừng giới a, nhìn xem ảnh chụp mà thôi.”

Cố Kỳ trong lỗ mũi hừ lạnh một tiếng, “Lớn lên có điểm nhận không ra người.”

Lục Phán Phán: “???”

Tác giả có lời muốn nói: Đồi mới tuy rằng sẽ đến trễ! Nhưng là sẽ không vắng họp!

Phát bao lì xì đi này chương

Chương 53

“Người bạn gái lớn lên nhận không ra người a.” Lục Phán Phán thanh âm từ trước bài từ từ truyền đến, nàng quay đầu, nhìn Cố Kỳ, “Là lớn lên quá xấu sao?”

Lục Phán Phán tiếng nói vừa dứt, bốn phía người đều nhìn chăm chăm Cố Kỳ, chờ hẩn một câu.

Rốt cuộc Cố Kỳ nói chính mình bạn gái “Lớn lên nhận không ra người”, này quả thực làm người không thể tưởng tượng.

Nếu thật là bọn họ tưởng như vậy, kia Cố Kỳ bạn gái cũng quá lợi hại, cư nhiên có thể dựa nội tại bắt lấy như vậy một cái giáo thảo cấp bậc nhân vật.

Mà Cố Kỳ lại chậm chạp không nói lời nào.

Hẩn càng trầm mặc, đại gia càng tò mò.

Lục Phán Phán liền nhìn chăm chăm vào hẩn cười.

Rõ ràng là khai điều hòa xe buýt, Cố Kỳ lại cảm thấy phía sau lưng chột lạnh.

Hắn thanh thanh giọng nói, nói: “Lớn lên quá xinh đẹp, bị người xem một cái ta đều cảm thấy có người muốn cướp, cũng không phải là nhận không ra người sao.”

“.....”

Bốn phía trầm mặc.

Lục Phán Phán nghẹn cười, xoay trở về.

Lời này nếu là đối người khác nói, Tiểu Trạch Khải khẳng định cảm thấy hắn ở khoác lác. Chính là Cố Kỳ nói như vậy, hắn cảm thấy chân thật độ rất cao.

Nhưng là mặc dù như vậy, Tiểu Trạch Khải cũng cảm thấy Cố Kỳ thật là quá trang bức.

“Người này ngu ngu thối trúng, quả thực hoành sóc phú thơ, lên lầu làm phú, không biết hôm nay hôm nào. Thật là, có cái xinh đẹp bạn gái ghê gớm nha.” Tiểu Trạch Khải ánh mắt xẹt qua Lục Phán Phán cái ót, lại hỏi, “Cùng chúng ta Phán Phán tỷ so đâu?”

ANH TỈNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 56

Lục Phán Phán giãy giụa hai hạ, ném không ra hẳn.

“Người ai a người? Buông ta ra.”

Hai người chi gian □□ vị mười phần, Phùng Tín Hoài phía sau vài người ngo ngoe rục rịch, tưởng đi lên lôi đi Phùng Tín Hoài, Phùng Tín Hoài lại quay đầu lại nói: “Các người đều đi ăn cơm, ta một lát liền lại đây.”

Khánh Dương những cái đó cùng quá Lục Phán Phán học sinh lại há mồm nói vài câu, Phùng Tín Hoài mặt mày một hoành, nói: “Ta kêu các người đi lên ăn cơm, các người nghe không được sao?”

Hắn ở đội bóng từ trước đến nay nói một không hai, cho nên hắn nói lần thứ hai khi, những người khác đều lưu luyến mỗi bước đi mà đi rồi.

Lục Phán Phán đã nhìn đến La Duy từ ngõ nhỏ ra tới, nhưng là tạm thời còn không có nhìn đến nàng.

“Bệnh tâm thần.” Lục Phán Phán nói, “Người lại không buông ra ta liền liền kêu người.”

“Tâm sự sao.” Phùng Tín Hoài buông ra Lục Phán Phán cánh tay, người lại che ở nàng trước mặt, “Đuẩn cùng năm nay thành tích còn có thể sao, nhưng bọn hắn cũng liền như vậy, người xem người vẫn là hồi Khánh Dương tính.”

Từ Lục Phán Phán đi rồi, Khánh Dương lại tới nữa cái giám đốc, nam, hơn ba mươi tuổi, từ chức nghiệp câu lạc bộ ra tới.

Phùng Tín Hoài ngay từ đầu cảm thấy người này khẳng định so Lục Phán Phán lợi hại, cũng tràn ngập chờ mong, ai biết người nọ lại là cái lão bánh quẩy, chính là tới hỗn tiền lương, đội bóng học sinh cũng không phục hẳn, ba ngày hai đầu nháo mâu thuẫn.

Mà Phùng Tín Hoài chính mình càng là cảm thấy kia tân giám đốc chính là cái con chổng trước, liền huấn luyện ký lục đều liên tục làm lỗi, lúc này mới cảm thấy Lục Phán Phán sử dụng tới nhiều thuận buồm xuôi gió.

Hơn nữa năm nay league, Khánh Dương đánh đến kỳ thật thực cố hết sức. Nhìn phía nam tái khu đệ tứ danh thành tích tựa hồ cũng không tệ lắm, nhưng hẳn chính mình biết, trong đó vài tràng đều là thắng hiểm, lại còn có có mấy tràng vận khí tốt, gặp được đối thủ làm lỗi hoặc là thương bệnh, lúc này mới khó khăn lắm ổn định thành tích.

Lại xem duẩn cùng năm nay đột nhiên phía nam tái khu thứ sáu danh, chỉ so Khánh Dương thấp hai cái danh từ, hơn nữa hôm nay tiểu tổ thi đấu vòng tròn một kết thúc, giáo luyện trong vòng đều ở truyền duẩn cùng lực lượng mới xuất hiện, Phùng Tín Hoài trong lòng liền càng thêm hụt hẫng.

Lục Phán Phán cười lạnh, liền lời nói đều không nghĩ nói.

Hơn nữa La Duy đã nhìn đến Lục Phán Phán, đang theo nàng đi tới, Lục Phán Phán không nghĩ ở La Duy trước mặt cùng Phùng Tín Hoài khởi tranh chấp, không phản ứng hẳn, quay đầu triều La Duy đi đến.

Phùng Tín Hoài lại ở Lục Phán Phán phía sau kêu: “Người suy xét rõ ràng a, duẩn cùng cái gì trình độ người lại không phải không biết, dãi ở nơi đó có ý tứ gì? Năm nay Khánh Dương ở cùng chức nghiệp câu lạc bộ hợp tác rồi, có thể trực tiếp chuyển vận nhân tài đi tỉnh đội quốc gia đội, đối với

người mà nói cũng là bậc thang, người nếu là muốn đi quốc gia đội công tác, ở duẩn cùng có thể được không?”

Hắn thanh âm không lớn, nhưng lại trung khí mười phần, nghênh diện triều Lục Phán Phán đi tới La Duy vừa vắn nghe được rành mạch.

La Duy ngẩn người, nhìn về phía Phùng Tín Hoài, trong lúc nhất thời lời nói đều tạt ở cổ họng.

Chờ Lục Phán Phán đến gần, La Duy cúi đầu khụ thanh, sắc mặt ở ánh đèn bóng ma hạ khôi phục bình thường.

“Quán ăn ở bên trong, đi thôi.”

“Ân.” Lục Phán Phán tâm phiền ý loạn, cũng không để ý La Duy biểu tình, đi theo hắn hướng ngõ nhỏ chỗ sâu trong đi đến.

La Duy dọc theo đường đi không nói chuyện, thẳng đến vào quán ăn, hắn mới nói: “Vừa mới kia ai a?”

Lục Phán Phán: “Khánh Dương giáo luyện.”

La Duy do dự một lát, vẫn là hỏi ra tới.

“Hắn vừa mới kêu người hỏi Khánh Dương a?”

“Hắn nổi điên đâu.” Lục Phán Phán nói, “Ta cũng chưa phản ứng hắn, bệnh tâm thần.”

La Duy gật gật đầu, mang theo Lục Phán Phán lên lầu hai.

Tất cả mọi người ngồi xuống, đồ ăn cũng thượng mấy cái.

Tổng cộng mười bốn cá nhân, ngồi hai trường cái bàn. Lục Phán Phán vừa đi đi vào liền nhìn đến Cố Kỳ bên người một cái không vị, một khác

trương cái bàn có một chương không vị.

Ở nàng do dự muốn qua bên kia ngồi thời điểm, La Duy đã ngồi vào một khác bàn.

Lục Phán Phán chỉ có thể đi Cố Kỳ bên cạnh không vị.

Đương nàng đến gần khi, Cố Kỳ dựa vào bối ghế, vẻ mặt lạnh nhạt mà nhìn di động, giống như không thấy được nàng dường như.

Kết quả Lục Phán Phán ngồi xuống xuống dưới, khăn trải bàn hạ, một bàn tay liền lạng lẽ duỗi lại đây.

Hắn ngón tay ấm áp thô ráp, lại thiên vị tinh tế thưởng thức Lục Phán Phán tinh tế non mềm tay, ở bàn hạ giao triền, từng cây mà khẽ vuốt đầu ngón tay, cuối cùng giao nắm ở bên nhau.

Đây là Cố Kỳ ở trong đội duy nhất có thể cùng Lục Phán Phán thân cận phương thức.

Nhưng mà ở bọn họ tự cho là hết thấy đều ở kế hoạch nội tiến hành khi, một sự kiện vượt qua kế hoạch.

—— Tiểu Trạch Khải chiếc đĩa rớt trên mặt đất.

Cố tình hắn vẫn là cái động tác phi thường nhanh nhẹn vận động viên, cơ hồ ở chiếc đĩa rơi xuống đất cùng thời khắc đó cũng đã xoay người lại nhạt.

Cho nên, mặc kệ Lục Phán Phán tay triệt đến lại mau, hai người mười ngón tương nắm kia phó hình ảnh vẫn là bị bàn hạ người kia xem đến rõ ràng.

Ba giây đi qua, Tiểu Trạch Khải còn không có lên.

Ngồi ở Tiểu Trạch Khải bên người Hoắc Đậ vỗ vỗ hấn bối, nói: “Uy, người eo lóa a?”

Tiểu Trạch Khải chậm rãi đứng thẳng người, mặt vô biểu tình mà nhìn mặt bàn.

Hoắc Đậ hỏi: “Người chiếc đũa đâu?”

Tiểu Trạch Khải mặt vô biểu tình mà nhìn mặt đất liếc mắt một cái, lại lại lần nữa mặt vô biểu tình mà khom lưng, nhặt lên kia căn mặt vô biểu tình chiếc đũa.

Lục Phán Phán xem Tiểu Trạch Khải kia bộ dáng, trong lòng lộ bộ một chút.

Chơi cầu.

Cố Kỳ xem Tiểu Trạch Khải kia bộ dáng, trong lòng bùm một chút.

Này nhưng không trách ta a.

Mà đương sự Tiểu Trạch Khải mặt vô biểu tình mà ăn trong chén đồ ăn.

Câu nói kia nói như thế nào tới? Hai người đất khách, bốn người vui sướng.

Đối, hấn biết, hấn đồng đội cùng giám đốc song song xuất quỹ làm ở bên nhau.

Trách không được hôm nay Cố Kỳ sẽ làm thấp đi chính mình bạn gái tới phủng Lục Phán Phán, hợp lại đây là cố ý thảo người niềm vui đâu.

Chính là hấn lại có thể làm sao bây giờ đâu?

Một bên là so với hãn lớn tuổi giám đốc, hãn giống như không có tư cách đi giáo dục người khác.

Một bên là so với hãn ngư bức đồng đội, hãn giống như không có năng lực đi giáo dục người khác.

Kia nếu không vẫn là thôi đi, coi như cái gì cũng chưa nhìn đến, ở trong lòng yên lặng cầu nguyện bọn họ chạy nhanh chia tay hảo.

Nghĩ đến đây, Tiểu Trạch Khải rốt cuộc khôi phục bình thường biểu tình, duỗi chiếc đũa một thét to: “Đại gia ăn nhiều một chút a! Ngày mai còn thi đấu a! Đừng bị đói.”

Lục Phán Phán chiếc đũa run lên, nhất thời không biết có nên hay không tiếp tục hạ chiếc đũa.

Nàng cấp Cố Kỳ đệ đi một ánh mắt, Cố Kỳ tỏ vẻ minh bạch.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 57

Hắn là Phùng Tín Hoài thân cháu ngoại trai, năm trước chín tháng thượng đại học. Bởi vì Phùng Tín Hoài này một tầng quan hệ, hắn ở đội bóng tự giác cao nhân nhất đẳng, hơn nữa Phùng Tín Hoài cũng che chở hắn, cho nên càng là bá đạo quán.

Phùng Tín Hoài lão bà vốn dĩ liền bởi vì Lục Phán Phán đi trường học nháo quá, Phùng Tín Hoài bản nhân khẳng định không có khả năng chủ động nhắc tới Lục Phán Phán, mà mặt khác học sinh cũng có trong mắt, khẳng định sẽ không chủ động ở Phùng Tín Hoài thân cháu ngoại trai trước mặt đề Lục Phán Phán, cho nên Du Minh Húc không quen biết Lục Phán Phán, không biết nữ nhân này cùng Khánh Dương quan hệ.

Nhưng là hắn nói chuyện lại không ai phản ứng, này liền không được.

Du Minh Húc liếc hướng Lục Phán Phán bóng dáng, oai miệng cười: “Còn không phải là cái tiểu mỹ nữ sao, xem các người một đám đôi mắt đều thẳng, ngày thường chưa thấy qua mỹ nữ sao? Cùng sói đói đường như.”

Khánh Dương đội trưởng bất mãn, rồi lại không hảo thẳng mắng, “Đừng nói bừa, đó là mối từ ta..... Mối đi duẩn cùng giám đốc.”

“Nha a, giám đốc?”

Du Minh Húc đột nhiên đứng lên, ánh mắt dính ở Lục Phán Phán bóng dáng thượng.

Lục Phán Phán chính hướng trọng tài nơi đó đi.

“Ta nói này cái gì duẩn cùng năm nay như thế nào tiến bộ vượt bậc đâu, nguyên lai là tới như vậy cái giám đốc a.”

Hắn ánh mắt triều hạ, nhìn Lục Phán Phán cái mông, đến lưu sưởng đui đường cong, cùng mảnh khảnh căng chân, nhịn không được thối tiếng huyết sáo.

“Này dáng người thật hăng hái a, trách không được duẩn cùng chơi bóng một đám cùng điên rồi dường như, đối ai mỗi ngày nhìn như vậy cái nữ ở trước mặt hoảng không nổi điên a.”

Khánh Dương đội trưởng túm hắn làm hắn ngồi xuống, “Người nói cái gì đâu?”

“Hắc, nói nói như thế nào đâu? Ta liền nhìn xem chân, bình luận bình luận mà thôi, duẩn cùng người ngày thường phúc lợi có thể so chúng ta nhiều hơn. Gì thời điểm làm cừ cừ cũng cho ta tìm cái như vậy hăng hái giám đốc, chúng ta cũng bảo đảm cùng phát điên dường như chơi bóng.”

Hắn hoàn toàn không màng Khánh Dương những người khác xanh mét biểu tình, càng nghĩ càng nhạc a: “Người nói nàng ngày thường có thể hay không ăn mặc tề B tiểu váy ngắn cho người ta nháy cái vũ gì đó?”

Khánh Dương đội trưởng thật sự là nhịn không nổi.

“Người cầm miệng cho ta!”

Du Minh Húc cười nhạt một tiếng, “Trang cái gì trang.”

Bọn họ bên này mâu thuẫn đi lên, hoàn toàn không có chú ý tới Du Minh Húc vừa mới lời nói đều một chữ không lậu mà bị duẩn cùng người nghe xong đi.

Tương đối Du Minh Húc căn bản không có cố tình đè thấp quá thanh âm, thậm chí hần vốn dĩ liền mang điếm cố ý nói cho duẩn cùng nghe ý tứ.

Duẩn cùng người các sắc mặt xanh mét, tức giận giá trị đã mau tiêu mất.

Nhưng là bọn họ đều ở cực lực khắc chế.

Bọn họ biết, lúc này không thể cùng đối phương khởi xung đột, nếu không cường chế lui tái không nói, rất có thể còn sẽ bị cấm tái.

Nhưng làm đội trưởng La Duy trăm triệu không nghĩ tới chính là, cái thứ nhất nhện không nổi cư nhiên là Đan Húc Dương.

Hắn ném trong tay khăn lông, trong mắt mạo hiểm hỏa, đá văng ra ghế liền phải triều Du Minh Húc đi đến.

May mắn La Duy cùng Tiểu Trạch Khải phản ứng mau, đem hần ngăn cản xuống dưới, khuyên can mãi mới ngăn chặn Đan Húc Dương tức giận.

Đan Húc Dương một lần nữa ngồi xuống, lạnh lùng mà nhìn dưới mặt đất, không nói một lời.

Chỉ chốc lát sau, đi thượng WC Cố Kỳ đã trở lại.

Toàn đội người sắc mặt đều không tốt, không khí thực áp lực.

“Làm sao vậy?” Cố Kỳ hỏi, “Phát sinh cái gì?”

Hoặc Đậu lạnh mồm lạnh miệng, lập tức liền đem Du Minh Húc nói thuật lại cấp Cố Kỳ.

Cứ việc hần chưa nói xong, bị La Duy cùng Tiểu Trạch Khải quát bảo ngưng lại, nhưng là Cố Kỳ đã minh bạch sự tình chân tướng.

Hắn nheo nheo mắt, nhìn về phía đối diện phương du nhạc, ánh mắt lãnh đến cùng băng đao tử đường như.

La Duy thực miễn cảm mà phát hiện Cố Kỳ cả người khí tràng đều thay đổi, lập tức đương Cố Kỳ trước mặt.

“Người đừng xúc động a, thi đấu trước không thể khởi xung đột, người hiện tại qua đi chính là chọn sự.”

Cố Kỳ chỉ lạnh lùng nói: “Tránh ra.”

Tiểu Trạch Khải cùng những người khác đều vây đi lên cản Cố Kỳ, này vừa động tĩnh quá lớn, bên kia Khánh Dương người đều chú ý tới.

Du Minh Húc nhìn về phía Cố Kỳ, vừa thấy hắn ánh mắt liền biết chính mình lời nói bị nghe được.

Nhưng hắn không chỉ có không chột dạ, ngược lại khiêu khích mà nhìn Cố Kỳ.

Liền ở Cố Kỳ vừa mới đẩy ra ngăn đón người của hắn khi, Lục Phán Phán vẻ mặt nghiêm túc mà đứng ở trước mặt hắn.

“Cố Kỳ, người làm gì đâu?”

Cố Kỳ vẫn là gắt gao nhìn chăm chăm Du Minh Húc, không nói gì.

Nàng nhìn về phía Du Minh Húc, thấy đối phương tuy rằng mặt sinh, nhưng trên mặt kiêu ngạo biểu tình thật đúng là cùng trong TV tên côn đồ không có sai biệt.

Lục Phán Phán đại khái biết này lưỡng bang người lại làm sự.

Tuy rằng nàng không biết Cố Kỳ cùng Du Minh Húc rốt cuộc đã xảy ra cái gì, nhưng là nàng dù sao cũng là kiến thức quá Cố Kỳ bởi vì người

khác quấy rầy hẳn ăn cơm liền tuyên bố muốn đem người ấn trên tường hành hung người.

Nam sinh huyết khí phương cương, có lẽ chỉ là một câu sự tình, khả năng liền sẽ làm một hồi giá.

Đặc biệt là nàng cảm giác được Cổ Kỳ hiện tại cả người lệ khí.

Hắn quanh thân chưa bao giờ phát ra quá như vậy khí tràng, Lục Phán Phán rất sợ Cổ Kỳ liền vì sinh nhất thời chi khí, cùng đối phương đánh lên tới.

“An phận điểm.” Lục Phán Phán nói, “Ngồi xong, thi đấu lập tức liền phải bắt đầu rồi.”

Cổ Kỳ không nhúc nhích.

Lục Phán Phán lại nói một bên, hẳn biểu tình mới chậm rãi lơ lửng xuống dưới, nhưng nhìn về phía Du Minh Húc biểu tình, vẫn là tràn ngập địch ý.

Lục Phán Phán đau đầu mà xoa xoa ấn đường.

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay cũng là đến trễ một ngày, nhưng là hôm nay cũng là phát bao lì xì một ngày!

Chương 54

Sở hữu đội viên thối lui đến một bên, nghe giáo luyện cuối cùng lúc trước chỉ đạo.

Lục Phán Phán ngồi ở bên sân, người xem sôi nổi tiến tràng.

Trận này thi đấu, người xem rõ ràng so thượng một hồi nhiều đến nhiều. Ngay từ đầu Lục Phán Phán tưởng cái này trường học học sinh

tương đối nhiệt tình, chờ người xem đều sau khi ngồi xuống, nàng mới chú ý tới nữ người xem chiếm đầu to.

Mấy nữ sinh an vị ở Lục Phán Phán phía sau trên ghế, ríu rít nói cái không ngừng, tựa hồ thực hưng phấn.

“Đuẩn cùng cái nào chủ công a? Xuyên mấy hào cầu y a?”

“Số 7 số 7, thấy không?”

“Nga nga, thấy được thấy được, còn..... Hành đi?”

“Lúc này mới còn hành? Đợi chút hẵn đến gần người tái hảo hảo nhìn xem.”

Nhạc Tông Gia ngồi ở Lục Phán Phán bên cạnh, cười nói: “Nhìn đến hôm nay đại bộ phận người xem là hướng về phía chúng ta đại chủ công tới a.”

Lục Phán Phán cười cười, không nói chuyện.

Đuẩn cùng đấu pháp căn cứ Khánh Dương đấu pháp, làm nhất định điều chỉnh, Ngô Lộc làm Cố Kỳ đi đánh tam điểm công chủ công, làm La Duy đánh hai điểm công chủ công.

Cho nên ván thứ nhất bắt đầu, mọi người trong lòng đều đã khẩn trương lại chờ mong.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 58

Hiện trường người xem cũng biết hai bên □□ vị, tái sau không có ở lâu, sôi nổi rời đi.

Có vườn trường phóng viên tường đi lên phỏng vấn, bị La Duy uyển chuyển cự tuyệt.

Lần này thi đấu, thắng được lại có chút cô đơn.

Ngô Lộc cái gì cũng chưa nói, mang theo người rời đi sân bóng.

Có lại nhiều nói muốn nói, hẳn cũng sẽ không làm trò nhiều người như vậy mặt nói.

Ra sân bóng, Lục Phán Phán thấy Khánh Dương người đang ở thượng xe buýt.

Du Minh Húc hiển nhiên khí bất quá, không biết cùng đồng đội nói gì đó, vừa thấy đến dẫn cùng người ra tới, lập tức liền phải xông tới.

Phùng Tín Hoài ném trong tay nước khoáng cái chai, nổi trận lôi đình.

Lục Phán Phán nghe không được bọn họ nói cái gì, tóm lại Phùng Tín Hoài tái sinh khí cũng sẽ không cho phép học sinh ở chỗ này nháo sự, cuối cùng vẫn là xách theo Du Minh Húc lên xe.

Một màn này dẫn cùng người đều thấy được.

Ngô Lộc lạnh lùng nhìn Cố Kỳ, nói: “Người hôm nay sao lại thế này?”

Lục Phán Phán biết Ngô Lộc đây là muốn mắng chửi người, nàng liền ném xuống một câu “Đi mua chút nước uống” sau đó liền triệu quầy bán quà vật đi đến.

Mặc kệ như thế nào, nàng vẫn là sẽ chủ động tránh đi Cố Kỳ ai mắng trường hợp.

Cùng lý tâm ai đều có, mặc dù là nàng, cũng không muốn ở chính mình tình lữ trước mặt bị người khác huấn.

Lục Phán Phán ở ven đường quầy bán quà vật mua một lọ thủy, không gặp Ngô Lộc bọn họ gọi điện thoại tìm nàng, vì thế an vị ở quầy bán quà vật cửa ghé dài chờ.

Nàng lấy ra di động ngoạn nhi, vài phút sau, cảm giác trước người một bóng ma.

Nàng ngẩng đầu, thấy ăn mặc áo blouse trắng Vương Lạc Trinh chính cười nhìn nàng.

“Vương bác sĩ, người như thế nào ở chỗ này?” Lục Phán Phán kinh ngạc mà nói, “Người đi công tác sao?”

Vương Lạc Trinh: “Xem như đi, Giang Thành mấy ngày nay còn có thể thao thi đấu tranh giải ở cử hành, chữa bệnh tài nguyên không đủ, chúng ta bị điều lại đây hỗ trợ.”

Vương Lạc Trinh ở Lục Phán Phán bên cạnh ngồi xuống, lại hỏi: “Người đâu? Thi đấu không phải kết thúc sao? Như thế nào còn chưa đi?”

Lục Phán Phán nghĩ đến Cố Kỳ, tươi cười phai nhạt, “Ta học sinh bọn họ thượng WC đâu, ta ở chỗ này từ từ.”

Vương Lạc Trinh: “Lần này người ở bên này đãi bao lâu?”

Lục Phán Phán: “Tiểu tổ thi đấu vòng tròn sau khi kết thúc sẽ trở về, sau đó kế tiếp thi đấu còn sẽ qua tới, tương lai hai tháng hẳn là đại bộ phận thời gian đều ở chỗ này đi.”

Nói xong, Lục Phán Phán lại ngượng ngùng mà cười, “Ta thiết tưởng tình huống là chúng ta một đường ra biên.”

Hai người từ “Quay ngựa” sau, vẫn là lần đầu tiên gặp mặt, nói nói, đề tài liền cho tới trò chơi đi.

Ý thức được thời gian không sai biệt lắm, Lục Phán Phán liên tiếp xem di động, nghĩ Ngô Lộc như thế nào còn không có kêu hẳn.

Vương Lạc Trinh nhìn đến nàng động tác, đứng lên hướng quầy bán quà vật đi đến, “Ta vừa thấy đến người, cư nhiên đã quên chính mình tới làm gì.”

Khi nói chuyện, hẳn đã ở quầy bán quà vật cửa tủ đông lấy ra hai bình nước khoáng, thanh toán tiền sau, đưa cho Lục Phán Phán một lọ.

Lục Phán Phán quơ quơ chính mình trong tay thủy, “Ta có rồi.”

“Không chú ý tới, ta mua đều mua, người liền cầm đi.”

Vương Lạc Trinh ý cười nhợt nhạt, ngữ khí thư hoãn đến làm người cảm thấy lại cự tuyệt liền quá không thú vị.

Vì thế Lục Phán Phán tiếp nhận thủy, triều hẳn cười: “Cảm ơn lạp, lại nói tiếp người ở trong trò chơi tổng giúp ta, ta lúc đầu trang bị đều là người giúp ta đánh, ta cũng chưa hảo hảo cảm tạ người, về sau có cơ hội thỉnh người ăn cơm?”

“Ân, về sau cơ hội nhiều đến là.” Vương Lạc Trinh gật đầu, thuận tiện lấy ra di động, “Đúng rồi, lưu cái điện thoại? Nếu về sau người học sinh

gặp được cái gì khẩn cấp tình huống, có thể tìm ta, ta thời gian tương đối tự do.”

“Kia thật sự thật cảm ơn!” Lục Phán Phán chạy nhanh tiếp nhận hân di động, đưa vào chính mình dãy số, “Trọng Gia Nguyệt đi rồi về sau, có đôi khi học sinh lâm thời bị thương thật đúng là rất phiền toái.”

Lục Phán Phán cùng Vương Lạc Trinh liêu đến đầu nhập, hoàn toàn không có nhìn đến phố đối diện đại thụ hạ, Cố Kỳ chính nhìn bọn họ.

Vương Lạc Trinh: “Kia ngày mai người.....”

Lúc này, Ngô Lộc rốt cuộc gọi điện thoại tới, Lục Phán Phán tiếp khởi nói hai câu, cúp điện thoại sau mới nói: “Cái gì?”

“Ta nói.....” Vương Lạc Trinh dừng một chút, lòng bàn tay hơi hơi nóng lên, “Ngày mai thi đấu cố lên.”

“Cảm ơn a, ta giáo luyện thúc giục ta đâu, đi trước.”

Lục Phán Phán cùng Vương Lạc Trinh một bên từ biệt, một bên triều phố đối diện đi đến.

Lục Phán Phán không phát hiện Cố Kỳ, Cố Kỳ ánh mắt nhưng thật ra ở Vương Lạc Trinh trên người.

Vương Lạc Trinh nhìn Lục Phán Phán bóng dáng, cười cười, mới xoay người hướng một cái khác phương hướng đi.

Cố Kỳ rũ xuống đôi mắt, xoay người đi rồi.

*

Hồi khách sạn trên đường, xe buýt không khí rõ ràng thực trầm trọng.

Cố Kỳ ngồi ở cuối cùng một loạt, Lục Phán Phán ngồi ở hàng phía trước.

Đọc theo đường đi tất cả mọi người đều không nói gì, chỉ có La Duy trộm cấp Lục Phán Phán phát tin tức, nói cho nàng hôm nay Ngô Lộc nói Cố Kỳ, hơn nữa kế tiếp tiểu tổ tái cũng không cho Cố Kỳ thương.

Cái này trừng phạt thật sự không tính là trọng, cho nên Ngô Lộc kỳ thật vẫn là một cái nhân từ nương tay người.

Lục Phán Phán tưởng, nếu là thay đổi nàng, tuyệt không phải như vậy cái nhẹ nhàng buông xử lý biện pháp.

Nàng từ nhỏ thích xem trận bóng, tam đại cầu cái gì đều xem. Trừ bỏ vi phạm quy định gian lận, Lục Phán Phán nhất chương mắt chính là cùng loại bóng đá tái thua cầu liền cố ý sạn đối thủ chân, cố tình làm đối thủ bị thương hành vi.

Đến khách sạn sau, Lục Phán Phán cái thứ nhất xuống xe, những người khác theo sát lục tục xuống xe.

Cố Kỳ xuống dưới sau, Lục Phán Phán nói: “Cùng ta tới.”

Những người khác nghe được, cũng chưa nói cái gì, sôi nổi hồi khách sạn.

Lục Phán Phán ở ven đường chờ Cố Kỳ.

Hắn chậm rãi đi tới, đứng ở Lục Phán Phán trước mặt.

“Người có cái gì tưởng nói?”

Lục Phán Phán hỏi.

Cố Kỳ đang muốn nói chuyện, Lục Phán Phán di động đột nhiên vang lên.

Nàng lấy ra di động nhìn thoáng qua, điện báo biểu hiện Vương Lạc Trinh.

“Uy, vương bác sĩ, làm sao vậy?”

ANH TỈNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 59

Lục Phán Phán hướng trong lui, né tránh Cố Kỳ, thẳng đến hẳn hướng đại môn đi, nàng mới đuổi kịp.

Lục Phán Phán liền như vậy đi theo Cố Kỳ, vẫn luôn cách hai mươi mễ tả hữu khoảng cách.

Cố Kỳ đến khách sạn, Lục Phán Phán còn ở đường cái đối diện.

Thấy hẳn đi vào đi, Lục Phán Phán mới nhẹ nhàng thở ra, sửa sửa tóc, chờ Cố Kỳ thượng thang máy Lục Phán Phán mới quá đường cái.

Vào đại sảnh, chờ thang máy thời điểm, La Duy gọi điện thoại tới.

“Phán Phán tử, người đi đâu nhi?”

Lục Phán Phán: “Ta ở bên ngoài đâu, làm sao vậy?”

La Duy: “Nga..... Chính là Cố Kỳ tìm người đâu, người không ở, ta liền hỏi một chút người đi đâu nhi.”

Lục Phán Phán ngẩng đầu xem thang máy, mới vừa rớt xuống đến mười lầu.

“Người làm hẳn đợi chút lại đến tìm ta, ta lập tức quay lại.”

“Hảo.”

Vài phút sau, Lục Phán Phán đi ra thang máy, La Duy nghênh diện mà đến.

“Phán Phán tử, người tốt cuộc đã trở lại.”

Lục Phán Phán liền đứng ở cửa thang máy, không lại hướng phòng đi.

“Chuyện gì?”

La Duy quay đầu lại nhìn xung quanh, xác định hành lang không ai, mới nhỏ giọng nói: “Người hôm nay mắng Cố Kỳ đúng không?”

Lục Phán Phán không phủ nhận, chờ La Duy hạ câu nói.

La Duy nhìn đông nhìn tây trong chốc lát, mới ngượng ngùng xoắn xít mà nói: “Kỳ thật hôm nay chuyện đó nhi, cũng không thể toàn quái Cố Kỳ.”

“Ân, người nói.” Lục Phán Phán hỏi, “Hắn cùng Khánh Dương nhị truyền tay tốt cuộc có cái gì mâu thuẫn đáng giá hắn làm như vậy.”

La Duy do dự nửa ngày, một chữ cũng chưa nói ra.

“Rất khó nói xuất khẩu sao?” Lục Phán Phán hỏi, “Người đem sự tình chân tướng nói rõ ràng là đến nơi.”

“Ai nha, cái này ta thật sự khó mà nói xuất khẩu.” La Duy ngũ quan đều nhăn ở bên nhau, “Người một người nữ sinh, ta đều ngượng ngùng đem những lời này đó thuật lại cho người nghe. Tóm lại đi, chính là cái kia nam nói một ít về người không dễ nghe..... Rất khó nghe thực dơ nói, cho nên Cố Kỳ mới.....”

Lục Phán Phán: “Nói cái gì?”

La Duy vò đầu: “Ai, liền miệng dơ thật sự, liền.....”

“Tính, người đừng nói nữa, cái này không quan trọng.” Lục Phán Phán đỡ trán, ngực một cổ hờn dỗi nảy lên tới, trong đầu cũng cãi cọ ồn ào.

Này tính cái gì đâu?

Mãng nửa ngày, kết quả nguyên nhân gây ra vẫn là chính nàng.

Lục Phán Phán ánh mắt lướt qua La Duy, nhìn về phía hăn phía sau hành lang dài, “Cố Kỳ đâu?”

“Ở phòng đâu.”

“Người kêu hăn tới tìm ta đi.”

*

Lục Phán Phán ở phòng phía trước cửa sổ đứng yên thật lâu.

Không có kéo ra bức màn, liền nhìn chăm chăm màu trắng sợi xuất thần.

Vài phút sau, Lục Phán Phán chuông cửa vang lên.

Lục Phán Phán mở cửa, Cố Kỳ liền đứng ở nàng trước mặt, há mồm liền nói: “Ta sai rồi.”

Lục Phán Phán không nói chuyện, mà là quan sát kỹ lưỡng Cố Kỳ.

Trên người có sữa tắm mùi hương, xem ra vừa mới trở về là tắm rửa.

Tóc còn không có làm, nhỏ nước.

Còn không có tới kịp làm khô tóc liền tới rồi.

Thay đổi một bộ quần áo, màu trắng vệ y, màu lam nhạt quần jean, cả người sạch sẽ đến lộ ra một cổ đáng thương cảm.

Lục Phán Phán dặt lẩy hấn tay, đem hấn kéo vào phòng, phản khẩu môn.

“Buổi tối đi đâu vậy?”

Lục Phán Phán dựa vào rất gần, Cổ Kỳ chỉ có rũ đầu mới có thể nhìn nàng mặt.

“Đi bình tĩnh.”

Lục Phán Phán lại đợi trong chốc lát, không chờ đến Cổ Kỳ một câu giải thích.

“Người vì cái gì không cùng ta nói nguyên nhân?”

Cổ Kỳ giữa mày lại nổi lên tức giận, “Nói người sẽ càng không vui.”

Lục Phán Phán: “Người không nói tính, dù sao vừa mới La Duy đã cùng ta nói.”

Cổ Kỳ: “Hấn nói cái gì?”

Lục Phán Phán: “Cùng ta nói người cùng người kia chi gian có cái gì ăn tết.”

Cổ Kỳ ngơ ngẩn mà nhìn Lục Phán Phán.

“Người nghe ta nói a.” Lục Phán Phán ôm hai tay, ngữ khí tuy không nặng, lại rất nghiêm túc, “Đệ nhất, chuyện này, bất luận người là vì La Duy, vì Tiểu Trạch Khải, vẫn là vì ta, đều không thể làm như vậy, ân?”

Cổ Kỳ nói thầm nói: “Kêu hấn đừng nói đừng nói, như thế nào vẫn là nói.”

Cố Kỳ tình nguyện Lục Phán Phán lại mắng hăn vài câu, cũng không nghĩ những cái đó không sạch sẽ nói truyền tới Lục Phán Phán lỗ tai.

“Người như thế nào còn quái nhân gia La Duy.” Lục Phán Phán bẻ hăn cằm, làm hăn nhìn chính mình, “Ta không có khả năng bởi vì người là vì ta mới như vậy làm, ta liền cảm thấy người không có sai, người minh bạch sao?”

Cố Kỳ gật đầu, “Ta biết, không có lần sau.”

Nói xong, Lục Phán Phán không nói tiếp.

Cố Kỳ đợi nửa ngày, liền thấy Lục Phán Phán nhìn hăn, cũng không nói lời nào, trong lòng khiếp đến hoảng.

Không phải là muốn cùng hăn chia tay đi?

“Kia.....” Cố Kỳ thanh âm nhỏ, thậm chí còn có chút không xong, “Đệ nhị đâu?”

“Đệ nhị a.....”

Lục Phán Phán mở ra hai tay, “Tới, ôm một cái.”

Cố Kỳ: “?”

Cố Kỳ không phản ứng lại đây, cũng không nhúc nhích.

Lục Phán Phán đôi tay xuyên qua hăn bên hông, gắt gao ôm hăn, mặt dán ở hăn ngực.

“Ta tin tưởng người chỉ là quan tâm sẽ bị loạn, cảm ơn người như vậy để ý ta.”

Cố Kỳ giống như còn không tin dường như, tay giơ lên giữa không trung, lại không có bề lên đi.

“Người không tức giận?”

“Thi đấu lúc ấy xác thật thực tức giận.” Lục Phán Phán ngẩng đầu xem hẳn, “Chính là hiện tại ta rất khổ sở.”

Cố Kỳ khom lưng, đem cằm gác ở Lục Phán Phán bên cổ, “Người khổ sở cái gì?”

“Ta cảm thấy người hôm nay khẳng định thực ủy khuất, ta đối với người như vậy hung. Chính là nếu ta không hung, ta sợ người không dài giáo huấn, về sau lại như vậy.”

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 60

Hứa Mạn Nghiên buông di động, biểu tình là khó gặp nghiêm túc.

“Lần này không giống nhau.” Nàng lăm lăm nói, “Mấy ngày hôm trước ta ba tiến bệnh viện.”

Đề tài này không hề là vui đùa lời nói, Lục Phán Phán ngồi vào Hứa Mạn Nghiên bên cạnh, hỏi: “Thúc thúc thế nào?”

“Không có sinh mệnh nguy hiểm, nhưng là bác sĩ nói về sau phải chú ý nghỉ ngơi.” Hứa Mạn Nghiên nói, “Ta ba chính là quá thích kiếm tiền, mặc kệ ngủ đến lại hương, chỉ cần nhận được điện thoại nói có nghiệp vụ, đại trời lạnh hăn cũng có thể chui ra ổ chăn đi nói sinh ý, người nói hăn mấy năm nay, thân thể có thể không ra vấn đề sao?”

Không đợi Lục Phán Phán nói chuyện, Hứa Mạn Nghiên lại nói: “Ta ba mẹ theo ta một cái nữ nhi, ta lại cái gì đều sẽ không, cho nên vẫn luôn cho ta tìm kiếm nam nhân, khi bọn hăn con rể tiếp nhận trong nhà sinh ý.”

“Là đạo lý này không sai a.” Lục Phán Phán nói, “Người không phải từ cao trung lúc ấy liền biết người ba mẹ ý tứ sao? Người hiện tại sâu cái gì đâu?”

Có người có phải hay không làm buôn bán liêu, đánh tiêu là có thể nhìn ra tới.

Hứa Mạn Nghiên ba mẹ tự nhiên rõ ràng chính mình nữ nhi là cái gì liêu, cũng không trông cậy vào nàng có thể một mình đảm đương một phía

tiếp quản gia tộc xí nghiệp, cho nên từ nhỏ liền cho nàng giáo huấn cái này ý tưởng, làm nàng có cái chuẩn bị tâm lý.

Hứa Mạn Nghiên mục mục thân thể không tốt, không có khả năng tái sinh một cái hài tử, cho nên Hứa Mạn Nghiên tương lai gả chồng, nhà trai có phải hay không nàng ái không quan trọng, quan trọng là có thể hay không đáng tin cậy mà xử lý hảo trong nhà sinh ý, làm Hứa Mạn Nghiên nhẹ nhàng mà làm trên danh nghĩa tổng tài.

“Ta không phải sấu cái này.” Hứa Mạn Nghiên nhìn mắt di động, bực bội mà xoay người, “Tính, không thềm nghe người nói nữa, nói người sẽ cười ta.”

Lục Phán Phán buông tay, “Không nói tính, ta đi tắm rửa, ngày mai lại muốn đi Giang Thành đâu.”

Hứa Mạn Nghiên ở trong chăn kêu rên một tiếng, đương Lục Phán Phán đã đi ra ngoài, đang muốn đóng cửa kia một khắc, nàng đột nhiên ngồi dậy hô to: “Từ từ!”

Lục Phán Phán quay đầu lại, nhướng mày: “Nói đi, ta bảo đảm không cười người.”

Hứa Mạn Nghiên bàn khởi chân, bụm mặt, nói: “Ta hỏi người a, đương người quyết định không cùng nào đó vãng hữu liên hệ sau, mỗi ngày đều thực bực bội, mỗi ngày sẽ mở ra vô số lần khung thoại, đây là tình huống như thế nào?”

Lục Phán Phán: “Loại tình huống này, chúng ta giống nhau xưng là vãng luyện.”

Hứa Mạn Nghiên nhìn trời, hình chữ đại (大) đảo giường, “Ta liền biết.”

Lục Phán Phán: “Phía trước cái kia tiêu ca ca a?”

Hứa Mạn Nghiên không nói chuyện.

Lục Phán Phán: “Không đến mức đi, người nếu là thật thích, vậy bọn hiện đi, này cũng không phải cái gì hiếm lạ sự, ta trước kia ngoạn nhi kia trò chơi còn có võng luyện bọn hiện kết hôn đâu.”

Hứa Mạn Nghiên lắc đầu: “Hắn chính là phía trước ta ở Maldives thiếu chút nữa lật xe cái kia vị thành niên.”

Lục Phán Phán: “Báo ứng.”

Lục Phán Phán an tĩnh mà rời đi Hứa Mạn Nghiên phòng.

Ngày hôm sau buổi chiều, Lục Phán Phán chuẩn bị xuất phát đi ga tàu cao tốc khi, Hứa Mạn Nghiên cũng ăn mặc nàng màu trắng váy liền áo mặt vô biểu tình ra phòng.

Lục Phán Phán cố ý trêu ghẹo nàng, “Thân cận a, cười một cái.”

Hứa Mạn Nghiên lôi kéo khóe miệng cười lạnh, “A.”

Hứa Mạn Nghiên lái xe đem Lục Phán Phán đưa đi ga tàu cao tốc, sau đó mới lao tới thân cận tiền tuyến.

*

Lục Phán Phán xuống tàu cao tốc, còn chưa đi ra nhà ga, liền gọi điện thoại hỏi Ngô Lộc người ở đâu.

Ngô Lộc nói hôm nay cầu thủ nhóm chính mình ở sân thể dục luyện cầu, hắn bị cảm ở khách sạn ngủ.

Lục Phán Phán liền về trước khách sạn, chờ đến cơm chiều điểm, nàng đi gõ Ngô Lộc môn, kêu hăn ăn cơm.

Ngô Lộc tùy tiện rửa mặt liền ra tới.

Buổi tối vẫn là ở bên ngoài ăn, La Duy bọn họ đã tới rồi địa phương.

Mới vừa tiến thang máy, Lục Phán Phán di động vang lên, La Duy đánh tới.

Nhưng là thang máy tín hiệu không tốt, Lục Phán Phán cái gì đều nghe không được điện thoại đã bị cắt đứt.

Ra thang máy, Ngô Lộc di động lại vang lên.

Hăn tiếp khởi điện thoại, còn không có mở miệng, sắc mặt liền biến đổi lớn.

Vài giây sau, hăn treo điện thoại.

“Đã xảy ra chuyện! Mau!”

Ngô Lộc cùng một trận gió dường như lao ra đi, Lục Phán Phán đuổi không kịp, thẳng đến chạy ra khách sạn đại sảnh mới ở ven đường nhìn đến đang ở đánh xe Ngô Lộc.

“Xảy ra chuyện gì?” Lục Phán Phán hỏi.

Lúc này một chiếc xe taxi dừng lại, Ngô Lộc lôi kéo Lục Phán Phán ngồi vào đi, báo cái địa danh, lúc này mới cùng nàng giải thích nói: “Vừa mới La Duy cho ta gọi điện thoại, nói có người tìm bọn họ phiền toái.”

“Hảo hảo như thế nào sẽ có người tìm bọn họ phiền toái? Đều là người bên ngoài có thể chọc chuyện gì?”

“Không biết a!” Ngô Lộc nôn nóng mà xoa đầu gối, “Nhưng đừng xảy ra chuyện gì a!”

Cố tình lúc này, trên đường còn kẹt xe.

Xe taxi phía trước một con rồng dài, tất cả đều ở bóp còi.

Sư phó nói phía trước hẳn là ra tai nạn xe cộ, một chốc sơ tán không được. Ngô Lộc một sốt ruột, trực tiếp kéo ra cửa xe ra bên ngoài chạy.

Lục Phán Phán ném hai mươi đồng tiền, theo sát đi lên.

Ngày thường xem Ngô Lộc lớn lên béo, không nghĩ tới chạy lên nhanh như vậy, truy đều đuổi không kịp.

Chờ Lục Phán Phán một đường chạy đến nhà ăn, thấy bên trong một mảnh tường hòa, cái gì vấn đề đều không có.

Lục Phán Phán lập tức quay đầu, hướng nhà ăn hẻm nhỏ chạy.

Đương nàng đi vào, thấy rõ trước mắt cảnh tượng khi, sau lưng đều ở lạnh cả người.

Hai phương thực hiện nhiên đánh một trận, hiện trường đã một mảnh hỗn độn.

Cố Kỳ trên mặt có huyết, đỡ Đan Húc Dương, thở hỗn hển nhìn đối phương.

Ngô Lộc một đầu hãn, đứng ở La Duy cùng Tiểu Trạch Khải trước mặt, cùng kia phương người giằng co.

Đối phương cầm đầu chính là một cái trên mặt có đao sọc nam nhân, nhìn tuổi không nhỏ, mỡ phì thể trắng, phía sau đi theo một đám tiểu đệ.

“Cút ngay! Lần sau đừng làm cho lão tử thấy này đàn tiểu súc sinh! Thấy một lần đánh một lần!”

Lục Phán Phán tay chân đều ở lạnh cả người, lại vẫn là đứng ở đầu ngõ, hung tợn mà nhìn bọn họ.

Đám kia người phải đi, vừa chuyển đầu liền thấy như vậy cái nhỏ xinh nữ nhân.

Cố Kỳ quay đầu lại nhìn đến Lục Phán Phán, trong lòng cảm giác không ổn, lập tức triệu Lục Phán Phán vọt tới.

Quả nhiên, đao sẹo nam phía sau một tiểu đệ cũng nhắm phía Lục Phán Phán —— mở đường.

Nhưng chung quy là Cố Kỳ nhanh một bước, hấn đẩy ra Lục Phán Phán, đồng thời Tiểu Trạch Khải cũng chạy tới, đuổi ra chân, ngăn cản kia phương người lộ.

“Hôm nay một cái cũng đừng nghĩ chạy!”

Này đó tên côn đồ kịch bản nghìn bài một điệu, đánh người thả tàn nhẫn lời nói liền chạy. Lớn như vậy cái thành thị, tưởng lại tìm được bọn họ giống như biển rộng tìm kim.

Đao sẹo nam một ánh mắt sử đi, bọn họ tất cả đều phác lại đây.

Không chạy mới là lạ!

Thấm chu mừng một cái phác lại đây, mặt sau người theo sát, cứ như vậy, lại là một hồi hỗn chiến.

Đánh người liền muốn chạy? Không chuyện tốt như vậy!

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 61

Cố Kỳ tiến lên, ngồi xồm La Duy trước mặt, xem hấn mắt cá chân.

“Thực xin lỗi.”

Hôm nay những người đó, tuy rằng là hướng về phía mọi người tới, nhưng là có mấy cái chuyên môn nhằm vào Cố Kỳ.

Nhưng là Cố Kỳ hiển nhiên vô tâm ham chiến, cũng không phải phát ngoan mà muốn đi đánh nhau, hôm trước buổi tối Lục Phán Phán nói hấn còn nhớ đâu. Chính là người khác mặc kệ nhiều như vậy, thấy hấn đánh nhau hứng thú không cao, cảm giác chính mình giống như không có đã chịu tôn trọng, xuống tay liền càng trọng. Bọn họ một đôi ánh mắt, hai cái nam nhân xông lên đi vây khốn Cố Kỳ, kia đao sọc nam nhấc chân liền hướng Cố Kỳ cẳng chân thượng đá.

Một bên La Duy thấy được, trong chớp nhoáng phác lại đây, một chân đá văng đao sọc nam, nhưng chính mình cũng quán tính quá nặng, ngã trên mặt đất, bị thương mắt cá chân.

“Ai không có việc gì!” La Duy chịu đựng mắt cá chân đau, nói, “Kia vạn nhất người có bất trắc gì, chúng ta ngày mai liền thật sự có thể về nhà.”

Lục Phán Phán nghe được La Duy nói, cũng không biết nên cảm động hay là nên chua xót.

Nàng đè lại La Duy bả vai, nói: “Người cũng là chủ công tay, người có hay không nghĩ tới chính mình nếu là bị thương, chúng ta cái này đội ngũ

đồng dạng không hoàn chỉnh.”

La Duy cúi đầu toái toái niệm: “Chính là Cổ Kỳ chính là so với ta cường a, dẫn cùng có thể không có ta, nhưng là không thể không có Cổ Kỳ.”

“Nói bậy!” Lục Phán Phán không nhịn xuống, một cái tát chụp La Duy trên đầu, “Người là đội trưởng! Người như thế nào có thể nói loại này lời nói?”

La Duy cười hắc hắc, “Không nói cái này.”

“Cười, người còn cười được.” Lục Phán Phán xoa hăn tóc, “Biết hôm nay những người đó tưởng cái gì sao?”

La Duy không hiểu ra sao: “Không biết a!”

Lục Phán Phán thở dài một hơi, “Người nhìn xem người, bị người âm cũng không biết.”

La Duy: “A?”

Vương Lạc Trinh muốn chuẩn bị bị La Duy thượng được, làm hăn nằm xuống, cũng nói: “Cố ý chọn sự, lại không dưới nặng tay, thuyết minh bọn họ cũng không nghĩ gây chuyện, chỉ là không nghĩ cho các người tiếp tục tham gia thi đấu mà thôi.”

“Thiệt hay giả!” La Duy một cái cá chép lộn mình ngồi dậy, cùng bị sét đánh quá đường như, nóng lòng hưởng Lục Phán Phán chứng thực, “Ai như vậy tôn tử a!”

Lục Phán Phán: “Ta chỗ nào biết a.”

La Duy lại ngã xuống đi, ngơ ngẩn mà nhìn trần nhà.

“Như thế nào đánh cái cầu còn nhiều như vậy phá sự nhi đâu!”

Cố Kỳ cúi đầu, nói: “Hắn là Khánh Dương bên kia tìm người.”

Kỳ thật Lục Phán Phán cũng là như vậy tưởng, chỉ là nàng không nghĩ nói ra.

Bọn họ tới bên này thi đấu, quy quy củ củ, duy nhất đặc tội chỉ có Khánh Dương.

Mà tìm người tới đánh duẩn cùng, tưởng khiến cho bọn họ lên không được thi đấu loại chuyện này, Lục Phán Phán trực giác Phùng Tín Hoài người này là làm được ra tới.

Những người khác cũng đều nghĩ tới.

“Đúng đúng đúng, tuyệt bích là Khánh Dương kia hóa!”

“Thao! Bọn họ ở đâu? Giết chết bọn họ!”

Vài người mồm năm miệng mười mà âm ỉ, Lục Phán Phán ra lệnh một tiếng: “Câm miệng!”

Nàng ấn kích động Tiểu Trạch Khải ngồi xuống, “Bọn họ đều đi trở về, các người tìm cái gì tìm? Tìm được lại đánh nhau? Ngày mai thi đấu còn thượng không thượng?”

Đại gia lại không nói, chỉ có Cố Kỳ mở miệng nói: “Thực xin lỗi, là bởi vì ta.”

Lục Phán Phán một hơi lại tiết.

Nàng nhẹ nhàng chụp Cố Kỳ bả vai, “Không trách người.”

Tiểu Trạch Khải: “Này chỗ nào trách người, liên tính không phải người, chúng ta cũng tấu kia bức, cái gì ngoạn ý nhi!”

La Duy nằm trên giường cũng không quên xen mồm, “Đúng đúng đúng, người đừng tự trách a, chuyện này chúng ta đều có trách nhiệm, ai kêu chúng ta thắng bọn họ đâu!”

Cố Kỳ không nói nữa, đi xuống lầu cấp La Duy lấy thuốc.

Một lát sau, Vương Lạc Trinh cấp La Duy tốt nhất được, đột nhiên hỏi Lục Phán Phán: “Khánh Dương? Chính là người niệm trường học?”

Lục Phán Phán thi đại học xong nghỉ hè cơ hồ mỗi ngày ngâm mình ở trong trò chơi, chơi tốt đều biết nàng báo nào sở học giáo.

Lục Phán Phán lại gật đầu.

Tiểu Trạch Khải ở một bên quan sát một hồi lâu, mở miệng nói: “Bác sĩ, ngài còn rất hiểu biết chúng ta, biết chúng ta muốn thi đấu, xem ra cùng chúng ta Phán Phán tỷ rất thực.”

Vương Lạc Trinh đương nhiên nghe được ra Tiểu Trạch Khải lời nói tò mò, cười nói: “Muốn nói thực, ta và các người Phán Phán tỷ xác thật tương đối thực. Ta cùng nàng nhận thức thời điểm, các người đại khái còn ở đọc sơ trung.”

Vương Lạc Trinh quay đầu lại hỏi Lục Phán Phán: “Đúng không?”

Lục Phán Phán gật đầu nói là.

Cố Kỳ cầm được đi lên, vừa lúc nghe thế đoạn đối thoại.

Hắn rõ ràng nhớ rõ, Lục Phán Phán cùng Vương Lạc Trinh lần đầu tiên gặp mặt thời điểm, hắn cũng ở, hai người căn bản là là người xa lạ, căn bản không giống nhận thức nhiều năm bộ dáng.

Cố Kỳ ánh mắt ở Lục Phán Phán cùng Vương Lạc Trinh trên người bồi hồi, đột nhiên minh bạch một sự kiện.

Cái kia từ nói như thế nào tới?

Phá, gương vỡ lại lành?

Đối, hãn tường gương vỡ lại lành!

Cố Kỳ đi vào đi, đem dược đưa cho Tiểu Trạch Khải cầm, xoay người hỏi Lục Phán Phán: “Có thể đi rồi sao?”

Lục Phán Phán đi hỏi Vương Lạc Trinh, hãn dặn dò vài câu khiến cho bọn họ đi trở về.

Kế tiếp tự nhiên là đi cục cảnh sát.

Ngô Lộc cùng mặt khác không có bị thương người ở chỗ này đã đem lưu trình đi được không sai biệt lắm.

Dù sao đối phương một mực chắc chắn chính là dẫn cùng người chọn sự mới đánh lên tới, nhưng là này nhóm người là cục cảnh sát khách quen, mấy cái cảnh sát phát hỏa, chụp cái bàn, đao sẹo nam mới túng, nói chính mình là uống nhiều quá tìm việc nhi.

Sự tình nói tới đây, cảnh sát có thể giúp đỡ giúp, nên câu lưu câu lưu, nên về nhà về nhà.

Trên đường, La Duy bọn họ ồn ào đao sẹo nam khẳng định là bị người gọi tới làm bọn họ, Ngô Lộc nghe xong, cấp Phùng Tín Hoài gọi điện thoại chất vấn.

Hãn rống đến mặt đỏ cổ thô, bên kia tự nhiên không nhận, thậm chí còn treo điện thoại kéo hắc Phùng Tín Hoài dây số.

Kỳ thật chuyện này thật đúng là không phải Phùng Tín Hoài làm chủ, là Du Minh Húc khí bất quá tìm người làm. Chỉ là Phùng Tín Hoài là Du Minh Húc cứu cứu, hẳn biết chuyện này, cũng ngầm đồng ý, thậm chí Du Minh Húc tiêu tiền thời điểm hẳn còn trợn lẩn một tay.

Lục Phán Phán là một cực kỳ, vẫy vẫy tay nói: “Ngô giáo luyện, đừng động, sự tình gì đều chờ thi đấu kết thúc rồi nói sau, hiện tại thảo cách nói cũng không có gì dùng, bọn họ đều đào thải.”

Đọc theo đường đi, Cố Kỳ đều không có nói chuyện.

Trở lại khách sạn, một bát người đem hai cái thang máy tể đến tràn đầy.

Này những nam sinh các thân cao đều ở 1 mét 8 hướng lên trên đi, ngày thường ngồi mười cái người đều dư dả thang máy bị bọn họ tể đến cùng cao phong kỳ tàu điện ngầm dường như.

Lục Phán Phán cùng Cố Kỳ đứng ở tận cùng bên trong, thang máy đến thời điểm, phía trước người trước đi ra ngoài, Lục Phán Phán đang muốn bán ra đi, đột nhiên bị người cầm tay, hướng trong lôi kéo, lại về tới tại chỗ.

Lục Phán Phán trong lòng hoảng loạn, sợ hãi phía trước người đột nhiên quay đầu lại nhìn đến hai người bọn họ.

Đúng lúc này, Cố Kỳ duỗi tay ấn đóng cửa kiện.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, nhỏ hẹp không gian chỉ có bọn họ hai người.

“Người làm gì?” Lục Phán Phán chống Cố Kỳ thối lui đến góc, “Cũng không sợ người khác thấy?”

Cố Kỳ khời mào nàng tóc, vòng ở đầu ngón tay chơi, “Ta đảo hy vọng
bạn họ thấy.”

Lục Phán Phán: “Người hôm nay làm sao vậy? Trở về trên đường này
giờ không nói gì.”

Cố Kỳ đầu ngón tay một đốn, theo Lục Phán Phán gương mặt trượt
xuống, vòng đến cổ sau, đem nàng kéo đến chính mình trong lòng ngực.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 62

Đoàn người ăn mặc thống nhất cầu y, mệnh mông cuồn cuộn mà đi vào tới, vừa nói vừa cười, giống như hoàn toàn không có thi đấu khẩn trương cảm.

Trong đó ăn mặc số 9 cầu y nam tử cao lớn đi tuốt hàng trước đầu, hấp dẫn mọi người lực chú ý, bao gồm duẩn cùng cầu thủ.

Người kia kêu Phàn Văn Tinh.

Sở dĩ tất cả mọi người đều nhìn hắn, là bởi vì hắn là thời hạn nghĩa vụ quân sự quốc gia đội chủ công tay.

Khi năm 22 tuổi, mười tám tuổi năm ấy lấy cao cấp vận động viên thân phận đặc chiêu tiến vào Nhạc Hiến đại học tin tức hệ, đại một năm ấy nhân league cùng thi đấu tranh giải xuất sắc thành tích, bị câu lạc bộ coi trọng, mang đi thử huấn, năm thứ hai tiến vào quốc gia đội nhị đội, năm trước chính thức trở thành quốc gia đội một đội nhân viên.

Theo ta quốc trước mắt thể dục thể chế tới nói, quốc gia trong đội rất ít xuất hiện này đó sinh viên vận động viên ví dụ, cho nên Phàn Văn Tinh năm đó nhập đội liền đạt được không ít chú ý.

Nhưng là ai cũng không nghĩ tới hắn thể nhưng xuất hiện ở sinh viên league danh sách thượng.

Sau lại Lục Phán Phán đi hỏi thăm một chút mới biết được Phàn Văn Tinh năm nay muốn tốt nghiệp, trở về chuẩn bị luận văn tốt nghiệp, vừa lúc trong đội huấn luyện cũng không vội, giáo đội liền đem hắn tên báo lên rồi.

Liên trước mấy tràng thi đấu tình huống tới xem, tuy rằng Phàn Văn Tinh thường thường tới thi đấu hiện trường, nhưng lại không phải đầu phát, thông thường đều là ngồi ở thay thế bổ sung tịch, đến nay còn không có thượng đi ngang qua sân khấu.

Rốt cuộc loại này sinh viên league, làm hẳn lên sân khấu là đại tài tiêu dụng, chỉ là đi theo đến xem thi đấu, cấp các bạn học cổ vũ trợ uy mà thôi.

Nhưng là, hẳn có lên sân khấu tư cách.

Lục Phán Phán cùng Ngô Lộc liếc nhau.

“Hẳn quả nhiên vẫn là tới.”

Ngô Lộc uống một ngụm thủy, cười nói: “Đừng sợ, hẳn đến nay còn không có lên sân khấu đâu, ta cảm thấy bọn họ giáo luyện không đến sống chết trước mắt cũng sẽ không làm một quốc gia đội cầu thủ lên sân khấu, lúc này mới mười hai tiến tám đâu, bọn họ tích phân lại cao, thua cũng không như thế nào.”

Ngô Lộc lại tiếp theo nói: “Phía trước bọn họ không cũng thua quá sao, giáo luyện cũng không đổi Phàn Văn Tinh lên sân khấu.”

Lục Phán Phán ngóng nhìn Phàn Văn Tinh, rốt cuộc là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, giơ tay nhắc chân đều tản ra tự tin hơi thở, nhưng lại không đường hoàng.

“Vạn nhất hẳn tưởng lên sân khấu đâu?”

Ngô Lộc: “Vì cái gì?”

Lục Phán Phán buông tay: “Ai biết được, ta đoán.”

Lục Phán Phán không nói chuyện, hướng nhiệt thân đi đi đến.

Duẩn cùng người đang ở thảo luận Phàn Văn Tinh, Lục Phán Phán đứng ở một bên nghe xong một lát, nói: “Đừng lo lắng Phàn Văn Tinh, Nhạc Hiên chinh thể thực lực rất mạnh, các người đừng đem tâm tư đều đặt ở một cái thay thế bổ sung cầu thủ trên người.”

Tất cả mọi người đều nói tốt, Lục Phán Phán xoay người, đối Ngô Lộ lại đây làm cuối cùng chiến thuật chỉ đạo.

Mười phút sau, thi đấu bắt đầu.

Ván thứ nhất duẩn cùng phát bóng, nhất hào vị La Duy một cái ACE cầu đạt được.

La Duy khai cái hảo đầu, lúc sau duẩn cùng sĩ khí đại trưởng, ở cùng Nhạc Hiên đối kháng trung một đường hát vang tiến mạnh, thuận lợi bắt lấy ván thứ nhất.

Nhưng này chỉ là tạm thời, tới rồi ván thứ hai, Nhạc Hiên đại học trạng thái đã trở lại, một đường cản chặt điểm số.

Tiến hành đến cuối cùng, Nhạc Hiên đại học đã tay cầm hai mươi ba phân, khoảng cách tái điểm chỉ có một bước xa, mà duẩn cùng chỉ có 21 phân.

Nhưng chuyên cơ xuất hiện ở Cổ Kỳ phát bóng thượng.

Hắn phát bóng từ trước đến nay là cường hạng, ở cuối cùng lao tới giai đoạn phát bóng luyện được bốn phần, bắt lấy ván thứ hai thi đấu.

Kết quả này ai đều không có nghĩ đến, hiện trường hoan hô một mảnh, liền Ngô Lộ đều hưng phấn mà xông lên đi chúc mừng.

Chính là Lục Phán Phán lại chú ý tới, lần thứ hai thi đấu tiến hành đến một nửa thời điểm, Phàn Văn Tinh liền không ở thay thế bổ sung tịch.

Hắn ở nhiệt thân.

Lúc này, Nhạc Hiền bên kia thực an tĩnh, giáo luyện đang ở vững vàng mà điều chỉnh chiến thuật.

Đồng thời, bọn họ thay đổi người.

Không ra Lục Phán Phán sở liệu, Phàn Văn Tinh quả nhiên lên sân khấu.

Kỳ thật như vừa mới Ngô Lộc theo như lời, Nhạc Hiền tích phân cao, trận này thi đấu thua cũng không có gì, Phàn Văn Tinh không có lên sân khấu sự tất yếu.

Hiện tại hắn lên sân khấu, chỉ có thể thuyết minh, là dẫn cùng làm hắn có lên sân khấu **.

Lục Phán Phán không biết nên khóc hay nên cười.

Càng lệnh Lục Phán Phán khẩn trương khi, Nhạc Hiền không phải chỉ thay Phàn Văn Tinh một người, còn thay một cái nhị truyền tay.

Này thuyết minh bọn họ không phải đơn giản mà điều chỉnh chiến thuật, mà là toàn bộ thay đổi trận hình!

Mấy năm nay bóng chuyền thi đấu, cơ hồ đều là cây ngũ gia bì một trận hình, tức năm cái tiến công cầu thủ xứng một cái nhị truyền tay, rất ít xuất hiện bốn thêm nhị trận hình.

Hai cái nhị truyền tay, bốn cái tiến công tay, đều đều an bài ở phía trước xếp sau, này liền đại biểu mỗi một vòng thứ trước sau bài đều có một cái nhị truyền tay cùng hai cái tiến công tay, cứ như vậy, hàng phía trước hai điểm tiến công cùng xếp sau tam điểm tiến công cơ hồ không chệ vào đâu được.

Chính là.....

Không có chính là thời gian, Nhạc Hiền này một điều chỉnh làm hiện trường không khí trở nên ngưng trọng lên.

Dẫu cùng cũng không có thời gian căn cứ Nhạc Hiền này một trận hình biến hóa điều chỉnh chiến thuật, chỉ có thể căng da đầu thượng.

Thực mau, ván thứ ba bắt đầu.

Phàn Văn Tinh như vào chỗ không người, kỹ thuật cùng khổng tràng năng lực rõ ràng cao hơn này đó học sinh một đầu.

Càng đáng sợ khi, vừa mới Lục Phán Phán còn đang suy nghĩ bọn họ loại này bốn thêm nhị trận hình yêu cầu mỗi một cái tiến công đội viên cần thiết quen thuộc hai cái nhị truyền tay chuyển bóng đặc điểm, nếu không phối hợp sẽ phi thường khó khăn, không nhất định là đòn sát thủ.

Chính là Phàn Văn Tinh hiển nhiên phi thường hiểu biết bọn họ kia hai vị nhị truyền tay, gần chỉ là bàn quan này một quý league.

Ván thứ ba thua trận, cũng thành dự kiến bên trong sự tình.

Thi đấu khoảng cách, Ngô Lộc cái trán đổ mồ hôi, điều chỉnh chiến thuật, quyết định tiếp theo tràng chọn dùng biên một vài tiến công chiến thuật hình thức.

Đồng thời Đan Húc Dương vốn dĩ bởi vì ngày hôm qua sự tình trên người liền có tiểu thương, này tam tràng thi đấu xuống dưới, thân thể linh hoạt độ hiển nhiên theo không kịp.

Ngô Lộc quyết định đem Nhạc Tòng Gia thay đi.

Đương Ngô Lộc nói ra những lời này, trong đội những người khác đều sửng sốt một chút, lại không dám nói cái gì.

Trên sân thi đấu kiêu kỳ nhất đối giáo luyện an bài đưa ra dị nghị, mặc dù là Đan Húc Dương bản nhân cũng không nói gì thêm, chỉ là kết cục thời điểm khó tránh khỏi có vài phần cô đơn.

Lục Phán Phán đứng ở Cỗ Kỳ bên người, nhìn hẩn tay trái, nói: “Không cần cậy mạnh, thua không có gì, bảo vệ tốt chính mình quan trọng nhất.”

Cỗ Kỳ gật đầu nói: “Hảo.”

Cái còi một vang, đệ tứ cục bắt đầu.

ANH TỈNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 63

Phàn Văn Tinh xem chuẩn thời cơ nháy lấy đà, dùng sức khấu ra cái này quyết thắng cầu.

Cái này cầu, cần thiết đạt được!

Nhưng mà Phàn Văn Tinh bàn tay đánh cầu xúc cảm còn không có biến mất kia trong nháy mắt, chỉ thấy cùng hấn mặt đối mặt lưới bóng chuyền Cổ Kỳ dùng sức một khấu ——

Phàn Văn Tinh không thể tin tưởng mà nhìn cái này cầu.

Này mẹ nó cũng có thể đánh ra —— thăm! Đầu! Cầu?!

Ở hấn đánh cầu công kích nháy mắt, cầu vừa mới mới vừa ở trên mạng thăm quá mức, Cổ Kỳ liền trực tiếp khấu cầu đánh hồi đối phương nơi sân.

Cái này khấu cầu tốc độ mau đến —— khấu ra kia một cầu Phàn Văn Tinh cùng Cổ Kỳ khấu trở về cầu thế nhưng đồng thời rơi xuống đất!

Toàn trường người xem sôi trào, không phải reo hò, không phải hét chói tai, mà là từng đợt kinh ngạc cảm thán.

Thăm dò cầu ở bóng chuyền trong sân xuất hiện số lần không nhiều lắm, loại này khấu cầu tốc độ mau, lạc điểm gần, hơn nữa là ở hai bên đều chuẩn bị tiến công dưới tình huống khấu ra, đối phương căn bản không kịp bố trí phòng vệ. Nhưng là khấu cầu nháy mắt nhất định phải nắm giữ phi

thường tinh chuẩn, nếu cầu còn không có quá võng, cái này khấu cầu chính là phạm quy hành vi, nếu quá võng lâu lắm, như vậy đấu pháp căn bản không thay đổi được gì.

Cho nên thăm dò cầu yêu cầu công tay không chỉ có muốn phản ứng mau, phán đoán chuẩn, còn có muốn quyết đoán khấu giết quyết tâm.

Duẩn cùng thay thế bổ sung tịch thượng chỉ có vài người, nhưng không ngại ngại bọn họ một lần lại một lần đến reo hò.

Cố Kỳ xoay người cùng đồng đội vỗ tay, lại quay đầu lại khi, phát hiện Phàn Văn Tinh chính nhìn hẳn.

La Duy cười nói: “Cái kia quốc gia đội theo dõi người.”

Duẩn cùng điểm số truy bình, đều là hai mươi bốn phân, hai bên muốn một lần nữa tranh thủ tái điểm.

Phàn Văn Tinh phát bóng khi, nghĩ thầm: Hai phân, nhiều nhất lại hai phân, hẳn muốn kết thúc này cục thi đấu.

Nhưng mà lúc sau điểm số, cũng không như Phàn Văn Tinh sở liệu.

Hai mươi lăm so hai mươi lăm.

Hai mươi sáu so hai mươi sáu.

Hai mươi bảy so hai mươi bảy.

Hắn cư nhiên ở một ván trong lúc thi đấu bị một cái đại học đội ngũ bốn lần đuổi tới tái điểm.

Giống một con theo đuổi không bỏ lang, hồng mắt đuổi theo hẳn, muốn đem hẳn bức đến trên vách núi đua cái người chết ta sống.

Lần này đến phiên La Duy phát bóng.

Lục Phán Phán ngồi ở bên sân, thấp thỏm bất an.

Đây là đệ tứ tràng thi đấu, hai bên thể lực đều đã tới gần cực điểm, nàng thậm chí đã nhìn ra mấy cái cầu thủ lực bất tòng tâm.

—— phanh!

Lục Phán Phán lo lắng tình huống đã xảy ra, La Duy phát bóng sai lầm, chưa từng có vông, lại một lần đem Nhạc Hiền đưa đến tái điểm.

Cuối cùng một cầu.

Phàn Văn Tinh cắn chặt răng, này cần thiết là cuối cùng một cầu, nếu không bị cái này dẫn cùng năm lần đuổi tới tái điểm, quả thực là sỉ nhục.

Phàn Văn Tinh phát bóng phong cách cùng Cố Kỳ không có sai biệt.

Đương cái này cầu bay nhanh đi vào dẫn cùng phương, Hoắc Đậ dùng sức nhào qua đi, một cái cá nhảy cứu cầu, tạt đến tràng quán sàn nhà bang bang vang, nhưng mà lại không có cấp đến cơ hội cầu, Tiểu Trạch Khải lại cứu một lần, đã lần thứ hai đánh cầu, vô pháp truyền tới mặt khác công tay trong tay, thẳng tắp về phía Nhạc Tòng Gia bay đi.

Cái này cầu truyền tới Nhạc Tòng Gia trong tay khi đã thiên hướng đại nghiêng tuyến, nhưng hẳn không thể lại điều chỉnh chuyển bóng, chỉ có thể đánh qua đi.

Nhưng mà ở dẫn cùng bên này tận lực cứu cầu thời điểm, Nhạc Hiền đã bỏ hỏ phòng thủ trận thế, Nhạc Tòng Gia cái này cầu một lại đây, bọn họ trực tiếp một công khẩu chết.

Cầu rơi xuống đất kia một khắc, Nhạc Hiền người vỗ tay chúc mừng.

Phàn Văn Tinh vẫn đứng ở tại chỗ, nhìn chăm chăm mặt đất thờ dốc.

Hai mươi chín so hai mươi bảy.

Hắn làm một quốc gia đội chủ công tay, cứ nhiên bị một cái đại học giáo đội đuổi tới hai mươi chín mới bắt lấy thi đấu.

Hai mươi chín, hắn sẽ cả đời nhớ rõ cái này con số.

Phàn Văn Tinh ngẩng đầu, nhìn triều hắn đi tới Cổ Kỳ.

Hai bên nên trao đổi nơi sân.

Ở Cổ Kỳ cùng hắn gặp thoáng qua thời điểm, Phàn Văn Tinh đột nhiên đề lại bờ vai của hắn.

“.....”

Làm gì?

“.....”

Ta muốn nói cái gì tới?

Hai người tĩnh đối không nói gì.

Phàn Văn Tinh buông ra tay, hỏi: “Ăn cái gì lớn lên?”

Cổ Kỳ đầu tiên là sửng sốt một chút, ngay sau đó nói: “Đáng yêu nhiều.”

Phàn Văn Tinh: “.....”

“Ta cho rằng người ăn rau chân vịt lớn lên.”

Hai người ngẩn ngui giao lưu sau, đi hướng từng người nơi sân.

Duẩn cùng bên này cũng chỉ có Cố Kỳ còn có tâm tư cùng Phàn Văn Tinh nói giỡn, những người khác liền nói chuyện sức lực đều không có.

Ngô Lộc bình tĩnh mà nói: “Ta biết đại gia thể lực đều giảm xuống, nhưng là đối phương cũng hảo không đến chỗ nào đi, cuối cùng một câu, quyết thắng cục, đại gia lười bóng chuyền khi chú ý phong tỏa đối phương nghiêng tuyến cầu, cho chúng ta chính mình sáng tạo thắng tập cầu cơ hội.”

Tiểu Trạch Khải uống một hợp lớn thủy mới nói nói: “Cái kia số 9 thật là đáng sợ, phong tỏa hẳn nghiêng tuyến cầu quá khó khăn.”

Ngô Lộc: “Khó cũng muốn thượng!”

Hắn nhìn quét mọi người một vòng, ngữ khí lại từng xuống dưới: “Như thế nào, các người đối thứ năm cục không có tin tưởng?”

Không ai nói chuyện, Ngô Lộc cũng không biết tiếp nói cái gì.

Lục Phán Phán thở dài, nói tiếp: “Đối diện quốc gia đội xác thật thực đáng sợ, nhưng là lại đáng sợ, cũng chỉ có hẳn một quốc gia đội. Chúng ta không cần mặt khác tuyến thủ năng lực kém, phòng không được chủ công tay liền đi phòng phó công, tiếp không được hẳn khẩu giết chúng ta liền tranh thủ chính mình phát bóng đạt được, bọn họ không phải cũng là tiếp không được sao?”

Thi đấu lại muốn bắt đầu rồi, Lục Phán Phán không có mặt khác nói muốn nói, cuối cùng dặn dò nói: “Thua không đáng sợ, từ bỏ mới đáng sợ. Các người ngẩng đầu xem.”

Đại gia nghe Lục Phán Phán nói, ngẩng đầu nhìn về phía cái này cầu quán phía trên biểu ngữ.

“Kiên cường, vĩnh không nói bỏ.” Lục Phán Phán gằn từng chữ, “Mặc kệ hẳn là tỉnh đội vẫn là quốc gia đội, hôm nay chúng ta đứng ở cùng cái

sân bóng thượng, đã nói lên chúng ta là đủ để cùng hẳn đấu tranh đối thủ, đi thôi.”

Thứ năm cuộc thi đấu bắt đầu.

Thường thường tại đây loại quyết thắng cục, so chính là tâm thái. Nhạc Hiền tâm thái càng tốt, cơ hồ tất cả mọi người nhìn ra được tới, rốt cuộc bọn họ có một cái Phàn Văn Tinh.

Mà duẩn cùng bên này không thấy được nhiều bình tĩnh, nhưng không có giống thượng một ván như vậy bắt đầu liền thất sáu phần.

Điểm số vẫn luôn cẩn thật sự khẩn, Nhạc Hiền dẫn đầu mười hai so mười một thời điểm, Nhạc Hiền giáo luyện cùng Ngô Lộc đồng thời kêu kỹ thuật tạm dừng.

ANH TỈNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 64

Nhưng lập tức nhìn về phía người của hắn quá nhiều, Phàn Văn Tinh lập tức cảm giác được một cỗ, không đúng, là một phen ánh mắt đầu lại đây.

Hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua, lập tức vỗ vỗ mông đứng lên, triều đồng đội đi đến.

Vì tỏ vẻ chính mình thật sự không mệt, hắn còn nhảy hai hạ, lớn tiếng kêu gọi: “Oh yeah!”

Đã chúc mừng xong Nhạc Hiền cầu thủ đại ra mà nhìn hắn.

Này anh em sao lạ?

Chương 59

Tái sau, Nhạc Hiền đại học cùng dẫn cùng đại học giao lưu hồi lâu, hai bên còn kéo cái WeChat đàn.

Bên này sau khi kết thúc, đã bốn điểm.

Lục Phán Phán đi ra cầu quán, Kim Hâm còn chờ ở cửa.

“Kết thúc?”

“Ân.” Lục Phán Phán hỏi, “Người lại đây đã bao lâu?”

“Đệ tứ cục thi đấu thời điểm liền tới đây nhìn.” Kim Hâm chỉ chỉ Lục Phán Phán đôi mắt, “Ta vẫn luôn trạm người mặt sau, cũng không biết

người cái gì ánh mắt.”

Lục Phán Phán cười cười, hỏi hần lại đây làm cái gì.

Kim Hâm nói là hần nhận thức một ít câu lạc bộ tài trợ năm nay league, cũng tới một ít người xem thi đấu, hần tuy rằng không phải tài trợ thương, nhưng cũng đi theo tới nhìn, vì hậu tục câu lạc bộ làm chuẩn bị.

Nói xong, Kim Hâm lại hỏi: “Đi tìm một chỗ ngồi ngồi? Một cái câu lạc bộ bằng hữu nói muốn gặp gặp người.”

Lục Phán Phán chỉ vào chính mình: “Ta?”

Kim Hâm gật đầu: “Đi thôi.”

Lục Phán Phán đi theo Ngô Lộc bọn họ công đạo vài câu liền cùng Kim Hâm đi rồi.

Chạng vạng, Ngô Lộc ở khách sạn nghỉ ngơi, La Duy mang theo các đồng đội đi ăn cơm.

Trời tối đến càng ngày càng vãn, mau 7 giờ chân trời còn quay cuồng vùn vùn.

Đồ ăn đã thượng đến thất thất bát bát, Tiểu Trạch Khải lấy chiếc đũa muốn ăn, La Duy đè lại hần tay, “Không đợi chờ Phán Phán tử?”

Tiểu Trạch Khải ngẩng đầu vọng ngoài cửa sổ, “Đã trễ thế này, nàng sẽ không lại đây đi?”

La Duy: “Nàng vừa mới còn nói cùng chúng ta ăn cơm chiều.”

Khi nói chuyện, Hoắc Đậ đột nhiên hỏi: “Hôm nay cái kia nam có phải hay không Phán Phán tử bạn trai a?”

Cố Kỳ ngược mắt, đuôi lông mày hơi chợn, “Người vì cái gì sẽ như vậy cảm thấy?”

Hoắc Đậ: “Nhìn rất xứng a, lại nói tiếp chúng ta thật đúng là không phát hiện Phán Phán tử bên người có cái gì nam tính, theo lý thuyết không nên a, chính là nàng bạn trai ở nơi khác, cũng không có khả năng ngày thường không có nam nhân vây quanh nàng chuyển, có thể là hẳn bạn trai uy hiếp lực quá cường.”

Nói xong, Hoắc Đậ cảm thấy chính mình suy đoán rất mạnh, “Ta đây xem vừa mới cái kia chính là nàng bạn trai đi, nga đối, nghe nói chúng ta tài trợ cũng là cái kia soái đại ca?”

Đến, này liền sửa miệng soái đại ca.

Tiểu Trạch Khải khụ một tiếng, không nói gì, La Duy mồm to uống trà.

Không ai nói tiếp, Hoắc Đậ chỉ có thể lăm bằm lâu bầu: “Phán Phán tử ánh mắt không tồi.”

Cố Kỳ buông chén trà, ánh mắt lạnh lạnh mà đảo qua đi, “Đó là nàng tử phu.”

Tiểu Trạch Khải cùng La Duy đều ngẩng đầu nhìn về phía Cố Kỳ.

“Tử phu a?” Hoắc Đậ ngữ khí thể nhưng có một tia tiếc nuối, “Ai, thật không nghĩ tới.”

Hoắc Đậ đắm chìm ở chính mình tiếc hận trung, chỉ nghe thấy bên cạnh Đan Húc Dương nhàn nhạt hỏi: “Người như thế nào biết?”

Cố Kỳ không nhẹ không nặng mà nói: “Trước kia liền nhận thức hẳn.”

Lúc này, Cố Kỳ di động vang lên.

Hắn lấy ra tới, điện báo biểu hiện là “Tỷ tỷ”.

Hoắc Đậ ở một bên nhìn đến, hỏi: “Người còn có cái tỷ tỷ a?”

Cố Kỳ liếc nhìn hắn một cái, “Ta bạn gái.”

Tiểu Trạch Khải trong tay chiếc đũa đột nhiên rớt mà, cả người đều không tốt.

Hoắc Đậ: “..... Còn có thể như vậy ghi chú?”

Cố Kỳ không để ý đến hắn, tiếp nối lên điện thoại.

*

Lục Phán Phán cùng Kim Hâm ra tới khi, đã tới rồi cơm điểm.

Kim Hâm kêu hắn cùng những cái đó câu lạc bộ bằng hữu cùng nhau ăn cơm, Lục Phán Phán không đồng ý, vẫn là quyết định đi theo duẩn cùng cầu thủ ăn.

Nhưng là Lục Phán Phán căn cứ bọn họ phát ở trong đàn địa chỉ tìm được cái kia thương trường, thượng năm tầng, lại không có thấy kia gia nhà ăn.

Lục Phán Phán cấp Cố Kỳ gọi điện thoại.

“Các người ở đâu a?”

“Ở bên ngoài ăn cơm.”

“Ta biết, ta là nói ta đến thương trường, lại không tìm được kia gia cửa hàng.”

“Người tưởng ta?”

Lục Phán Phán: “?”

Nàng đem điện thoại chi đến trước mặt, xác định không đánh sai là Cố Kỳ.

“Ta đang hỏi người địa chỉ!”

“Ân, ta cũng tưởng người.”

Lục Phán Phán: “.....”

Tuy rằng không biết Cố Kỳ ở phát cái gì diên, nhưng là quái điện thoại luôn là tối cao hiệu biện pháp giải quyết.

Nghe được điện thoại kia đầu đô đô thanh, Cố Kỳ còn ra dáng ra hình mà nói một câu “Bảo bối thật ngoan.”

Sau đó, ở toàn bàn người hoặc ghê tởm hoặc khiếp sợ hoặc khinh bỉ trong ánh mắt giả mô giả thức mà treo điện thoại.

Ánh mắt khinh thường cái kia là Tiểu Trạch Khải.

Hắn đã nhặt lên chiếc đũa, “Người bạn gái tìm người?”

Cố Kỳ ngược mắt: “Nghe không hiểu sao?”

Tiểu Trạch Khải ha hả cười: “VẬY các người còn rất ân ái.”

Cố Kỳ: “Còn hành đi, cũng liền so bình thường tình lữ ân ái một chút.”

Tiểu Trạch Khải không nói, đổi La Duy thượng.

La Duy cười như không cười hỏi: “Các người liền như vậy dặt khách, người đều không sợ nam nhân khác mơ ước người bạn gái a? Ta đều mau sợ đã chết.”

Cố Kỳ: “Ta uy hiếp lực cường, giống nhau không nam nhân vây quanh nàng chuyển.”

Tiểu Trạch Khải: Khẩu khu.

Người không cho nhân gia ở nam nhân đôi đảo quanh, chính mình lại cờ màu phiêu phiêu.

Một bàn nhân tâm tư khác nhau, chỉ có Hoắc Đậ cái gì cũng chưa nghe ra tới, nói: “Người bạn gái so người đại a?”

Cố Kỳ: “Ân.”

Hoắc Đậ: “Đại điểm hảo, chính là kêu tử tử có điểm kỳ kỳ quái quái.”

Cố Kỳ: “Người biết cái gì.”

Hoắc Đậ rầm rì hai tiếng: “Có nữ bằng ghê gớm.”

Cố Kỳ ha hả cười hai tiếng, “Chính là ghê gớm.”

Hoắc Đậ: “.....”

La Duy ngón tay gõ cái bàn, lăm lăm lầu bầu nói: “Phán Phán tử như thế nào còn chưa tới a, chúng ta nơi này diễn đều mau diễn xong rồi.”

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 65

Nói nơi này, Kim Hâm thể nhưng hết sức vui mừng, “Thời đại nào, hiện tại học sinh còn ngoạn nhi chúng ta năm đó kia bộ đâu.”

Lục Phán Phán lại hỏi: “Kia Phùng Tín Hoài đâu?”

Kim Hâm nói: “Phùng Tín Hoài đương nhiên sẽ không ra mặt, nhưng chuyện này không thể thiếu hẳn trách nhiệm, hẳn chất nhi hoa tiền đều là hẳn trực tiếp đánh tới bọn họ tài khoản thượng.”

Kim Hâm nói liền bắt đầu cấp Lục Phán Phán phát ghi hình cùng chuyển khoản ký lục: “Đều ở người di động thượng.”

Lục Phán Phán gật đầu, “Kia đi thôi.”

Kim Hâm lại hỏi: “Người tính toán làm sao bây giờ?”

“Người yên tâm.” Lục Phán Phán nói, “Ta sẽ không ăn miếng trả miếng, liền bọn họ này diễn xuất, lấy không chính đáng thủ đoạn trả thù đối thủ cạnh tranh, ta nháo đến bài liên tổ ủy hội chỗ đó liền đủ bọn họ uống một hồ.”

Kim Hâm: “Kia cũng đúng, ta chính là không suy nghĩ cẩn thận, người nói kia học sinh tuổi trẻ không hiểu chuyện còn chưa tính, kia phùng gì đó như thế nào cũng cùng cái gốc bức đường như.”

“Hắn vốn dĩ chính là loại người này, chúng ta lộng bị thương hẳn chất nhi, hẳn có thể nuốt đến hạ khẩu khí này sao.”

Kim Hâm biết chân tướng, không tỏ ý kiến: “Cố Kỳ có sai trước đây, chuyện này nói như thế nào lý?”

Lục Phán Phán nói: “Chúng ta cũng phạt hẳn, nếu tổ ủy hội có ý kiến, chúng ta cũng sẽ không phản bác.”

Kim Hâm nhíu mày: “Người biết rõ..... Hắc, ta xem người còn rất thiên vị tiểu tử này.”

Lục Phán Phán rũ mắt, trầm mặc một lát, mới nói: “Không phải ta thiên vị, rất nhiều chuyện vốn dĩ chính là tình cùng lý giao triền, không có tuyệt đối công bằng. Người muốn nói Cố Kỳ có sai trước đây, kia Phùng Tín Hoài cháu trai sau lưng ngôn ngữ nhục nhã ta, Cố Kỳ làm sự tình có tính không huề nhau? Hắc ở sân bóng thượng có hại trong lòng không phục, ta đây ủy khuất tìm ai nói rõ lí lẽ đi?”

Kim Hâm không cùng Lục Phán Phán nói, “Không nói cái này, đi thôi, mang người đi ăn một đốn tốt, cũng mệt mỏi mấy ngày này, hảo hảo nghỉ ngơi hạ.”

“Ừừừ.” Lục Phán Phán nói, “Ba tới Giang Thành, kêu lên cùng nhau đi, ta tới gọi điện thoại.”

“Ta đánh đi.” Kim Hâm nói cũng đã đem điện thoại lấy ra tới, “Trong chốc lát hẳn nghe người điện thoại chạy ra ăn cơm chiều, vừa nhìn thấy ta ở lại không vui.”

Kim Hâm một ngữ thành sấm, lục dục thành một nhận được hẳn điện thoại, liền nói giáo nghiên sẽ còn không có kết thúc, không biết muốn kéo dài tới khi nào, liền không theo chân bọn họ ăn cơm.

*

Nhưng mà lục dục thành không phải tìm lấy cứ tuyệt cùng Kim Hâm cùng Lục Phán Phán cùng nhau ăn cơm, giáo nghiên sẽ là thật sự không kết thúc.

Lần này mở hộp nội dung rất nhiều, lão giáo thụ nhóm một đám đi giảng, ngữ tốc lại chậm, nội dung lại kỹ càng tỉ mỉ, một không cẩn thận liền từ buổi chiều hai điểm chạy đến 7 giờ.

Lúc này giáo nghiên giao lưu kết thúc, lục dục thành còn bị mấy cái giáo thụ lưu trữ đơn độc giao lưu trong chốc lát.

Trở ra khi, trời đã tối rồi.

Lục dục thành sờ sờ túi tiền, đường cũng không mang một viên.

Hắn có tuột huyết áp tụt xấu, ngày thường trong túi đều sẽ mang lên hai viên đường để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, chỉ là lần này đi công tác, tồ hoà thuận tại bên người, chính hắn cũng không như vậy cẩn thận, lúc này đói lâu rồi, cảm giác sức lực đều bị trừu hết, chỉ có thể chậm rãi dịch bước tử, đến trường học bên ngoài liền có thể đánh xe trở về.

Nhưng mà hắn vừa mới đi đến trường học cửa, liền cảm giác đầu vầng mắt hoa, trong nháy mắt bên tai thanh âm giống bị trừu đến chân không giống nhau không chân thật, dưới lòng bàn chân cũng giống dẫm không dường như, đột nhiên không kịp phòng ngừa liền quăng ngã trên mặt đất.

Này một quãng ngã, lại ngạnh sinh sinh đem lục dục thành ý thức cấp quãng ngã thanh tỉnh, chỉ là hắn cả người mạo hiểm mồ hôi lạnh, mặt cùng môi đều trắng bệch, thoát nhìn có điểm dọa người.

Bốn phía có linh tinh học sinh trải qua, có người triều bên này nhìn nhìn, còn do dự mà muốn hay không đi lên hỏi.

Liền ở lục dục thành giã giữa muốn đứng lên khi, đỉnh đầu lung thượng một bóng ma.

“Đại thúc, ngài làm sao vậy?”

Lục dục thành ngẩng đầu, một cái ăn mặc vận động phục thiếu niên đứng ở trước mặt hắn, khom lưng nhìn hắn.

Có người chủ động tới dò hỏi, lục dục thành đương nhiên sẽ không cậy mạnh, nhưng mà hắn há mồm nói chuyện khi, mới phát hiện chính mình thanh âm đều ở phát run: “Ta không, không có việc gì, tiểu tử người có thể hay không giúp ta tìm điểm nước đường gì đó?”

Cổ Kỳ ngồi xổm xuống, từ trong bao lấy ra một viên quả quýt vị kẹo cứng, lột ra giấy gói kẹo, đưa cho lục dục thành.

“Ta chỉ có cái này.”

“Có thể.”

Lục dục thành lúc này người đều đứng dậy không nổi, lại còn đang suy nghĩ như vậy cái cao lớn soái khí nam sinh, như thế nào sẽ tùy thân mang theo trái cây đường, chẳng lẽ cùng hắn giống nhau có tuột huyết áp.

Nhưng một viên đường không có nhanh như vậy thấy hiệu quả, lục dục thành cái trán mạo hiểm mồ hôi lạnh, môi hoàn toàn không có huyết sắc.

Cổ Kỳ nhìn quanh bốn phía, nói: “Nếu không ta đưa ngài đi bệnh viện?”

Lục dục thành sửng sốt: “Ai, kia đảo không cần.....”

“Tuột huyết áp đi?” Cổ Kỳ nói, “Này phụ cận có trạm y tế, ta đưa ngài đi tiêm vào đường glucose cũng đúng.”

Lục Dục Thành Nghĩ Nghĩ, vẫn là đồng ý.

Tương đối người ở tha hương, bên người không có người chiếu cố, vẫn là đi bệnh viện nhất bảo hiểm.

Cố Kỳ đỡ Lục Dục Thành đứng lên, ở ven đường chiêu chiếc xe.

Lên xe sau, Lục Dục Thành cảm giác chính mình đầu óc không hôn mê, mới lấy ra di động cấp Lục Phán Phán gọi điện thoại.

“Ba, làm sao vậy?”

“Ta lúc này tuyệt huyết áp, muốn đi bệnh viện đánh cái châm, người tới một chuyến đi.”

Lục Dục Thành báo địa chỉ, liền nhắm lại mắt.

Tới rồi trạm y tế, Cố Kỳ mang Lục Dục Thành đi vào đăng ký, tìm cái giường ngủ.

Hộ sĩ ở một bên bận rộn, Lục Dục Thành tuy rằng còn thực suy yếu, nhưng cũng không quên cùng Cố Kỳ nói lời cảm tạ.

“Lần này thật sự cảm ơn người tiểu tử, ta hiện tại không có việc gì, người nếu là vội liền đi trước đi.”

Cố Kỳ nhìn nhìn biểu, nói: “Ta chờ ngài nữ nhi tới lại đi đi.”

Lục Dục Thành nhìn Cố Kỳ, tuy rằng thân thể không thoải mái, trong lòng vẫn là ấm dào dạt.

Thế giới này vẫn là nhiều người tốt.

“Tiểu tử, người sẽ không sợ ta là ăn vạ lừa bịp tổng tiền người a?”

Cố Kỳ kiêu kiêu khoe miệng, “Người lừa bịp tổng tiền ta, ta liền chạy.”

Hắn quay đầu lại cười, “Ta tốc độ thực mau.”

Lục dục thành bị Cố Kỳ đậu cười: “Tiểu tử, người kết hôn sao?”

Cố Kỳ nói: “Ta còn chưa tới pháp định kết hôn tuổi, như thế nào, đại thúc người phải cho ta giới thiệu bạn gái?”

Lục dục thành đang muốn há mồm, liền nghe Cố Kỳ nói: “Ta có bạn gái.”

Lục dục thành cười nói: “Ta cho dù có tâm cũng vô lực, ta liền một cái nữ nhi, so người còn đại đâu, thượng chỗ nào cho người giới thiệu, ta chính là cảm thấy.....”

Hắn trên dưới đánh giá Cố Kỳ, “Cái nào nữ nhân nếu là gả cho người hẳn là thực hạnh phúc.”

Vừa dứt lời, hành lang truyền đến một trận dồn dập tiếng bước chân, ngay sau đó môn bị mở ra, Lục Phán Phán cùng Kim Hâm đi đến.

“Ba!”

“Ba! Làm sao vậy?”

Lưỡng đạo thanh âm vang lên, Lục Phán Phán lúc này mới chú ý tới một bên Cố Kỳ.

Cố Kỳ: “..... Ba?”

Lục Phán Phán: “.....?”

Kim Hâm: “.....?”

Hiện trường hiển nhiên trầm mặc, vẫn là lục đục thành mở miệng đánh vỡ trầm mặc.

“Nga, ta và các người nói, một cái tiểu tử đưa ta tới bệnh viện.”

Không cần lục đục thành giải thích, Lục Phán Phán cùng Kim Hâm cũng nghĩ đến, chỉ là bọn hắn quá mức với khiếp sợ, người này cư nhiên là Cố Kỳ.

Chỉ là hiện tại chủ yếu sự tình vẫn là lục đục thành thân thể, Lục Phán Phán cùng Kim Hâm dò hỏi hộ sĩ, biết hắn chỉ là tuột huyết áp, không có mặt khác vấn đề sau mới yên lòng.

Lục đục thành đánh trong chốc lát từng tí, thân thể đã khôi phục mấy thành, nói chuyện cũng có sức lực.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 66

Thua bốn con đội ngũ đi tranh đoạt năm đến tám thứ tự, thắng tiến vào cuối cùng vòng bán kết. Nhưng là ở tám tiến bốn dặm thua cùng thắng, ý nghĩa lại là không giống nhau, hoặc là nói là thanh danh không giống nhau.

Nếu dừng bước bốn cường, đi tranh đoạt năm đến tám thứ tự, ý nghĩa không lớn, tổ ủy hội sẽ không chú ý tới này mấy chỉ đội ngũ. Mà tiến vào bốn cường, mặc dù cuối cùng không có được đến quán quân, nói ra đi cũng là “Cả nước bốn cường”, khái niệm là không giống nhau.

Nào đó trường cao đẳng thi đấu theo lời mời cũng sẽ ưu tiên suy xét mỗi một năm cả nước bốn cường.

Ngô Lộc tự nhiên cũng là bức thiết hy vọng có thể tiến vào cả nước bốn cường, cho nên ở tám tiến bốn thi đấu, hẳn làm một ít nhân viên điều chỉnh.

Này mấy tràng trong lúc thi đấu, đầu phát nhị truyền tay đều là năm nhất Nhạc Tông Gia, mà không hề là Đan Húc Dương.

Trận đầu thi đấu hẳn như vậy an bài thời điểm, còn có không ít người lo sợ bất an. Rốt cuộc Nhạc Tông Gia là sinh viên năm nhất, thi đấu kinh nghiệm không đủ, mà hẳn làm nhị truyền tay, là trong sân tiến công tổ chức giả, thực thi chiến thuật chỉ huy tháp, hẳn nếu là ra bại lộ, toàn bộ đội ngũ đều sẽ sụp đổ. Ngô Lộc ở ngay lúc này làm hẳn làm đầu phát, hoàn toàn là bí quá hoá liều.

Nhưng mà mấy tràng thi đấu xuống dưới, Nhạc Tòng Gia cùng Cố Kỳ phối hợp càng ngày càng ăn ý, đối chiến thuật lĩnh ngộ cũng càng thêm thấu triệt, chính là ở mấy chi truyền thống cường đội vây công trung xông vào bốn cường.

Ngô Lộc vui vẻ nhiễm bệnh đều hảo, được cũng không ăn, nhưng hẳn không dám ở cầu thủ trước mặt biểu hiện ra ngoài.

Bởi vì, có một người trạng thái không phải thực hảo.

Mấy ngày này thi đấu, Đan Húc Dương vẫn luôn là thay thế bổ sung. Mà Nhạc Tòng Gia lại là cái tinh lực mười phần sinh viên năm nhất, cơ hồ không như thế nào xuất hiện quá bị thương hoặc là thể lực không đủ tình huống, cho nên Đan Húc Dương tổng cộng chỉ lên sân khấu không đến tam cục thi đấu.

Cho nên mấy ngày nay, hẳn càng thêm trầm mặc ít lời.

Tất cả mọi người chú ý tới cái này tình huống, La Duy lén cùng Đan Húc Dương liêu quá, nhưng hẳn cái gì đều không nói.

Hôm nay buổi tối, đội bóng Giang Thành sân vận động tiến hành vòng bán kết huấn luyện khi, Lục Phán Phán ở bên cạnh nhìn trong chốc lát, đã kêu Ngô Lộc đi cửa nói chuyện.

“Người tính thế nào?” Lục Phán Phán nói, “Lúc sau thi đấu, xem tình hình, phỏng chừng cũng là Nhạc Tòng Gia làm đầu phát.”

Ngô Lộc thực khó xử: “Nói thật, làm nhị truyền tay, năng lực của hẳn cùng Nhạc Tòng Gia so sánh với, xác thật bình thường một ít.”

Lục Phán Phán: “Ân, nhưng là nhìn ra được tới, hẳn rất muốn thượng thi đấu.”

Ngô Lộc ngồi xuống hút thuốc, đỡ cằm, “Chúng ta cây ngũ gia bì một trận hình, cũng chỉ có thể có một cái nhị truyền tay, ta không có khả năng phóng một cái càng cường nhị truyền tay không cần. Người xem liền tính an phi thuận, cũng không kém đi? Làm chủ công tay còn không phải vẫn luôn ở thay thế bổ sung tịch, nếu không phải La Duy bị thương hoặc là Cổ Kỳ cấm tái, hẳn cũng không đảm đương nổi đầu phát.”

Lục Phán Phán thở dài, ngồi vào Ngô Lộc bên người.

“Ta minh bạch, cho nên ta này không phải tới hỏi một chút người tính toán đi.”

“Đan Húc Dương cũng là đại một liên tiến đội bóng, mấy năm nay, ta cũng thích hẳn, chính là ai đều muốn làm đầu phát, ta tổng không thể vì chiếu cố đến mỗi người cảm thụ liền thay phiên an bài đầu phát đi.” Ngô Lộc diệt yên, duỗi tay kéo tóc, “Ai, kỳ thật không phải đầu phát cũng liền còn hảo.”

Lục Phán Phán cười nói: “Ngài trước kia cũng là trong đội chịu trọng dụng nhị truyền tay, mỗi lần thi đấu làm người ngồi thay thế bổ sung tịch, ngài vui sao?”

Ngô Lộc cúi đầu thở dài: “Ta biết a, không muốn làm đầu phát vận động viên không phải vận may động viên.”

Lục Phán Phán trầm ngâm một lát, nói: “Đan Húc Dương thân cao nhiều ít tới?”

Ngô Lộc: “1m7 tám.”

Lục Phán Phán gật đầu: “Cái này thân cao làm nhị truyền tay lùn điếm.”

“Không ngừng là lùn điếm.” Ngô Lộc nói, “Này không phải vẫn luôn không có càn thích hợp sao.”

Lục Phán Phán: “Làm tự do người còn thành.”

Ngô Lộc ngơ ngẩn, quay đầu nhìn Lục Phán Phán.

Lục Phán Phán: “Ngài đừng nói ngài không như vậy nghĩ tới a?”

“Ta.....” Ngô Lộc ấp úng nửa ngày, “Hắn từ nhỏ luyện chính là nhị truyền tay vị trí.”

Hai người nói nơi này, đều không có chú ý tới Đan Húc Dương chính đi ra ngoài, nghe được Lục Phán Phán kế tiếp nói, sững sờ ở tại chỗ.

“Ta biết.” Lục Phán Phán nói, “Ở Cổ Kỳ tới phía trước ta không rõ ràng lắm trong đội tình huống, nhưng là này hơn nửa năm tới, mặc kệ là huấn luyện vẫn là thi đấu, ta đều cảm giác Đan Húc Dương tính cách cùng Cổ Kỳ không thích hợp.”

Ngô Lộc chưa nói cái gì, nhưng lại gật đầu khẳng định Lục Phán Phán cách nói.

“Cổ Kỳ là cái cường thế chủ công tay, mà Đan Húc Dương làm nhị truyền tay, tính cách cũng rất cường thế. Liền lấy thi đấu thượng tình huống tới nói, rất nhiều lần gặp phải lần thứ hai tiến công vẫn là chuyển bóng thời điếm, hẳn đều sẽ lựa chọn lần thứ hai tiến công.”

Ở một cái bóng chuyển trong đội ngũ, nhị truyền tay công năng liền quyết định hẳn tầm quan trọng.

Tuy rằng nhị truyền tay không phải chủ yếu tiến công cái kia, nhưng là đội ngũ mỗi một lần tiến công tổ chức đều là từ nhị truyền tay an bài, lúc này, hai cái cầu thủ tính cách liền có vẻ rất quan trọng.

Hoặc là là tính cách cường thể nhị truyền tay phối hợp nhược thể chủ công tay, hoặc là tương phản.

Đương nhị truyền tay cùng chủ công tay đều cường thể, hoặc là đều nhược thể thời điểm, thi đấu tiết tấu liền rất khó khống chế.

“Nhưng là hãn rất nhiều thời điểm, cứu cầu năng lực lại rất xông ra.” Lục Phán Phán nói, “Đương nhiên, mỗi cái cầu thủ đều có thể cứu chữa cầu trách nhiệm, bất quá Đan Húc Dương tại đây một phương diện muốn so những người khác xông ra.”

Lục Phán Phán nói xong, chờ Ngô Lộc trả lời.

Ngô Lộc cúi đầu suy nghĩ nửa ngày, nói: “Kỳ thật hãn năm nhất thời điểm ta liền hỏi qua hãn, nếu có khả năng, có nguyện ý hay không chuyên luyện tự do người.”

Kế tiếp nói, Ngô Lộc không nói Lục Phán Phán cũng đoán được.

Hãn khẳng định không muốn.

Vậy quên đi, không bắt buộc.

Bất quá hãn hiện tại trạng thái không tốt, Lục Phán Phán cảm thấy vẫn là cần thiết cùng hãn tâm sự.

“Hành đi.” Lục Phán Phán nói, “Ngày mai buổi sáng ta tìm hãn tâm sự.”

“Không cần hàn huyên.”

Phía sau thành linh toát ra một câu, Lục Phán Phán cùng Ngô Lộc cả kinh, đều nghe ra là Đan Húc Dương thanh âm.

Bọn họ quay đầu lại, liền thấy Đan Húc Dương đứng ở cửa, công quang, thấy không rõ mặt.

Ngô Lộc tiến lên, “A Dương, chúng ta.....”

“Ta biết.” Đan Húc Dương đánh gãy Ngô Lộc, “Các người muốn cho ta chuyên luyện tự do người.”

“Không phải, người trước đừng có gấp.” Lục Phán Phán nói, “Người..... Người vừa mới nghe được cái gì?”

Đan Húc Dương tiến lên một bước, cúi đầu, trắng nõn sắc mặt ánh điểm điểm ánh đèn, hần cười cười, trong mắt lại không có ý cười.

“Ta nghe được người nói, ta cùng Cổ Kỳ phối hợp không tốt.”

Lục Phán Phán: “.....”

Nàng liền biết, người này lời nói liền nghe xong một nửa.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 67

Hoắc Đậu chôn đầu uống cháo, hàm hàm hồ hồ mà nói: “Hắn không rời giường.”

Này một bàn liền Ngô Lộc cùng Lục Phán Phán còn có Hoắc Đậu cùng Cổ Kỳ.

Ngô Lộc trong đầu còn đang suy nghĩ Lục Phán Phán tối hôm qua lời nói, không đồng nhất tiểu tâm ngẩng đầu, liền thấy Lục Phán Phán không dấu vết mà đem một ly nhiệt sữa đậu nành đẩy đến Cổ Kỳ trước mặt.

Cổ Kỳ thuận tay tiếp nhận, cắn ống hút, triều Lục Phán Phán cười cười.

Ngô Lộc: “.....”

Hắn có điểm làm không rõ trạng huống.

“Khụ, cái kia.” Ngô Lộc lại đi theo Hoắc Đậu nói chuyện, “Đan Húc Dương tối hôm qua trở về có nói cái gì sao?”

“Không.” Hoắc Đậu nói, “Hắn hồi đến vẫn, ta đã ngủ rồi.”

Ngày hôm qua Đan Húc Dương làm trò Hoắc Đậu mặt nói nói vậy, cố tình hai người còn trụ cùng gian khách sạn, Ngô Lộc vẫn luôn lo lắng hai người trở về sẽ phát sinh cái gì tranh chấp, còn hỏi Hoắc Đậu muốn hay không đổi một gian phòng.

Lúc ấy Hoắc Đậ không đồng ý, lăm nhăm lăm nhăm mà nói: “Lại không phải cái gì đại sự, khiến cho giống như muốn tuyệt giao giống nhau.”

Nhưng mà cả đêm tuy rằng tường an không có việc gì, nhưng cũng không có gì bất luận cái gì giao lưu.

Buổi chiều, dẫn cùng cầu thủ toàn thể tập hợp, chuẩn bị đi trước thi đấu hiện trường.

Ở xe buýt trước, Ngô Lộc nhìn quét cầu thủ liếc mắt một cái, nói: “Đan Húc Dương đâu?”

Hoắc Đậ thấp giọng nói: “Hắn nói hắn không đi.”

Ngô Lộc: “.....”

“Thích đi thì đi.” Ngô Lộc cũng cấp lộng sinh khí.

Ngày thường hắn tuy rằng quán này đàn học sinh, nhưng là gặp được loại này tiêu cực thi đấu sự tình, không thể nghi ngờ là chạm được hắn nghịch lân.

“Từ từ.” Lục Phán Phán nhìn mắt di động, còn có thời gian, vì thế nói, “Ta đi tìm hắn, chờ ta hai mươi phút.”

Nói xong, Lục Phán Phán xoay người triệu khách sạn đại sảnh đi đến.

Lục Phán Phán đứng ở Đan Húc Dương phòng cửa, ấn hai lần chuông cửa, bên trong không động tĩnh.

“Đan Húc Dương, ta biết ngươi không ngủ.”

Lục Phán Phán thanh âm rõ ràng mà truyền vào phòng, “Hôm nay vòng bán kết, đối đội bóng mỗi người đều rất quan trọng, mặc kệ thế nào,

người làm duẩn cùng giáo đội một viên đều hẳn là tham dự.”

Bên trong vẫn là không động tĩnh.

Lục Phán Phán lại nói: “Người liền như vậy trốn tránh hiện thực, liền như vậy quan trọng thi đấu đều không đi nhìn sao?”

Vẫn là không ai trả lời.

Lục Phán Phán thở dài, nói: “Người không phải tiểu hài tử, gặp được sự tình trốn tránh tính cái gì?”

An tĩnh mà đợi hai phút sau, Lục Phán Phán khí cười: “Người còn trốn tránh đúng không? Hành, ta liền ở cửa chờ, người không ra ta liền không đi.”

Lại là hai phút qua đi, Lục Phán Phán lỗ tai dán môn, ý đồ bắt lấy bên trong rất nhỏ động tĩnh, đáng tiếc vẫn là không có động tĩnh.

“Đan Húc Dương, người đừng cho là ta là ở chỗ này chơi xấu.” Lục Phán Phán nói, “Ta chỉ là tưởng cùng người nói, mặc kệ người là cái gì thái độ, ta đều sẽ không đem người ném ở chỗ này.”

“Năm trước duẩn cùng liền phía nam tái khu tiểu tổ tái đều không có ra biên, năm nay có thể sát ra một phần tư trận chung kết, tiến vào vòng bán kết, là mỗi người công lao, mặc kệ người phát huy đến thế nào, ở cầu võng bên này, chúng ta chính là nhất thể. Ta sẽ không từ bỏ người, cũng sẽ không tùy ý người tự sa ngã.”

“Ta liền ở chỗ này chờ người, liền tính ra không kịp đi thi đấu hiện trường, ta cũng ở chỗ này chờ người.”

Lục Phán Phán lăm lăm lâu bầu nói một đồng lớn lời nói, bên trong không có đáp lại, nàng cũng không tính toán nói thêm gì nữa.

Lục Phán Phán an tĩnh mà ở cửa mười phút, Ngô Lộc gọi điện thoại tới thúc giục nàng.

Lần đầu tiên, Lục Phán Phán kháp điện thoại.

Lần thứ hai đánh tới khi, đã tới rồi không thể không xuất phát thời điểm.

Lục Phán Phán đang muốn tiếp khởi điện thoại, trước mặt môn đột nhiên bị mở ra.

Đan Húc Dương ăn mặc áo ngủ, đôi mắt hạ thanh hắc một mảnh, nhìn đến Lục Phán Phán thật sự còn ở cửa đứng, tức khắc nói không ra lời.

Hắn không nghĩ tới, Lục Phán Phán thật sự đang đợi hắn.

Đáy lòng một khối chỗ trống địa phương đột nhiên bị nhét đầy.

Hắn sinh ra ở mười tám tuyến thành trấn, thể dục tài nguyên thiếu thốn, toàn bộ trấn trên tìm không thấy một cái giống dạng bóng chuyền tràng.

Hắn muốn học bóng chuyền, liền phải mỗi ngày ở trên đường qua lại ba cái giờ đi nội thành.

Hắn nghĩ đến chính mình từ nhỏ đến lớn tiếp xúc quá lão sư, giáo luyện, mỗi người đều nói cho hắn, cạnh kỹ thể dục thực tàn khốc, lạc hậu liền phải đào thải, không có người sẽ chờ người.

Chính là hắn có đôi khi thật sự tưởng dừng lại nghỉ một chút, nhưng là hơi không chú ý, người khác liền đi xa.

Mà hôm nay, hắn biết là chính mình ở tùy hứng, chính mình ở vô cơ gây rối, nhưng là Lục Phán Phán lại thật sự đứng ở cửa chờ hắn.

“Ta.....”

“Hai phút.” Lục Phán Phán không có cho hắn nói chuyện thời gian, “Đi rửa mặt thay quần áo, sau đó cùng ta xuống lầu.”

*

Lục Phán Phán mang theo Đan Húc Dương thượng xe buýt khi, tất cả mọi người ngồi xong, cho bọn hắn hai người để lại trước nhất hai cái chỗ ngồi.

Một chình xe đều thực an tĩnh, không có người ta nói lời nói.

Đan Húc Dương đi lên khi, có người đang xem hắn, có người không thấy.

Lục Phán Phán nhìn kia hai cái không vị, không có ngồi xuống đi.

Xe buýt trung gian, Cố Kỳ dựa gần La Duy ngồi.

Liên ở một chình xe người đều trầm mặc thời điểm, Cố Kỳ đột nhiên đứng lên, nói: “A Dương, người ngồi nơi này đi, ta đi phía trước ngồi.”

Mặt sau Tiểu Trạch Khải lập tức che miệng ho khan.

Làm gì a, chi phí chung luyện ái a?

Cố Kỳ quay đầu lại cười: “Như thế nào? Ta chính là tưởng dựa gần Phán Phán tỷ tỷ ngồi, không được a?”

Tiểu Trạch Khải: “Hành hành hành.”

Đan Húc Dương lập không nhúc nhích.

Hắn quay đầu lại xem Lục Phán Phán, Lục Phán Phán biểu tình không quá tự nhiên, nhưng vẫn là cúi đầu nói: “Đi thôi.”

Đan Húc Dương hít sâu một hơi, triệu Cố Kỳ chỗ ngồi đi đến.

Cố Kỳ cười tủm tỉm mà từ bên cạnh hẳn đi qua, ngồi xuống Lục Phán Phán bên cạnh.

“Ăn cơm không?” Đan Húc Dương ngồi xuống sau, La Duy hỏi, “Buổi sáng cho người mang cơm cũng chưa động, cơm trưa ăn sao?”

Đan Húc Dương lắc đầu, không nói chuyện.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 68

Kia trong nháy mắt, Hoắc Đậu bởi vì thân thể quán tính, cảm cũng nặng nề mà triều mặt đất khái đi.

Liên ở trước mắt mạo sao Kim thời điểm, hăn nghe thấy giữa sân một trận hoan hô.

Vừa mới kia một cầu, hăn đánh hồi giữa sân, Cố Kỳ trực tiếp điều cầu quá võng, hiểm lấy một phần.

Bằng vào này một cầu, duẫn cùng đạt tới tái điểm.

Cố Kỳ phát bóng.

Đã đạt tới tái điểm, đối phương điểm số cũng cắn chặt, Cố Kỳ sức đủ lực, dùng sức nhảy phát.

Cầu tốc mau đến Lục Phán Phán bọn họ đều thấy không rõ, liền thấy thành cùng tự do người xông lên trước cứu cầu, lại dự đánh giá sai lầm, gần một bước, cầu chỉ chỉ mà triều hăn cảm khấu đi.

Trong phút chốc, cầu cùng thành cùng tự do người đồng thời ngã xuống đất.

Trọng tài một tiếng huýt gió, thành cùng người tất cả đều vây hướng tự do người, Cố Kỳ cũng xuyên qua võng, hai ba bước chạy tới, vừa lúc tự do người bị nâng dậy tới, Cố Kỳ chạm chạm hăn tay, “Không có việc gì đi?”

Tự do người một bên vuốt cằm, một bên nói: “Còn hảo còn hảo.”

Cố Kỳ gật gật đầu, trở về nơi sân.

Lục Phán Phán thu hồi tầm mắt, nhìn Đan Húc Dương.

“Nam bài đạt được rất lớn trình độ thượng ở chỗ lực lượng bùng nổ, cầu một khi khấu trên mặt, cơ bản chính là trực tiếp bôn bệnh viện đi.”

Đan Húc Dương nửa giương miệng thở dốc, không nói gì.

Ván thứ nhất thi đấu, dẫn cùng lấy hai mươi lăm so hai mươi hai điểm số thắng.

Nhưng mà ván thứ hai bắt đầu, thành cùng liền chuyển biến chiến thuật, sửa hậu trường nhiều người tiến công. Loại này tiến công phương thức ở chỗ đối diện căn bản không biết cầu cụ thể sẽ truyền cho ai, phi thường khó phòng thủ, cho nên dẫn cùng liền thua hai cục.

Tới rồi đệ tứ cục, áp lực hoàn toàn chuyển tới dẫn cùng trên người.

Thành cùng khí thế đại trưởng, tiến công từng bước ép sát, thực mau điểm số liền kéo đến 16 so 10.

Ở lạc hậu sáu phần dưới tình huống, Ngô Lộc không thể không kêu tạm dừng, cường điệu trong sân muốn hoàn toàn phong tỏa đối diện nghiêng tuyến cầu, chỉ dứt cho địa phương đánh thẳng tắp cầu cơ hội, phòng thủ phạm vi tiến thêm một bước thu nhỏ lại.

Nhưng mà này cũng không có ngăn cản trần giai lượng thế công.

Mỗi khi Cố Kỳ cùng Tiểu Trạch Khải bọn họ lười bóng chuyển khi, trần giai lượng tổng có thể tìm được nhất thích hợp cơ hội tạo tay đâm ra ngoài.

Giờ phút này, duẩn cùng đều đã đem hết toàn lực tới chú ý hẳn tay đâm ra ngoài khi, hẳn đột nhiên ở không trung ngưng lại thời gian làm một cái phát tay giả động tác, ngược lại đem cầu đánh một cái đại nghiêng tuyến.

Bên cạnh La Duy cả người triều sau đảo, tay đánh tới cầu, lại bởi vì lực đạo không chịu khống chế, toàn bộ cầu ngược lại triều giới ngoại bay đi.

Đúng lúc này, toàn bộ hành trình người xem kinh hô —— Hoắc Đậu triều nghiêng phía sau lao ra đi, nơi tay đã với không tới cầu dưới tình huống, lợi dụng tự thân quán tính sử chính mình cả người nện ở trên mặt đất, lại mãnh nâng một chân, đem cầu đá đi ra ngoài.

Đá cầu là không chịu khống chế, hàng phía trước Nhạc Tông Gia không tiếp được, cái này cầu cuối cùng vẫn là không có thể quá vòng.

Hoắc Đậu hít sâu một hơi, nhanh chóng đứng lên.

La Duy đã sớm bò lên, vỗ vỗ Hoắc Đậu bả vai.

“Người như vậy không được, quá nguy hiểm.”

Hoắc Đậu nhìn đối diện chúc mừng động tác, nặng nề nói: “Ta mặc kệ, mặc kệ cái này cầu cách mặt đất nhiều gần, ta đều sẽ đi cứu.”

Hiện tại 21 so mười lăm, vẫn là sáu phần chênh lệch.

Đối phương lại là một cái đại nghiêng tuyến, Hoắc Đậu dưới chân liền cùng đâm hỏa tiễn phun trào khí giống nhau phác ra đi, ở ngã xuống đất nháy mắt đồng thời đem cầu trái ngược hướng đánh ra đi.

Hàng phía trước Nhạc Tông Gia đã không kịp điều chỉnh lộ tuyến, nơi này tiếp một truyền chỉ có hẳn, hẳn nhảy dựng, chính là giơ lên đôi tay,

đem cầu triều sau lưng đánh ra đi.

Hắn không biết sau lưng có hay không người, không biết ai có thể tiếp được cái này cầu.

Nhưng mà hắn quay người lại, liền thấy nguyên bản đã không chuẩn bị tiến công Cổ Kỳ đột nhiên tại chỗ nhảy lấy đà, ở cầu rớt xuống thời điểm triều sau vung tay, tinh chuẩn mà đem cầu lần thứ hai đánh đi ra ngoài.

Đối diện thành cùng trọn tròn mắt.

Hoàn toàn không nghĩ tới một cái nhị truyền một cái chủ công đều đưa lưng về phía bọn họ đánh cầu, hoàn toàn không xem cầu lạc điểm.

Cổ tình Cổ Kỳ đánh cầu sau, không có xoay người, đang nghe đến cầu rơi xuống đất thanh âm kia một khắc dùng sức huy quyền, đường hoàng lại bừa bãi.

Điểm số liền bởi vì cái này cầu bắt đầu xoay chuyển.

Ngắn ngủn ba phút, duẫn cùng liên tục đạt được thực mau đuổi theo tới rồi hai mươi phân.

Thi đấu lúc này mới chân chính tiến vào gay cấn, thành cùng không thể không kê tạm dừng, nếu không dựa theo cái này tiết tấu, duẫn cùng thực mau sẽ đuổi tới tái điểm.

Ba mươi giây sau, thi đấu tiếp tục, thành cùng hiển nhiên tìm được rồi trạng thái, trần giai lượng một cái cầu trực tiếp bôn đóng đỉnh duẫn cùng một mét tuyến đi, nhưng kinh người một màn xuất hiện —— cái này cầu cư nhiên nện ở Tiểu Trạch Khải chân trên lưng, tự nhiên mà vậy mà lại lần nữa bắn lên.

Hiện trường người xem tất cả đều kinh hô lên, Tiểu Trạch Khải cũng sửng sốt, may mắn một bên Thẩm Chu sơ phản ứng mau, trực tiếp đem cái này cầu truyền cho Nhạc Tông Gia.

Nhạc Tông Gia mỗi người người đều còn có điểm ngốc, sao? Giày thành tinh???

Nhưng ngốc về ngốc, hẳn cực hạn thần kinh phản ứng còn ở, liền ở hẳn thấy cầu triều chính mình bay tới nháy mắt lập tức nhảy lấy đà.

Cùng thời khắc đó, một bên Cố Kỳ cũng nhảy lấy đà.

Cầu uy đến Cố Kỳ nơi này, hẳn trực tiếp một cái đập bóng công, cầu vòng góc rơi xuống đất, đánh đối với tay trở tay không kịp.

Hảo một cái xinh đẹp guess block!

Hiện trường người xem vừa mới kinh hô còn không có kết thúc, tiếng hoan hô lại cao lên, giống sóng triều giống nhau một trận tiếp một trận.

Ai có thể nghĩ đến, ngăn ngừa hai giây, đối diện cái kia mạnh mẽ mau công cư nhiên tạt đến giày bản ngược, lại đến Cố Kỳ ở Nhạc Tông Gia chuyển bóng phía trước liền nhảy lấy đà, tinh chuẩn suy đoán Nhạc Tông Gia chuyển bóng vị trí, đánh ra một cái đập bóng công, một đám động tác, ** thay nhau nổi lên, căn bản không có cho người xem thở dốc cơ hội, nào nội đánh sâu vào từng cái tới cực hạn.

Lục Phán Phán kích động mà nhìn Cố Kỳ, mà Đan Húc Dương nhìn nàng.

Nàng sáng ngời lại xinh đẹp trong ánh mắt, tràn đầy mà trang Cố Kỳ.

Nàng trong ánh mắt sùng bái, thưởng thức, ái mộ, lưu luyến, giống từng đạo quang, ôn nhu triền miên mà bao vây lấy Cố Kỳ.

Điểm số như vậy tuy bình, mà thành cùn đã không có kêu tạm dừng cơ hội, chỉ có thể căng da đầu thưởng.

League đánh tới hiện tại, quen thuộc dẫn cùng người đã phát hiện, bọn họ có lẽ thường thường bắt đầu bất lợi, nhưng là mỗi khi bị buộc đến tuyệt cảnh thời điểm, nhất định sẽ cắn răng đánh bằng roi phân, một chút ít đều không buông biếng nhác.

Thực mau, ở hai bên đều bắt được hai mươi ba phân thời điểm, trần giai lượng lại một lần tay dấm ra ngoài bắt được một phân, đem thành cùn đưa vào tái điểm.

Hiện trường lập tức lâm vào yên tĩnh.

Liên người xem đều ngừng thở, chờ mong kế tiếp đánh giá.

Bọn họ cũng đều biết, nếu thành cùn lại lấy một phân, thi đấu như vậy kết thúc, dẫn cùng đem vô duyên cả nước trận chung kết.

ANH TỈNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 69

Ở các đồng đội ôm trung, Hoắc Đậ mặt cũng không đau, ánh mắt còn không có rời đi ghi điểm bài.

“Trận chung kết!!!”

La Duy đột nhiên la lớn: “Chúng ta tiến vào cả nước trận chung kết!!!”

Thấy Hoắc Đậ vẫn là ngốc, La Duy trực tiếp ngồi xổm xuống, chui qua Hoắc Đậ hai chân đem hãn khiêng trên vai, vòng quanh toàn trường chạy vòng.

Hoắc Đậ rất cuộc phản ứng lại đây, hãn triều sở hữu người xem múa may hai tay, hoàn toàn không biết chính mình xương gò má sưng lên một khối to nhi.

Chạy về Ngô Lộc trước mặt khi, dẫn cùng tất cả mọi người tập hợp ở chỗ này.

Lục Phán Phán ở một bên nhìn bọn họ, ở nàng phía sau hai mét địa phương, Đan Húc Dương khó nén kích động mà đứng.

Hoắc Đậ nhảy xuống tới, mọi người lại một lần ôm ở cùng nhau.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Hoắc Đậ buông ra những người khác, quay đầu nhìn Đan Húc Dương.

Hắn hốc mắt đỏ bừng, cũng không biết là bởi vì thắng thi đấu, vẫn là hẳn biết Đan Húc Dương đang xem hẳn.

Tất cả mọi người đều nhìn Hoắc Đậ cùng Đan Húc Dương, ánh mắt sáng quắc, nhưng không ai nói chuyện.

Sau một lúc lâu, Hoắc Đậ mở miệng nói: “Người lại bắt quá tới ôm ta, ta liền đem người ẩn ở trên mặt đất đánh.”

Đan Húc Dương cả người giống qua điện giống nhau.

Ở chớp mũi ghen tuông nảy lên đôi mắt phía trước, hẳn xông lên đi ôm lấy Hoắc Đậ, gắt gao nhắm hai mắt.

Tác giả có lời muốn nói: Mệt đến không nghĩ nói chuyện, vậy phát bao lì xì bá

Chương 62

Tái sau, một phương vui mừng một phương sầu.

Thành cùng đại học đã liên tục ba năm thua ở vòng bán kết, mỗi lần đều chỉ kém như vậy một chút.

Rõ ràng một chân đã bước vào trận chung kết, nhưng chính là chỉ kém như vậy một chút.

Trần giai lượng một người ngồi ở trên ghế, vùi đầu không nói chuyện, giáo luyện nói với hẳn sự hẳn cũng không để ý tới, cuối cùng vẫn là thành cùng đại học hiệu trưởng tự mình đi an ủi hẳn mới nổi lên điểm hiệu quả.

Hiệu trưởng vừa quay đầu lại, lại triều Ngô Lộ đi tới.

Cùng Ngô Lộ hàn huyên vài câu sau, hiệu trưởng cười nói: “Lúc trước chúng ta trường học thu phân tuyến nếu là lại cao một chút, các người

này chủ công chính là chúng ta.”

Nói xong, hiệu trưởng lại hỏi Lục Phán Phán: “Lục giám đốc, ngài là Kim Châu Chương hải ngân hàng câu lạc bộ phái đến duẩn cùng sao?”

Kim Châu Chương hải ngân hàng câu lạc bộ.....

Hắn như thế nào đột nhiên nhắc tới cái này?

“Không phải.” Lục Phán Phán nói, “Ta chỉ là duẩn cùng đại học nam bài giám đốc.”

“Như vậy a.” Hiệu trưởng nói, “Ta lần trước cùng Kim Châu Chương hải ngân hàng câu lạc bộ bài hiệp liên lạc quan tiếp xúc thời điểm, hắn có nhắc tới người, cho nên ta cho rằng người là Kim Châu câu lạc bộ phái đến duẩn cùng giám đốc.”

Tựa như Kim Hâm tính toán giống nhau, có thành thực câu lạc bộ đã bắt tay duổi hướng trừ chuyên nghiệp vận động viên bên ngoài sinh viên vận động viên, cho nên không ít câu lạc bộ sẽ phái người cùng trường học liên hệ.

Bên này sau khi kết thúc, Ngô Lộc chuẩn bị dẫn người trở về.

La Duy bọn họ muốn đi thượng WC, đại gia liền ở một bên chờ.

Lục Phán Phán đứng ở trước nhất đầu, cúi đầu cấp xe buýt tài xế gọi điện thoại.

Ngô Lộc nhìn nàng vài mắt, tưởng nói điểm cái gì, lại trước sau không mở miệng được.

Lục Phán Phán nói chuyện điện thoại xong, La Duy cũng ra tới, đoàn người hướng đại môn đi đến, mà một khác sườn, Kim Hâm mang theo một người nam nhân triều bọn họ đi tới.

“Ngô giáo luyện, chúc mừng a, xem ra ta ánh mắt là thật sự không tồi, dẫn cùng thế nhưng ở một cái mùa giải liền vọt vào trận chung kết.” Kim Hâm cười đến mị đôi mắt, “Thật sự thực không tồi, trận chung kết hảo hảo cố lên a!”

Làm tài trợ thương, dẫn cùng đi đến hôm nay, Kim Hâm tự nhiên là phi thường cao hứng.

Hắn lại cùng Ngô Lộc bọn họ giới thiệu, chính mình phía sau nam nhân kia là Kim Châu Chương hải ngân hàng câu lạc bộ người, gọi là giả thiên hoa, lần này là đại biểu câu lạc bộ tới xem thi đấu.

Giả thiên hoa lớn lên nụ cười, nói chuyện cũng dễ nghe, đem dẫn cùng người đều khen cái biến, khiến cho tất cả mọi người đều ngưỡng mộ.

Nhưng là thời gian cũng không còn sớm, Kim Hâm nhìn mắt biểu, hỏi Lục Phán Phán: “Buổi tối cùng nhau ăn cơm không? Ta ngày mai đi trở về.”

Lục Phán Phán: “Người không xem trận chung kết?”

Kim Hâm: “Có chút việc nhi, không còn kịp rồi.”

Lục Phán Phán lại quay đầu lại xem Ngô Lộc, Ngô Lộc vội vàng nói: “Đi thôi đi thôi, chúng ta lúc này cũng nên đi trở về.”

Vì thế Kim Hâm mang theo Lục Phán Phán cùng giả thiên hoa đi rồi.

Phía sau, La Duy âm âm Cố Kỳ cánh tay, “Tháng này đều rất nhiều lần, bọn họ tổng tìm Phán Phán tỷ ăn cơm, có phải hay không.....”

“Không biết.” Cố Kỳ nói, “Người tưởng như vậy nhiều làm gì?”

“Ta không thể không nghĩ nhiều a.” La Duy nhỏ giọng nói, “Kim Châu Chương hải ngân hàng câu lạc bộ người a..... Kia chính là ở cả nước số một số hai câu lạc bộ, bên trong chính là có vài quốc gia đội cầu thủ, liên như vậy thường xuyên mà tìm Phán Phán tử, có thể không hoảng hốt sao?”

La Duy thanh âm tiều, nhưng những người khác vẫn là nghe thấy, đều sôi nổi thẩu đi lên thảo luận.

Ngô Lộc ở một bên nói: “Đừng ở chỗ này nhi nói nhỏ, chạy nhanh lên xe hồi khách sạn, các người không mệt ta còn mệt đâu.”

Nói xong, hần triều xe buýt đi đến, nhưng vẫn là nhịn không được nhìn về phía Lục Phán Phán rời đi phương hướng.

Bên kia ngừng một chiếc màu đen xe hơi, ba người đang có nói có cười trên mặt đất xe.

Ngô Lộc lẩm bẩm: “Ai, nước hướng nơi thấp chảy, người hướng chỗ cao đi.”

*

Chạng vạng, Lục Phán Phán trở lại khách sạn khi, vừa lúc thấy Cố Kỳ cùng La Duy đi ra ngoài.

“Các người đi chỗ nào?”

Lục Phán Phán hỏi.

“Đi ra ngoài mua thủy tới.....” La Duy nói đến một nửa, ngữ tốc đột nhiên biến chậm, “Ách..... Phán Phán tử, cái kia.....”

Lục Phán Phán: “Cái gì?”

La Duy gãi gãi đầu: “Không có gì.”

“VẬY các người đi thôi.” Lục Phán Phán hướng phía trước đi, trải qua Cổ Kỳ bên người khi, nhẹ nhàng dắt hẳn tay áo.

Cổ Kỳ quay đầu lại, Lục Phán Phán dùng miệng hình nói một câu: “Trong chốc lát chờ ta.”

Lục Phán Phán trở lại phòng tắm rửa một cái, mới vừa đổi hảo quần áo chuông cửa liền vang lên.

Mấy ngày nay thi đấu dày đặc, nàng vẫn luôn không cơ hội cùng Cổ Kỳ đơn độc ở chung, khó được hôm nay có thời gian, nàng lập tức chạy đến trước quầy phun xịt nước hoa, lúc này mới mở cửa.

Nhưng mà đứng ở cửa lại là Ngô Lộc.

Lục Phán Phán trên mặt ý cười đều tới không được thu, mi mắt cong cong, má lúm đồng tiền vui sướng nhộn nhạo, vừa thấy liền vui vẻ vô cùng.

Ngô Lộc thấy Lục Phán Phán như vậy cao hứng, càng trát tâm, tưởng tốt lý do thoái thác tức khắc liền dừng.

Hẳn vốn dĩ muốn hỏi một chút Lục Phán Phán, có phải hay không Kim Châu Chương hải ngân hàng câu lạc bộ người tới đào nàng.

Chính là hiện tại xem Lục Phán Phán bộ dáng, bên kia mới vừa cơm nước xong trở về, vui vẻ thành như vậy, hơn phân nửa không chạy.

“Ngô giáo luyện, chuyện gì?” Lục Phán Phán hỏi.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 70

Mà năm màu đèn nê ông chiếu sáng ở trên mặt nàng, giống ngôi sao giống nhau nháy dựng nháy dựng, càng thêm có vẻ nàng trong mắt có u sầu.

Cố Kỳ dừng một chút, quay đầu mang Lục Phán Phán hướng một cái khác phương hướng đi.

Giang Thành là cái sống về đêm phong phú thành thị, mặc dù là trời đông giá rét, buổi tối tiểu quán người bán hàng rong cũng không ít, lúc này đã mau mùa hè, các loại chợ đêm càng là ùn ùn không dứt.

Tĩnh bóng chuyền trung tâm mặt sau lão quảng trường, hiện tại chính là Giang Thành lớn nhất chợ đêm chi nhất.

Lục Phán Phán cùng Cố Kỳ đi ở phía bên phải, trải qua ăn vặt khu, một vụ tiếp một vụ dầu chiên yêm lỗ khẩu giác oanh tạc điều động chạm đất Phán Phán ăn uống.

Nhưng nàng không dám ăn, nàng sợ nàng nếu là ăn, Cố Kỳ cũng nhịn không được muốn ăn.

Này đó ăn vặt tuy rằng hương vị hảo, nhưng là vệ sinh điều kiện thật sự khó coi, nàng tiêu chảy không có việc gì, bên cạnh người này nếu là tiêu chảy vậy xong đời.

Cuối cùng Lục Phán Phán chỉ mua một ly tiên ép nước chanh.

Nàng cảm thương ống hút, uống một ngụm, cảm giác đặc biệt mới mẻ, liền giơ tay đưa tới Cổ Kỳ bên miệng.

Cổ Kỳ cúi đầu, uống một ngụm, toan đến hăn đôi mắt đều không mở ra được.

Lục Phán Phán lại không phát hiện Cổ Kỳ biểu tình, chậm rì rì mà hướng phía trước đi, hỏi: “Hảo uống sao.”

Cổ Kỳ nghẹn nửa ngày, “Ân” một tiếng.

“VẬY NGƯỜI UỐNG NHIỀU ĐIỂM.”

“.....”

Vì thế, Cổ Kỳ liền phủng này ly toan đến người mù có thể trộn mắt nước chanh, đi rồi nửa con phố.

Hăn hiện tại thực hoài nghi, lấy Lục Phán Phán khẩu vị, hai người ăn không đến một khối đi, về sau nhưng làm sao bây giờ.

Chợ đêm một khác đầu đều là người trẻ tuổi quầy hàng, có bán thủ công vật phẩm trang sức, có bán văn nghệ ngoạn ý nhi, có bán đèn kéo quân chờ.

Lục Phán Phán cười ngửa xem hoa, cũng không nhìn kỹ, thẳng đến bị một người nữ sinh gọi lại.

“Soái ca, mỹ nữ, nhìn xem di động xác đi, đều là chính chúng ta thiết kế, độc nhất vô nhị bảo đảm không đâm cùng khoản!”

Cổ Kỳ nhưng thật ra không có gì hứng thú, Lục Phán Phán lại liếc mắt một cái thấy một cái màu đen di động xác, mặt trên họa một cái màu trắng màu trắng que diêm người.

Nàng vẫn luôn thích dùng màu đen di động xác, nạy dơ, vừa lúc hiện tại dùng cái này đã thực cũ, vì thế nàng cầm lấy tới nhìn nhìn, chất lượng cũng không tồi.

Lục Phán Phán hỏi: “Cái này bao nhiêu tiền?”

Quán chủ lại nói: “Một trăm khối hai cái nga.”

Lục Phán Phán chuẩn bị đi, nói thầm nói: “Ta mua hai cái làm cái gì.”

“Cái này là tình lữ khoản a!” Quán chủ cầm lấy một cái khác màu đỏ di động xác, mặt trên là màu lam que diêm người, “Chúng ta đây là thủy tinh công nghiệp tán nhiệt xác, quang cái này tài chất đã làm cho khởi cái này giá cả, hơn nữa là độc nhất vô nhị thiết kế, một trăm khối hai cái thật sự không quý!”

Này đảo không phải quý không quý vấn đề.

Lục Phán Phán nhìn cái kia màu đỏ di động xác, mới chú ý tới thật đúng là tình lữ khoản. Bất quá nữ khoản là cái kia màu đỏ, que diêm đầu người thượng có hai cái bím tóc.

Cái này phối màu thật sự rất khó xem, nhưng cái kia màu đen xác mặt trên màu trắng que diêm người lại xác thật thực đáng yêu.

Lục Phán Phán: “Đơn bán sao?”

“Cái này..... Chúng ta không đơn thuần chỉ là bán.” Quán chủ nhìn Cố Kỳ liếc mắt một cái, nói, “Hơn nữa ngài bạn trai.....”

Lục Phán Phán đang ở do dự thời điểm, Cố Kỳ ở một bên đã thanh toán tiền.

Quán chủ cười tủm tủm mà đem điện thoại xác đánh vào trong túi đưa cho Cố Kỳ: “Soái ca ngài thật đau bạn gái.”

Đi qua nhà này cửa hàng, Lục Phán Phán mới nhỏ giọng nói: “Cái này giá cả thật sự có điểm quý, người đừng loạn tiêu tiền.”

Cố Kỳ xách theo túi, không chút để ý mà nói: “Cho người tiêu tiền như thế nào có thể tính loạn tiêu tiền?”

Hắn cúi đầu nhìn mắt túi, lại nói: “Liên như vậy điểm tiền người liền cảm thấy ta loạn tiêu tiền, về sau nếu là mua càng quý trọng đồ vật, người có phải hay không muốn nói ta xa hoa lãng phí?”

Không chờ Lục Phán Phán quay đầu lại, hắn lại lăm bằm lâu bầu: “Liên tính người nói ta xa hoa lãng phí ta cũng muốn cho người tiêu tiền, cho nên ta khuyên người tốt nhất hiện tại liền thói quen.”

Lục Phán Phán bị hắn này một đại đoạn hỗn loạn ngọt ngào nguy hiểm cấp vòng hôn mê.

“Nga, kia đến lúc đó người khác mạng ta phá sản đàn bà làm sao bây giờ?”

“Không có khả năng.” Cố Kỳ nói, “Ta kiếm tiền tốc độ khẳng định sẽ vượt qua người phá sản tốc độ.”

Lục Phán Phán cúi đầu cười, lăm bằm nói: “Cố Kỳ, người nguyện ý đi câu lạc bộ thí huấn sao?”

Cố Kỳ đột nhiên dừng lại bước chân, cúi đầu nhìn Lục Phán Phán.

“Người nói cái gì?”

Hỗn loạn phổ xá sầm uất trung, Lục Phán Phán thanh âm phá lệ rõ ràng.

“Người hắn là biết, mấy ngày nay Kim Châu Chương hải ngân hàng câu lạc bộ người vẫn luôn ở tìm ta, kỳ thật bọn họ là muốn cho người đi

thật huấn, nhưng là suy xét đến league còn không có kết thúc, không nghĩ cùng người nói cái này ảnh hưởng người thi đấu, cho nên mới tìm ta.”

Mỗi năm sinh viên league, đều có câu lạc bộ người tới khai quật tân nhân, nhưng mà trước kia xuất hiện quá tình huống chính là trước tiên cùng vận động viên nói, quay đầu lại vận động viên một cao hứng, lập tức liền nói đi ra ngoài, truyền đến ồn ào huyên náo, ảnh hưởng thi đấu phát huy.

Cố Kỳ hỏi: “Vậy người như thế nào cùng bọn họ nói?”

Lục Phán Phán lôi kéo hẳn tiếp tục đi phía trước đi, “Ta chỉ có thể công đạo người cơ bản tình huống, nhưng là ta không thể vì người làm quyết định a. Bởi vì ta phi thường rõ ràng, bóng chuyên vận động viên, kỳ thật kiếm không đến cái gì tiền, liền tính người trở thành quốc nội đứng đầu cầu thủ, nhưng là cùng chính người tài chính chuyên nghiệp so sánh với, thu vào khẳng định vẫn là chín trâu mất sợi lông.”

“Vậy còn người?” Cố Kỳ nói, “Người cũng là tài chính chuyên nghiệp tốt nghiệp, vì đi làm cùng chính mình chuyên nghiệp không đối khẩu, thu vào cũng không cao công tác?”

Lục Phán Phán tùy tay đùa nghịch tiểu quán thượng chuông gió, phát ra thanh thúy tiếng vang.

“Bởi vì thích a, trên đời này không phải chuyên nghiệp đối khẩu thu vào tài cao là tốt nhất công tác.”

“Ta cũng là.”

Lục Phán Phán ngẩng đầu, thấy chợ đêm ánh đèn hạ Cố Kỳ, hai mắt lờ mờ đến giống đứng ở thái dương phía dưới giống nhau.

“Ý của người là, người nguyện ý đi?”

“Ân.”

Lục Phán Phán vui vô cùng, rồi lại là tại dự kiến bên trong.

Nàng gặp qua Cố Kỳ ở sân bóng thượng bộ dáng, quang mang vạn trượng, khí phách hăng hái.

Đó là nàng thích nhất bộ dáng, mà Cố Kỳ hẳn là phi thường hưởng thụ ở sân bóng thượng thời điểm.

Nàng duy nhất lo lắng chính là Cố Kỳ không muốn từ bỏ chính mình một khác điều quang minh tiền đồ, mà đi lựa chọn một cái khó đi lại gian khổ lộ.

*

Chuyện này liền ở hai người đi dạo trung kết thúc, mau trở về khi, Lục Phán Phán nhớ tới di động xác, làm Cố Kỳ cho nàng.

“Ta cầm đi.” Lục Phán Phán không mua mặt khác đồ vật, chỉ có như vậy một cái túi nhỏ, Cố Kỳ nói, “Dù sao người cũng sẽ không thật sự cùng ta dùng cái này.”

Lục Phán Phán mặc mặc, “Ai nói.”

Nàng duỗi tay lấy quá cái kia màu đen di động xác, một bên đối một bên nói: “Bất quá ta muốn cái này màu đen, màu đỏ thật xấu.”

Dù sao hai người đều mau không ở một cái đội bóng, không cần thiết như vậy dịch cất giấu, khiến cho đại gia chậm rãi phát hiện đi,

Cố Kỳ giống như còn không tin dường như, lại hỏi một lần: “Thiệt hay giả?”

Lục Phán Phán không trả lời hẳn, trực tiếp đem màu đỏ di động xác đưa cho hẳn, “Người dùng cái này.”

Cố Kỳ không nói hai lời, lập tức đem điện thoại lấy ra tới.

Hẳn vô dụng di động xác thói quen, vẫn luôn ghét bỏ phiền toái lại làm ra vẻ.

Chính là hiện tại vừa thấy cái này màu đỏ di động xác, tuy rằng phối màu kỳ ba, mặt trên que diêm người còn có hai căn bím tóc, nhưng là thấy thế nào như thế nào đẹp.

Thay sau, Lục Phán Phán chuẩn bị đi trở về, Cố Kỳ lại còn không nghĩ đi.

“Lại đi dạo bãi.”

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 71

“Thật sự?” Cổ Kỳ mở to hai mắt nhìn, “Hắn đã biết?”

Lục Phán Phán gật đầu.

Cổ Kỳ suy nghĩ trong chốc lát, buông trong tay đồ vật.

“Vậy được rồi.”

Nửa giờ qua đi, Đan Húc Dương còn chưa đi.

Lục Phán Phán nghĩ thầm, Đan Húc Dương hai ngày này sở trải qua sự tình đối hắn tâm lý đánh sâu vào cũng rất đại.

Lấy Lục Phán Phán kinh nghiệm, giống Đan Húc Dương như vậy tính cách, hẳn là ở cùng chính mình phi thường thân cận người nói chuyện, kia không cái một hai cái giờ phỏng chừng nói không xong.

Cổ Kỳ cũng nghĩ đến, ngáp một cái, nói: “Ta ở người nơi này tắm rửa một cái?”

Lục Phán Phán: “Ta nơi này không có dư thừa khăn lông.”

Cổ Kỳ hướng trên giường đảo đi, “Ta đây trong chốc lát trở về tẩy đi.”

Hắn không tẩy, Lục Phán Phán nhưng thật ra tưởng giặt sạch.

Vội một ngày, thi đấu cũng xem đến nàng cả người là hẳn, lúc này lại mệt lại vậy, hận không thể có thể lập tức đảo giường ngủ.

“Ta đây đi tấy.”

Lục Phán Phán nói xong, Cố Kỳ đột nhiên ngồi dậy, nhìn chăm chăm buồng vệ sinh.

Thực mau, bên trong vang lên xôn xao tiếng nước, tắm gội nhũ mùi hương cũng chui ra kẹt cửa, phiêu tiến Cố Kỳ chớp mũi.

Hắn nhắm mắt lại, hít sâu, theo sau lại lần nữa đảo lên giường.

*

Lục Phán Phán tắm rửa xong, thay áo ngủ, trước tiên đi mắt mèo ngắm ngắm, Đan Húc Dương đã không còn nữa.

Nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, quay đầu nhìn lại, Cố Kỳ thế nhưng ở nàng trên giường ngủ rồi.

Lục Phán Phán chậm rãi đi qua đi, ngồi ở mép giường, lại một lần nhìn Cố Kỳ ngủ nhan.

Hôm nay là thật sự rất mệt đi, đánh năm cục thi đấu, mỗi một ván đều là lực lượng bùng nổ.

Lục Phán Phán khom lưng tới gần Cố Kỳ, luyến tiếc đánh thức hẳn.

Đương nhiên khẳng định không thể làm hẳn ở chỗ này qua đêm, nếu không ngày mai vô pháp cùng bạn cùng phòng của hẳn công đạo.

Vậy làm hẳn ngủ nhiều trong chốc lát đi.

Lục Phán Phán sờ sờ chính mình đầu tóc.

Còn thực ướt, nhưng nàng không nghĩ dùng máy sấy, không nghĩ đánh thức Cố Kỳ.

Lục Phán Phán không biết chính mình ở mép giường ngồi bao lâu, tóm lại nàng cũng thực mệt nhọc, nhưng là tóc không có làm, vô pháp ngủ, còn muốn nhớ thương đợi chút kều Cổ Kỳ trở về.

Nhưng là sâu ngủ một khi tới, chẵn đều ngăn không được, Lục Phán Phán một không chú ý liền nghiêng đầu ghé vào trên giường.

Mị trong chốc lát, nàng bình tỉnh lại đây, mơ mơ màng màng mà trợn mắt.

Bên tai truyền đến một trận rõ ràng “Thùng thùng” thanh.

Lục Phán Phán cái này hoàn toàn thanh tỉnh.

Nàng nhìn về phía Cổ Kỳ, thấy hăn lông mi ở run nhẹ nhẹ.

Tiếng tim đập đều cùng sét đánh giống nhau, cứ nhiên còn trong lòng an lý đến mà giả bộ ngủ.

Lục Phán Phán để sát vào Cổ Kỳ bên tai, nhẹ giọng nói: “Người có biết hay không người ở sân bóng thượng có bao nhiêu soái a?”

Hăn lông mi run lên.

Lục Phán Phán lại nói: “Loá mắt đến giống thái dương, ánh mắt mọi người đều sẽ bị người hấp dẫn.”

“Chính là tưởng tượng đến người là của ta, ta liền rất vui vẻ.”

“Ta có phải hay không không cùng người đã nói cái gì thông báo nói?”

“Ân, ta ngẫm lại, người thích nghe ta thích người, vẫn là ta yêu người?”

Nghe đến đó, Cổ Kỳ rốt cuộc nhin không được mở mắt ra.

Trong phòng chiếu sáng lượng hần trước mắt kia trong nháy mắt, Lục Phán Phán nở nụ cười.

Biết hần ở giả bộ ngủ, cố ý nói với hần những lời này.

Cố Kỳ duỗi tay, trực tiếp đem Lục Phán Phán kéo đến chính mình trong lòng ngực.

Hần cảm cọ nàng tóc ướt, thanh âm còn mang theo buồn ngủ, khăn khăn trầm thấp, “Đều được đi, ta không chọn.”

Lục Phán Phán chống khuỷu tay, đầu ngón tay ở Cố Kỳ trước ngực họa vòng.

“Ta thích người ——” nàng dừng một chút, “Chân thành lại thiện lương tâm.”

“Ta yêu người —— ở sân bóng thượng vì mỗi một phen ra sức giao tranh bộ dáng.”

“Ta vĩnh viễn nhớ rõ —— người mỗi một lần ở đạt được kia một khắc khí phách hăng hái ánh mắt.”

Lục Phán Phán nói xong, dựa vào Cố Kỳ trên ngực không nói.

Cố Kỳ ngực phập phồng rõ ràng càng kịch liệt.

Hần duỗi tay vuốt ve Lục Phán Phán bối, nhẹ nhàng, giống đang sờ trân bảo giống nhau.

Lục Phán Phán ngẩng đầu, hôn lấy Cố Kỳ.

Môi răng giao triền từ thiên tới thâm, lực đạo càng ngày càng nặng, chứa đầy sâu nặng dự vọng.

Cố Kỳ xoay người, ngăn chặn Lục Phán Phán.

Lục Phán Phán nhìn thẳng hẳn, cũng không biết là ánh đèn quá lượng, vẫn là chính mình hai mắt đã nổi lên dục | niệm, nàng trước mắt Cố Kỳ, là mơ hồ.

Lục Phán Phán ôm lấy Cố Kỳ cổ, giữa đầu cọ cọ hẳn cảm.

Nàng nghe Cố Kỳ hô hấp, Cố Kỳ tim đập, cảm giác chính mình giống treo không giống nhau, đang ở chậm rãi trầm xuống.

Cố Kỳ lại chỉ là cúi đầu nhẹ nhàng hôn Lục Phán Phán khoe môi.

“Người như vậy gầy, hôm nay không chạm vào người.” Cố Kỳ cắn nàng môi dưới, “Chậm trễ chúng ta lục giám đốc công tác, ta nhưng vô pháp công đạo.”

Tác giả có lời muốn nói: Không có người muốn người công đạo!!!!

Chương 63

Ngày hôm sau buổi sáng, Cố Kỳ tự mình đi cùng Ngô Lộc nói Kim Châu Chương hải ngân hàng câu lạc bộ mời hẳn thí huấn sự tình.

Về chuyện này, Ngô Lộc một chút không ngoài ý muốn.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 72

Trọng Gia Nguyệt cả người đều nổi da gà.

Nàng tưởng tượng một chút, nếu là chính mình vô cùng cao hứng mà hẹn thích nam sinh ăn cơm, kết quả đối phương lại mang theo bạn gái, nàng đến xấu hổ thành cái dạng gì, chỉ sợ này bữa cơm còn không có ăn xong nàng liền tìm cái hầm ngầm an giấc ngàn thu đi.

Quá thảm đi.

Nhìn Trọng Gia Nguyệt đau lòng biểu tình, Vương Lạc Trinh cười nói: “Nếu là sớm biết rằng nàng có bạn trai, ta khẳng định sẽ không rối rắm lâu như vậy.”

Kia không phải thảm hại hơn sao.....

“Cái gì đều đừng nói nữa, sư huynh.” Trọng Gia Nguyệt một bộ anh dũng hiển thân bộ dáng, “May mắn người kêu ta tới, người yên tâm, nếu là ta cho các người nhận thức, là ta thực xin lỗi người, hôm nay ta nhất định cho người đem mặt mũi tìm trở về, không cho người xấu hổ.”

Nói xong, nàng đầu tàu gương mẫu mà triều Lục Phán Phán cùng Cổ Kỳ đi đến.

Vương Lạc Trinh bật cười, chậm rì rì mà theo sau.

Nhà ăn.

Lục Phán Phán cùng Cố Kỳ ngồi ở cùng sườn, nhìn về phía cửa, cái thứ nhất tiến vào chính là Trọng Gia Nguyệt.

“Gia nguyệt?!” Lục Phán Phán kích động mà đứng lên, “Sao người lại tới đây?”

“Ta tới Giang Thành đi công tác, vừa lúc có rảnh.” Trọng Gia Nguyệt không chút khách khí mà kéo ra ghế, lại quay đầu lại nói, “Sư huynh, người nhanh lên nhi a.”

Vương Lạc Trinh ngồi xuống sau, bốn người vừa lúc một cái bàn.

Trọng Gia Nguyệt cười tủm tỉm hỏi Lục Phán Phán: “Người bạn trai a?”

“Ân, Cố Kỳ.” Lục Phán Phán nói, “Đây là ta bằng hữu, trọng bác sĩ, các người ở bệnh viện gặp qua.”

Cố Kỳ cùng Trọng Gia Nguyệt hỏi câu hảo, Trọng Gia Nguyệt lại cười nói: “Bạn trai thật soái.”

Hai người hồi lâu không thấy, một không cẩn thận liền hàn huyên lên.

Người phục vụ cầm hai phân thực đơn lại đây, đưa cho Cố Kỳ cùng Vương Lạc Trinh.

Cố Kỳ thuận tay liền phóng tới Lục Phán Phán trước mặt, “Đừng chỉ lo nói chuyện, trước gọi món ăn.”

“Ân hảo.” Lục Phán Phán tiếp nhận thực đơn, Cố Kỳ thò lại gần, cùng nàng cùng nhau gọi món ăn, thân mật vô cùng.

“Các người cũng gọi món ăn nha.” Lục Phán Phán ngẩng đầu đối Vương Lạc Trinh nói, “Trong khoảng thời gian này luôn là phiên toái ngài, vừa lúc hôm nay tất cả mọi người đều nghỉ, hảo hảo ăn một đốn đi.”

Vương Lạc Trinh miễn cưỡng mà cười cười, cúi đầu gọi món ăn.

Tắm tã, quá thảm.

Trọng Gia Nguyệt lập tức cầm lấy ấm nước, cho hắn đổ nước: “Sư huynh, uống nước.”

Vương Lạc Trinh liếc nàng liếc mắt một cái.

“Nga.”

Đồ ăn lên đây, Lục Phán Phán cùng Trọng Gia Nguyệt có liêu không xong đề tài, hai cái nam nhân nhưng thật ra không có gì nói.

Trong bữa tiệc, thượng một phần canh gà, Cố Kỳ không có gì lời nói nhưng liêu, liền cầm cái muỗng cấp Lục Phán Phán thịnh canh.

Lục Phán Phán cười tiếp nhận, duỗi tay cấp Cố Kỳ lột tôm.

Trọng Gia Nguyệt lại nhìn Vương Lạc Trinh liếc mắt một cái, chỉ thấy hắn cúi đầu, trước mặt bãi tôm, lại không nhúc nhích.

Quá thảm.

“Sư huynh, ta cho ngươi lột cái tôm?”

Vương Lạc Trinh đang muốn há mồm, Trọng Gia Nguyệt đã mang lên bao tay, nhanh nhẹn mà lột tôm.

Dù sao cũng là học y, ngón tay cũng đủ linh hoạt, hai ba hạ liền thả hai chỉ hoàn chỉnh tôm thịt ở Vương Lạc Trinh trước mặt.

Vương Lạc Trinh nhìn trước mặt tôm, lại lần nữa lâm vào khốn cảnh.

Hắn hải sản dị ứng, này tôm, ăn vẫn là không ăn?

*

Sau khi ăn xong, bốn người đứng ở ven đường đánh xe.

Trước tới một chiếc xe taxi, Trọng Gia Nguyệt làm Lục Phán Phán cùng Cố Kỳ đi trước.

“Các người buổi chiều còn có huấn luyện, đi về trước đi, chúng ta lại đợi chút.”

“Ân hảo.”

Cố Kỳ kéo ra cửa xe, Lục Phán Phán đi lên trước cùng Trọng Gia Nguyệt nói, “Người xác định khi nào kết thúc giao lưu đi trở về sao?”

“Tháng sau!” Trọng Gia Nguyệt nói, “Trở về ta tìm người.”

“Hảo.”

Lục Phán Phán cùng Cố Kỳ ngồi xe đi rồi, Trọng Gia Nguyệt nhẹ nhàng thở ra.

“Nhưng mệt chết ta.” Trọng Gia Nguyệt nói, “Ta hôm nay biểu hiện còn thành đi? Không làm người xấu hổ đi?”

Vương Lạc Trinh dờ khóc dờ cười: “Kỳ thật cũng còn hảo, không như vậy xấu hổ.”

“Người không cần cậy mạnh, ta biết người rất khó chịu.” Trọng Gia Nguyệt nói, “Ai kêu người như vậy nét mực, nếu là sớm một chút ra tay, không chừng Phán Phán hoa lạc nhà ai đâu.”

Vương Lạc Trinh đi phía trước một bước, duỗi tay đón xe: “Không có biện pháp sự tình, duyên phận liền như vậy.”

“Người như thế nào vĩnh viễn một bộ vân đạm phong khinh bộ dáng?”
Trọng Gia Nguyệt một bước nhảy xuống bậc thang, đứng ở Vương Lạc Trinh phía sau, “Người như vậy là tìm không thấy bạn gái, về sau chỉ có thể dựa thân cận.”

Wương Lạc Trinh: “Thân cận cũng không tồi, đơn giản hiệu suất cao.”

Trọng Gia Nguyệt: “Người không uống nhiều đi? Cư nhiên có người thích thân cận? Ta ba mẹ mỗi ngày thúc giục ta thân cận ta đều mau phiền đã chết.”

“Người cũng nói ta như vậy tìm không thấy bạn gái, trừ bỏ thân cận có thể làm sao bây giờ?”

“Vậy người nhưng quá thảm.”

Wương Lạc Trinh cười ra tiếng, “Cũng không có như vậy thảm đi, tháng trước ta mơ nói an bài ta thân cận ta cũng chưa đáp ứng.”

Trọng Gia Nguyệt nhỏ giọng nói thầm: “Khi đó không phải người thích Lục Phán Phán sao..... Ta cùng người nói, đi ra bóng ma nhanh nhất phương thức chính là tiến vào tiếp theo đoạn tình yêu.”

Wương Lạc Trinh nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Ân, đã biết, ta trở về khiến cho ta mơ cho ta an bài thượng?”

Trọng Gia Nguyệt: “Từ từ, người mơ..... Có phải hay không chúng ta đại học cái kia vận động y tế giáo thụ?”

Wương Lạc Trinh: “Đúng vậy.”

Trọng Gia Nguyệt: “.....”

Wương Lạc Trinh: “Làm sao vậy”

Trọng Gia Nguyệt: “Ta khả năng biết nàng phải cho người an bài thân cận đối tượng là ai?”

Vương Lạc Trinh: “A?”

Trọng Gia Nguyệt: “Ta mẹ gần nhất cùng nàng thành ma hữu.”

Vương Lạc Trinh: “.....”

Tác giả có lời muốn nói: Các người nghĩ được kết thúc hơi thở sao?

Chương 64

Buổi chiều huấn luyện thời điểm, Ngô Lộ tương đối phóng đến tương đối tòng.

Trận chung kết liền vào ngày mai, hẳn chỉ cần toàn đội bảo trì trạng thái.

Cho nên 5 giờ sau hẳn liền thối cái còi, làm đại gia nghỉ ngơi nghỉ ngơi liền đi ăn cơm chiều.

Một đám người từ sân bóng ra tới, gặp phải một cái khác đội bóng.

Bọn họ cũng ở chỗ này huấn luyện, mới vừa kết thúc, quần áo cũng không đổi, đang có nói có cười mà triều này đầu đi tới.

ANH TỈNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 73

Bên ngoài vẫn là không thanh âm.

Lục Phán Phán cảm thấy kỳ quái, hướng mắt mèo nhìn lại.

“.....”

Đứng ở bên ngoài chính là La Duy.

Lục Phán Phán chỉ có thể tiếp tục trang: “..... Ai a?”

“Ách..... Là ta, La Duy.” La Duy lại ẩn hạ môn linh, “Phán Phán tỷ, người hiện tại có việc?”

“Không, nga, ta cùng bằng hữu gọi điện thoại đâu.”

“Vậy được rồi, người vội đi.”

La Duy đi rồi, Lục Phán Phán một lần nữa lấy ra di động, nhìn đến Cổ Kỳ vài giây trước cho nàng đã phát tin tức.

[Cổ Kỳ]: Muốn nhìn trở về cho người xem.

Lục Phán Phán: “.....”

Nàng không hề hồi phục Cổ Kỳ, mà là xem những người khác chia nàng WeChat.

Điều thứ nhất là Hoắc Đậ.

[Hoắc Đậu]: Phán Phán tỷ, người ngủ rồi sao?

[Hoắc Đậu]: Có thời gian cùng ta tâm sự sao?

Ngày hôm sau là Nhạc Tòng Gia.

[Nhạc Tòng Gia]: Phán Phán tỷ, ngủ rồi sao? Ta có thể cùng người tâm sự sao?

Lục Phán Phán đại khái mà phiên hạ, rất kỳ quái, trừ bỏ Cổ Kỳ, cơ hồ toàn đội đều cho nàng phát tin tức.

Hơn nữa nội dung không sai biệt lắm, đều là tưởng cùng nàng tâm sự.

Có thể là lúc trước đều khẩn trương.

Nhưng là Lục Phán Phán không nghĩ tới bọn họ một đám cùng ước hảo đường như tìm nàng tâm sự, liền cả đêm, chỗ nào còn có thời gian a.

Vì thế Lục Phán Phán tính toán tìm Ngô Lộc cùng đại gia lại khai cái tiểu hội, sơ giải một chút bọn họ khẩn trương.

Cấp Ngô Lộc gọi điện thoại, không tiếp.

Lục Phán Phán ra khỏi phòng, tính toán đi gõ Ngô Lộc môn.

Nhưng mà trái qua cửa thang máy thời điểm, hắn thấy Ngô Lộc đứng ở bên cửa sổ hút thuốc.

“Ngô giáo luyện, còn chưa ngủ đâu?”

Lục Phán Phán đi đến hắn phía sau hỏi.

Ngô Lộc quay đầu thấy là Lục Phán Phán, nói: “Ngủ không được.”

“Ngủ không được?” Lục Phán Phán cười nói, “Chẳng lẽ người cũng khẩn trương?”

Lục Phán Phán vốn là nói giỡn nói, không nghĩ tới Ngô Lộc lại nghiêm trang mà trả lời: “Đúng vậy.”

“Thật sự khẩn trương.” Ngô Lộc nói, “Người biết đến đi, ta mang đội ngũ đã rất nhiều năm không có tiến vào cả nước trận chung kết, càng đừng nói trận chung kết.”

Lục Phán Phán sửng sốt, không biết nói cái gì.

Điều tiết học sinh tâm lí trạng thái nàng còn hành, nhưng là giáo luyện bên này nàng liền không có biện pháp.

Thấy Lục Phán Phán khó xử bộ dáng, Ngô Lộc cười nói: “Người yên tâm, ta trừu một lát yên thì tốt rồi. Liền tính ta lại khẩn trương, tới rồi trận chung kết trên sân thi đấu còn không phải đến hết sức chăm chú, không nhiều lắm chuyện này, người xem vương giáo luyện không cũng khẩn trương sao.”

“Ân, vấn đề là hiện tại cầu thủ nhóm khẩn trương.” Lục Phán Phán nói, “Nếu không chúng ta khai cái tiêu sê?”

Ngô Lộc nói tốt.

Hai người đem trong đội tất cả mọi người gọi vào cùng nhau hàn huyên một lát.

Ra ngoài Lục Phán Phán dự kiến chính là, bọn họ giống như lại không có nàng trong tưởng tượng như vậy khẩn trương, hỏi một chút bọn họ có hay không cái gì tưởng nói, lại đều nói sẽ tận lực thi đấu.

Nếu như vậy, Lục Phán Phán cùng Ngô Lộc cũng không nghĩ chậm trễ bọn họ nghỉ ngơi.

Tan họp sau, đại gia từng người về phòng.

Đi đến hành lang cuối, Nhạc Tòng Gia lặng lẽ giữ chặt Hoắc Đậ.

“Người nói Phán Phán tỷ ý tứ có phải hay không thực minh xác a?”

Hoắc Đậ vò đầu nói: “Đúng không, người nghe nàng nói, cái gì dùng hết toàn lực thi đấu, đem mỗi một hồi thi đấu đều coi như cuối cùng một hồi, còn nói chúng ta có thể đi đến trận chung kết đã vượt quá nàng đoán trước, nàng thực thỏa mãn, thực vui mừng, nói chúng ta thực ghê gớm.”

Nhạc Tòng Gia bổ sung nói: “Đúng vậy, nàng lời nói, như thế nào nghe đều giống an bài hậu sự..... Không phải, ta phi nga, ta là nói là, nàng lời nói như thế nào nghe đều giống ở cáo biệt.”

Hoắc Đậ rũ đầu, bất đắc dĩ mà nói: “Ai, ta luyện tiếc nàng.”

“Ta cũng luyện tiếc, chính là chúng ta cũng không thể làm nàng liên lưu tại một cái giáo đội đi.”

“Không nói không nói, trở về ngủ đi.”

“Ân.”

*

Ngày hôm sau buổi sáng, Lục Phán Phán ở đồng hồ báo thức vang phía trước liền tỉnh.

Nàng tỉ mỉ mà hóa trang, chải tóc, giống như giây tiếp theo muốn đi thượng trao giải đài giống nhau.

Chờ nàng thu thập hảo, những người khác cũng không sai biệt lắm đều ra tới chuẩn bị ăn cơm sáng.

Bữa sáng trong tiệm, vài cá nhân lục tục đều ở tiếp điện thoại.

Lục Phán Phán hỏi: “Như thế nào hôm nay như vậy vậy? Đồng học đều cho các người gọi điện thoại thăm hỏi?”

“Kia đảo không phải.” La Duy là tiếp điện thoại tiếp được nhiều nhất người, “Ta là đem ta những cái đó không khóa đồng học tất cả đều gọi vào Giang Thành tới.”

Lục Phán Phán: “A?”

Nhạc Tòng Gia: “Ta cũng kêu.”

“Ta cũng là.”

“Ta còn gọi ở Giang Thành đọc đại học cao trung đồng học đâu.”

“Còn có ta, ta cũng kêu.”

“.....”

Đại gia hỏa một câu tiếp một câu, nguyên lai bọn họ đều thương lượng hảo, muốn đem không khóa đồng học gọi vào bên này xem thi đấu.

“Các người một đám.” Lục Phán Phán bật cười, “Cũng hảo, nhiều điểm người xem trợ uy cổ vũ.”

Nàng lại nhìn về phía Cố Kỳ, “Người kêu đồng học sao?”

Cố Kỳ nhàn nhạt mà nói: “Không có.”

Lục Phán Phán liền biết, Cố Kỳ người này khẳng định sẽ không kêu đồng học.

Ai biết giây tiếp theo hẳn lại nói nói: “Ta mẹ hôm nay trở về.”

Lục Phán Phán: “.....”

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn về phía Cố Kỳ.

“Ngọa tào, nguừ bức vẫn là nguừ nguừ bức, cứ nhiên đem mẹ đều gọi tới.”

“Không phải.” Cố Kỳ nói, “Nàng tới Giang Thành có việc, thuận tiện tới xem thi đấu.”

Lục Phán Phán âm thầm nhú mày, lăm bằm nói: “Người như thế nào không nói sớm.”

Sớm biết rằng nàng liền không mặc vệ y quần jean, tốt xấu cũng xuyên một cái váy.

“Ta cũng là hôm nay buổi sáng mới biết được.” Cố Kỳ nhìn về phía Lục Phán Phán, “Người không cần khẩn trương, lại không phải chưa thấy qua.”

Cố Kỳ tiếng nói vừa dứt, trên bàn trừ bỏ Ngô Lộc cùng Tiểu Trạch Khải, một người khác đều kỳ quái mà nhìn bọn hắn chăm chăm.

Như thế nào cảm giác bọn họ đối thoại..... Quái quái.

Sau khi ăn xong, đại gia lại lần nữa hỏi khách sạn, lấy thượng đồ vật liền phải đi nhiệt thân.

Trận chung kết trước huấn luyện đều không thể tính huấn luyện, chỉ có thể tính nhiệt thân.

Lục Phán Phán không có gì hảo thu thập, lấy thượng một ít yêu cầu giao cho tổ ủy hội văn kiện liền đến đại sảnh chờ đại gia.

Chỉ chốc lát sau, tất cả mọi người ra tới, chỉ có Ngô Lộc không ra tới.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 74

Nếu như vậy, league người phụ trách cũng không có biện pháp.

“Trước kia cũng xuất hiện quá giáo luyện nhân bệnh vắng hợp tình huống, người làm dẫn đầu giám đốc có thể trên đỉnh vị trí này.” Người phụ trách nói, “Nhưng là..... Ý nghĩa không lớn, mặc dù người trên đỉnh đi, các người đội ngũ vẫn là tương đương từ bỏ chỉ đạo quyền.”

Xác thật, Lục Phán Phán rất cuộc không phải thể dục chuyên nghiệp xuất thân, càng không có làm quá bóng chày chuyên nghiệp huấn luyện.

Tuy rằng nàng theo nhiều năm như vậy thi đấu, nhưng là thuật nghiệp có chuyên tấn công, làm nàng lên sân khấu chỉ đạo thi đấu căn bản là không có khả năng, huống hồ vẫn là ở trận chung kết tình huống như vậy.

Nhưng là Lục Phán Phán vẫn là ký tên.

Ở nàng sinh hoạt, không có “Bỏ quyền” hai chữ.

Trừ bỏ này phân thể thân giáo luyện thanh minh ngoại, Lục Phán Phán còn cần thêm các loại lúc trước văn kiện.

Người phụ trách xem nàng tay đều không xong, nhin không được còn nói thêm: “Trở về nói cho các người cầu thủ, thi đấu luôn là như vậy tràn ngập các loại ngoài ý muốn cùng bất trắc, trọng ở tham dự, áp lực tâm lý không cần quá lớn.”

Lục Phán Phán nói thanh tạ, bước nhanh đi trở về đọi lên sân khấu khu.

Mới vừa đi đến sân bóng trung gian, đối diện vương giáo luyện chạy tới.

“Các người Ngô giáo luyện đâu? Sao còn không có tới?”

Lục Phán Phán hiện tại vừa thấy đến hần, ngược lại một khang cảm xúc không biết như thế nào phát tiết, ghen đến mức đôi mắt đều đỏ.

“Hôm nay buổi sáng Ngô giáo luyện đột nhiên tâm ngạnh ngắt, mới từ phòng cấp cứu ra tới, hiện tại còn ở bệnh viện.”

Vương giáo luyện cả người ngây ngẩn cả người, cũng không biết nên nói cái gì.

“Này..... Này..... Tại sao lại như vậy? Ngày hôm qua không phải còn hảo hảo sao?”

Lục Phán Phán không có tâm tình lại cùng vương giáo luyện nói cái gì, nàng hít hít cái mũi, tiếp tục hướng đọi lên sân khấu khu đi đến.

Tất cả mọi người ở nhiệt thân.

Cùng dĩ vãng mỗi lần thi đấu không giống nhau, lúc này đây nhiệt thân, tất cả mọi người đều thực trầm mặc, thả trầm trọng.

Lục Phán Phán hít sâu, vững vàng cảm xúc sau, nói: “Ta cần thiết cùng đại gia nói rõ ràng, hôm nay chúng ta bị bắt từ bỏ chỉ đạo quyền, tuy rằng ta thể thân giáo luyện, nhưng là ta thực minh xác mà nói cho đại gia, ta sẽ không chỉ đạo thi đấu.”

Nàng khi nói chuyện, tất cả mọi người chậm rãi vây lại đây.

Lục Phán Phán còn có chuyện tưởng nói, nhưng lúc này, nàng hoàn toàn vô pháp hảo hảo mà tổ chức ngôn ngữ.

Đại gia đợi hồi lâu, chỉ thấy Lục Phán Phán vươn một bàn tay, nói: “Hôm nay chỉ có thể dựa các người chính mình, tử chiến đến cùng, cố lên!”

“Cố lên!”

“Cố lên!”

Một đạo đều nhịp cố lên thanh cắt qua toàn bộ cầu quán trần nhà.

Lúc này, người xem đã bắt đầu lục tục tiến tràng.

Hôm nay trận chung kết, tới người xem không ít, nhưng càng nhiều vẫn là sinh viên league đại biểu đã các truyền thông.

Trong lúc nhất thời, cầu quán huyền náo ồn ào, Gia Thật bên kia còn có một đám nữ sinh lôi kéo biểu ngữ, chuyên môn cho bọn hấn kêu cố lên.

Lục Phán Phán làm cho bọn họ tiếp tục nhiệt thân, chính mình thối lui đến thính phòng.

Vừa quay đầu lại phát hiện, bên này chỗ ngồi thế nhưng cũng có người kéo duẩn cùng đại học biểu ngữ.

Vừa thấy chính là La Duy bọn họ gọi tới đồng học.

Cùng với nhất góc kia một loạt —— Lục Phán Phán nhìn đến một cái thực quen mắt nữ nhân.

Nàng ăn mặc thuần tịnh quần áo, an tĩnh mà nhìn sân bóng.

Lục Phán Phán biết đây là Cố Kỳ mù mù.

Lại hướng bên cạnh xem, còn có không ít học sinh ở lục tục vào bàn, đều là dẫn cùng học sinh.

Lục Phán Phán cảm xúc lại thấp, nhìn đến này đó học sinh chuyên môn ngồi động xe tới Giang Thành cấp dẫn cùng cổ vũ trợ uy, nàng cũng cuối cùng được đến một chút an ủi.

Theo thời gian đề cử, Lục Phán Phán ngồi xuống giáo luyện tịch.

Mới vừa ngồi xuống khi nàng còn có chút thấp thỏm bất an, nhưng là vài phút sau, nàng tâm tình bình phục xuống dưới.

Sự tình đã như vậy, lại lo âu cũng vô dụng.

Nhưng là nàng vẫn là nhịn không được đi xem Gia Thật bên kia tình huống.

Vương giáo luyện đang ở cùng cầu thủ nhóm nói cái gì đó, những cái đó cầu thủ sôi nổi triều dẫn cùng bên này xem ra, ánh mắt khiếp sợ.

Lục Phán Phán nghe không được bọn họ đang nói cái gì, chỉ có thể đại khái suy đoán là vương giáo luyện ở cùng bọn họ nói dẫn cùng hôm nay đột phát sự kiện.

Nói xong, những người này lại khiếp sợ cũng đến tiếp tục nhiệt thân.

Nhưng không quá vài giây, đang ở nhiệt thân ninh sính dừng lại động tác, lại triều dẫn cùng bên này xem ra.

Nhìn lướt qua sau, hẳn quay đầu cùng bên cạnh vài người nói nói mấy câu, thực mau, vương giáo luyện lại đi tới cùng bọn họ nói lời nói.

Đại khái mười phút qua đi, Gia Thật bên kia người vẫn là tụ ở một đồng nói chuyện.

Lục Phán Phán thật vất vả bình phục xuống dưới tâm tình lại rối loạn.

Làm hôm nay đối thủ, Gia Thật thật là nhật một cái đại tiện nghi.

Duẩn cùng không có giáo luyện, bọn họ cơ hồ chỉ cần chế định phương châm, như thế nào quấy rầy chuẩn cùng chiến thuật cùng tiết tấu, bọn họ hôm nay liền ổn thẳng.

Này so với thẳng đua, là nắm chắc lớn nhất một loại phương pháp.

Lại là vài phút qua đi, bọn họ ở tụ ở bên nhau nói chuyện.

Lục Phán Phán hoàn toàn ổn không được.

Nàng cúi đầu hít sâu, không hề đi xem Gia Thật bên kia.

Mặc kệ Gia Thật thế đại áp dụng cái gì chiến thuật đều là bị cho phép, bởi vì hiện tại khách quan sự thật là chuẩn cùng không có chỉ đạo quyền, mà Gia Thật có.

Lục Phán Phán gắt gao nắm đôi tay, ý đồ lần lượt mà bình phục tâm tình của mình.

Đột nhiên, giáo luyện tịch bên cạnh league người phụ trách còn có người tình nguyện bùng nổ một trận rối loạn thanh âm.

Lục Phán Phán quay đầu lại, thấy bọn họ đều ở châu đầu ghé tai, nghị luận sôi nổi, giống như đang nói cái gì giáo luyện sự tình.

Lục Phán Phán vội vàng giữ chặt một cái trái qua nàng phía sau nữ người tình nguyện, hỏi: “Phát sinh chuyện gì?”

Nữ người tình nguyện trong tay cầm một đồng văn kiện, vội vã phải đi, “A, chính là Gia Thật thế đại từ bỏ chỉ đạo quyền.”

“Cái gì?”

Lục Phán Phán đầu óc lại ngốc, cho rằng chính mình nghe lầm, “Người vừa mới nói cái gì?”

“Ta nói Gia Thật thể đại từ bỏ chỉ đạo quyền!”

Nữ người tình nguyện nói xong, không đợi Lục Phán Phán phản ứng liền nôn nóng mà đi rồi.

Lục Phán Phán mở to hai mắt nhìn, chậm rãi xoay người.

Đối diện Gia Thật thể đại người, ở từng người nhiệt thân.

Mà vương giáo luyện trong tay cầm một lọ nước khoáng, chính hướng tới thính phòng đi đến.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 75

Ninh sính tự hỏi không có như vậy thiên phú, nhưng lại từng có ngành kỹ thuật cùng tâm lý thừa nhận năng lực.

Một khi hấn hoàn toàn trầm hạ tâm tới, dẫn cùng sở đối mặt chính là so phía trước bất luận cái gì một hồi thi đấu còn muốn gian nan khiêu chiến.

Đương cầu lại lần nữa bị Gia Thật khống chế được thời điểm, dẫn cùng bước lên nghiêm mật lưới bóng chuyền, lại ngăn cản không được ninh sính xếp sau điệu trưởng công.

Đương Gia Thật nhị truyền đã khống cầu, mắt thấy dẫn cùng tinh chuẩn ba người lưới bóng chuyền, Gia Thật nhị truyền không có đem cầu truyền cho nhất thích hợp công kích phó công trong tay, mà là truyền cho xếp sau ninh sính.

Ninh sính lấy sét đánh không kịp bưng tai chi thế, lập tức tại chỗ nhảy lấy đà, đại nghiêng tuyến khẩu đi ra ngoài, đánh đối với mặt đột nhiên không kịp phòng ngừa.

Không có giáo luyện ở đây, tương đương không có trung tâm chiến thuật quy hoạch. Mà Gia Thật ở đối mặt dẫn cùng nghiêm mật lưới bóng chuyền khi, không có Cố Kỳ như vậy trên mạng tranh cầu năng lực, dứt khoát liền lâm thời điều chỉnh chiến thuật, trình diễn một lần lại một lần bên ngoài điệu trưởng công!

Này không chỉ có khảo nghiệm công tay năng lực cá nhân, còn khảo nghiệm nhị truyền tay điều truyền năng lực, vô luận như thế nào, đây đều là duẩn cùng ở trong khoảng thời gian ngắn vô pháp đuổi theo thượng.

Gia Thật thừa thắng xông lên, liền đến ba phần, vài phút liền dẫn đầu đạt tới tái điểm, mà lúc này duẩn cùng chỉ có 21 phân.

Tại đây một hồi thi đấu, duẩn cùng rốt cuộc cảm nhận được ở không có giáo luyện chỉ đạo dưới tình huống, bọn họ cùng Gia Thật tự mình điều chỉnh năng lực chênh lệch.

Nếu là vẫn luôn như vậy đi xuống, bọn họ tưởng thắng, rất khó.

Mà đối phương sắp phát cuối cùng một cầu, không có người là bình tĩnh.

“Phanh” đến một tiếng, đối phương phát ra nhảy phát bóng.

Cầu tốc cực nhanh, lực đạo to lớn, hiện trường người xem cơ hồ thấy không rõ cầu.

Có thể cứu cầu đều tận lực vọt qua đi, nhưng mà liền ở cầu bay về phía Tiểu Trạch Khải kia trong nháy mắt, hấn cúi đầu nhìn một chút dưới chân, lập tức lựa chọn tránh đi tiếp cầu!

Cái này cầu, rất có thể bởi vì lực đạo quá lớn mà ra giới!

Quả nhiên, ở cầu rơi xuống đất kia một khắc, giáo luyện tịch Lục Phán Phán lại âm thầm néo một phen mồ hôi lạnh.

Ở nòng góc độ này nhìn lại, vừa mới cái kia cầu chạm đất nháy mắt liền bắn ngược, rất khó thấy rõ có phải hay không thật sự ra ngoài.

Nhưng duẩn cùng người là dự đánh giá đến cái này cầu ra ngoài, bọn họ thở dài nhẹ nhõm một hơi, triều sân bóng trung tâm đi đến, lại đột nhiên

nghe được tiếng còi, quay đầu nhìn lại, trọng tài đem cái này cầu phán cho Gia Thật.

Ván thứ ba thi đấu kết thúc!

Liên Cố Kỳ đều không thể tưởng tượng mà nhìn chăm chăm trọng tài.

Cái này cầu ——

“Khiêu chiến!” Không đợi những người khác phản ứng lại đây, La Duy đã triệu trọng tài làm ra thủ thế, la lớn, “Đôi mắt ưng khiêu chiến!”

Tất cả mọi người ngăng đầu, rành mạch mà nhìn đến trên màn hình lớn hồi phóng.

Vừa mới cái kia cầu, áp tuyến chạm đất.

Chỉ kém như vậy một chút, nhưng xác xác thật thật không tính ra ngoài!

Cố Kỳ ảo não mà nắm chặt quyền.

Vừa mới cái kia cầu, nếu dự phán không có sai lầm, hẳn là có cơ hội cứu lên tới.

Nhưng mà cầu đã rơi xuống đất, lại hối hận cũng vô dụng, này một ván thua.

“Đừng nóng vội.” La Duy đem mọi người tụ ở bên nhau, “Hiện tại chính là tâm thái vấn đề, đừng nóng vội, đừng nóng vội.”

Cố Kỳ nhắm mắt bình tĩnh mà hô khẩu khí, lại trợn mắt khi, sáng quắc ánh mắt quét đối diện liếc mắt một cái: “Cường công!”

*

Hiện tại duẩn cùng một số nhĩ lạc hậu cùng Gia Thật, áp lực chưa từng có to lớn.

Nhưng từ đệ tứ cục bắt đầu, tất cả mọi người có thể cảm giác được duẩn cùng tiểu vũ trụ giống như bạo phát giống nhau, công kích phi thường cường thế, lần thứ hai bạo khấu căn bản không hiểm lạ.

Mà Gia Thật cũng không cam lòng yếu thế, lưới bóng chuyền càng thêm nghiêm mật.

Đến lúc này, tuổi nhỏ nhất Nhạc Tông Gia ngược lại tinh táo nhất.

Bất quá mặc dù hẳn tìm được tốt nhất cầu lộ truyền cho Cổ Kỳ khi, đối phương ba người lưới bóng chuyền vẫn như cũ đem Cổ Kỳ khấu cầu ngăn trở.

Nhưng liền ở cầu bản ngược kia trong nháy mắt, tất cả mọi người đều cho rằng duẩn cùng muốn tiếp được cái này cầu một lần nữa tổ chức thời điểm tiến công, Cổ Kỳ đột nhiên tại chỗ nhảy lấy đà, ở đối phương lưới bóng chuyền người còn không có rơi xuống đất thời điểm đem cái này cầu lại lần nữa khấu trở về.

“Phanh!”

Cầu lướt qua lưới bóng chuyền nhân viên đầu, nặng nề mà nện ở trên mặt đất.

Hiện trường an tĩnh một giây, âm thanh ủng hộ đột nhiên bùng nổ.

“Duẩn cùng duẩn cùng! Duẩn cùng cố lên!”

“Duẩn cùng cố lên! Duẩn cùng cố lên!”

Ở một mảnh tiếng hoan hô trung, ninh sính hô hấp càng ngày càng bất bình ổn.

Hắn nghe nói Cổ Kỳ thăm dò cầu đá đánh, lại không nghĩ rằng là chất lượng như vậy cao gần vồng thăm dò.

Nguyên lai hắn không chỉ có có trời sinh cầu cảm, liền động thái thị lực đều như thế chi cao.

Kia một khắc, ninh sinh đột nhiên có một loại cảm giác vô lực.

Đều nói cần cù bù thông minh, chính là loại này gien chên lệch, hắn cũng không biết như thế nào đuổi theo đuổi người khác.

Nhưng cảm giác vô lực chỉ ở kia trong nháy mắt.

Đương cầu triều hắn bay tới thời điểm, hắn cả người máu lại sôi trào.

Cái gì cầu cảm, cái gì động thái thị lực, đều đi con mẹ nó!

Này một ván, dẫn cùng thế công như thế chi mãnh, mà Gia Thật phòng thủ không chút nào rơi xuống.

Đương đối thủ mao đủ kính nhi không muốn ném bất luận cái gì một phân khi, dẫn cùng nghĩ đến phân dị thường khó khăn.

Ở dài đến ba mươi phút giằng co lúc sau, dẫn cùng rốt cuộc gian nan bắt được tái điểm.

Ở theo đuổi lực lượng cùng tốc độ nam bài trung, một ván thường xuyên đạt tới cái này con số không nhiều lắm thấy.

Trận thi đấu này quá mệt mỏi.

Mỗi người cơ bắp đều ở run rẩy giống nhau, lại vẫn là bằng vào này nghị lực ở chạy động, ở nhảy lấy đà.

Nhưng mà đối với người xem tới nói, này lại là một hồi phi thường có quan khán giá trị thi đấu.

Bọn họ reo hò, bọn họ hò hét, bọn họ khàn cả giọng.

Nhưng ngoài ý muốn luôn là tới đột nhiên không kịp phòng ngừa.

Này có thể quyết định đệ tứ cục thi đấu hay không kết thúc một cầu bị Gia Thật chặn khi trở về, Nhạc Tòng Gia ra sức mà đi điều truyền, lại nơi tay chỉ vừa mới chạm đến cầu kia một khắc, dưới chân một uy, cả người triều mặt đất đảo đi.

Nhưng mà hăn ngã xuống đất thời điểm, không ai có thể nhìn ra đây là bình thường té ngã vẫn là cái gì.

Nhưng là cầu lại lệch khỏi quỹ đạo nguyên lai lộ tuyến, xuyên qua Cố Kỳ đỉnh đầu!

Mà Cố Kỳ giờ phút này chính đưa lưng về phía cầu vồng chuẩn bị sau này tròng chạy tới!

Liên tại đây trong nháy mắt, Gia Thật lập tức chuẩn bị bố phòng.

Nhưng là bọn họ lại không có nghĩ đến, Cố Kỳ ở cảm giác được đỉnh đầu cầu kia một khắc, hăn liền vồng đều không có xem, liền như vậy nhẹ nhàng vừa nhắc đôi tay, đem cầu sau này một ló.

—— vồng bên kia không có một bóng người, cầu liền như vậy nhẹ nhàng mà quá vồng.

Liên trọng tài đều sửng sốt một chút.

Không ngừng là Gia Thật thể đại, liền Lục Phán Phán đều cho rằng Cố Kỳ chỉ là ló cầu điều chỉnh, ai biết hăn liền như vậy đưa lưng về phía vồng đem cầu khấu đi qua!

Này trời sinh cầu thương thật sự vô giải!

Một cái tốt chủ công tay, ở bất luận cái gì thời điểm bất luận cái gì vị trí đều có thể khấu cầu!

Tiếng còi một vang, Lục Phán Phán kích động mà đứng lên.

Nhưng là vừa thấy đối diện vương giáo luyện cùng dẫn đầu giám đốc đều vững như Thái sơn không có ra tới nói chuyện, nàng cũng chỉ có thể đứng ở tại chỗ.

Lúc này, nàng thấy Nhạc Tông Gia gian nan mà đứng lên, khắp khiêng mà đi hướng La Duy.

La Duy cả kinh, hỏi: “Người làm sao vậy?”

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 76

“Cảm ơn các người.”

Ninh sính trầm mặc hồi lâu, chỉ nói bốn chữ.

“Tâm phục khẩu phục.”

*

Lục Phán Phán nói cho bọn họ Ngô Lộc đã không có việc gì, đề lại mấy cái muốn chạy người, làm cho bọn họ tham gia xong lễ trao giải.

Lúc này sân bóng đã đổ rất nhiều người, đều là La Duy bọn họ gọi tới đồng học bằng hữu.

Còn có không ít phóng viên vây quanh ở bên trong phỏng vấn, nhất thời chật như nêm cối.

Cố Kỳ đứng ở giữa đám người, triều thỉnh phòng phất tay.

Trình vân tuệ đứng ở nơi đó.

Nàng tươi cười nhàn nhạt, đối Cố Kỳ gật gật đầu, không có đi qua đi.

Lục Phán Phán dù sao cũng tể không tiến đám người, nghĩ nghĩ, dứt khoát triều trình vân tuệ đi đến.

Trình vân tuệ quay đầu, ôn hòa mà nhìn Lục Phán Phán.

Lục Phán Phán đi đến một nửa, bước chân ngược lại chậm.

Làm sao bây giờ, này ánh mắt như thế nào cùng xem kỹ dường như, trong chốc lát như thế nào mở miệng? Nói cái gì?

Lục Phán Phán còn ở rối rắm thời điểm, trình vân tuệ đã cười nói: “Cảm ơn người.”

Lục Phán Phán sửng sốt, “A? Cảm tạ ta cái gì?”

Trình vân tuệ chỉ là cười triêu Lục Phán Phán vẫy tay.

Lục Phán Phán đến gần, đứng ở bên người nàng.

Trình vân tuệ lại lần nữa nhìn về phía Cố Kỳ phương hướng.

“Người hãn là biết hãn đã từng bị thương đi?”

Lục Phán Phán gật đầu: “Ta biết, lại còn có bởi vậy rời khỏi thiếu niên đội.”

“Đúng vậy.” Trình vân tuệ nói, “Khi đó hãn thói quen dùng tay trái, bị thương lúc sau, không thể lại như vậy dùng sức, không thể không sử dụng tay phải. Chính là thói quen một chốc sửa bất quá tới, xúc cảm cũng tìm không thấy, kia một năm thi đấu cơ hồ đều thua trận.”

Lục Phán Phán hỏi: “Cho nên là bị thiếu niên đội đào thải?”

“Là ta yêu cầu hãn rời khỏi.” Trình vân tuệ ánh mắt càng thêm nhu hòa, “Hãn từ nhỏ học tập hảo, vận động hảo, bị tuyển nhập thiếu niên đội thời điểm cũng là giáo luyện thích nhất lắm, nhưng là thua một năm thi đấu, là hãn cái kia tuổi sở thừa nhận lớn nhất thống khổ.”

“Huấn luyện buồn tẻ lại nhạt nhẽo, thường thường mệt đến bò không đứng dậy, còn trở mắt mà nhìn chính mình bị bên cạnh hóa, buổi tối thường thường khóc lóc cho ta gọi điện thoại. Ta đau lòng, liền dẫn hãn rời đi huấn luyện trung tâm.”

“Sau lại ta vẫn luôn làm hã đi theo tư giáo đi học, không cần thi đấu, bảo trì hứng thú liền hảo, ai biết hã vẫn là đi lên con đường này.”

Trình vân tuệ nghiêng đầu xem Lục Phán Phán, “Hã nói qua không bao giờ muốn đánh thi đấu, nhưng là hôm nay lại lần nữa đứng ở trên sân thi đấu, hã là có người nguyện nhân đi?”

Lục Phán Phán không biết chính mình có nên hay không thừa nhận.

Có lẽ có đi?

“Hã kỳ thật cùng hã nam hài tử giống nhau, liền tưởng ở thích nữ hài tử trước mặt tránh biểu hiện.” Trình vân tuệ còn nói thêm, “Tuy rằng thực ấu trĩ, nhưng là này hã là hã nguyện ý lại lần nữa trở lại sân thi đấu ước nguyện ban đầu.”

Lục Phán Phán nhìn về phía Cố Kỳ, mặt mắt tự nhiên mà đỏ.

Đương một cái nam sinh nguyện ý vì người lặn lội đường xa mà đi đoạt giải quán quân quân, tương lai bất luận cái gì thời điểm nhớ lại tới, đều là luyện ái khi nhất kinh tâm động phách hồi ức.

Nếu có một ngày nàng già rồi, lấy ra cái này cúp, còn có thể nghĩ đến 20 tuổi Cố Kỳ vì nàng đi thi đấu bộ dáng, khẳng định còn sẽ tim đập gia tốc.

Lục Phán Phán thấp giọng nói: “A di, ngài biết ta cùng hã quan hệ a?”

“Lần đó người tới nhà của chúng ta thời điểm ta sẽ biết. Không phải hã thích nữ sinh, hã như thế nào sẽ phiền toái người ngàn dặm xa xôi bởi hã về nhà, lại như thế nào sẽ làm người nhìn đến hã yếu ớt một mặt, hã người này thực sĩ diện.” Trình vân tuệ nói, “Bất quá sau lại ta đã biết người

hỏi hẳn muốn nướng khoai lang vẫn là muốn chuyện của người mới biết được các người ở bên nhau.”

Lục Phán Phán: “.....”

Ngọa tào người này như thế nào liền cái này đều nói a!

Nàng không cần mặt mũi a!

Nếu Lục Phán Phán vừa mới mặt chỉ là hơi nhiệt, hiện tại chính là năng đến giống nướng khoai lang!

Sân bóng trung gian, còn bị vây quanh ở trung gian Cố Kỳ đột nhiên nhìn về phía thính phòng.

Chỉ thấy trình vân tuệ cười tủm tỉm mà nhìn Lục Phán Phán, Lục Phán Phán lại giống chỉ nấu chín tôm đường như, đầu đều nâng không đứng dậy.

Cố Kỳ đột nhiên đẩy ra đám người đi đến.

Nhạc Tòng Gia què cái chân, nhảy hai hạ, hỏi: “Người đi đâu nhi a?”

Cố Kỳ cũng không quay đầu lại, lớn tiếng nói: “Ta đi giải cứu ta bạn gái.”

Nhạc Tòng Gia: “?”

Hắn quay đầu lại hỏi: “Hắn cái kia đất khách luyến bạn gái tới?”

Ở đây ai có thể biết, đều không hiểu ra sao.

Chỉ có La Duy phát ra một tiếng sớm đã nhìn thấu hết thảy tiếng cười.

Nhưng mà những người khác đều chỉ là tò mò mà nhìn Cố Kỳ bóng dáng, chỉ có Nhạc Tòng Gia, kinh hồn táng đảm.

Ngọa tào, đất khách bạn gái tới, kia Phán Phán tỷ nhiều xấu hổ!

Theo sau, bọn họ liền thấy Cố Kỳ đi đến Lục Phán Phán cùng trình vân tuệ trước mặt.

Hoắc Đậ nuốt nuốt nước miếng: “Cố Kỳ thích so với hản đại?”

La Duy: “Ân.”

Hoắc Đậ chấn kinh rồi: “Kia này cũng đại quá nhiều đi! Ta phỏng chừng đều có thể đương mẹ nó!”

La Duy: “.....”

“Ngốc bức a!” La Duy nói, “Hản bạn gái là Phán Phán tỷ!”

Hoắc Đậ: “?”

Nhạc Tông Gia: “?”

La Duy lại nói: “Ta đã sớm đã nhìn ra, ở bên nhau thật lâu! Lần trước ở xe buýt thượng Cố Kỳ nói đất khách luyện bạn gái là lừa các người, vẫn luôn chính là Phán Phán tỷ!”

Tiểu Trạch Khải: “?”

Toàn đội người: “?”

*

Cố Kỳ đi đến thính phòng khi, trình vân tuệ vừa lúc phải đi.

“Không nghĩ tới trận thi đấu này đánh lâu như vậy, ta đuổi thời gian, liền không lưu tại nơi này, các người trở về thời điểm chú ý an toàn.”

Lục Phán Phán vẫn là đỏ mặt nói tốt.

“Đã biết.” Cố Kỳ nói, “Mẹ, người vừa mới cùng nàng nói cái gì, đem nàng làm cho như vậy thẹn thùng?”

Lục Phán Phán: “!”

Nàng lập tức kéo lấy Cố Kỳ tay áo: “Chưa nói cái gì, người đừng chậm trễ a di thời gian!”

Trình vân tuệ cười cười, đứng dậy rời đi.

Nhìn theo nàng rời đi tràng quán sau, Cố Kỳ còn ở truy vấn: “Vừa mới rốt cuộc nói gì đó?”

“Người còn hỏi ta?” Lục Phán Phán sờ sờ chính mình mặt, “Người vì cái gì muốn đem nướng khoai lang sự tình cùng mẹ mẹ người nói, ta mặt đều ném xong rồi!”

“Này có cái gì mất mặt.” Cố Kỳ không chút để ý mà nói, “Ta mẹ là người từng trải, nàng hiểu người.”

Lục Phán Phán: “.....”

Bên này cùng Cố Kỳ nói xong, Lục Phán Phán vừa quay đầu lại, mới phát hiện còn có hơn mười ánh mắt nhìn chăm chăm nàng.

Hành đi.

Bên kia còn có đại khiêu chiến đâu.

ANH TỈNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 77

Chỗ ở vấn đề liền như vậy giải quyết dễ dàng.

Lục Phán Phán tự nhiên là đem chỗ ở tuyển ở ly Kim Hâm căn cứ gần địa phương.

Vì thế Lục Phán Phán liền thừa dịp đội bóng kỳ nghỉ chuyển nhà.

Nàng đồ vật không nhiều lắm, kêu cái chuyển nhà công ty, vừa lúc gặp được Cố Kỳ không có tiết học, hẳn cũng tới giúp đỡ chuyển nhà.

Chuyển nhà công ty đem đồ vật đều bỏ vào phòng liền đi rồi, vì thế Lục Phán Phán cùng Cố Kỳ hai người bạn lên bạn xuống mà thu thập đồ vật.

Đây là một hộ một phòng một sảnh tiêu chung cư, lược hiện chen chúc chút, hơn nữa lớn lớn bé bé cái rương, dọc theo đường đi va va đập đập.

Cố Kỳ dọn khai phòng khách một cái không chậu hoa, mở ra một cái thùng giấy tử, đem bên trong đồ vật nhất nhất lấy ra tới.

“Người đi nghỉ một lát đi, dư lại ta tới lộng.” Cố Kỳ nói.

Lục Phán Phán thật là có điểm mệt mỏi, hơn nữa thời tiết càng ngày càng nhiệt, từ chạng vạng vội đến buổi tối, hai người cũng chưa ăn cơm, Lục Phán Phán đã ra một thân hãn, liền dựa vào một bên cái bàn biên nhìn Cố Kỳ.

“Cố Kỳ.”

Cố Kỳ lên tiếng, “Làm sao vậy?”

Lục Phán Phán kiêu chôn, trong mắt ngậm cười: “Này cuối tuần ta ba mẹ tới xem ta, người lại đây ăn cơm sao?”

Cố Kỳ trên tay động tác dừng lại, quay đầu lại nhìn Lục Phán Phán.

“Hảo.”

Lục Phán Phán đi đến Cố Kỳ bên người, ngồi xổm xuống: “Kỳ thật bọn họ chính là chuyên môn tới xem người. Ta mấy ngày hôm trước cùng ta ba mẹ nói, người phải hảo hảo biểu hiện a.”

Cố Kỳ: “.....”

“Này muốn như thế nào biểu hiện?”

Lục Phán Phán nghĩ nghĩ: “Người liền bình thường biểu hiện đi.”

Lục Phán Phán không nói chính là, nàng cùng ba mẹ đề ra Cố Kỳ so nàng tiểu ngũ tuổi, điện thoại kia đầu, ba mẹ đều trầm mặc.

Nhưng là mặc dù ba mẹ không quá tiếp thu, nàng cũng sẽ không liền như vậy dịch cất giấu.

Nàng biết chính mình ba mẹ không phải ngoan cố người, chỉ cần hợp tình hợp lý, bọn họ cũng sẽ không kháng cự lâu lắm.

Nàng cũng tin tưởng, chờ bọn họ quen thuộc Cố Kỳ, khẳng định sẽ tiếp thu hẳn.

“Người đối ta như vậy có tin tưởng?” Cố Kỳ cười nói, “Ta liền như vậy người gặp người thích sao?”

Lục Phán Phán liền như vậy ngồi xồm trước mặt hẳn, tay phùng cầm nhìn hẳn.

“Suy nghĩ nhiều, chỉ là ta thấy ta ái, ta ba mẹ khẳng định yêu ai yêu cả đường đi.”

Cố Kỳ: “Nga? Có bao nhiêu ái?”

Lục Phán Phán chớp chớp mắt: “Người muốn nghe cái gì?”

Cố Kỳ: “Ta không muốn nghe.”

Lục Phán Phán: “Ân?”

Cố Kỳ hướng Lục Phán Phán tới sát: “Tưởng người dùng thực tế hành động tỏ vẻ một chút.”

“Như vậy a.....”

Lục Phán Phán ôm lấy cổ hẳn, nặng nề mà thân hẳn gương mặt.

Thân xong, Lục Phán Phán mặt có điểm hồng.

“Hảo, ta đi sửa sang lại quần áo.”

Nàng ăn mặc dép lê, trốn đường như hướng phòng chạy.

Chạy đến lối đi nhỏ, lại nhịn không được quay đầu lại coi chừng Kỳ phản ứng.

Mà nàng mới vừa dọn tân gia, đổi hoàn cảnh không thân, lần này đầu, hoàn toàn không chú ý tới lối đi nhỏ có cái tiểu bậc thang, một tiếng thét chói tai, cả người liền ngã xuống.

Lục Phán Phán: “.....”

Cố Kỳ: “.....”

Còn không có tới kịp hảo hảo dư vị nàng hôn, Cố Kỳ liền đi qua đi, đem nàng ôm đến trên sofa.

“Quăng ngã chỗ nào rồi?”

Lục Phán Phán chỉ vào cẳng chân.

Chỉ là sát phá một chút da.

Vừa mới Cố Kỳ ôm nàng lại đây tư thế, không biết còn tưởng rằng nàng quăng ngã chặt đứt chân đâu.

“Có được sao?” Cố Kỳ hỏi.

Lục Phán Phán gật đầu: “Có Povidone-iodine, vừa mới đặt ở phòng bếp trên bàn.”

Cố Kỳ đứng dậy đi phòng bếp cầm Povidone-iodine, dùng Povidone-iodine một chút mà lau Lục Phán Phán miệng vết thương.

Hắn cong eo, sáng ngời ánh đèn chiếu vào trên mặt hắn.

Lục Phán Phán lại xem vào mê.

Nàng bạn trai như thế nào đẹp như vậy, như thế nào như vậy sắc sảo, như thế nào như vậy ôn nhu.

Cảm nhận được đỉnh đầu ánh mắt, Cố Kỳ ném miên thêm, nói: “Ta có phải hay không nên mặt đỏ một chút mới không làm thất vọng ánh mắt của người?”

“Này liền mặt đỏ?” Lục Phán Phán thu hồi chân, nửa nằm ở trên sofa, “Kia nếu là xem người cơ bụng đâu?”

Cố Kỳ nghe vậy, đôi tay lôi kéo quần áo vạt áo, hướng lên trên lôi kéo, bằng phẳng mà triển lãm cấp Lục Phán Phán xem.

“Người xem đi, ta bảo đảm không đỏ mặt.”

Hắn không đỏ mặt, Lục Phán Phán nhưng thật ra mặt đỏ.

Hơn nữa nàng trong đầu rõ ràng có vô số chỉ tiêu ong mật ở ong ong kêu, miệng lại không chịu khống chế mà nói: “Lại đây, cho ta sờ một chút.”

Cố Kỳ quả nhiên đến gần.

Lục Phán Phán tay cũng không chịu đại não khống chế mà vươn đi, từ hân bụng nhỏ sờ đến ngực.

“Xúc cảm thế nào?”

“Ngạnh bang bang, một chút cũng không thoải mái.” Nàng toái toái niệm, “Còn không có ta thoải mái.”

“Ta đây sờ một chút?”

Cố Kỳ chỉ là nói giỡn, không nghĩ tới Lục Phán Phán lại ngẩng đầu nhìn chăm chăm hắn.

Trên mặt dần dần nhiễm một trận đỏ ửng, tiêm bạch đầu ngón tay bắt đầu giải áo sơ mi nút thắt.

Cởi bỏ nhất phía dưới hai viên, lộ ra mềm mại bụng nhỏ.

“Sờ đi.”

Hắn ấm áp bàn tay phủ lên tới, da thịt ở chung một khắc, này tòa nhà ở bầu không khí thay đổi.

Bức màn bị gió đêm thổi bay, nhẹ nhàng mà phất sô pha.

Hắn đầu ngón tay chậm rãi hướng lên trên, cởi bỏ đốm ngược đệ tam viên, đệ tứ viên nút thắt.

Lục Phán Phán tim đập theo hắn mỗi một lần động tác gia tốc.

Phanh phanh phanh mà, giống như muốn nhảy ra lồng ngực.

Cố Kỳ cúi đầu, hai người môi răng triển miên, hô hấp dồn dập.

Lục Phán Phán sớm đã phát giác hắn nửa người dưới biến hóa, ở nàng cởi bỏ nút thắt kia trong nháy mắt.

Vận động viên bàn tay dày rộng lại nhỏ dài, tay bụng chỗ còn bám vào một tầng vết chai mỏng.

Lục Phán Phán thậm chí có thể cảm giác được chính mình mỗi một tắc da thịt rùng mình cảm, nơi đi đến, như liệt hỏa lửa cháy lan ra đồng cỏ, thà có càng ngày càng nghiêm trọng chi thể.

Hẹp hòi sô pha làm hai người thân thể dính sát vào ở bên nhau, quần áo trút hết, □□.

Thân thể bất tri bất giác căng chặt lên, không khí cũng trở nên có chút vi diệu, nàng chỉ cảm thấy máu không ngừng mà ở hướng lên trên dừng, thân mình cũng đã mềm hơn phân nửa tiệt.

Cố Kỳ một đôi râu không thấy đáy mắt đen sâu kín nhìn nàng, trên tay động tác còn tại tiếp tục.

ANH TĨNH LẠI ĐI [C]

Kiều Diêu

www.dtv-ebook.com

Phần 78

Chương 69 phiên ngoại 1 (Hoắc Tu Viễn Hứa Mạn Nghiên hoặc)

Phiên ngoại một

Hoàn cảnh ưu nhã quán cà phê, dương cầm khúc đúng lúc mà vang lên, đánh vỡ Hứa Mạn Nghiên cùng Nghệ Khải Phong thời gian dài trầm mặc.

“Ta nghe nói người từ nhỏ học tập dương cầm, có thể cùng ta nói một chút sao?” Nghệ Khải Phong nói xong, giống như lại cảm thấy chính mình yêu cầu có điểm đột ngột, bổ sung nói, “Ta tưởng chờ thêm đoạn thời gian có rảnh cũng đi học một môn nhạc cụ.”

Hứa Mạn Nghiên néo cái miệng, nhẹ nhàng quấy trước mặt Cappuccino, không nhanh không chậm mà nói: “Năm sáu năm không có chạm vào cầm, liền khuông nhạc đều không quen biết.”

Nói xong, đối diện lại trầm mặc.

“Ách..... Người muốn hiểu biết nói, hôm nào ta thỉnh người đi nghe âm nhạc hội?” Hứa Mạn Nghiên bưng lên cái ly uống một ngụm, cười nói, “Sau..... Cuối tuần đi, ta nhìn đến cuối tuần có phiếu.”

Vốn dĩ tưởng nói hậu thiên, chính là không biết vì cái gì, lời nói tới rồi cổ họng liền chính mình xoay cái cong.

Nghệ Khải Phong tự nhiên vui, liên tục gật đầu.

“Hào, ta tới mua phiếu đi.”

Hứa Mạn Nghiên uống đồ vật, lại không biết nói cái gì.

Lúc này, Nghê Khải Phong trước mặt di động đột nhiên chấn động lên,

“Cơ sở dữ liệu làm sao vậy? Người nói rõ ràng điếm!” Nghê Khải Phong néo di động, nghe xong trong chốc lát, mày gắt gao ninh khởi, một bên đứng dậy, một bên cấp Hứa Mạn Nghiên dùng tay ra hiệu, tỏ vẻ chính mình muốn đi tiếp cái điện thoại.

Hứa Mạn Nghiên gật đầu, Nghê Khải Phong đi ra ngoài.

Bàn vuông nhỏ chỉ còn Hứa Mạn Nghiên một người, nàng đùa nghịch cái muỗng, đánh giá phía trước diễn tấu tuổi trẻ nam nhạc sư.

Có người nhẹ nhàng gõ một chút nàng cái bàn.

Hứa Mạn Nghiên quay đầu lại, một cái ăn mặc bạch áo sơ mi nam nhân đứng ở nàng trước mặt.

Quần tây thẳng, khó nén một đôi thẳng tắp chân dài. Áo sơmi uất năng mà dễ bảo, bao vây lấy gợi cảm cơ ngực.

Nam nhân đuôi lông mày hơi chợn, khóe mắt một tia tế văn gợi cảm mà muốn mệnh.

Hứa Mạn Nghiên ngẩng đầu nhìn hẳn, ngón tay giảo ngón tóc, hỏi: “Có việc?”

Nam nhân nhìn thoáng qua cửa Nghê Khải Phong, hỏi: “Mỹ nữ, vừa mới cái kia là người bạn trai sao?”

Hứa Mạn Nghiên lười nhác mở miệng: “Đây là ta **.”

Nam nhân nghẹn một chút, ý cười không giảm: “Xin lỗi, vô tình mạo phạm, ta chỉ là muốn hỏi một chút, nếu tiểu thư vẫn là độc thân, có thể hay không giao cái bằng hữu?”

Hứa Mạn Nghiên ngẩng đầu, khoe miệng cũng mỉm cười: “Như thế nào, có bạn trai liền không thể giao cái bằng hữu sao?”

Nam nhân tựa hồi quá vị tới, ngậm cười, lấy ra di động.

“Đương nhiên không phải, ta.....”

Hắn mới vừa mở ra WeChat muốn thêm bạn tốt, Hứa Mạn Nghiên liền chuyển động ngón áp út thượng nhãn, “Để ý cùng đã kết hôn phụ nữ làm bằng hữu sao?”

Nam nhân biến sắc, trong mắt có ẩn ẩn tức giận, nhưng tự giữ tu dưỡng, xoay người rời đi.

Hứa Mạn Nghiên hơi kém không cười ra tiếng tới, ăn một cái miệng nhỏ đồ ngọt, nhắm mắt lại, theo quán cà phê âm nhạc thanh gõ động thủ chỉ.

Vài phút sau, Nghê Khải Phong đã trở lại.

Lúc này mới bao lâu, hắn cái trán cư nhiên phụ thượng một tầng mồ hôi mỏng.

“Tiểu nghiên, ngưng ngưng a, công ty cơ sở dữ liệu lâm thời ra điểm vấn đề, để ngừa vạn nhất ta cần thiết hiện tại hội công ty tự mình xử lý.”

Hứa Mạn Nghiên vừa nghe, trong lòng mạc danh cảm thấy một trận nhẹ nhàng, triều hắn gật đầu: “Đi thôi, công tác quan trọng.”

“Ân.” Nghê Khải Phong ở xoay người nháy mắt, thân thể một đốn, vẫn là không nhịn xuống lòng hiếu kỳ, nhìn về phía Hứa Mạn Nghiên ngón

áp út, “Nga đúng rồi, ta kỳ thật vẫn luôn muốn hỏi tới, người vì cái gì vẫn luôn mang theo một cái nhẫn..... Ách, ta là chỉ ngón áp út.”

“Bởi vì đẹp a, bằng không còn có thể như thế nào?”

Vấn đề này, Hứa Mạn Nghiên đã trả lời vô số biến, ánh mắt cùng ngữ khí đều vô cùng tự nhiên, không có người sẽ hoài nghi này chân thật tính.

Nghê Khải Phong gật gật đầu: “Ta đây đi trước, ngược ngừng sự tình khẩn cấp, ta không có thời gian đưa người về nhà.”

“Không quan hệ, ta lại ngồi trong chốc lát, chính mình trở về.”

“Hảo, quay đầu lại ta xem trọng âm nhạc hội môn phiếu, tới đón người a.”

Hứa Mạn Nghiên vẫn duy trì đoạn trang cười, nhìn theo Nghê Khải Phong sau khi rời khỏi đây, từng từng cổ, giơ tay đi cầm di động.

□□ thượng có mấy cái chưa đọc tin tức.

[trên dưới cầu tác]: Người có phải hay không xảy ra chuyện gì?

[trên dưới cầu tác]: Sinh bệnh?

[trên dưới cầu tác]: Nếu là không có việc gì nói thượng tuyến cho ta báo cái bình an đi.

[trên dưới cầu tác]: Ai, tính, người nếu là không nghĩ hồi tin tức liền sửa cái trạng thái, làm ta biết người hảo hảo là được.

Đây là tháng này Hoắc Tu Viễn thứ 21 thứ cho nàng tin tức.

Hứa Mạn Nghiên thứ 21 thứ điểm tiến bạn tốt thiết trí, tìm được cắt bỏ bạn tốt cái kia lựa chọn, sau đó lại thứ 21 thứ lui ra tới.

Dương cầm thanh dần dần đậm ra, không lưu dư vị.

Trước mặt Cappuccino cũng uống xong rồi, còn thừa nửa nơi nhưng tờ bánh kem không ăn.

Hứa Mạn Nghiên nhìn khung thoại, suy nghĩ hồi lâu, vẫn là đánh hạ một hàng tự.

[hạc trong bầy gà]: Chuẩn bị công tác lạp, mới vừa thượng thủ, rất bận, về sau hẳn là không thể nào lên mạng.

Những lời này mới vừa phát ra đi, Hứa Mạn Nghiên liền thấy khung thoại đỉnh đầu biểu hiện: Đối phương đang ở đưa vào.

Nhưng mà qua thật lâu, đối diện chỉ phát tới mấy chữ.

[trên dưới cầu tác]: Biết người bình an thì tốt rồi, công tác cố lên, chúc hảo!

Thao.

Lương tâm đau quá, xuyên tim mà đau.

Hứa Mạn Nghiên quả thực tưởng đem chính mình đầu ninh xuống dưới cung đến Hoắc Tu Viễn trước mặt tạ tội.

Nhưng mà Hứa Mạn Nghiên vĩnh viễn là tư tưởng thượng người khổng lồ, hành động thượng chú lùn, lương tâm bất an hồi lâu, chỉ có thể động thủ đi sửa cái trạng thái.

“Một lần nữa làm người:)”

Một phát đi ra ngoài, này trạng thái đối mới liền sẽ xuất hiện ở đối phương khung thoại.

Hứa Mạn Nghiên thu hồi di động, rời đi quán cà phê.

Đệ nhị chu, Nghệ Khải Phong đúng hẹn mua được âm nhạc sẽ vé vào cửa.

Nhưng mà mở màn không đến hai mươi phút, Nghệ Khải Phong sâu ngủ liền tưởng sinh hóa đột kích giống nhau khiêng không được.

Nghe được một nửa, hấn phát hiện bên cạnh Hứa Mạn Nghiên cũng mơ màng sắp ngủ khi, an tâm thoải mái đã ngủ.

Hai người vui sướng mà ngủ qua một chình tràng âm nhạc hội, ra rạp hát sau, hoàng hôn vừa lúc.

Nghệ Khải Phong mang theo Hứa Mạn Nghiên hướng bãi đỗ xe đi đến.

Ngồi trên xe sau, Nghệ Khải Phong hệ thượng đai an toàn, đột nhiên hỏi: “5-1 tiết người có an bài sao?”

Hứa Mạn Nghiên: “Ân? Làm sao vậy?”

“Ta chính là nghĩ người nếu là không có gì an bài, chúng ta tìm một chỗ chơi đi chơi?”

Nghệ Khải Phong năm nay ba mươi, Hứa Mạn Nghiên cũng không phải chưa kinh nhân sự tiểu nữ sinh, nàng thực minh bạch đương nam nhân đưa ra như vậy mời ý nghĩa cái gì.

Tuy rằng đến bây giờ nàng ở Nghệ Khải Phong trước mặt hình tượng vẫn là cái ngây thơ nữ nhân, hai người liên thủ đều còn không có dặt quá.

“Ách..... 5-1 mấy ngày nay ta phòng chừng quá sức, trong nhà thân thích kết hôn, ở hải đảo tổ chức hôn lễ, qua lại một chuyến liền không có thời gian.”

Nghê Khải Phong không lập tức nói tiếp, đợi trong chốc lát, Hứa Mạn Nghiên không có khác tỏ vẻ, hẳn mới nói đến: “Hành, ta đây 5-1 về nhà bồi bồi ba mẹ.”

*

Hứa Mạn Nghiên 5-1 trước một ngày liền đi rồi, Nghê Khải Phong cũng không có thời gian đi đưa nàng, thẳng đến buổi chiều hạ ban mới thu thập hành lý, lái xe đi duẩn cùng đại học.

Hoắc Tu Viễn công cái cặp sách liền ra tới, lên xe, hệ thống đai an toàn, lập tức liền nhắm mắt lại ngủ.

“Làm sao vậy?” Nghê Khải Phong buồn cười nói, “Tuổi còn trẻ thấy thế nào lên so với ta cái này bị công tác tra tấn người còn mệt.”

“Đừng nói nữa, ta cùng cái kia giáo thụ quả thực biến thái.” Hoắc Tu Viễn đay mắt một mảnh thanh hắc, “Vì một số theo, ta đã ngao ba cái suốt đêm.”

Nghê Khải Phong lái xe hướng sân bay đi, một đường cùng Hoắc Tu Viễn nói chuyện phiếm.

“Người mới đại nhị, không nóng nảy.”

“Sang năm liền đại tam.” Hoắc Tu Viễn nói, “Đại tam học kỳ sau nên thực tập.”

“Vậy người đừng quá mệt mỏi.” Nghê Khải Phong chỉ vào ghế phụ ngăn kéo nói, “Bên trong có hạch đào nhân nhi, lấy ra tới ăn.”

Hoắc Tu Viễn rầm rì hai tiếng, không lấy.

“Người còn khi ta tiểu hài tử yêu cầu bổ não đâu.”

Nghê Khải Phong cười nói: “Không phải đương người là tiểu hài tử, là không nghĩ xem người quá mệt mỏi, người này không phải còn ở kiêm chức sao? Đừng đi, trong nhà lại không phải cung không dậy nổi người đọc sách.”

“Kia không giống nhau.” Hoắc Tu Viễn bướng bỉnh thật sự, “Người lại không phải không biết nhà ta tình huống.”

Nghê Khải Phong đương nhiên biết, Hoắc Tu Viễn ba ba qua đời đến sớm, mù mù năm đó mang theo hãn tái giá. Nhưng cha kế bản thân có một cái nhi tử, hiện tại mau ba mươi tuổi còn ở gặm lão, mà Hoắc Tu Viễn mù mù ở nhà đương gia đình bà chủ, không có thu vào nơi phát ra. Tuy rằng cha kế cũng là không ít ăn không ít ăn mặc dưỡng Hoắc Tu Viễn, nhưng hãn chính mình trong lòng vẫn luôn biết chính mình không phải tự mình, cho nên chưa bao giờ chủ động yêu cầu cái gì, thi đại học một kết thúc liền đi làm công kiếm đủ rồi học phí, thượng đại học cũng không nhàn rồi, lúc trước còn chính mình kiếm lời đi Maldives du lịch.

“Hành đi.” Nghê Khải Phong không hề tiếp tục cái này đề tài, quay đầu nói, “Mau đại tam, giao bạn gái sao?”

Hoắc Tu Viễn “Sách” một tiếng, không kiên nhẫn mà nói: “Như thế nào người cũng bắt đầu bát quái đi lên.”

“Hắc, ca đây là quan tâm người, ta xem người lớn lên như vậy soái, thành tích lại hảo, chẳng lẽ không có nữ hài tử thích người?”

Hoắc Tu Viễn quay đầu xem ngoài cửa sổ.

“Nga, không có.”

*

Tháng năm một ngày vừa lúc là Hoắc Tu Viễn ông ngoại bảy mươi đại thọ, trong nhà ở tửu lầu bày mấy bàn.

Hoắc Tu Viễn đi sớm, vẫn luôn tiếp đón khách nhân, thẳng đến đồ ăn thượng bàn mới ngồi xuống.

Hắn cùng Nghệ Khải Phong ngồi cùng nhau, trên bàn trừ bỏ hai cái thượng cao trung đệ đệ muội muội, mặt khác đều là trường bối.

Loại này thân thích tề tụ một đường thời khắc, đề tài tự nhiên không rời đi vẫn bối cá nhân vấn đề.

Hoắc Tu Viễn tuy rằng đã vào đại học, nhưng là đại gia sẽ không ở hẳn trên người tiêu phí quá nhiều thời gian, rốt cuộc trên bàn còn có trong đó tâm nhân vật đâu.

Nghệ Khải Phong tuổi trẻ sự nghiệp thành công, vẫn luôn là trong nhà bạn cùng lứa tuổi người xuất sắc, chỉ giống nhau, năm gần ba mươi còn không có kết hôn, mấy năm nay xuống dưới, đại gia đề tài đã dần dần tiêu cự đến hẳn hôn nhân vấn đề thượng.

Bất quá lần này, Nghệ Khải Phong trực tiếp thoải mái hào phóng mà thừa nhận chính mình có đối tượng.

“Bao lớn rồi?”

“Hai mươi lăm.”

“Không tồi không tồi, cùng người tuổi cũng thích hợp, làm cái gì công tác?”

“Mỹ thực nhiếp ảnh gia.”

“A? Cái gì?”

“Chính là chuyên môn cấp nhà ăn đồ ăn chụp ảnh.”

Các trưởng bối tuy rằng không rõ đây là cái gì chức nghiệp, nhưng biết là Nghệ Khải Phong đối tượng, kia thuyết minh này công tác khẳng định không tồi.

Đương nhiên Nghệ Khải Phong chính mình cũng không biết đây là Hứa Mạn Nghiên nói bừa công tác.

“Xinh đẹp sao?”

Nhắc tới cái này, Nghệ Khải Phong khó nén tự hào mà cười: “Thật xinh đẹp.”

Đại gia đương nhiên làm hẳn phiên ảnh chụp ra tới xem.

Hứa Mạn Nghiên bằng hữu vòng chỉ ba ngày có thể thấy được, Nghệ Khải Phong cũng chưa thấy qua nàng phát ảnh chụp, đỉnh đầu thượng duy nhất một trương vẫn là lúc ấy người giới thiệu chia hẳn.

Hắn cũng không ngượng ngừng, trực tiếp đem ảnh chụp cấp các trưởng bối xem.

Di động bị các trưởng bối một người tiếp một người mà truyền đọc, mỗi người trong miệng đều khen không dứt miệng, còn có nói xinh đẹp đến cùng minh tinh dường như.

Đại gia càng nói, Hoắc Tu Viễn càng tò mò.

Rốt cuộc là có bao nhiêu xinh đẹp.....

Chờ di động truyền tới hẳn trong tay, nhìn đến trên ảnh chụp kia trương gương mặt tươi cười khi, Hoắc Tu Viễn toàn bộ cứng đờ.

“Làm sao vậy?” Nghệ Khải Phong hỏi.

Bên cạnh thúc thúc a di chế nhạo mà nói: “Tiểu xa trưởng thành, nhìn đến mỹ nữ cũng dịch bất động đôi mắt.”

Nghê Khải Phong cười từ hăn trong tay cướp đi di động, “Kia không được, đây chính là người tương lai tấu tử.”

Hoắc Tu Viễn ngăn người, không nói chuyện, cúi đầu thấy chính mình trên người này màu lục đậm liền mũ sam.....

Hăn yên lặng mà đem mũ mang lên, quay đầu nhìn về phía Nghê Khải Phong.

“Ca, người xem ta này quần áo, đẹp không?”

Tác giả có lời muốn nói: Nghê Khải Phong:?

Phiên ngoại nhị (Hứa Mạn Nghiên nhị x Hoắc Tu Viễn)

Phiên ngoại nhị

5-1 tiểu nghị dài hạn nhoáng lên liền quá, số 3 buổi chiều, Nghê Khải Phong mang theo Hoắc Tu Viễn xuống máy bay, đi bãi đỗ xe lấy xe trên đường, Hoắc Tu Viễn nói: “Người đem ta phóng tới trạm xe buýt đi, ta chính mình trở về.”

Nghê Khải Phong lắc đầu: “Không có việc gì, ta đem người đưa đến trường học.”

“Không cần.” Hoắc Tu Viễn kiên trì nói, “Hai cái phương hướng, người qua lại muốn hai cái giờ, ta chính mình trở về.”

Khi nói chuyện, Nghê Khải Phong đã phóng hảo rương hành lý, kéo ra cửa xe ngồi đi lên.

“Ta cũng không phải là đặc biệt đưa người hồi trường học.” Nghệ Khải Phong triều Hoắc Tu Viễn chớp chớp mắt, “Ta đi tiếp người tẩu tử ăn cơm chiều, tiện đường.”

Hoắc Tu Viễn: “.....”

Khai thưởng cao tốc, Nghệ Khải Phong tâm tình rất tốt, làm Hoắc Tu Viễn liền cái Bluetooth cất cao giọng hát.

Hoắc Tu Viễn mở ra di động, thả một bài hát.

Mười phút sau, Nghệ Khải Phong hỏi: “Người đơn khúc tuần hoàn đâu?”

Hoắc Tu Viễn gật đầu.

Nghệ Khải Phong cười nói: “Không thể tưởng được người còn thích loại này tiểu nữ sinh ca, gọi là gì 《 tiểu may mắn 》 đúng không?”

Hoắc Tu Viễn: “Ân, dễ nghe sao?”

Nghệ Khải Phong nói: “Dễ nghe là dễ nghe, nhưng là người phóng nhiều như vậy biến không nị sao? Chạy nhanh cho ta thay đổi.”

Hoắc Tu Viễn rầm rì mà lại cất ca, phân biệt tuần hoàn 《 ái như thủy triều 》 cùng 《 quá mức 》 .

Nghệ Khải Phong: “Lúc này mới đổi sao.”

Hoắc Tu Viễn: “.....”

Không được, Hoắc Tu Viễn nhin không nổi.

“Ca, người thật thích cái kia thân cận đối tượng a?” Hoắc Tu Viễn chỉ lẳng cái đầu, hẹp dài trong mắt đúng mức mà để lộ ra lo lắng hơi thở, đáng

tiếc ghế điều khiển Nghệ Khải Phong nhìn không thấy.

“Thích a.”

“Thực thích?”

“Ân, thực thích.”

“Người thích nàng cái gì a?”

Nghệ Khải Phong lực chú ý ở hướng dẫn thượng, không nói chuyện.

Hoắc Tu Viễn lại hỏi tiếp: “Người có phải hay không thích nàng xinh đẹp a?”

Nghệ Khải Phong cười khẽ: “Đương nhiên không phải.”

Vậy không dễ làm, Hoắc Tu Viễn tưởng, nếu là Nghệ Khải Phong cùng hãn giống nhau nông cạn, lúc trước chính là thích Hứa Mạn Nghiên bên ngoài, kia nhưng không nói đoạn liền đoạn.

Không được, không thể trơ mắt nhìn chính mình ca rớt hố.

“Vậy người rốt cuộc thích nàng cái gì a?”

Nghệ Khải Phong ngừng ở đèn xanh đèn đỏ, độc thân nắm tay lái, nghiêng đầu nhìn Hoắc Tu Viễn.

“Tò mò như vậy?”

Hoắc Tu Viễn gật đầu: “Ta cảm thấy ca người khẳng định không phải xem mặt người, thích nàng khẳng định có nguyên nhân khác.”

Nghệ Khải Phong nhìn phía trước đèn xanh đèn đỏ, bên miệng ý cười như có như không: “Ta không nói cho người.”

Hoắc Tu Viễn: “Nói nói bái, ca, ta không nói qua luyến ái, nghe một chút người khác luyến ái chuyện xưa còn không được a?”

Nghê Khải Phong lại chỉ là cười cười, tách ra đề tài.

Ánh nắng chiều ở chân trời quay cuồng, nghênh đón tan tầm cao phong kỳ, Nghê Khải Phong xe hoạt động đến thập phần thông thả.

Hoắc Tu Viễn cúi đầu nhìn thoáng qua thời gian, nói: “Ca, chiếu như vậy đi xuống, ta hồi trường học đều không đuổi kịp nhà ăn cơm chiều.”

Nghê Khải Phong “Ân” một tiếng, “Điểm cơm hộp bái.”

“Ta không thích ăn cơm hộp, không sạch sẽ.” Hoắc Tu Viễn chó sần giống nhau cấp Nghê Khải Phong đệ đi một lọ thủy, “Trong chốc lát các người buổi tối đi chỗ nào ăn cơm? Có thể mang lên ta không?”

Nghê Khải Phong ngón tay nhẹ nhàng tay lái, ánh mắt đảo qua Hoắc Tu Viễn.

Cũng đúng, mang cái choai choai tiểu hài tử chả sao cả.

Hơn nữa xem như giới thiệu người nhà nhận thức, cũng liền biến tướng đến làm hấn cùng Hứa Mạn Nghiên quan hệ vô hình trung lại lần nữa đánh thượng một cái kết.

*

6 giờ rưỡi, Nghê Khải Phong đúng giờ đem xe ngừng ở Hứa Mạn Nghiên gia dưới lầu.

Dần dần tiến vào mùa hè, thái dương cũng rơi vào vãn, Nghê Khải Phong nhìn xinh đẹp rắng màu, một bên Hoắc Tu Viễn không nói lời nào.

Đột nhiên, Nghê Khải Phong nhớ tới cái gì, nói: “Người ngồi xếp sau đi, đem ghế phụ không ra tới.”

“A, ca người đối nàng cũng thật để bụng.” Hoắc Tu Viễn không tình nguyện mà ngồi vào xếp sau, khom lưng quan cửa xe khoáng khắc, hẳn thấy phía trước một cái sình đình thân ảnh ở hoàng hôn hạ chậm rãi đi tới.

Trên xe hai cái nam nhân ánh mắt đều ở kia đạo thân ảnh thượng.

Mỹ nhân cậy súng mà kiêu, cũng có thể cậy tịnh hành lừa.

Liên Hứa Mạn Nghiên này túi da, thật đúng là đủ nàng cả đời hành lừa mọi việc đều thuận lợi.

Nghĩ đến đây, Hoắc Tu Viễn nặng nề mà đóng lại cửa xe. Nghê Khải Phong bất mãn, tưởng nói hẳn hai câu, nề hà Hứa Mạn Nghiên đã tới rồi xa tiền, Nghê Khải Phong tự nhiên cũng liền mặc kệ Hoắc Tu Viễn.

Hứa Mạn Nghiên kéo ra ghế phụ cửa xe, nửa cái thân mình mới vừa thăm tiến vào, Hoắc Tu Viễn đã nghe đến một cỗ như có như không mùi hương.

Này cùng hẳn ngày thường tiếp xúc đến nữ sinh dùng nước hoa không giống nhau.

Không phải bất luận cái gì mùi hoa quả hương, mà là một loại nhân công điều ra hương điều, lại mang theo thiên nhiên dụ hoặc lực.

“Tới?” Không đợi Hứa Mạn Nghiên ngồi ổn, Nghê Khải Phong đã tri kỷ đệ tiếp nước.

Hứa Mạn Nghiên không chút để ý gạt đầu, nửa nghiêng đầu ninh nắp bình tử.

Nghê Khải Phong lại chỉ vào xếp sau Hoắc Tu Viễn nói: “Này ta biểu đệ, cùng ta cùng nhau xuống phi cơ, thuận tiện cùng chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm.”

Hứa Mạn Nghiên thật đúng là không biết xếp sau có một người.

Nàng nước uống nửa khẩu, còn không có nuốt xuống đi, quay đầu lại muốn đánh cái tiếp đón, kia trương quen thuộc mặt lại mang theo một tia ý vị không rõ ý cười nhìn nàng.

—— này liếc mắt một cái, chính là xem đến Hứa Mạn Nghiên sắc đến chết khiếp.

Nàng khom lưng mãnh khụ, Nghê Khải Phong lập tức cời bỏ đai an toàn đi giúp nàng chụp bối.

“Uống chậm một chút uống chậm một chút, gần nhất thời tiết là nhiệt.”

Xe khai ra đi sau, Nghê Khải Phong bắt đầu rồi chính thức giới thiệu.

Hắn nhìn kính chiếu hậu, nói: “Tiểu xa, vị này chính là Hứa Mạn Nghiên, người kêu tỷ tỷ là được.”

Hứa Mạn Nghiên cúi đầu xem móng tay, xếp sau thành hình toát ra một tiếng: “Tỷ tỷ.”

Nàng ngón tay dừng một chút, không nóng không lạnh mà nói: “Đệ đệ hảo.”

Thấy nàng như vậy bình tĩnh, Hoắc Tu Viễn chỉ nghĩ cười lạnh.

Thật đúng là không sợ hấn phá đám?

“Tỷ tỷ, nghe nói người là mỹ thực nhiếp ảnh gia?” Hoắc Tu Viễn nửa người trên trước khuynh, nhìn chăm chăm Hứa Mạn Nghiên sườn mặt.

Hứa Mạn Nghiên xốc xốc mi mắt, “Như thế nào?”

Hoắc Tu Viễn nói: “Có phải hay không chính là toàn thế giới nơi nơi chạy, đi tìm kiếm mỹ thực, sau đó vỗ vỗ chiếu, ăn hai khẩu liền chạy lấy người cái loại này công tác?”

Tiểu tử này, ý có điều chi.

Còn rất mang thù.

“Là.” Hứa Mạn Nghiên thay đổi chỉ tay đùa nghịch móng tay, “Người cảm thấy hứng thú?”

“Không không không, ta đối cái này không dám cảm thấy hứng thú.” Hoắc Tu Viễn ánh mắt hướng Nghê Khải Phong cái ót đánh giá, đột nhiên nghĩ tới cái gì, lại hỏi, “Vậy người cái này có tính không chuyên nghiệp nhiếp ảnh gia?”

Hứa Mạn Nghiên vẫn là kia phó không nóng không lạnh bộ dáng: “Xem như đi.”

“Nga, như vậy a.....” Hoắc Tu Viễn đột nhiên đề cao âm lượng, “Vậy người biết đơn phản các màn ảnh cơ bản giá cả là nhiều ít sao? Tính năng thế nào? Cái nào thẻ bài tính giới so cao?”

Hứa Mạn Nghiên: “.....”

Nàng biết cái rắm.

Bên trong xe vài giây trầm mặc, Hoắc Tu Viễn cảm thấy chính mình đã thành công một nửa.

Lúc này, Nghê Khải Phong đột nhiên nói: “Người hỏi cái này làm gì? Nhân gia theo như người nói người cũng không hiểu, người lại không ngoạn nhi quá đơn phản. Đúng rồi, người giúp ta lục soát lục soát phụ cận chỗ nào có trạm xăng dầu, ta mau không du.”

Hoắc Tu Viễn chỉ cảm thấy hận sắt không thành thép.

Này đều nhìn không ra tới, quả nhiên là bị sắc đẹp mê hoặc ở.

Tới rồi nhà ăn, Nghê Khải Phong cùng Hứa Mạn Nghiên ngồi một phương, Hoắc Tu Viễn ngồi ở bọn họ đối diện.

Chờ đợi thượng đồ ăn công phu, Hoắc Tu Viễn đột nhiên hỏi: “Tỷ tỷ, nghe ta ca nói nhà người là làm thủy sản nuôi dưỡng?”

Hứa Mạn Nghiên đột nhiên có một cổ dự cảm bất hảo.

Quả nhiên, ở nàng gật đầu xưng là sau, Hoắc Tu Viễn liền phát ra một trường xuyên về thủy sản nuôi dưỡng nghi vấn.

“Hiện tại đất liền thủy vực, thiên hải, bãi bùn ngư nghiệp tài nguyên thế nào a?”

“Mấy năm nay cá chính phương diện chính sách thế nào a?”

“Các người dùng quá phong bế tuần hoàn ôn nước chảy mật độ cao nuôi dưỡng hệ thống sao? Hiệu quả hảo sao?”

Hứa Mạn Nghiên: “.....”

Nàng biết cái lưu lưu câu.

Này mẹ nó tiểu thí hài nhi một cái như thế nào hiểu nhiều như vậy?! Ma quỷ sao?!

Lúc này, Nghệ Khải Phong lại ra tới cứu tràng.

“Người đưa nhỏ này như thế nào cùng mười vạn cái vì cái gì dường như, ta ba vẫn là tâm bác sĩ khoa ngoại đâu ta liền hiểu bệnh tim như thế nào trị sao?”

“.....?”

Hoắc Tu Viễn quả thực sợ ngây người.

Một cái mau ba mươi tuổi nam nhân thế nhưng bị sắc đẹp mê hoặc thành như vậy? Đầu óc đều không có? Nữ nhân này rõ ràng ở lừa hấn a! Nói không chừng chính là coi trọng hấn ngẩng cao lương một năm cùng không thể hạn lượng tiền đồ!

Liền ở Hoắc Tu Viễn nội tâm đánh lên lôi đài ở rồi rầm muốn hay không trực tiếp nói cho Nghệ Khải Phong chân tướng khi, Nghệ Khải Phong di động vang lên.

Hấn vừa thấy điện báo, mặt mày lập tức mang lên vài phần nghiêm túc cùng tôn kính.

“Chủ tịch điện thoại, ta đi ra ngoài tiếp một chút, các người ăn trước.”

Lần này không chờ Hứa Mạn Nghiên gật đầu hấn liền đi ra ngoài.

Hứa Mạn Nghiên nhìn hấn bóng dáng, đôi mắt nửa híp, khóe miệng cười nhiễm châm chọc cười.

Chờ Nghệ Khải Phong thân ảnh hoàn toàn sau khi biến mất, nàng lấy xuất khẩu hồng bồ trang, cũng không xem Hoắc Tu Viễn, không chút để ý mà nói: “Người này tiểu băng hữu sao lại thế này, cố tình cùng tỷ tỷ ta không qua được có phải hay không?”

Hoắc Tu Viễn lập tức tiến vào chuẩn bị chiến tranh trạng thái, bàn hạ đôi tay lạng lẽ nắm chặt nắm tay.

Nhưng hắn còn không có tới kịp tưởng hảo tìm từ, Hứa Mạn Nghiên lại nói: “Có phải hay không đối tỷ tỷ cũ tình khó quên, nhìn đến tỷ tỷ cùng nam nhân khác ở bên nhau liền không thoải mái?”

Hoắc Tu Viễn: “.....?”

Nữ nhân này da mặt như thế nào như vậy hậu?

“Người lại ra tới gạt người, không nghĩ tới đi, thế giới chính là như vậy tiểu, ta khuyên người ly ta ca xa một chút.”

Hứa Mạn Nghiên bỏ son môi lại bắt đầu chà lau vụng rớt mắt ảnh, phảng phất không nghe được Hoắc Tu Viễn nói dường như.

“Ly người ca xa một chút, đi bên cạnh người sao?”

Hoắc Tu Viễn: “.....?”

“Người, người ở nói hươu nói vượn cái gì, ta, ta làm người đừng gạt ta ca, bằng không ta sẽ nói với hắn chân tướng.”

Hứa Mạn Nghiên buông tiêu gương, “Úc? Cái gì chân tướng?”

Hoắc Tu Viễn mặt trướng đến đỏ bừng, “Liền, Maldives sự tình.”

“Maldives làm sao vậy?” Hứa Mạn Nghiên một tay chống cằm, “Nói cho hắn người ở Maldives đối ta nhất kiến chung tình sao?”

Hoắc Tu Viễn: “.....”

Này giống như không có biện pháp phản bác.

Liền ở Hoắc Tu Viễn bị Hứa Mạn Nghiên nắm đi hoàn toàn không biết như thế nào nói tiếp khi, Nghê Khải Phong đã trở lại.

Hắn xuân phong mãn diện, ngồi vào Hứa Mạn Nghiên bên cạnh, hỏi: “Liêu cái gì đâu?”

“Người đệ đệ nói hẳn đối ta nhất kiến chung tình.”

Tác giả có lời muốn nói: Nghê Khải Phong:???

Phiên ngoại tam (Hứa Mạn Nghiên v (s Hoắc Tu Viễn)

Phiên ngoại tam

Hứa Mạn Nghiên cười như không cười, ngón tay còn khảy trước mặt hoa, mà Hoắc Tu Viễn lại nhìn chăm chăm Hứa Mạn Nghiên, gấp đến độ nói không nên lời lời nói.

Nghê Khải Phong nhất thời phân không rõ bọn họ có phải hay không ở nói giỡn.

“Tiểu xa vẫn là tiểu hài tử tính tình, hẳn cùng người nói giỡn đâu.” Nghê Khải Phong mặt ngoài vẫn như cũ vân đạm phong khinh, kéo ra ghế ngồi xuống, “Muốn hay không uống một chén? Nhà này điều rượu thực không tồi.”

Hứa Mạn Nghiên lại cầm lấy bao, triệu Hoắc Tu Viễn tiểu biên độ vẫy vẫy tay.

“Không uống, ta còn muốn về nhà nhìn xem ta ba mẹ dưỡng cá tôm trường không trường hảo.”

Nói xong, nàng đứng dậy đi ra ngoài.

Nghê Khải Phong rất cuộc ý thức được tình thế giống như cùng hăn đoán trước không giống nhau.

Như thế nào cảm giác Hứa Mạn Nghiên thực tức giận.

Nghê Khải Phong không lại lý Hoắc Tu Viễn, di động cũng chưa lấy liền đuổi theo.

Nhưng là không đến hai phút, Nghê Khải Phong lại ử rử cụp đuôi mà đã trở lại.

Đặc biệt là nhìn đến Hoắc Tu Viễn an an tĩnh tĩnh mà ngồi, hăn càng là khí không đánh vừa ra tới.

“Người rốt cuộc cùng nàng nói gì đó đem nàng khí đi rồi?”

“Ta đem nàng khí đi?” Hoắc Tu Viễn đằng đến đứng lên, “Ca người thanh tĩnh một chút!”

Nếu không phải nhà ăn người nhiều, Hoắc Tu Viễn quả muốn đi lên diêu Nghê Khải Phong bả vai.

“Nàng lời nói trăm ngàn chỗ hở người nghe không hiểu sao? Đừng đến lúc đó bị nàng lừa người muốn khóc cũng không kịp!”

“Người cái tiểu thí hài nhi người biết cái gì!”

Nghê Khải Phong khó được như vậy thất thố, một câu rống ra tới ngũ quan đều dữ tợn.

Hăn thô bạo mà kéo kéo cà vạt, nhìn Hoắc Tu Viễn mặt liền tới khí, nắm lên áo khoác liền đi.

“Ca!” Hoắc Tu Viễn đuổi theo ra đi, “Người đi đâu nhi a!”

Nghê Khải Phong đã lên xe, một chân chân ga tiêu đi ra ngoài, để lại cho Hoắc Tu Viễn một miệng khói xe.

*

Hứa Mạn Nghiên về đến nhà, một bên bật đèn, một bên đạp rớt giày cao gót.

Lục Phán Phán chính ngồi xồm phòng khách thu thập hành lý, không ngẩng đầu xem Hứa Mạn Nghiên liền nói: “Không phải đi ra ngoài hẹn hò sao? Như thế nào nhanh như vậy đã trở lại?”

Hứa Mạn Nghiên không nói chuyện, quang chân đi vào phòng khách, thẳng tắp mà ngã vào trên sofa.

“Làm sao vậy, tâm tình không tốt? Người cái kia thân cận đối tượng chọc tới người?”

“Thôi.” Hứa Mạn Nghiên ôm ôm gối, hai chân kiêu đến trên bàn trà, “Không nghĩ tới sinh thời ta cũng gặp một cái Oscar ảnh đế.”

Lục Phán Phán tay một đống, đồ vật cũng không sửa sang lại, một đường chạy chậm đến Hứa Mạn Nghiên bên người.

“Như thế nào, kỳ phùng địch thủ?”

Hứa Mạn Nghiên cười lạnh.

“Hừ, ta đều bị hấn lừa hảo một trận, còn tưởng rằng hấn thật sự nhiều thích ta đâu.”

“Đừng thừa nước đục thả câu, nói nhanh lên.”

“Không phải, ta này phiền đâu, người bộ dáng này như thế nào như là cho người một túi hạt dưa nhi người là có thể làm như Bình thư hiện trường

dường như?”

Hứa Mạn Nghiên tiếng nói vừa dứt, Lục Phán Phán thật đúng là từ trên bàn trà bắt một túi hạt dưa khái lên.

Hứa Mạn Nghiên: “.....”

Nàng thuận tay từ Lục Phán Phán trong tay bắt mấy viên, nói: “Lần này thân cận tuy rằng là ta ba mẹ an bài, nhưng lại là tìm người khác đi đáp tuyến, cố ý không nói cho Nghê Khải Phong nhà ta tình huống như thế nào, liền sợ hấn hướng về phía tiền tới, cho nên ta còn cấp chính mình an cái mỹ thực nhiếp ảnh gia thân phận, đem ta ba mẹ nhiều biên thành làm thuỷ sản nuôi dưỡng. Kết quả người đoán thế nào, ta hôm nay ở hấn đệ đệ trước mặt nói lời miệng rất nhiều lần, hấn thế nhưng không hề có phát giác.”

Lục Phán Phán không rõ nguyên do: “Này không khá tốt sao?”

“Hảo cái rắc!” Hứa Mạn Nghiên nói, “Hấn là từ nhân sự chủ quản vượt hành ngòi vào hôm nay vị trí này, kia chính là nhân tinh một cái a! Ta đều nói lời miệng hấn còn có thể nghe không ra ta ở vô căn cứ sao? Đối làm bất luận cái gì một người bình thường, phát hiện chính mình thân cận đối tượng bịa đặt công tác bịa đặt gia đình tình huống, chẳng lẽ không phải lòng tràn đầy hoài nghi, hảo hảo chất vấn sao? Hấn đến hảo, không chỉ có không hỏi ta, còn giúp ta hoà giải.”

Lục Phán Phán một bộ dự kiến bên trong bộ dáng, “Người ý tứ là hấn vẫn luôn biết người là hấn lão bản nữ nhi.”

Hứa Mạn Nghiên hắc mặt, oán hận nói: “Từ trước đến nay chỉ có ta kịch bản người khác, không nghĩ tới cũng có người dám kịch bản ta.”

Hứa Mạn Nghiên nói được oán giận, bên tai lại là Lục Phán Phán cắn hạt dưa nhi thanh âm.

Quay đầu thấy Lục Phán Phán một bộ vô tâm không phối bộ dáng, Hứa Mạn Nghiên bất đắc dĩ mà thở dài.

Lục Phán Phán buông tay: “Ta liền không lo lắng cái này, dù sao ta không có tiền, không ai sẽ bởi vì tiền tiếp cận ta.”

Hứa Mạn Nghiên cười lạnh: “Vậy người còn man kiêu ngạo nga.”

Lục Phán Phán: “Giống nhau.”

Hứa Mạn Nghiên cũng hết giận hơn phân nửa, tiếp tục cùng Lục Phán Phán cùng nhau cắn hạt dưa, “Tuy rằng đi, ta ba mẹ là bôn bồi dưỡng người nổi nghiệp mục đích đi, nhưng cũng không thể thật làm người tính kế a.”

“Kia thúc thúc a di vẫn là hồ đồ, liền bọn họ nhưng tuyển phiên ngoại, tuổi ở hai mươi lăm đến ba mươi lăm, có mấy cái tâm tư đơn thuần?” Lục Phán Phán vỗ vỗ Hứa Mạn Nghiên bả vai, “Cho người ra cái chủ ý.”

Hứa Mạn Nghiên: “Ân?”

Lục Phán Phán: “Dưỡng thành đi.”

Hứa Mạn Nghiên sững sốt một lát, đột nhiên mở to hai mắt nhìn: “Ta như thế nào cảm thấy người nói rất có đạo lý?”

Lục Phán Phán khóe miệng vừa kéo: “Ta liền cùng người chỉ đùa một chút người còn thật sự, muốn thực sự có kia công phu dưỡng thành chính người đều có thể đương chính thức lão bản.”

Nàng nói xong liền tiếp tục thu thập hành lý đi, “Lại đây giúp giúp ta.”

Hứa Mạn Nghiên qua đi giúp Lục Phán Phán đóng gói, mới vừa ngồi xồm xuống, trên bàn di động liền vang lên.

Nàng đứng lên nhìn thoáng qua, không tiếp.

Lục Phán Phán hỏi: “Thân cận đối tượng?”

Hứa Mạn Nghiên “Ân” một tiếng.

Vài phút sau, điện thoại lại đánh tới, Hứa Mạn Nghiên vẫn là không lý.

Nghê Khải Phong nhưng thật ra có kiên nhẫn, một người tiếp một người mà đánh.

Nhưng là Hứa Mạn Nghiên lại không có gì kiên nhẫn, nàng trực tiếp tắt máy, sau đó móc ra một cái khác di động ngồi trên sofa chơi game.

Lục Phán Phán thu thập xong đồ vật, tắm rửa một cái ra tới, ngồi vào phòng khách xem TV.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Phần 1](#)

[Phần 2](#)

[Phần 3](#)

[Phần 4](#)

[Phần 5](#)

[Phần 6](#)

[Phần 7](#)

[Phần 8](#)

[Phần 9](#)

[Phần 10](#)

[Phần 11](#)

[Phần 12](#)

[Phần 13](#)

[Phần 14](#)

[Phần 15](#)

[Phần 16](#)

[Phần 17](#)

[Phần 18](#)

[Phần 19](#)

[Phần 20](#)

[Phần 21](#)

[Phần 22](#)

[Phần 23](#)

[Phần 24](#)

[Phần 25](#)

[Phần 26](#)

[Phần 27](#)

[Phần 28](#)

[Phần 29](#)

[Phần 30](#)

[Phần 31](#)

[Phần 32](#)

[Phần 33](#)

[Phần 34](#)

[Phần 35](#)

[Phần 36](#)

[Phần 37](#)

[Phần 38](#)

[Phần 39](#)

[Phần 40](#)

[Phần 41](#)

[Phần 42](#)

[Phần 43](#)

[Phần 44](#)

[Phần 45](#)

[Phần 46](#)

[Phần 47](#)

[Phần 48](#)

[Phần 49](#)

[Phần 50](#)

[Phần 51](#)

[Phần 52](#)

[Phần 53](#)

[Phần 54](#)

[Phần 55](#)

[Phần 56](#)

[Phần 57](#)

[Phần 58](#)

[Phần 59](#)

[Phần 60](#)

[Phần 61](#)

[Phần 62](#)

[Phần 63](#)

[Phần 64](#)

[Phần 65](#)

[Phần 66](#)

[Phần 67](#)

[Phần 68](#)

[Phần 69](#)

[Phần 70](#)

[Phần 71](#)

[Phần 72](#)

[Phần 73](#)

[Phần 74](#)

[Phần 75](#)

[Phần 76](#)

[Phần 77](#)

[Phần 78](#)